Tom Shore **a intrat în Armata Britanică în** 1970, **la câteva zile după cea de-a optsprezecea sa aniversare. în** 1987 **împlinea 17 ani de activitate, cea mai mare parte fiind desfăşurată în cadrul Forţelor Aeropurtate şi al Forţelor Speciale Britanice. Era subofiţer brevetat şi, la fel ca mulţi alţii care au această profesie, după ani de excese fizice, paraşutări militare şi marşuri peste munţi, cărând în spate greutăţi prea mari, ud până la piele şi îngheţat de frig, care au dus la o mulţime de traumatisme la nivelul membrelor inferioare, s-a îndreptat spre Armata Britanică a Rinului staţionată în Germania de Vest. Dar în iulie** 1989, **când a fost chemat la Londra pentru o întâlnire matinală în Parcul Victoria, din cartierul East London, totul s-a schimbat.**

Cum începea să dea semne de nerăbdare şi îl plictisea rutina de zi cu zi din Armata Rinului, a acceptat provocarea. O decizie care a schimbat nu doar destinul lui, ci şi pe cel al lumii în care trăim astăzi. Urma să descopere că nimic nu era aşa cum părea.

Tom Shore

Spionul pelerin

Războiul meu secret cu Putin, KGB, Stasi

Traducere: Magda Dumitru

NICULESC
U© Tom Shore 2018
First published in Great Britain in 2018 by Coronet. An Imprint of Hodder & Stoughton. An Hachette UK Company
Titlu original: *PILGRIM SPY. My Secret War Against Putin, the KGB and the Stasi,* **by Tom Shore**
© Editura NICULESCU, 2022
Bd. Regiei 6D, 060204 – Bucureşti, România Telefon: 021 312 97 82; Fax: 021 314 88 55 E-mail: editura@niculescu.ro Internet: www.niculescu.ro
Comenzi online: www.niculescu.ro Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro
Comenzi telefonice: 0724 505 380, 021 312 97 82
Redactor: Anca Natalia Florea Tehnoredactor: Lucian Curteanu Coperta: Carmen Lucaci
ISBN 978-606-38-0754-1
Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă şi prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare şi accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.
Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală faţă de legile naţionale şi internaţionale privind proprietatea intelectuală.
Editura NICULESCU este partener şi distribuitor oficial **OXFORD UNIVERSITY PRESS** în România. **E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro**

Cuvintele „întotdeauna un pas mai departe” sunt gravate pe zidurile monumentului înălţarea din Catedrala Hereford şi pe Turnul cu Ceas al Regimentului care se află la Stirling Lines, în Hereford, şi care poartă numele celor ce au căzut la datorie; de aceea, aceştia nu au reuşit „să-şi încheie misiunea”. Cuvintele fac parte dintr-o poezie publicată în 1913, *The Golden Journey to Samarkand* („Călătoria legendară la Samarkand”), a lui James Elroy Flecker, şi au fost adoptate de SAS (Serviciile Aeriene Speciale) în anii 1960.

Noi suntem Pelerinii, stăpâne; vom face
întotdeauna un pas mai departe: va fi poate
Dincolo de ultimul munte azuriu crestat cu
nea Peste furioasa sau sclipitoarea mare..

.Cea mai puternică armă în mâinile unui opresor este mintea celui oprimat
Steve Biko

în amintirea Şefului Andy (Andrew) Massey, cel mai talentat ofiţer pe care l-am cunoscut

Şi pentru iubita mea soţie, care nu a ştiut nimic până acum şi, slavă Domnului, nici nu a întrebat vreodată

.Prolog

CEEA CE URMEAZĂ SĂ CITIŢI este o poveste adevărată. O poveste care nu a fost spusă sau mărturisită niciodată. Nici măcar celor mai apropiaţi prieteni. Nici măcar soţiei mele. Nimănui.

Nu este o glorificare a războiului. Este o relatare faptică nemijlocită a evenimentelor care s-au petrecut în spatele Cortinei de Fier în timpul ultimelor luni ale Războiului Rece, între august şi noiembrie 1989. Pe măsură ce anul se apropia de sfârşit, lumea privea în tăcere, aşa cum făcuse mai mult de douăzeci şi opt de ani, în timp ce o naţiune făcea tot ce putea pentru a se elibera de sub călcâiul unui opresor brutal prin proteste paşnice. Dar pe măsură ce numărul demonstranţilor creştea, iar statul est-german răspundea cu violenţă, intimidare şi condamnări la închisoare, în spatele cortinei, în secret, se plănuia altceva. Istoria Europei din a doua parte a secolului XX şi de după aceea ar fi fost cu totul alta dacă planul ar fi reuşit.

Aceasta este povestea unui om, care, fără să aibă nicio vină, s-a trezit la locul potrivit, în momentul nepotrivit. Sau, aşa cum am ajuns să cred acum, la locul nepotrivit, în momentul potrivit. Un soldat de

carieră implicat într-o situaţie extrem de periculoasă, mânat de dorinţa de a supravieţui, încercând în acelaşi timp să-i protejeze pe cei pe care îi considera prieteni şi tovarăşi. Unii vor spune că ceea ce se aştepta de la mine în acel moment era de-a dreptul absurd, dar mie îmi place să cred că orice soldat din Forţele Speciale ar fi făcut la fel cum am făcut eu în situaţia extraordinară în care am fost pus în ultimele luni ale Războiului Rece.

Aşa cum am spus, nu am vorbit cu nimeni despre ceea ce s-a întâmplat în acele întunecate zile, nici măcar cu soţia mea – deşi ea a fost cea care a trebuit să suporte urmările neplăcute: tăcerile îndelungate, labilitatea mea emoţională, nevoia de singurătate, toate provocate de intensele sentimente de vinovăţie şi regret.

Sunt unii care vor întreba de ce spun povestea aceasta acum, după toţi aceşti ani. Răspunsul pe scurt este că, la treizeci de ani de la acele evenimente, mai toţi cei implicaţi fie au murit, fie s-au retras de mult din activitate. Nu sunt dezvăluite secrete operaţionale şi nu sunt puse în pericol vieţile unor oameni. Cu toate acestea, faptul că un soldat britanic a acţionat în spatele Cortinei de Fier singur, o perioadă de aproape patru luni, ar putea provoca încă o oarecare surprindere. Dar eu cred că acesta este un episod important, ce trebuie făcut public. Iar dacă eu nu povestesc ceea ce s-a petrecut cu adevărat în acele ultime luni ale anului 1989, episodul acesta nu s-ar afla probabil niciodată. în plus, la fel ca multe alte istorii ce merită ascultate,

povestea mea are un mesaj inerent care, dacă va fi ignorat, va avea consecinţe grave.

în urmă cu treizeci de ani, dictaturile europene reprezentau o realitate sumbră pentru mulţi est-europeni şi pentru vecinii lor dinspre Vest. Astăzi, există o generaţie care îşi aminteşte de acele timpuri, iar temerea sa în acest moment este aceea că, din moment ce Rusia este din nou în ascensiune şi încearcă să recupereze multe dintre teritoriile pierdute, s-ar putea irosi încercarea de eliberare a acestor popoare şi ar putea reveni traiul cumplit sub o guvernare autoritară.

Sunt mândru că am jucat un rol oricât de mic în eliberarea unei naţiuni, dar întâmplările care au dus la căderea Zidului Berlinului şi cele imediat următoare m-au schimbat în rău pentru totdeauna. Lucrurile pe care le-am văzut, deciziile pe care le-am luat, acţiunile pe care am fost obligat să le întreprind la momentul acela m-au transformat în persoana în pielea căreia mă străduiesc să trăiesc, chiar şi în prezent. Aceste evenimente mi-au distrus încrederea în umanitate pentru o lungă perioadă, reducând noţiunea de prietenie la un gest golit de orice semnificaţie. Aveam şase ani când serviciile sociale m-au clasificat drept un copil problemă, o etichetă de care am reuşit să scap în cele din urmă. Dar după evenimentele din 1989, totul s-a schimbat pentru mine. Am devenit un om singuratic, furios şi suspicios, care evita să stabilească

relaţii de orice fel şi, în plus, îşi dădea silinţa să-i îndepărteze pe ceilalţi. De ce? Deoarece, ca să-l citez pe avocatul Kobayashi (jucat de Pete Postlethwaite) din filmul ***Suspecţi de serviciu***, „Nu poţi fi trădat dacă nimeni nu îţi este apropiat.

”Instructajul pre-op (pre-operaţional)

DUPĂ CUM ŞTIE MAI TOATĂ LUMEA, iar aceia dintre voi care nu au o experienţă militară propriu-zisă intuiesc probabil, informaţiile referitoare la geografia zonei de luptă – calibrul inamicului, puterea sa (numerică), localizarea şi armamentul – trebuie să fie cât mai exacte pentru ca misiunea să aibă şanse reale de succes. Astfel, pentru ca citirea acestei cărţi să fie o experienţă utilă, există câteva lucruri pe care trebuie să le cunoaşteţi înainte de a ne începe călătoria.

Personajele pe care le veţi întâlni aici sunt/au fost oameni în carne şi oase. M-am străduit să le descriu, referindu-mă la personalitatea, rolul şi acţiunile lor din lunile dinaintea căderii Zidului Berlinului. Dar, aşa cum probabil vă aşteptaţi, numele au fost schimbate pentru a-i proteja atât pe cei inocenţi, cât şi pe vinovaţi, deşi aceştia din urmă merită mult mai puţin.

Denumirile şi descrierile topografice sunt autentice pentru momentul acela. Dar după căderea Zidului Berlinului, disoluţia Republicii Democrate Germane (vechea

Germanie de Est), retragerea forţelor sovietice din Europa de Est şi aparentul deces al comunismului, multe dintre locurile acestea şi-au schimbat numele. De asemenea, în încercarea de a şterge amintirile dureroase ale ultimilor patruzeci şi unu de ani – între 1948 şi 1989 –, altele au dispărut complet

.Spre deosebire de poveştile care apar în cărţi, în filmele difuzate la cinema sau la televizor, viaţa unui agent operativ sau a unui agent de teren, în lipsa unui termen mai bun, este, de obicei, monotonă. Aş merge până într-acolo încât să spun că este chiar plictisitoare. Şi, cu toate că la timpul acela în Germania de Est exista pericolul cât se poate de real de a fi trădat şi capturat de Stasi sau de KGB, un agent operativ îşi petrecea şi încă îşi petrece mai tot timpul stând, urmărind şi aşteptând să se întâmple ceva sau să apară cineva. Aşadar, ca să nu transform cartea aceasta într-o plictisitoare „Dare de seamă", m-am concentrat asupra momentelor în care ***s-a întâmplat*** ceva. Toate datele sunt corecte, dar momentele zilei nu sunt exacte decât în măsura în care o permite memoria şi au mai degrabă rolul de a-l ajuta pe cititor să urmărească povestea cu uşurinţă. în afară de acest lucru, singurele detalii pe care mi-am permis să le modific au fost conversaţiile purtate într-o limbă străină. Dar conţinutul lor, deciziile luate şi acţiunile rezultate – cele din timpul respectivelor conversaţii sau ulterioare lor – sunt corecte, după câte îmi amintesc. în plus, deşi capacitatea de a reţine cele mai mici detalii ale unor acţiuni şi evenimente este vitală pentru piloţii de Formula 1 sau pentru cei din probele sportive de bob şi sanie, deoarece le permite să-şi pre-ajusteze poziţionarea pe pistă şi să înceapă să ia curba cu mult înainte de a o vedea, ea poate fi un blestem pentru un soldat bine antrenat sau un agent operativ, căci îi permite memoriei să dezgroape evenimente trecute, pe care apoi să şi le reamintească cu mare intensitate, reactivând toate

imaginile, gusturile, mirosurile şi amintirile pe care, de dragul sănătăţii sale mintale, ar prefera să le uite.

Mai 1985
Garnizoana Stirling Lines, Hereford

AM TRAVERSAT ŞOSEAUA care ducea de la corpul de gardă la poarta terenului de squash, o ieşire de urgenţă din tabără, şi mi-am continuat drumul pe Şoseaua Hoarwithy, traversând spaţiul verde şi luând-o la stânga pe o alee asfaltată şi îngustă. Ajuns în dreptul Turnului cu Ceas al Regimentului, m-am oprit, aşa cum făceam adeseori. Nu mă interesa ora sau ceasul. Numele înscrise pe turn mă făceau să mă opresc şi să mă gândesc la cei duşi dintre cei vii. Membri ai Regimentului ucişi în timpul unei acţiuni, care, prin urmare, „nu şi-au încheiat misiunea", ca de pildă sergentul Talaiasi Labalaba – legenda din Fiji a trupelor SAS, ucis în iulie 1972, în timp ce opera de unul singur un Howitzer (un obuzier) de 11 kilograme în timpul Bătăliei de la Mirbat[1], permiţând astfel micii sale echipe să ţină piept unui număr de 250 de terorişti; cele optsprezece persoane care şi-au pierdut viaţa când elicopterul lor s-a prăbuşit în apele îngheţate ale Atlanticului de Sud, în timpul unui transfer între două nave, în noaptea zilei de 19 mai 1982; căpitanul Gavin (John) Hamilton distins cu decoraţia Crucea Militară, care a murit în ziua de 10 iunie a aceluiaşi an, în

1 ***Bătălia de la Mirbat*** **a avut loc pe 19 iulie 1972, în timpul Războiului Civil din Oman, susţinut de gherilele comuniste din Yemenul de Sud şi în decursul căruia Marea Britanie a sprijinit guvernul (din Oman) cu trupe ale serviciilor speciale,** ***(n. trad.)***

timpul unei operaţiuni din spatele liniilor inamice, în Insulele Malvine, şi mulţi alţii, prea numeroşi pentru a putea fi menţionaţi aici. Unii, ca de pildă Talaiasi Labalaba, fuseseră ucişi înainte de sosirea mea la Regiment, dar erau alţii pe care îi cunoscusem personal şi a căror pierdere ne îndurera pe toţi.

M-am întors cu spatele la ceas şi, în vreme ce îmi continuam drumul pe potecă, spre clădirea care adăpostea Poliţia Ministerului Apărării – căreia noi îi spuneam „Cabana poliţailor” am văzut un om care nu poate fi descris decât ca unul dintre cei mai dubioşi indivizi cu care se putea lăuda Regimentul.

Dawson.

Era înalt, subţire şi voinic, iar singurul indiciu al vârstei sale înaintate era părul lui cărunt. Era îmbrăcat din cap până în picioare în MID (material cu imprimeu disruptiv), pe care civilii îl numesc echipament de camuflaj, o pereche de pantaloni de luptă şi un impermeabil cu logoul Forţelor Speciale. Sub impermeabil purta o cămaşă verde-oliv, iar în picioare, o pereche de bocanci militari de un verde-închis.

Acesta era unul dintre lucrurile neobişnuite de la Regimentul nostru: la momentul acela, nu părea să existe un cod vestimentar bine definit. Echipa OS (Operaţiuni Speciale), care era gata de intervenţie douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, călătorea în haine civile, aşa că, după cum ar fi de aşteptat, dacă nu aveau antrenament, purtau echipament civil şi părul lung. înaintând de-a lungul liniilor, puteai vedea o varietate de pantaloni, cămăşi şi încălţări, toate britanice, dar care

erau menite a fi utilizate în diferite teatre de operaţii: în junglă, în deşert sau în spaţiul nord-european.

Spre deosebire de unii dintre noi, care arătam ca nişte saci de gunoi, chiar şi în costume de 2.000 de lire sterline, comandate de pe Saville Row, Dawson era unul dintre acei indivizi rari care nu poartă o uniformă pur şi simplu; aceasta stătea pe el ca şi cum ar fi fost a doua lui piele, ca şi cum s-ar fi născut cu ea. Părea tipul de om care arată şic chiar şi dacă ar pune pe el un sac negru.

Era ofiţer superior, colonel, pare-mi-se, deşi nu-mi amintesc să fi purtat vreodată grade. Nu era un lucru neobişnuit. Puţini ofiţeri ai Regimentului îşi purtau gradele pe jacheta impermeabilă. Această haină nu are epoleţi – aşa că nu aveai unde să prinzi stelele sau coroana.

Nu făcea parte dintr-un escadron sau din CGR (Cartierul General Regimental – Centrul de Comandă). Era cunoscut ca un agent liber. Venea şi pleca, iar când se afla undeva era doar atunci când era nevoie de el, când avea o treabă de făcut.

După ce distanţa dintre noi s-a micşorat, am observat că zâmbea.

— 'Neaţa, Tom!

Regulile nescrise ale Regimentului spuneau că ofiţerii care te cunosc pot să-ţi spună pe numele mic, dar tradiţia aceasta nu se aplica de ambele părţi.

—'Neaţa, şefu!

Când am ajuns unul lângă celălalt, s-a oprit.

Ce faci după pauza de ceai din dimineaţa asta?Ultima persoană cu care voiam să am de-a face în acea dimineaţă

era Dawson. Omul era ceea ce militarii numesc a fi „managerul perfect”, adică cineva care posedă „cei trei C”. Era „corect, categoric şi cumsecade”, dar Dawson avea întotdeauna şi un plan secret. Faptul că era abordabil şi blând la vorbă îl făcea anchetatorul perfect şi, prin urmare, un animal foarte periculos. Era genul de om care te face să-i încredinţezi cele mai întunecate şi mai primejdioase secrete ale tale. Mi-am stors creierii, dar nu mi-a venit nimic în minte.

— Nimic, şefu!

— Foarte bine! Ştii unde este biroul meu?

Ştiam. Biroul lui Dawson se afla într-o clădire cu un singur etaj, care era lipită de Cabana poliţailor, în spatele Arsenalului escadronului.

— Sigur, şefu!

A pus o mână pe umărul meu şi a strâns-o, în timp ce îşi continua drumul pe alee.

—Bravo! Să zicem 11:30, în cazul acesta?

Mi s-a strâns inima. Procesul de cedare a rezistenţei se pusese deja în mişcare.

— Da, şefu!

Era 11:25 când am bătut la uşa lui Dawson. Un soldat bun ajunge întotdeauna cu cinci minute mai devreme la o paradă sau la o întâlnire, şi până în ziua de azi urăsc proasta organizare temporală. Când întârzii, chiar şi la o bere cu un amic, nu faci altceva decât să îi transmiţi celuilalt că timpul lui este mult mai puţin important decât al tău.

Din cealaltă parte a uşii a venit un strigăt.

— Intră!

Mă aflam pentru prima dată în biroul lui Dawson. Un covor gri de tip industrial acoperea podeaua, iar încăperea era aproape goală. Ca şi cum i-ar fi lipsit un locatar permanent. Era un birou, în spatele căruia stătea acum Dawson, mâzgălind ceva într-o agendă tip A4; o masă îngustă era lipită de perete chiar în spatele său, iar de partea biroului în care mă aflam eu era un scaun, dar lipseau orice obiect de natură personală şi orice fel de fotografie; nici măcar un calendar nu avea.

Cel de-al doilea lucru pe care mi-l amintesc în legătură cu biroul acela este mirosul. Mirosea a umezeală. Ca un depozit care a stat închis o săptămână sau două.

A ridicat capul şi mi-a zâmbit.

— Ia loc. Imediat termin aici.

Apoi s-a întors la ceea ce scria. Stinghereala mea vizibilă l-a amuzat, căci după câteva secunde, fără să ridice capul, a spus:

—Nu este nevoie să fii atât de îngrijorat. Este o discuţie informală. Nu vreau decât să aflu câte ceva despre tine – pentru baza de date.

M-am forţat să zâmbesc. Am ştiut ce urma să se întâmple. Când te înrolezi în armată, trebuie să semnezi Legea Secretelor Oficiale. Apoi, mai târziu, dacă eşti promovat în Forţele Speciale, sau într-o altă unitate unde ai acces la materiale secrete, ca de pildă în Regimentul Antiaerian (un Regiment de Artilerie Regală responsabil cu armele nucleare ale Marii Britanii) sau la Biroul de Informaţii Secrete, eşti supus unei aşa-numite verificări negative (VN): tu şi familia imediată sunteţi cercetaţi, dar

superficial. Dar pentru că trecusem deja prin aceste două procese, ceea ce urma să se întâmple era probabil o verificare mult mai severă. M-am gândit că voi fi supus unei verificări pozitive (VP) şi, în ciuda cuvintelor lui Dawson, aveam toate motivele să fiu îngrijorat.

Viaţa mea personală şi cea a întregii mele familii, trecutul şi prezentul nostru, urmau să fie puse sub microscop. Toate aspectele vieţii fiecăruia dintre noi, viu sau mort, vor fi examinate amănunţit. Dar ceea ce mă îngrijora cel mai mult era trecutul meu despre care nu vorbeam niciodată, nici măcar cu cei mai apropiaţi prieteni.

însă trecerea de VP ar deschide probabil o multitudine de uşi, nu toate plăcute, dar totuşi unele mi-ar putea oferi oportunităţi la care majoritatea soldaţilor pot doar să viseze. Uşi care mi-ar permite accesul la informaţiile pe care numai câţiva privilegiaţi le văd sau le cunosc. M-ar transforma dintr-o persoană antrenată să îndeplinească cele mai dificile misiuni în locuri care nu pot fi descrise decât ca nişte căcăstori din lumea a treia, în cineva care, în fine, ar putea afla răspunsurile la întrebarea „de ce”. Deşi a nu trece de procesul de VP nu ar fi pus capăt imediat carierei mele în cadrul Regimentului, totuşi mi-ar fi redus semnificativ şansele de promovare ulterioară, iar cunoaşterea faptului că nu am acces la noi încercări şi oportunităţi ar fi reprezentat o nemulţumire constantă de-a lungul carierei mele. Era o zi care mă aşteptam să vină cândva, dar acum, că sosise acel moment, mă îngrijora.

Ceea ce mă speria cel mai tare în legătură cu acest proces era faptul că ştiam că, odată ce această discuţie informală se încheia, iar eu reveneam la programul meu obişnuit, Dawson va începe să cearnă informaţiile pe care eram pe cale să i le furnizez, selectându-le doar pe cele de care era interesat. Acestea puteau fi foarte bine aspecte capabile să-mi facă mult rău, iar în tot acest proces, să distrugă sistematic trecutul familiei mele disfuncţionale; să inspecteze toate micile indiscreţii; să scoată la suprafaţă toate micile secrete murdare ale rudelor mele; să sublinieze până şi cea mai mică fisură a caracterului, trecutului şi legăturilor mele; să găsească orice lucru care m-ar fi făcut vulnerabil la şantaj sau manipulare din partea organizaţiilor infracţionale sau a agenţiilor de spionaj străine. Apoi, după ce va termina de săpat în trecutul meu, se va decide dacă ceea ce s-a descoperit mă califică a fi un posibil risc de securitate.

Cu toate acestea, în cele din urmă, nu voi şti dacă am trecut sau nu de procesul de verificare. Aş afla numai dacă cei implicaţi o consideră necesar.

Au trecut mai bine de patru minute până ce Dawson a ridicat din nou capul, dar agenda care se afla pe birou, în faţa lui, a rămas deschisă, iar stiloul l-a păstrat în mână. Au fost patru minute în care neliniştea mea a crescut treptat.

S-a lăsat pe spate în scaun şi a zâmbit.

— Ce ar fi să începi prin a-mi spune câte ceva despre tine?

— De unde să încep?

— Bine ar fi să o iei de la început: când şi unde te-ai născut?

Dawson începea cu întrebări simple, ale căror răspunsuri le
cunoştea deja; era vorba despre informaţii pe care le aflase din dosarul meu personal, o tehnică deseori folosită de anchetatori. Procedeul era simplu: îl calmezi pe subiect şi stabileşti un raport cu el înainte de a ajunge la chestiunile importante, la informaţiile care îl interesau cu adevărat.

—Martie cincizeci şi doi, Spitalul Municipal din Londra, Whitechapel, zona de est.

— Părinţii?

— Amândoi britanici. Născuţi în East End. Nu departe de sunetul clopotelor de la biserica St. Mary-le-Bow. ***Cockney*** veritabili.

Dawson a zâmbit.

— Iar bunicii?

Acum ne apropiam de zona minată.

— Bunicii din partea tatălui, amândoi britanici – din cartierul East End.

Şi-a desprins privirea din agendă şi a ridicat din sprâncene.

— Iar părinţii mamei?

Nu avea rost să încerc să atenuez impactul loviturii.

—Mama a fost prusacă, din partea care acum aparţine Poloniei. Bunicul meu a fost italian – din Napoli.

— Când au venit aici? în Marea Britanie?

— Nu cunosc datele exacte. Tot ce ştiu este că s-a întâmplat înainte de începutul celui de-al Doilea Război Mondial, în jur de 1935-1936.

Şi a reînceput să noteze.

— Au fost în lagăr în timpul războiului?

— Nu.

A ridicat din nou capul şi şi-a arcuit sprâncenele. Un asemenea lucru era cel puţin neobişnuit. Mai toţi cei care imigraseră în Marea Britanie venind din Germania şi din ţările care alcătuiau puterile Axei (acele ţări care se vor alia în cele din urmă cu Germania Nazistă a lui Hitler) înainte de război se treziseră reţinuţi cât se poate de repede, fiind văzuţi ca posibili spioni sau sabotori şi duşi în lagăre special construite, ca cel din Insula Man.

— Trăiesc încă?

— Au murit cu toţii.

— Iar părinţii tăi, sunt amândoi în viaţă?

— Din câte ştiu eu, da. Mama suferă de scleroză multiplă şi în prezent se află într-un azil din Cheshire, lângă Chippenham, comitatul Wiltshire.

— Iar tatăl?

— Ultima dată când am auzit de el, îşi irosea viaţa prin Australia. în Sydney, cred.

— Aşadar, nu sunteţi apropiaţi?

— Nu. A plecat de acasă când aveam cinci ani. De atunci nu l-am mai văzut decât de câteva ori.

Dawson a zâmbit. Era unul dintre zâmbele acelea care spuneau: ştiu că doare mai mult decât laşi să se vadă.

— Ai avut o copilărie fericită?

M-am aşezat mai bine pe scaun.

—Nu chiar. La un an după plecarea tatălui meu, mama, incapabilă să mai îngrijească singură trei copii cu vârsta de sub şase ani, a contactat serviciile sociale şi aşa am fost instituţionalizat în următorii nouă ani.

Am zâmbit.

—Sunt şi acum unii care spun că ar trebui să mă aflu tot acolo.

Lui Dawson i-a pierit zâmbetul.

— Trebuie să fi fost o experienţă înfiorătoare pentru un copil de şase ani, nu?

— Nu a fost totul rău; în acei primi ani am învăţat lecţii de viaţă esenţiale.

— Ca de pildă?

— Că nu are niciun rost să încerci să te înţelegi raţional cu unii oameni. Odată ce nu mai ascultă şi discuţia trece la etapa ţipetelor şi a urletelor, argumentele nu mai contează. Prin urmare, de ce să nu depăşeşti etapele neproductive şi să nu treci direct la folosirea violenţei?

Ochii lui Dawson s-au mărit.

—Este o strategie periculoasă pentru cineva atât de tânăr şi, probabil, nu foarte bine făcut, ba chiar unul dintre cei mai mici copii din instituţie, bănuiesc?

— Nu chiar. Un scaun este numai bun la ajustarea diferenţelor de înălţime şi putere. Loveşti zdravăn un copil mai mare peste şolduri sau peste genunchi cu un scaun metalic şi, dacă eşti rapid, îl poţi face să sufere destul, încât să nu se mai ridice.

Pe chipul lui Dawson s-a lăţit un rânjet.

— Şi ce te-a făcut să te înrolezi în armată?

— Pe scurt, la trei săptămâni după ce am ieşit de la internat, eram pe drumuri, trăiam pe străzi. înrolarea nu a fost atât o decizie profesională, cât mai degrabă un act de disperare.

Dawson se oprise din nou din scris.

—Unii dintre colegii tăi spun că uneori nu eşti cea mai prietenoasă persoană din lume. Că îţi este greu să stabileşti prietenii.

Am zâmbit. Nimic din ce puteam să-i spun nu îi era necunoscut.

—Având în vedere copilăria mea şi viaţa dusă în adolescenţă, cred că unii ar zice că am serioase „probleme cu încrederea în ceilalţi".

A deschis un dosar de culoarea pielii care se afla lângă el pe birou.

— De fapt, în primul raport confidenţial despre tine în calitate de sergent, comandantul tău de la Regimentul de Paraşutişti a scris: „Omul acesta ar face bine să înveţe arta diplomaţiei.

Am zâmbit.

— Aşa a scris. Dar asta nu l-a împiedicat să-mi dea calificativul R – Rezultate remarcabile – în anul acela şi în cei doi care au urmat.

Dawson a frunzărit paginile raportului şi a confirmat spusele mele.

— Adevărat.

Apoi a ridicat capul şi s-a uitat fix la mine.

— Dar, având în vedere raportul, ar fi corect să spunem că nu prea suporţi proştii?

Privirile ni s-au întâlnit.

— Nu îi suport deloc. Viaţa de soldat este şi aşa una destul de complicată. Nu înţeleg de ce să-mi îngreunez şi

mai mult viaţa sau să fiu ucis pentru a-l face fericit pe un idiot.

Dawson a schimbat macazul.

— Aşadar, ai vreun schelet în dulap despre care ar trebui să ştiu?

— Cum adică?

—Să zicem rude care au deviat de la drumul drept, care s-au apucat de ilegalităţi, care s-au asociat cu puteri străine; terorişti?

Abia m-am abţinut să nu râd.

— Toată familia mea este alcătuită din ***cockney.*** Tata şi fratele lui au mers la şcoală cu gemenii Kray[1]. De fapt, unchiul Alfie a stat închis trei ani la Parkhurst, din cauza „asocierii" sale cu gemenii. Ilegalităţile fac parte din viaţa noastră. Ne sunt înscrise în gene şi consolidate de laptele matern.

Expresia lui a devenit acum una gravă.

— Ţi se aplică şi ţie?

—Nu. Dar cine ştie ce s-ar fi întâmplat dacă nu mă înrolam.

Discuţia despre mine şi ai mei a continuat încă o jumătate de oră, uneori reluând subiecte, traversând din nou şi din nou aceleaşi teme, asigurându-se că voi da acelaşi răspuns a doua şi uneori a treia oară. Apoi a spus:

— Povesteşte-mi despre soţia ta şi familia ei.

Rahat!

1 ***Fraţii Ronald „Ronnie" şi Reginald „Reggie" Kray*** **au fost nişte gangsteri celebri, membri importanţi ai organizaţiilor de crimă organizată din cartierul londonez East End, în perioada 1950-1960. (*n. trad.)***

Să nu mă înţelegeţi greşit, erau şi încă sunt oameni buni, dar originea lor, ei bine...

— Sunt toţi din Belfast.

— Sunt romano-catolici sau protestanţi?

Corectitudinea politică nu era la modă pe atunci, cel puţin nu în rândurile armatei.

— Protestanţi. O familie de protestanţi loialişti.

Dawson reîncepuse să ia notiţe, dar l-am auzit spunându-şi
în barbă:

— Ei bine, este util.

Dialogul nostru „informai" s-a încheiat după patruzeci de minute şi, în vreme ce mă îndepărtam pe alee pe lângă Cabana poliţailor, dincolo de poarta principală, şi mă apropiam de popota sergenţilor, habar nu aveam ce impresie făcusem.

Decembrie 1985

Garnizoana Stirling Lines, Hereford

Abia trecuse de ora 10:00 dimineaţa. Mi-am ridicat de jos Bergenul (numele dat de membrii forţelor aeriene unui rucsac mare) şi mă îndreptam spre uşă când a început să sune telefonul. Am dat drumul rucsacului la picioare şi am ridicat receptorul.

— Shore.

—Tom, aici comandantul unităţii. înţeleg că echipa OS (Operaţiuni Speciale) lucrează la Ambasadă azi?

Era colonelul Thompson, ofiţerul comandant al Regimentului.

în urma masacrului atleţilor israelieni din timpul Olimpiadei de la München din 1972, colonelul de atunci al Regimentului, Peter de la Billiere, care mai târziu a ajuns general, a recomandat ca Regimentul să aibă o reacţie rapidă la evenimente de genul acesta care se vor petrece în viitor pe teritoriul britanic. De la Billiere l-a însărcinat pe Thompson – care pe atunci era căpitan – cu efectuarea unui studiu de fezabilitate şi conceperea unui proiect pentru o nouă unitate de contraterorism (CT) sau, aşa cum va deveni cunoscută mai târziu, echipa de Operaţiuni Speciale (OS). Drept urmare, Thompson a manifestat întotdeauna interes faţă de activităţile lor. Ambasada la care se referea Thompson era o clădire mare, special construită la marginea zonei de antrenament a Regimentului, la douăzeci de kilometri de oraşul Hereford. Aici, echipa OS efectua exerciţii de antrenament şi elabora noi tehnici anti-asalt.

— Da, şefu!

—Când eşti gata de plecare, vino la Cartierul General şi mergem într-acolo împreună – te duc eu cu maşina statului-major. Trebuie să avem o mică discuţie.

Indiferent cum o priveşti, chiar dacă îmi fusese adresată ca rugăminte din partea unui prieten, acesta era de fapt un ordin.

— Am înţeles, şefu!

Nu ştiam ce avea de gând Thompson, dar perspectiva unei discuţii între patru ochi cu ofiţerul comandant, în maşina statului-major, mi-a stârnit imediat curiozitatea şi, când am trecut de colţul clădirii Cartierului General, l-am zărit înaintând pe alee, spre maşină.

Gavin Thompson era un om de o statură rezonabilă, nu se putea spune că ar fi supraponderal, ci doar bine proporţionat. Avea părul negru, uşor ondulat, şi, la fel ca Dawson, arăta ca un tip elegant orice ar fi purtat sau orice ar fi făcut. Prezenţa lui impunea respect, fiind tăcut, dar în acelaşi timp dominant, unul dintre aceia care sunt corecţi, categorici şi cumsecade. Era, fără îndoială, cel mai talentat ofiţer pe care l-am cunoscut şi, în mintea mea, personificarea Căpitanului Uragan, personajul de benzi desenate din anii '60.

în zilele acelea, maşinile statului-major, vehiculele care îi transportau în mod normal pe ofiţerii comandanţi ai regimentelor de luptă ale Armatei Britanice şi pe generalii care comandau formaţiunile principale – cele pe care soldaţii din Forţele Speciale le numeau „Armata Verde" –, erau de obicei Forduri sau Vauxhall-uri mari vopsite în verde-închis sau negru. Aveau pe capotă însemnele regimentare sau de formaţie ale ocupantului, iar configuraţia numerelor de înmatriculare era una tipic militară – două cifre/două litere/două cifre –, numai că maşina lui Thompson era diferită. în conformitate cu cerinţele de rapiditate şi discreţie ale Regimentului, era o limuzină Volvo de top, cu motor modificat, ceea ce însemna că la nevoie putea accelera pe drum ca o pisică opărită. Era dotată cu cele mai bune cauciucuri pneumatice şi avea un număr de înmatriculare obişnuit, civil, care, la o eventuală verificare prin CNP (Calculatorul Naţional al Poliţiei), efectuată de vreun agent de trafic mai curios din fire, genera răspunsul

„blocat”; „vezi-ţi de treaba ta”, în limbajul Ministerului de Interne.

La capătul Aleii Bullingham, am luat-o la dreapta pe Şoseaua Ross şi ne-am îndreptat către sensul giratoriu Belmont, unde, odată ajunşi, Thompson mi-a înmânat un dosar.

M-am uitat mai întâi la dosar, apoi la Thompson. Coperta roz a dosarului era relevantă şi, fără să rostesc niciun cuvânt, ştia ce întrebare voiam să-i pun.

—Este în regulă, îl poţi citi. Statutul VP ţi-a fost aprobat luna trecută.

Date fiind asocierea unchiului Alfie cu gemenii Kray, cât şi istoricul multinaţional al familiei mele şi faptul că soţia mea era din Irlanda de Nord, nimeni nu a fost mai surprins decât mine să afle că am trecut verificarea. Dar, în afară de Thompson, de mine însumi, de Dawson, desigur, şi de câţiva alţi indivizi – cei care trebuiau să ştie –, nimeni altcineva nu va afla vreodată ce au descoperit aceştia despre mine.

Trecând prin faţa Bisericii Belmont, am închis dosarul şi i l-am returnat lui Thompson.

El l-a băgat în servietă şi, fără să se uite la mine, a spus:

— înţeleg că ţi-ai luat câteva săptămâni de concediu.

—Da, şefu! Mi-am dorit mereu să-mi încerc puterile la proba de sanie...

în afara contactului direct pe teren, alunecarea la vale, cu picioarele înainte, pe o pistă de bob, la peste o sută de kilometri pe oră, la mai puţin de zece centimetri

deasupra gheţii şi fără frâne, este, după părerea mea, supremul iureş de adrenalină.

Nu puteam să intru în echipa naţională, în niciun caz la treizeci şi patru de ani – la fel ca gimnastele şi înotătorii vremii, eram considerat deja prea bătrân –, dar tot voiam să încerc. Exista tradiţia ca o parte dintre atleţii britanici care participau la astfel de probe să provină din rândurile forţelor armate, pentru că, lucru deloc insignifiant, ei oferă susţinerea financiară necesară pentru antrenamente în afara ţării.

—Am reuşit să-mi rezerv un loc pentru o săptămână de cursuri de iniţiere organizate de GBLA [Great Britain Luge Association – „Asociaţia de Sanie a Marii Britanii”] la Igls, în Austria, am completat eu. Dacă totul merge bine şi pot demonstra că am aptitudini, va urma o a doua săptămână de antrenamente intensive, în Iugoslavia.

Thompson a zâmbit.

— Bun. Despre a doua săptămână în Iugoslavia vreau să vorbim.

Inima mi-a stat în loc pentru o clipă. Iugoslavia, deşi oficial nu era membră a Pactului de la Varşovia, făcea parte dintre acele ţări aliate cu Uniunea Sovietică. După terminarea celui de-al Doilea Război Mondial, Stalin i-a permis să-şi păstreze independenţa faţă de Rusia, ceea ce a dat naştere unei relaţii nesigure şi uneori tumultoase cu Moscova. Dar era totuşi o ţară comunistă, situată, practic vorbind, dincolo de Cortina de Fier. în afară de cei 1,2 milioane de soldaţi ai trupelor sovietice staţionate în

ţările vecine Iugoslaviei, Moscova menţinea o prezenţă militară şi în interiorul ţării.

Deşi anterior primisem permisiunea de a merge în excursia mea sportivă, asta nu însemna că era o certitudine. La momentul acela, călătoria în spatele Cortinei de Fier a unui soldat din Forţele Speciale – de fapt a oricărui soldat – era nu numai o raritate, ci şi o chestiune problematică. întotdeauna dădea naştere unor întrebări în mintea suspicioşilor, a căror ocupaţie era să-şi facă griji în legătură cu asemenea lucruri. Mă duceam acolo cu altă treabă decât cea legată de proba de sanie? Şi, chiar dacă motivul era unul nevinovat, nu cumva puteam fi compromis şi şantajat?

— Există vreo problemă legată de această călătorie, şefu?

Thompson s-a aplecat în faţă şi l-a bătut pe umăr pe şofer.

— Dă drumul la radio, Brian, şi dă volumul la maximum.

Presupun că nu era o rugăminte neobişnuită, deoarece şoferul a făcut imediat ceea ce i s-a spus.

întorcându-se spre mine, Thompson a coborât tonul vocii:

— Nicio problemă! Totul va decurge conform planului. Dar când te vei afla în Iugoslavia, vreau să faci ceva şi, ca de obicei, ceea ce urmează să-ţi spun nu trebuie să ajungă şi la urechile altora – ceea ce în limbajul Regimentului însemna că „este strict secret”.

Am înţeles, şefu

!Desigur, mass-media şi industria cinematografică vă fac să credeţi că soldaţii din Forţele Speciale sunt maşini de ucis supraomeneşti, indivizi de tip Rambo, care operează fără sentimente sau emoţii, fiind capabili să depăşească dificultăţi insurmontabile acţionând singuri, sub acoperire, în spatele liniilor inamice. Pe de altă parte, se spune că realitatea bate ficţiunea şi este adevărat că, atunci când sunt puşi la încercare, mai ales dacă vieţile unor ostatici nevinovaţi sunt în primejdie, soldaţii din Forţele Speciale sunt capabili să ucidă şi nu se dau în lături de la a face ceea ce trebuie, indiferent cât de neplăcut este.

în timpul asediului de la Princes Gate („Poarta Prinţilor" – Ambasada Iranului), Maggie Thatcher se pare că ar fi spus comandantului din momentul acela: „Toată lumea moare. Nimeni nu iese viu. Asta ar cauza prea multe probleme în viitor." Desigur, se referea la terorişti.

în genere însă, în majoritatea situaţiilor, soldaţii Forţelor Speciale ***britanice*** preferă să opereze în secret: lucrăm în tăcere, rămânând ascunşi vederii cât timp îndeplinim misiunea încredinţată, de cele mai mult ori adunând informaţii pentru o operaţiune viitoare. Cât despre acţionarea pe cont propriu, ei bine, nici când lucrai în haine civile „peste Mare" – adică în Irlanda de Nord – nu erai niciodată singur. întăririle nu erau niciodată foarte departe şi, chiar dacă nu le vedeai, ştiai că se află acolo şi, în plus, nu plecai niciodată neînarmat. Dar toate astea urmau să se schimbe pentru mine.

Vineri, 10 ianuarie 1986
Sarajevo, Iugoslavia

ERA ORA 11:30 DIMINEAŢA. Cerul era limpede şi colorat în albastru-viu. Mă aflam în inima Iugoslaviei ocupate de sovietici.

Stăteam în dreptul pistei de sanie şi bob construite pentru Jocurile Olimpice de iarnă din 1984, la un kilometru sub vârful Muntelui Trebevic, şi priveam în jos, către oraşul medieval Sarajevo.

Atunci când ajunsesem la pista de sanie, oraşul era ascuns sub o pătură groasă de ceaţă, dar acum, după o oră şi jumătate, aceasta se ridicase, lăsându-l scăldat în lumina soarelui, iar de la înălţimea aceea părea imaginea perfectă a păcii şi a liniştii.

Dacă mi-ai fi spus atunci că acest oraş va deveni în curând iadul pe pământ, judecând după scena paşnică care se înfăţişă privirii mele, mi-ar fi venit greu să cred posibile carnagiul şi purificarea etnică ce urmau să se petreacă. N-aş fi crezut nici că oraşul va fi redus la ruine de către focul de artilerie direcţionat de un POI (Post de Observare înaintat) poziţionat la câteva sute de metri la dreapta mea, pe structura care acum servea drept punct de start în proba masculină a cursei de sanie. Acum forfotea de activitate, atleţii pregătindu-se pentru cursa ce dura mai puţin de un minut şi în care atingeau viteze de 140 km/h şi erau supuşi la presiuni de până la 4G, în timp ce parcurgeau cele şaisprezece curbe şi linii drepte ale pistei de un kilometru şi jumătate.

Ultimele unsprezece zile, dintre care primele şapte petrecute în Igls, Austria, iar restul aici, în Sarajevo, zburaseră ca gândul şi ca vântul. Cursele de sanie se

dovediseră a fi mai palpitante decât mă aşteptam. Deşi străbăteam acelaşi traseu, fiecare coborâre era o experienţă nouă, fiecare curbă şi linie dreaptă supunându-mă unor noi încercări, numai că cele din seara aceasta urmau să fie de o altă natură.

Antrenamentele şi cina odată încheiate, m-am întors în camera mea şi am făcut ultimele retuşuri la schiţa unei hărţi. După douăzeci de minute m-am uitat la ceas, era 20:07.

Harta nu era perfectă. Detaliile erau schematice, dar timpul mă presa. Aspectele importante, scara, trăsăturile proeminente şi principalele puncte de trecere, locurile unde voi schimba direcţia erau toate corect marcate, aşa că va trebui să mă mulţumesc cu atât.

Avusesem harta asupra mea tot timpul în ultimele zile, ascunsă în căptuşeala jachetei de schi. în niciun caz nu aş fi lăsat-o în camera de hotel. în afară de faptul că riscam să fie găsită de indiscretele cameriste sau de Lurch, directorul hotelului, un tip înalt, de 1,93 m, care semăna ciudat de mult cu majordomul din ***Familia Addams***, se ştia foarte bine că poliţia iugoslavă şi UDBA (Poliţia Secretă Comunistă) făceau vizite spontane în camerele de hotel ale persoanelor venite din Vest, mai ales când ştiau că oaspeţii nu se aflau acolo.

După cinci minute, am încuiat uşa camerei mele, situate la etajul întâi, şi am străbătut coridorul acoperit cu gresie, îndreptându-mă spre scări. Dar când am ajuns la ultima treaptă, gata să traversez holul de la parter, am remarcat un membru al echipei britanice care sprijinea biroul recepţiei, vorbind cu recepţionera.

La dracul Nu am niciun strop de noroc.

Nu puteam risca să fiu văzut când traversam holul. Este adevărat că nu faceam încă parte din echipă dar, petrecând săptămâna dinainte cu ei la Igls şi călătorind spre Sarajevo într-una dintre maşinile echipei, descoperisem că sunt cât se poate de dispuşi să converseze pe orice temă şi dornici să mă ajute la antrenamentele cu sania. Chiar dacă acest individ nu mă urmărea în subsolul hotelului, ar fi fost curios să afle ce faceam atâta vreme acolo; ar fi vrut să afle de ce nu mă întorsesem încă şi ar fi presupus că am nevoie de ajutor cu sania.

Ultimul lucru de care aveam nevoie în seara aceasta era ajutorul cuiva.

M-am întors din drum, m-am retras pe culoarul de la primul etaj şi am aşteptat. Nu era vorba de a-i acorda cinci-zece minute pentru a-şi încheia conversaţia; ce aveam de făcut trebuia făcut în seara aceasta. Ceea ce însemna că urma să aştept oricât ar fi durat, până îşi termina treaba şi pleca. Am reluat în minte ultimele câteva zile. Dacă îşi respecta obiceiul, de îndată ce termina de vorbit cu recepţionera, avea să traverseze holul şi să rămână alături de ceilalţi membri ai echipei în micul salon cu televizor. Iar dacă se hotăra să urce în camera lui, din locul unde mă aflam pe culoarul de la etajul întâi, puteam pretinde că mă îndreptam şi eu către salonul dotat cu televizor.

După două minute, murmurele estompate au pierit, iar în hol s-a aşternut tăcerea. Niciun sunet şi, cum nu apăruse nimeni pe scări, am presupus că se îndreptase

spre salonul cu televizor, conform obiceiului său. Era timpul să pornesc.

Fără să o salut pe recepţionera care stătea încă în spatele biroului, am traversat holul şi am deschis uşa care dădea spre subsolul hotelului. Echipa ţinea aici săniile şi tot aici lucrau la ele.

Subsolul era cufundat în întuneric. Cercetasem ruta şi punctul de ieşire din hotel în timpul aceleiaşi zile. Drept urmare, ştiam că singurul întrerupător se afla la parter, în capătul scărilor. Dacă aprindeam lumina, nu mai aveam cum să o sting de la celălalt capăt al subsolului. Aşa că mi-am pus hotărât mâinile pe perete şi am coborât cele zece trepte înguste din beton, numărându-le. Când am ajuns la capătul scării, ochii începuseră să mi se obişnuiască cu întunericul. La o distanţă de cincisprezece metri, în capătul îndepărtat al încăperii, se afla uşa care mă va conduce afară şi pe sub care intra lumina ce venea din parcare. Acum vedeam tocul metalic alb care o înconjura.

Am apăsat clanţa şi am tras uşa către mine. Un singur proiector, plasat pe zidul hotelului, lumina zona de afară şi parcarea. Amândouă erau pustii.

Luând din buzunar o bucată mică de lemn pe care o adusesem special, am fixat-o în gaura clanţei din tocul metalic al uşii. Lemnul va permite uşii să nu rămână deschisă, dar nu va lăsa clanţa să se închidă până la capăt. Chiar dacă uşa va părea închisă, ea va putea fi deschisă cu un ghiont zdravăn. Ajuns afară, am tras uşa spre mine, am auzit un clinchet slab şi m-am împins în ea. A rezistat bine.

Ceasul arăta ora 20:22. Soarele apusese imediat după 17:00, iar temperatura de afară scăzuse mult sub zero grade. îmbrăcat într-un trening albastru-închis, cu glugă, purtând o căciulă neagră, din lână, şi pantofi sport, am fost recunoscător pentru lenjeria termică Hale-Hanson pe care o purtam pe dedesubt.

Traficul constant de vehicule care veneau şi plecau periodic făcuse ca zăpada să dispară de pe jos, ceea ce însemna că nu voi lăsa urme incriminatoare în drumul meu prin parcare, pe şosea şi spre pădurea aflată în depărtare.

Aşa cum se întâmplă în majoritatea regiunilor montane din nordul Europei, regiunile inferioare ale Muntelui Trebevic erau împădurite. Copacii, în mare parte brazi, erau adunaţi laolaltă ca nişte blocuri, separate de cărări înguste, care, la nevoie, jucau rolul de stavile în calea focului. Răsfirate ici-colo erau schelete acum desfrunzite de mesteceni albi şi stejari. în zonele unde zăpada nu se aşternuse sau se topise de curând, pământul de sub copaci era acoperit cu un strat întunecat de frunze, care emana un iz de vegetaţie putrezită, răspândit prin întreaga pădure.

Odată ajuns la adăpostul copacilor, m-am oprit, m-am lăsat pe un genunchi şi am scos schiţa hărţii din buzunar. Deşi o memorasem, simţeam nevoia să o verific pentru ultima dată înainte de a porni la drum.

Ţinta mea din noaptea aceea era baza militară de la Lukavica. Se afla la o distanţă de două mile (peste trei kilometri) spre sud-sud-est de Sarajevo, între poziţia mea actuală, Hotelul Osmice, şi satul Lukavica. în urmă cu trei

zile, marţi după-amiază, mă hotărâsem ca înainte de a porni în misiune să verific la lumina zilei configuraţia terenului din jurul bazei. Aşa că, împrumutând unul dintre vehiculele echipei, am traversat singur aşezarea din apropierea bazei militare şi am efectuat o recunoaştere discretă. Era un sat mic, fără niciun drum asfaltat, dar părea asemenea unei crescătorii de iepuri, cu multe căsuţe adunate laolaltă şi separate de un labirint de alei înguste. în plus, era departe de drumul principal şi, dacă aş fi fost oprit de autorităţi şi întrebat ce faceam acolo, aş fi spus pur şi simplu că m-am rătăcit şi aş fi cerut să mă ghideze înapoi către şoseaua principală şi hotel.

Baza militară în sine se afla la numai şase kilometri vest-nord-vest de hotel în linie dreaptă, dar dacă voiam să am vreo şansă să evit întâlnirea cu poliţia comunistă şi cu patrula armată din zonă, trebuia să rămân la adăpostul pădurii cât mai mult timp posibil.

Ultima dată când mă jucasem de-a fugarul era în etapa de „evadare şi fugă” a cursului de supravieţuire în teatrele de luptă, în timpul procesului de selecţie. La momentul acela, deşi nu înfruntam un pericol real, teama de a fi prins şi de a primi o lovitură zdravănă din partea celor care se aflau pe urmele mele era cât se poate de reală, dar nu se compara cu ce mi s-ar putea întâmpla în seara aceasta dacă aş fi fost prins. Nu era o regiune izolată din Marea Britanie; eram în Iugoslavia, un stat comunist şi un aliat al Uniunii Sovietice. Ca atare, nu aveam nici cea mai mică îndoială că, după un interogatoriu brutal la care aş fi fost supus, ca mulţi alţii

capturaţi în misiunile din spatele Cortinei de Fier, aş fi folosit într-un schimb de vreun fel sau altul sau aş dispărea pentru totdeauna. Nu că ar fi protestat cineva din Marea Britanie. La momentul acela, Regimentul avea – şi încă are – o politică de „No Comment”, refuzând să confirme sau să infirme orice informaţie.

între diversele regiuni ale Federaţiei Iugoslave era o stare de neîncredere prevalentă care dusese deja la violenţe extreme şi urma să conducă în final la scindarea Iugoslaviei, la începutul războiului din Balcani şi la îngrozitoarele genocide din anii 1990. îmi amintesc că am citit undeva că poţi spune multe despre o naţiune în funcţie de vocabularul său... De exemplu, sârbo-croata avea un număr alarmant de mare de cuvinte pentru „măcelărie”.

în seara aceasta era lună plină, parţial ascunsă de nori şi, deşi aveam o mică lanternă Maglite în buzunar ca măsură de precauţie, deocamdată era lumină suficientă pentru a putea citi harta.

Am scos din buzunar busola Silva (o busolă uşoară, umplută cu lichid şi montată pe o mică bucată de plexiglas) şi am fixat direcţia către primul punct intermediar – 270 de grade spre vest. După zece secunde, înaintam aproape fără zgomot prin pădure şi nu a durat mult până am găsit ceea ce căutam: o potecă îngustă, bine bătătorită, care şerpuia spre poalele Muntelui Trebevic.

în seara aceea, la intrarea în pădure, îmi trecuse prin cap că este o linişte neobişnuită. Acum, căutându-mi drumul pe panta abruptă, am înţeles şi de ce. La o

depărtare de o sută cincizeci de metri spre stânga am văzut scânteierea roşie a unui foc deschis, reflectată în învelişul de polietilenă care acoperea un grup de colibe mari, rotunde şi improvizate, construite din carton întins peste o ramă de lemn.

Ţigani.

După ani întregi de persecuţii, mai întâi din partea naziştilor, apoi a guvernului comunist iugoslav, aceşti nomazi nu mai aveau încredere în nimeni şi se ştia că pot fi foarte ostili cu străinii. După câteva secunde am auzit cum câinii lor încep să latre, simţindu-mi mirosul în briza nopţii. Era timpul să mă depărtez, înainte să li se dea drumul şi să pornească la vânătoare.

Nu vorbesc despre o haită de terieri Jack Russel sau de ogari Lurcher, rasele preferate de nomazii irlandezi şi de cei din Essex. Nu, vorbesc despre 70 de kilograme de muşchi fără pic de grăsime şi despre dinţi puternici: câini din rasa Sarplaninac, cunoscuţi şi ca ciobăneşti iugoslavi, crescuţi ca să alunge lupii şi urşii. Renumiţi pentru curajul lor feroce, aceşti monştri nu ar ezita să îşi pună viaţa în primejdie ca să-şi apere familia, turma sau stăpânul, caracteristică ce îi făcea indisponibili pentru armata iugoslavă.

M-am căţărat înapoi în susul pantei şi, ghemuindu-mă la pământ, am scos harta. Făcându-mi mâna căuş peste lanterna Maglite şi citind harta la lumina roşie care se strecura prin pielea degetelor, am găsit repede o rută alternativă.

Pe hârtie, misiunea părea destul de simplă. Trebuia să adun informaţii despre numărul de soldaţi şi nivelul de

echipare de la baza militară din Lukavica. Nu mi se părea să fie un dispozitiv militar de prim rang şi, dată fiind situarea sa izolată, în interiorul Iugoslaviei, nu părea să aibă alt rol decât acela de apărare locală, având, prin urmare, o importanţă strategică minimă şi nereprezentând o ameninţare la adresa NATO sau a Vestului. Dar fără îndoială că Thompson avea motivele lui pentru a investiga zona şi pe care mie însă nu mi le-a mărturisit.

Este greu de explicat ceea ce simţeam în momentul acela, dar cu cât este mai mare valoarea ţintei, cu atât creşte nivelul de securitate care o înconjoară, ceea ce la rândul său sporeşte nivelul de risc al unei misiuni ca aceasta. Este ca şi cum ai compara ritmul cardiac ce creşte un pic atunci când furi un măr de pe o tarabă de la piaţă cu iureşul nebunesc de adrenalină pe care îl simţi când spargi seiful bine securizat al unei bănci din cartierul financiar al Londrei. în seara aceasta însă, eu nu simţeam adrenalina.

După treizeci de minute de alergare la viteză constantă pe cărările înguste care şerpuiau printre copacii strânşi în grupuri dense, am ajuns la marginea pădurii. în faţa mea se întindeau 800 de metri de teren deschis, pe care se aflau numai câteva ferigi şi, ici-colo, câte un copac. La capătul îndepărtat se vedea un şir de lumini de securitate de culoare portocalie, ce marcau perimetrul bazei militare.

Norocul a făcut ca, în momentul în care am părăsit adăpostul pădurii şi am ajuns în spaţiul deschis, luna să fi dispărut complet, ascunsă în dosul unei pături groase de

nori. Se anunţa ninsoare. Speram totuşi să nu înceapă până dimineaţă. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să las urme de paşi care să ducă până la Osmice.

Aerul se răceşte mai repede decât pământul sau apa de sub el şi, solul fiind încălzit de soarele de iarnă din ziua aceea, deasupra sa începuse să se formeze ceaţă. Mirosul discret de vegetaţie umedă era adus de vânticelul dinspre nord care îmi sufla acum în faţă.

Era vineri şi, prin urmare, o mare parte a personalului bazei militare – cei care nu erau de serviciu – se afla probabil în drum spre casă, pentru a petrece sfârşitul de săptămână alături de familie. Aşa obişnuiau mai toate armatele pe timp de pace. Speram ca iugoslavii să nu facă nici ei excepţie.

Mi-au trebuit şase minute să traversez terenul deschis. Am înaintat în zigzag, alergând ghemuit între cei câţiva copaci şi ferigile mai înalte de pe acesta sau prin zonele unde ceaţa era destul de deasă încât să mă poată ascunde. Acolo unde nu era nimic altceva decât un teren gol – şi, pe măsură ce mă apropiam de gardul împrejmuitor, numai aşa era –, mă foloseam de coate şi de genunchi, împingeam în degetele de la picioare, pentru a mă târî pe burtă prin iarba udă şi pe parcelele cu zăpadă întărită.

La douăzeci de metri de gardul perimetrului, rămânând în zona moartă – spaţiul aflat în umbră, neluminat de reflectoarele de securitate care se întindeau de-a lungul limitelor bazei militare –, am căutat ţinta: hangarele care adăposteau vehiculele şi echipamentele unităţii. Dacă afli ce vehicule foloseşte un batalion sau un

regiment, poţi înţelege multe alte lucruri. Dacă sunt mai degrabă de tip uşor, pe roţi, ai de-a face, cel mai probabil, cu o unitate de infanterie de reacţie rapidă, ca cea aeropurtată, care se mişcă repede şi este dotată cu arme uşoare. Cu cât sunt mai grele vehiculele, cu atât cresc şansele de a exista şi arme de artilerie – tunuri antitanc şi obuziere grele, care încetinesc înaintarea. Apoi mai este, desigur, şi categoria grea: vehiculele cu şenile, tancurile şi artileria autopropulsată.

A durat zece minute până să găsesc locul de intrare în baza militară. Trebuia să fie în apropierea hangarelor, dar cât se poate de departe de poarta principală. în felul acesta, dacă eram descoperit intrând sau ieşind de aici – şi nu eram împuşcat santinela ar fi fost nevoită să vină pe urmele mele şi să escaladeze gardul sau să se întoarcă la postul de gardă de la poarta principală după întăriri şi, eventual, după un vehicul. Oricum, aş avea destul timp să scap.

Cu mâinile şi picioarele depărtate la un metru, distribuindu-mi greutatea cât de egal posibil pe gardul din sârmă înalt de doi metri şi jumătate, m-am căţărat în grabă până sus, unde mi-am înfipt vârful pantofului stâng într-una dintre zale. Apoi, sprijinindu-mi greutatea corpului în genunchiul încordat, mi-am strecurat cu grijă piciorul drept prin spaţiul de sub cele trei şiruri de sârmă ghimpată întinse deasupra gardului şi l-am trecut peste vârful lui, lăsându-mi ambele mâini libere să se ocupe de sârma ghimpată.

Am scos din buzunarul treningului o bucată de funie, am trecut-o peste cele trei şiruri de sârmă şi am tras cu

putere de ea, făcând o deschizătură destul de mare, astfel încât să mă pot strecura prin ea – dar chiar în momentul acela ceva s-a întâmplat. Un fascicul subţire de lumină puternică proiectat de o lanternă a tăiat brusc întunericul. La o distanţă de şaizeci de metri, o santinelă verifica uşa hangarului cel mai apropiat de gard.

Când soldatul s-a întors cu spatele la hangar şi s-a uitat în direcţia mea, am îngheţat. Mi-am ţinut respiraţia: aburul alb care s-ar ridica din vârful gardului m-ar fi dat imediat de gol, ca şi orice mişcare pe care aş fi făcut-o. Dar în timp ce raza de lumină şerpuia peste pământul acoperit de zăpadă venind înspre mine, nu mi-am mai putut ţine respiraţia şi am expirat uşor pe nas. Ca o pisică care pândeşte un şoarece, am aşteptat în tăcere privind raza de lumină care mătura baza gardului, la doi metri sub mine. Atârnam neajutorat pe gardul de sârmă, dar ochii mei nu mai urmăreau raza de lumină care venea dinspre lanternă; acum erau fixaţi asupra mitralierei AK-47 pe care santinela o legăna în mâna dreaptă. Dacă scoteam vreun sunet, mă mişcăm sau atrăgeam atenţia asupra mea în orice fel ori dacă santinela ridica raza lanternei numai doi metri, m-ar fi putut vedea.

Apoi, în mod inexplicabil, a stins lanterna şi, spre marea mea surpriză şi uşurare, s-a întors în unitate. L-am privit îndepărtându-se în întuneric, pe lângă peretele hangarului, iar în urechi îmi sunau bătăile repetate şi puternice ale inimii, ca şi cum o trupă de toboşari dădea deşteptarea în interiorul capului meu.

M-am uitat la ceas.

21:53.

S-ar părea că escaladasem gardul exact la timp. Presupunând că iugoslavii respectau acelaşi sistem ca mai toate armatele, plutonul de gardă din acea noapte intrase în tură la 18:00. Drept urmare, santinela care tocmai dispăruse îşi începuse rondul la ora 20:00. Cum fiecare rond dura două ore, mai avea numai şapte minute până părăsea postul. Cu siguranţă nu avea de gând să petreacă nicio clipă în plus aici, în frig. Era timpul să se îndrepte către camera santinelei, la o cafea de care avea mare nevoie.

Slavă Domnului pentru răcanii

Rămas nemişcat în vârful gardului şi privind din când în când la ceas, am ascultat cu atenţie şi am încercat să aud zgomotele care m-ar avertiza că sentinela se întoarce, că ceva ce văzuse şi ignorase în urmă cu câteva clipe i-a stârnit acum curiozitatea şi de aceea revenea la faţa locului să verifice perimetrul, dar nu am auzit nimic. Nimic în afară de firavul şuier al vântului care trecea peste terenul deschis şi prin gardul din sârmă de care stăteam agăţat.

Două minute mai târziu mă aflam în faţa uşii de oţel din dreapta porţilor principale ale hangarului. Am luat două bucăţi de sârmă din buzunar, am îndepărtat apărătoarea de ploaie a lacătului rudimentar şi apoi am introdus pe rând sârmele în gaura cheii din spatele său.

Nu era prima dată când forţam un lacăt şi mă îndoiam că de data aceasta va fi şi ultima oară. în Hereford spuneau în glumă că a mă trimite pe mine, un ***cockney***, la un curs de MOE („Metode de pătrundere prin efracţie”) – un curs unde să învăţ cum să forţez un lacăt, cum să intru

în clădiri protejate şi să arunc în aer seifuri – însemna să mi se dea o slujbă pe măsura pregătirii mele.

Am deschis repede lacătul, dar când m-am împins în uşă, am auzit balamalele scârţâind. M-am oprit îndată şi am ascultat atent. Nimic. Plutonul de gardă al unităţii nu a apărut de nicăieri. Se pare că zgomotul produs de mine nu fusese auzit de nimeni.

Era una dintre acele situaţii care necesitau un strop de curaj, ca atunci când scoţi un plasture. Trebuie să o faci dintr-o singură mişcare. Am inspirat adânc şi am împins cu putere. S-a auzit un scârţâit firav, dar totul s-a terminat chiar înainte de a începe, iar eu am rămas pe loc, privind la uşa care se deschidea în faţa mea.

Am păşit în grabă peste prag, într-un spaţiu mare, deschis, am închis uşa în urma mea şi am fost întâmpinat de un miros familiar de motorină, ulei de motor şi vopsea proaspătă. Oriunde mergi în lumea asta, hangarele unde se ţin vehiculele militare miros la fel. Am scos lanterna Maglite din buzunar şi am aprins-o. Podeaua fusese vopsită cu un luciu verde-închis şi împărţită în secţiuni diferite prin trasarea unor linii galbene. Ştiam ce căutam şi nu am fost dezamăgit.

Parcate cu spatele la peretele exterior al hangarului, între liniile galbene, se aflau douăsprezece Shilka ZSU-23-4 – şenilate autopropulsate, cu blindaj uşor, de fabricaţie sovietică, dotate cu arme antiaeriene ghidate prin radar. Deşi învechite, fiind date în folosinţă în 1962, cele patru autotunuri ale sale 2A7, cu răcire cu apă şi dispuse în formaţie 2x2, puteau trage cu proiectile brizante de 23 mm, la o rată combinată de până la 4.000

de gloanţe pe minut, deşi de obicei numai în explozii de 3-10 proiectile. Avea o bătaie verticală maximă de 5.000 de metri. Dar bătaia verticală „efectivă” – ceea ce înseamnă capacitatea operatorului de a lovi ceea ce ţinteşte, spre deosebire de lansarea proiectilelor într-o direcţie generală, sperând să lovească ceva – era estimată la numai 1.500 de metri. Cu toate acestea, în ciuda razei mici de acţiune, era o armă mortală în mâinile unui echipaj bine antrenat şi motivat. însemnele de pe panoul frontal al fiecărui vehicul aparţineau uneia dintre ne-număratele Regimente de Apărare Antiaeriană ale Iugoslaviei.

Următoarele trei hangare adăposteau toate aceleaşi vehicule Shilka. Dar în al cincilea am descoperit ceva diferit.

Un sortiment de şenilate uşoare, similare ca dimensiuni şi design ***Snow*** Caf-ului britanic, vehiculul folosit pe timp de iarnă de trupele de război ale Marinei Militare. Lângă ele erau parcate câteva vehicule uşoare, pe roţi. Toate aveau aceleaşi însemne regimentare, cele ale „Alpinilor”, trupe de elită ale Iugoslaviei şi, aşa cum îmi imaginasem, nu am dat de nimic neaşteptat.

Am pus lacătul pe uşa ultimului hangar şi, după ce l-am închis, m-am uitat la ceas.

22:57.

Eram în interiorul bazei militare de aproape o oră. Nu era mare. Probabil o puteai înconjura în puţin peste patruzeci de minute, ceea ce însemna că un membru al corpului de gardă controlase deja zona cel puţin o dată şi plecase. Am verificat împrejurimile, m-am întors pe

acelaşi drum şi, în mai puţin de două minute, eram înapoi pe gard. Am desfăcut repede nodul uşor făcut cu bucata de funie, sârma ghimpată a revenit în poziţie iniţială şi, cu un mic ajutor din partea mea, aproape că şi-a reluat forma. Am sărit pe pământ fără să fac vreun zgomot.

Traversând terenul deschis şi înaintând apoi pe poteca de la marginea pădurii, mă simţeam mulţumit de ceea ce întreprinsesem, dar şi un pic confuz. După ce descoperisem exact ceea ce bănuiam că se află în interiorul hangarelor, simţeam că sunt supus unui test. Acţiunea din seara aceasta nu părea să aibă nicio motivaţie logică. Thompson sau generalul de brigadă al Forţelor Speciale de la Londra nu plănuiau un atac în zonă, ca să trebuiască să ştie la ce fel de contraofensivă să se aştepte, dar, repet, motivul nu mă privea pe mine.

Am revenit pe drumul pe care îl urmasem la venire. însă, când am început să alerg şi am prins viteză, în întunericul de deasupra mea am auzit nişte voci şoptite şi am îngheţat.

Nu eram destul de aproape pentru a înţelege ce spuneau. Puteau fi ţiganii pe care îi văzusem mai devreme, plecaţi să pună capcane pentru animale sau să le verifice. Am rămas pe poziţii, dar, în timp ce analizam următoarea mişcare, zona a fost brusc inundată de lumină, iar noaptea parcă a devenit zi. Pentru o clipă am rămas acolo încremenit, singur pe cărare şi expus vederii oricui.

Lumina a fost coborâtă. Era aşadar poziţionată prea sus pentru a fi manevrată uşor, ceea ce însemna că era fixată pe un vehicul, iar acest lucru a scos din discuţie

presupunerea mea că era vorba despre câţiva ţigani. Spre deosebire de verii lor din Vest care îşi tractează luxoasele case mobile de-a lungul ţării în spatele unor automobile precum Range Rover sau Mercedes de ultimă generaţie, ţiganii iugoslavi sunt foarte săraci şi norocoşi dacă au un cal şi o căruţă.

Deşi iniţial reflectorul mă luminase, nu se oprise asupra mea, iar acum cerceta terenul deschis în dreapta şi în spatele meu, nu putea dura mult timp până ce va reveni. M-am aruncat pe burtă şi, fără nicio pauză, am început să mă rostogolesc spre dreapta, peste cărarea de pietriş, în direcţia arbuştilor deşi care o flancau.

Acoperisem mai puţin de un metru când, fără niciun avertisment, pământul de sub mine a dispărut şi am simţit cum încep să cad într-un şant. O fracţiune de secundă mai târziu, am simţit cum pietrele ascuţite care acopereau fundul şanţului de scurgere mi se înfig în spate. Am stat nemişcat, privind lumina reflectorului ce căuta înainte şi înapoi, deasupra capului meu. Habar nu aveam ce se petrecea. Tot ce ştiam era că trebuia să plec cât mai repede. M-am întors pe burtă şi am escaladat în grabă marginea abruptă a şanţului în care căzusem.

Lumina fiind concentrată acum pe cărare, am putut vedea că erau două vehicule, ceea ce însemna că patrula avea între şase şi opt oameni şi era condusă fie de un ofiţer, fie de un subofiţer cu grad superior. Dacă era o unitate mai mică, nu ar fi fost nevoie de un al doilea vehicul. Am început să înaintez de-a buşilea, rămânând la adăpostul ferigilor. Capul îmi vuia. Oare ce făcea aici o patrulă permanentă chiar într-o seară de vineri? (O

patrulă permanentă este una staţionară, menită să apere o zonă sau o unitate anume, spre deosebire de o patrulă mobilă care, după cum sugerează numele, este în continuă mişcare.)

Oricare ar fi fost răspunsul, totul se schimbase. Nivelul de risc crescuse drastic şi acum aveam o problemă gravă. Nu puteam risca să-mi continui drumul, străbătând cei şase kilometri direct spre hotel. Dar nici dacă ieşeam din pădure şi reveneam pe teren deschis, trecând dincolo de baza militară şi intrând în satul Lukavica, nu aveam mari şanse. Nu puteam risca să fiu prins în capcana străzilor sale înguste în timp ce încercam să scap de o patrulă de vânătoare hotărâtă să mă prindă. Prin urmare, înaintând ghemuit, m-am îndreptat în direcţia opusă, spre nord-vest şi spre Sarajevo, îndepărtându-mă şi mai mult de siguranţa hotelului.

Nu puteam fi sigur că patrula mă căuta pe mine, dar dacă voiam să am vreo şansă să scap de ea, acum era momentul să mă dau doi paşi înapoi ca să văd ce trebuie să fac. Şi m-am hotărât să aduc o doză de confuzie în joc.

M-am oprit, m-am ridicat în picioare şi, după ce m-am asigurat că cel puţin un membru al patrulei m-a văzut, am început să alerg de îndată ce a dat alarma, îndreptându-mă spre un pâlc de arbori din depărtare. Aşa cum anticipasem, odată ce m-au văzut şi în graba lor de a mă prinde, membrii patrulei nu au mai ascultat de ordinele comandantului.

Am încetinit; trebuia să-i las să se apropie. Era riscant, dar dacă voiam să le menţin viu interesul şi să-mi

iasă planul, era nevoie să fac asta. Două minute mai târziu, vizualizând în minte harta, am auzit ceea ce de fapt şi căutam: sunetul unei ape curgând, un afluent al râului Miljacka, ce curge prin centrul oraşului Sarajevo. Eram aproape de punctul unde afluentul atinge lăţimea cea mai mare, la câteva sute de metri de locul unde se varsă în Miljacka, şi mai ştiam din harta mea că între un mal şi celălalt distanţa era de aproape patruzeci de metri. Alergând cât puteam de tare, am inspirat adânc şi, cu buzele strâns lipite, încercând să păstrez în plămâni aerul extrem de preţios, m-am aruncat în întuneric.

Apa era îngheţată şi am simţit cum pielea obrajilor mi se întinde, iar muşchii pieptului mi se contractă, încercând să forţeze aerul să iasă din corp.

După ce am înotat douăzeci de metri, încercând să ajung cât mai repede şi mai discret pe celălalt mal, am simţit cum încet-încet curentul mă trage în aval. Atunci am auzit primele focuri de armă şi am simţit o schimbare de presiune când gloanţele au pătruns în apă, pivotând pe lângă corpul meu.

Tipii ăştia nu glumesc deloc; sunt mortal de serioşi.

Nu aveau cum să mă vadă, dar, având în vedere locul unde sărisem în apă, împuşcau în direcţia în care credeau că mă aflu. Ca să evit să fiu atins de vreun glonţ norocos, trebuia să mă scufund şi să înot cât mai departe posibil pe fundul apei, fără să ţin seama de durerea pe care o simţeam. Nu mai puteam rămâne la suprafaţa apei, unde eram o ţintă uşoară

.Am inspirat încă o dată, m-am îndoit din talie, am băgat capul sub apă şi am tras cu putere de ambele

braţe. Curgerea neîntreruptă a apei era singurul lucru care împiedicase râul să îngheţe şi în câteva secunde am simţit ca şi cum o menghină îmi striveşte capul, dar dacă voiam să ies viu din povestea aceasta, trebuia să fac abstracţie de durere şi să înot mai departe.

Am întins braţele şi, în clipa în care am început să trag de ele înapoi, am atins cu degetele ceva solid. La următoarea mişcare din braţe am simţit obiectul din nou, dar de data asta, în loc să îl şterg doar cu degetele, l-am apucat strâns: era o rădăcină de copac. Pieptul mi se contracta, mai aveam puţin şi rămâneam fără oxigen şi de aceea începusem să ameţesc, aşa că am decis să renunţ la a mai înota şi m-am tras uşor prin apă folosindu-mă de rădăcină. Când albia râului s-a micşorat şi am rămas fără oxigen în plămâni, ochii mei au ieşit încet la suprafaţa apei, ca un crocodil care vânează. La doi metri în faţa mea era malul.

Rămânând ghemuit pentru a fi o ţintă cât mai mică, mi-am tras corpul aproape amorţit din apa îngheţată, dar în vreme ce mă târâm pe stratul subţire de gheaţă format la marginea apei şi pe malul noroios, s-a auzit o a doua salvă de gloanţe. Luna ieşise pentru câteva clipe de după perdeaua de nori şi la lumina ei patrula deja mă reperase.

Având sunetul unui gater îndepărtat, gloanţele au vâjâit când au lovit ferigile dimprejurul meu. Singurul avantaj pentru mine era că urmăritorii mei nu puteau trece cu vehiculele peste şanţul de scurgere şi că fuseseră siliţi să le abandoneze acolo unde se aflau, pe cărare. Continuând vânătoarea pe jos, nu mai puteau folosi reflectoarele din vehicule.

Ascuns acum vederii lor, dincolo de malul râului, m-am oprit, am făcut cale întoarsă şi am revenit pe mal cincizeci de metri mai sus, în amonte de locul unde ieşisem din apă. Cu mâinile şi picioarele deja amorţite, am tremurat întins în iarba înaltă, privindu-i pe urmăritorii mei care rămăseseră pe malul celălalt. Şovăiau dacă să mă urmeze în apa râului. Nu ştiau ce să facă. în cele din urmă, comandantul a preluat controlul şi le-a ordonat oamenilor lui să se întoarcă la vehicule. Părea că planul meu va funcţiona.

Dacă aveam dreptate, singurul mod în care patrula mă putea urmări ar fi fost să treacă de baza militară, să traverseze satul Lukavica, dar şi râul pe singurul pod din zonă, aflat la patru kilometri în amonte de locul unde se aflau acum. Le-ar lua cel puţin douăzeci de minute să ajungă în locul unde stăteam acum ascuns, dar chiar şi după ce ajungeau în zonă, tot trebuiau să încerce să-mi ia urma, iar până atunci eu aş ajunge în apropiere de hotel.

Am stat pe loc un timp care mi s-a părut o eternitate, răbdarea fiindu-mi în cele din urmă răsplătită de sunetul îndepărtat al celor două vehicule care se îndepărtau. M-am uitat la ceas.

23:34.

Prima dată când traversasem râul fusese rău, dar ştiam că de data aceasta va fi şi mai rău. M-am pregătit mental, m-am forţat să intru din nou în apă şi am început lunga traversare înot, spre locul de unde venisem.

Nu mai puteam folosi harta – apa intrase în punga de plastic care o acoperea, iar aceasta se dezintegrase. Aşa că, pentru a evita ţiganii, am decis să rămân pe lângă

linia de copaci paralelă cu şoseaua de asfalt ce traversa muntele, trecea pe lângă Hotelul Osmice şi ajungea la pârtia de bob. Era riscant, dar ici-colo, unde aveam o bună privelişte asupra şoselei şi eram sigur că nu voi putea fi identificat, am luat-o pe drumul asfaltat, ceea ce m-a ajutat să cresc viteza.

Ghemuit printre copacii de pe cealaltă parte a drumului, am verificat împrejurimile, căutând semne de viaţă. Aveam noroc, căci în afară de o singură lumină venind dinspre biroul părăsit al recepţiei, nu se vedea nimic altceva. M-am uitat la ceas.

00:17.

Trecuseră abia patruzeci de minute de când patrula permanentă ieşise în goană din pădure, iar eu începusem a doua traversare înot. Acum trebuia să-mi păstrez concentrarea şi să mă mişc cât mai repede. Tot corpul – dar mai ales braţele şi picioarele – începuse să tremure când am ieşit din râu a doua oară şi, cu toate că alergarea la deal îmi activase circulaţia periferică, acum începeam din nou să tremur, deoarece temperatura corpului scăzuse, iar frigul îmi pătrundea în interior. Petrecând doi ani în aripa de antrenamente a Regimentului, am văzut cum se instalează hipotermia la unii dintre cei care luau parte la pregătirea pentru acţiuni pe timp de iarnă şi ştiam că, dacă nu mă încălzesc repede, voi simţi imediat efectele frigului pe pielea mea.

Am ajuns la intrarea în subsol şi m-am împins în uşă. Aceasta însă nu a cedat. Primul meu gând a fost că bucata de lemn pe care o introdusesem în gaura clanţei fusese prea îngustă, iar clanţa ajunsese până la capăt,

blocând astfel uşa. Al doilea gând a fost că poate cineva deschisese uşa după plecarea mea, iar bucata de lemn căzuse. M-am uitat pe jos, dar nu am văzut nimic. Am împins încă o dată, mai tare de data aceasta, şi, spre uşurarea mea, uşa s-a deschis cu un zgomot puternic.

Am îngheţat şi am rămas locului în prag, încercând să aud vreun sunet, cercetând în acelaşi timp cu privirea părţile vizibile ale clădirii, căutând lumini care se aprind, dar nu am văzut nimic. Am îndepărtat bucata de lemn, am băgat-o în buzunar şi am păşit înăuntru. Eram pe cale să închid uşa când am auzit un vehicul ce intra în parcarea hotelului; un lucru cel puţin neobişnuit la ora aceea din noapte în Iugoslavia, unde toţi comuniştii sănătoşi la minte se duseseră deja la culcare de câteva ore. în starea în care mă aflam, simţindu-mă îngheţat, începea să se instaleze paranoia. Oare să fie patrula permanentă din pădure? Erau mai multe hoteluri împrăştiate în zonă şi, cum Osmice nu era cel mai apropiat de baza militară, mi-am spus că este puţin probabil să fie ei.

Ascuns în spatele uşii, am privit prin crăpătură, dar nu am văzut nimic. Eram gata să urc în cameră, când am auzit nişte voci. Era imposibil să nu o recunosc pe una dintre ele: îi aparţinea lui Lurch, directorul hotelului.

Am închis uşa exterioară, am traversat în goană subsolul, am urcat treptele către parter şi, după ce m-am asigurat că holul hotelului este pustiu, iar la recepţie nu se află nimeni, m-am îndreptat spre scări. După un minut, intram în camera mea, dar în loc să mă simt în siguranţă, aveam senzaţia că sunt prins într-o capcană. Am învârtit cheia în broască şi am ridicat servieta din pânză aflată pe

podea, lângă masă, vărsând conţinutul ei pe pat. M-am îndreptat spre baie, am dat drumul la duş şi m-am dezbrăcat până la piele. Apoi, încercând să mă încălzesc, m-am băgat sub apa caldă, dar când abia începusem să-mi revin, am auzit un ciocănit în uşă. Strângându-mi hainele şi pantofii uzi şi ascunzându-i repede, cu un prosop în jurul taliei şi un al doilea atârnându-mi de gât, am revenit în cameră şi am deschis uşa.

Spre marea mea surprindere, cele două persoane care aşteptau pe hol nu erau membri ai armatei iugoslave, ci din poliţia civilă. Ofiţerul superior m-a împins într-o parte şi a intrat în cameră cu forţa. Cel de-al doilea, aflat la un metru în spatele partenerului său, m-a ţintuit la perete cu palma înmănuşată a mâinii stângi şi a ridicat mitraliera AK-47, suspendată de umărul său drept cu o bandulieră, la nivelul taliei mele.

Primul ofiţer s-a îndreptat fără ezitare spre grămada de haine şi pantofi care zăceau lângă pat. Le-a ridicat. Erau la temperatura camerei – perfect uscate – şi le-a dat drumul imediat.

Am simţit cum îmi creşte pulsul când s-a îndepărtat de pat şi a intrat în baie, izbind uşa de perete, dar în afară de apa fierbinte care se scurgea din bazinul duşului, nu a găsit nimic altceva.

Ieşind din baie şi reintrând în dormitor, mi-a aruncat o privire urâtă şi m-a întrebat într-o engleză stricată:

— Unde ai fost toată noaptea?

încercând să nu tremur, am adoptat cea mai uluită figură posibilă.

—Aici. După cină am venit în cameră să lucrez la nişte hârtii. Am făcut un semn din cap înspre pat. După cum vedeţi, nu am terminat încă.

Cei doi poliţişti au schimbat câteva cuvinte în ceea ce părea un dialect local sârbo-croat şi, după o verificare rapidă din ochi a camerei şi a spaţiului de sub pat, au plecat.

M-am prăbuşit pe pat şi le-am dat timp să coboare scările şi să părăsească clădirea înainte de a mă ridica din nou. M-am îndreptat spre uşă, am deschis-o şi am verificat holul.

Pustiu.

încuind uşa în urma mea, am intrat în baie, am lăsat prosoapele să cadă şi, pentru a doua oară în seara aceea, am păşit sub duş. Pe corpul meu îngheţat de frig, apa părea mult mai fierbinte decât era în realitate. Apoi, aşa cum ştiam că se va întâmpla, am început să simt furnicăturile şi înţepăturile care anunţau înceata revenire la viaţă a trupului meu.

Stând în picioare sub apa ce curgea în cascadă, cu capul în mâini şi coatele sprijinite de plăcile reci de gresie albă de pe peretele duşului, am răsuflat uşurat, dar destinderea mea nu a durat decât o clipă. în timp ce corpul începea să se încălzească, creierul mi se încălzea şi el, iar paranoia pe care o trăiesc toţi cei care acţionează singuri în spatele liniilor inamice a început să crească. Era o experienţă nouă pentru mine, iar sentimentul iniţial de uşurare s-a transformat repede într-unui de furie. Patrula permanentă din pădure nu era acolo întâmplător. Aştepta pe cineva, şi dacă nu pe mine,

atunci pe cine? Apoi mai era şi Lurch. Ce făcea treaz la ora aceasta târzie? Dar mai important, de ce ieşise din clădire exact în clipa când a sosit poliţia? Ştiuse cumva că în seara precedentă părăsisem hotelul şi, fiind avertizat, îi aşteptase pe poliţişti să apară şi să le deschidă uşa?

Lăsând duşul să curgă, m-am uscat şi mi-am pus un tricou şi o pereche de pantaloni scurţi. Am verificat încă o dată dacă uşa era bine încuiată şi m-am întors în baie. Am zâmbit când am ridicat capacul vasului de toaletă, am luat hainele şi pantofii uzi leoarcă de unde le ascunsesem şi, după ce le-am aruncat în cădita duşului, am început să mă întreb de ce poliţia verificase numai camera mea, după câte se părea?

Dar a doua zi la micul dejun am descoperit că şi alţi clienţi ai hotelului fuseseră vizitaţi de aceeaşi oaspeţi nocturni. După ce fusesem atât de aproape să fiu prins în flagrant delict, ceea ce mi se părea acum foarte greu de înţeles era motivul din spatele misiunii mele. De ce mama dracului fusese necesară

?Două săptămâni mai târziu Joi, 23 ianuarie 1986

RUMUL DE LA STAŢIA DE METROU Covent Garden până la

D

Vechea piaţă Covent Garden, Londra

ceea ce fusese odată principala piaţă angro de legume şi fructe durase două minute şi ceva. Intrând în curtea acoperită cu sticlă, am simţit mâna lui Thompson pe braţul meu stâng.

— Acela este!

Am urmărit privirea lui Thompson. La o masă în partea din spate a unui spaţiu care, după toate aparenţele, părea terasa exterioară a unei cafenele, deşi se afla la adăpostul unui acoperiş înalt, din sticlă, era un bărbat în jur de cincizeci de ani. Cafeneaua există încă, deşi cred că acum funcţionează sub un alt nume.

Hainele bărbatului erau, aş spune, unele practice. Purta o cămaşă în carouri, cu gulerul deschis, prins în nasturi la vedere, sub o jachetă din velur maro-închis. Manşetele erau din piele, ca şi peticele de la coate. Pe nas purta o pereche de ochelari cu rame de aur, în stilul celor ai lui John Lennon, care atrăgeau atenţia asupra ochilor mici şi căprui ai bărbatului; deasupra lor se vedea un smoc de păr neîngrijit, de culoarea gri-şobolan. Tipul arăta ca un profesor universitar. De fapt, îmi aminea de dl. Goodyear, fostul meu profesor de matematică. Nu era genul de persoană care să facă parte din grupul meu de prieteni.

Thompson a traversat cafeneaua, croindu-şi drum printre scaunele şi mesele pe jumătate goale. L-am lăsat să se îndepărteze câţiva paşi, iar apoi am pornit pe urmele lui. Ajunsesem la jumătatea drumului când, parcă simţindu-ne cumva prezenţa, bărbatul de pe terasă şi-a ridicat privirea, s-a ridicat de pe scaun şi a întins mâna dreaptă.

— Mă bucur să te revăd, Gavin.

— Şi eu. Acesta este sergentul de stat-major Tom Shore, omul despre care am discutat.

Thompson s-a întors spre mine.

— Acesta este...

Dar înainte ca Thompson să mi-l prezinte, omul l-a întrerupt în mijlocul propoziţiei şi a întins mâna spre mine.

—Bună! Eu sunt Mark Scott.

Din informarea pe care o primisem de la Thompson în ziua anterioară nu aflasem decât că azi urma să călătorim la Londra şi că, odată ajunşi acolo, voia să-mi prezinte pe cineva. Drept urmare, prezentările fiind încheiate, iar acum aflându-mă faţă în faţă cu Scott, aşteptam mai multe amănunte, ca de pildă să mi se explice cine naiba era omul acesta şi cu ce se ocupa. Explicaţia nu a venit însă. Aşadar, fără să mă mai gândesc, i-am prins mâna.

—încântat de cunoştinţă!

încă îi strângeam mâna când lângă umărul lui drept a apărut o chelneriţă.

A privit peste masă, spre Thompson.

—Cafea neagră?

Deşi se îmbrăca la fel ca fostul meu profesor de matematică şi nu aflasem încă cine era sau cu ce se ocupa, accentul de Oxbridge nu putea fi confundat. Drept urmare, am început să mă alarmez şi să îmi pun semne de întrebare. în mod evident, era un om educat şi provenea din rândul ofiţerilor, dar în acelaşi timp făcea tot posibilul să pară altcineva şi să fie abordabil.

Thompson părea peocupat şi, dintr-un motiv sau altul, i-a luat mai mult timp să răspundă decât mă aşteptam. S-a eliberat de gânduri şi a răspuns:

— Da, te rog!

Scott şi-a îndreptat atenţia către mine.

— Şi pentru tine, Tom?

Deşi acum nu mai pot funcţiona fără să beau cel puţin două căni de cafea tare, pe atunci era altfel.

— Ceai, te rog!

Scott a zâmbit.

— Un băiat din East End, nu? Crescut cu ceai din port?

Am zâmbit forţat. Atitudinea voit prietenoasă a lui Scott nu
mă cucerise.

— Cam aşa ceva.

Chelneriţa a plecat să ne aducă comanda, iar Scott s-a aşezat la loc.

— Prima dată în Covent Garden?

Am privit în jur, la spaţiul larg şi deschis, plin cu scaune şi mese, apoi la magazinele de suvenire cu preţuri mari din jur.

— Nu. Bunicul mă aducea aici uneori sâmbăta dimineaţă, dar părea un altfel de loc. Pe atunci era plin cu tarabe cu fructe şi legume şi singurul loc unde puteai comanda o cană de ceai şi un sandvici cu bacon era la o furgonetă de fast-food care se afla afară.

Au sosit băuturile noastre şi, imediat ce chelneriţa a plecat, Scott a trecut la treburile noastre.

— înţeleg că te-ai întors de curând din Iugoslavia.

Nu am spus nimic. Nu avea rost. Scott ştia deja răspunsul la întrebare. în plus, pe mine mă interesa mai mult ce altceva mai ştia.

— Ţi-a plăcut?

— A fost bine. Deşi Iugoslavia nu ar fi prima mea alegere ca destinaţie de vacanţă.

Scott s-a uitat fix la mine, dar nu a spus nimic. Era una dintre privirile acelea pe care ţi le aruncă un ofiţer de rang inferior care nu ştie sigur dacă îţi baţi joc de el sau nu. în cele din urmă a afirmat:

— Mă refer la misiunea specială pe care ţi-a încredinţat-o Gavin.

Dat fiind că „misiunea (mea) specială", aşa cum o numise Scott, se petrecuse în afara Marii Britanii, trebuia să merg pe presupunerea că lucra pentru MI6 sau pentru una dintre agenţiile mai puţin cunoscute – acelea despre care cetăţenii britanici nu află niciodată. De asemenea, mă întrebam din nou dacă, având în vedere valoarea sa strategică mică – acele ZSU-24 pe care le descoperisem nu aveau nici pe departe capacitatea de a pune pe jar lumea spionilor –, misiunea mea în Iugoslavia nu fusese

un fel de test. O poveste în care Scott avea un anumit amestec.

— Nu aş spune că mi-a plăcut. Să zicem că a fost interesant.

Scott şi-a sprijinit braţele pe masă şi s-a aplecat înainte.

—Bine, uite cum vom face. Mai întâi, în afară de noi trei care ne aflăm aici în această dimineaţă, nu vei vorbi cu nimeni din Regiment despre misiunea ta specială în Iugoslavia şi nici despre această întâlnire. E clar?

Auzisem discursul acesta de atâtea ori înainte, încât am răspuns oarecum automat şi fără să manifest vreun interes.

— Am înţeles.

Scott s-a lăsat pe spate în scaun.

— Acum spune-mi ce ştii despre reacţia BAOR (The Bristish Army of the Rhine – „Armata Britanică a Rinului”) faţă de o ofensivă a Pactului de la Varşovia în nordul Germaniei.

Dintr-un motiv necunoscut, mi s-a activat gena „informaţie secretă” şi am simţit că nu vreau să-i spun. Nu înţeleg de ce, mai ales că informaţia pe care o solicita nu era deloc secret de stat.

în plus, întrebarea lui Scott era plină de implicaţii. Un subofiţer cu grad superior, indiferent de domeniu sau de regiment, care nu ar şti răspunsul nu ar avea ce căuta acolo.

Dar m-am întors spre Thompson, care a încuviinţat din cap.

— Ei bine, pe scurt, am spus eu, nu ar fi decât un exerciţiu de obstrucţionare. BAOR, cu susţinere din partea Bundeswehr[1] şi Luftwaffe[2] din Germania de Vest, va face tot ce îi stă în putere să încetinească înaintarea forţelor combinate ale URSS-ului şi Germaniei de Est, oprindu-le pe malul stâng al Rinului. Scopul ar fi să le dea timp politicienilor din Vest şi generalilor NATO să vorbească cu sovieticii, în speranţa că împreună pot ajunge la un compromis care să prevină transformarea situaţiei într-un schimb nuclear, care să marcheze începutul celui de-al Treilea Război Mondial.

Scott a zâmbit.

— Scurt, dar la obiect, un răspuns de manual.

— Mulţumesc! Dar nu înţeleg ce caut eu aici.

Scott s-a aplecat în faţă, şi-a pus braţele pe masă şi a coborât vocea.

—Am pierdut contactul cu unul dintre agenţii noştri, un localnic care trăieşte şi lucrează în oraşul Zinnwald, la cincizeci de kilometri spre sud de Dresda şi la douăzeci şi cinci de graniţa Germaniei de Est cu Cehoslovacia.

Simţeam că spiritul meu sarcastic iese la suprafaţă.

— Ei bine, mă îndoiesc că este prima dată când unuia dintre agenţii voştri i-a venit mintea la cap. Şi-a dat seama că face un joc foarte periculos şi a ieşit din horă cât timp s-a mai putut.

Scott nu era deloc amuzat.

1 **Armata sau forţele militare de luptă ale Germaniei ca personal civil administrativ, *(n. trad.)***

2 **Forţele aeriene militare ale Germaniei. (*n. trad.)***

—Acest agent s-a dovedit mereu de încredere în trecut. Informaţiile trimise de el sunt mereu de cea mai bună calitate.

— Se prea poate, dar ce aşteptaţi din partea mea?

Scott s-a lăsat pe spate, s-a întors uitându-se pieziş şi şi-a lăsat braţul stâng să atârne peste marginea scaunului.

— Găseşte-l sau află de ce a dispărut de pe faţa pământului.

Am simţit că îmi pică faţa.

— Nu vreau să fiu nepoliticos, dar eu sunt soldat din Forţele Speciale, nu spion. Nu de asta existaţi voi – MI6, presupun? Nu aveţi agenţi de teren la faţa locului? Oameni care sunt mult mai capabili decât mine să ducă la îndeplinire asemenea treburi?

Atitudinea lui Scott s-a schimbat din nou. S-a relaxat, devenind poate un pic mai arogant; îmi amintea de un politician gata să ţină o predică unui funcţionar începător.

—Nu contează pentru cine lucrez, dar dacă am fi avut această discuţie acum patruzeci de ani, aş fi fost de acord cu tine. SOE (Special Operations Executive – „Direcţia Operaţiuni
Speciale”) era unealta ideală pentru acest tip de operaţiuni, dar, din păcate, a fost dizolvată la scurtă vreme după terminarea celui de-al Doilea Război Mondial. De la începutul Războiului Rece, rolul agenţilor noştri din teren s-a schimbat dramatic, şi nu întotdeauna în bine. Spre deosebire de membrii SOE, selectaţi mai ales dintre militarii foarte capabili, dintre ce avea mai bun de oferit Marea Britanie, agentul modern nu are

pregătire militară şi de aceea îi lipseşte înţelegerea funcţionării dispozitivelor de uz militar.

Scott îmi deschisese o portiţă şi am zâmbit.

— Dar nu m-aş implica în probleme ce ţin de domeniul militar. Aş merge să caut un agent care a dispărut, ceea ce nu necesită niciun fel de expertiză militară sau de antrenament. Nu este nevoie decât de cineva care se poate amesteca printre localnici. Să fie invizibil şi să trimită informaţii.

A dus ceaşca la gură, a luat o înghiţitură şi a aşezat-o la loc pe farfurioară.

în prezent oamenii noştri se ocupă în principal de agenţii străini şi de interpretarea informaţiilor primite de la aceştia. Este adevărat că mai operează încă în interiorul populaţiei civile a ţării-ţintă, dar întâlnirile dintre ei şi contactele lor sunt de obicei aranjate în prealabil de un intermediar. Este nevoie de un soldat cu experienţă, cineva cu abilităţi de muncă pe teren şi capacitatea de a gândi rapid, de a se adapta şi de a se proteja în ceea ce este, în definitiv, un mediu deosebit de ostil, pentru a afla ce s-a întâmplat cu omul nostru şi pentru a găsi pe cineva care s-ar putea să nu vrea să fie găsit.Se ştia foarte bine că mai toţi cei care erau în prezent recrutaţi de ambele subdiviziuni ale serviciilor secrete – MI5, MI6 şi alţii – erau abordaţi când încă se aflau la universitate, mai ales la Oxford şi Cambridge. Trebuie adăugat şi faptul că o mare parte din Germania de Est se afla încă în aceeaşi stare în care o lăsase Hitler – acoperită de pădure – şi că abilitatea de a te deplasa fără să fii văzut şi auzit trebuie învăţată, dar mai ales

exersată în mod regulat. Am început să înţeleg punctul de vedere al lui Scott.

Dar Scott nu se oprise, ci încerca să dea greutate vorbelor sale.

— Şi, în plus, după cum ştii, informaţiile la mâna a doua, culese de terţi, cetăţeni străini aflaţi în slujba noastră, nu sunt niciodată atât de clare cum par la prima vedere. Pot fi interpretări greşite sau manipulări. Nu ştim niciodată dacă nu cumva cea mai mare parte a informaţiilor primite de la aceşti oameni sunt complet fabricate sau, chiar mai rău, provin de la agenţi dubli care lucrează pentru Stasi sau KGB.

Ministerul est-german pentru Securitatea Statului sau Staatssicherheitsdienst, mai bine cunoscut ca ***Stasi***, răspundea de toate treburile legate de securitatea ţării, dar, spre deosebire de situaţia din momentul acela din Marea Britanie, unde serviciile de securitate îşi concentrau eforturile asupra ameninţărilor din exterior, Stasi era mai interesat de ceea ce percepea a fi pericole din interior – disidenţi, non-comunişti, cei pe care îi considera contrarevoluţionari –, iar urmărirea acestor indivizi era brutală şi asiduă. Cei care îi îndrumau şi într-o oarecare măsură îi conduceau erau oamenii KGB-ului.

M-am gândit dacă să-l întreb pe Scott de ce nu folosea pentru această însărcinare BRIXMIS (British Commanders'-in-Chief Mission to the Soviet Forces in Germany – „Misiunea Comandanţilor Supremi Britanici pe lângă Forţele Sovietice în Germania'). BRIXMIS era o unitate secretă mică, cu sediul în 'London Block' („Blocul Londra”), situat în interiorul complexului construit pentru

Jocurile Olimpice din 1936, în Berlinul de Vest. A fost înfiinţată în 1946, la scurtă vreme după terminarea celui de-al Doilea Război Mondial şi înainte de începutul Războiului Rece, când prevala optimismul în legătură cu viitoarele relaţii armonioase cu ruşii. Fiind o misiune militară de legătură, acţiona cu permisiunea sovieticilor în spatele Cortinei de Fier, în Germania de Est. Obiectivul său – şi acela al SOXMIS, echivalentul sovietic care opera în zona britanică – era acela de „a păstra legătura între statele majore ale celor doi comandanţi supremi şi guvernele militare din fiecare zonă”. Şi, chiar dacă antipatia şi suspiciunea reciprocă din timpul Războiului Rece afectase de mult buna înţelegere dintre cele două naţiuni, BRIXMIS şi SOXMIS au supravieţuit într-un fel sau altul.

Am renunţat repede la idee. BRIXMIS era din toate punctele de vedere o organizaţie la vedere. Membrii săi, cunoscuţi drept 'Tours („turişti”; „delegaţii oficiale”), aveau voie să meargă oriunde voiau, cu excepţia câtorva zone sensibile desemnate clar. Purtau uniforma Forţelor Armate Britanice şi foloseau maşini cu însemne specifice. Se ştia foarte bine că atât BRIXMIS, cât şi SOXMIS culegeau informaţii militare secrete oriunde şi oricând puteau şi, cu toate că episoadele de ostilitate faţă de 'Tours' erau neobişnuite – ca de pildă să se tragă spre ei sau maşinile lor să fie lovite în mod voit de camioane est-germane –, ele totuşi se petreceau. Drept urmare, BRIXMIS nu era pregătită şi echipată pentru misiunea pe

care Scott o avea în minte pentru mine. Dacă aş fi pus întrebarea, nu aş fi reuşit decât să par un idiot.

M-am întors către Thompson.

— Pot să-ţi vorbesc deschis, şefu?

Thompson a ridicat din sprâncene şi pe faţă i s-a aşternut un rânjet. Era tipul de privire care spunea: „Nu te-a împiedicat nimic până acuma să o faci.”

M-am întors din nou spre Scott, am pus braţele pe masă şi, aplecându-mă înainte, am spus:

—Eu sunt soldat, nu spion. Nu sunt antrenat pentru asemenea acţiuni.

în mod evident, Scott se aştepta la acest răspuns şi mi-a dat fără ezitare următoarea replică:

— Voi acţionaţi mereu în spatele liniilor inamice. Toată lumea ştie acum că Regimentul a operat în interiorul Argentinei în timpul conflictului din Insulele Falkland, aţi fost ascunşi în afara bazelor aeriene argentiniene, de unde se transmiteau unităţii operative informări din timp despre atacuri aeriene iminente. Mai sunt şi operaţiunile Regimentului în Irlanda de Nord...

Fără a-şi da seama, Scott căzuse într-o capcană. Iar eu aveam de gând să profit de situaţie şi să-l afund şi mai mult.

— Adevărat. Dar în afară de Irlanda, unde suntem înarmaţi şi avem întotdeauna întăriri, ne desfăşurăm toate misiunile în uniformă. Pornim de la premisa că, dacă suntem văzuţi de populaţia locală sau de un membru al forţelor inamice, înseamnă că „jocul” este pierdut şi a

venit vremea să ne retragem. în plus, nu aş trece niciodată drept un localnic est-german.

Scott a zâmbit. Era zâmbetul celui care simte victoria.

— în cazul aceasta, va fi altfel. De data asta nu va trebui să te ascunzi, să acţionezi în uniformă sau să eviţi să fii văzut de localnici. Te vei putea mişca liber, în limite rezonabile.

Nu înţelegeam cum va funcţiona această strategie.

încă sapă.

— Dar de ce să mă duc eu? De ce să nu trimiteţi un alt agent est-german ca să descopere ce s-a întâmplat cu omul vostru?

Scott s-a aplecat din nou în faţă şi a coborât vocea.

— Pentru că nu este atât de uşor. Dacă este aşa cum bănuiesc eu şi i s-a întâmplat ceva rău, atunci nu mai ştiu în care dintre agenţii activi de la faţa locului să mai am încredere.

Tot nu eram convins, aşa că am decis să atac problema dintr-un unghi diferit.

— Toate bune şi frumoase, dar cum propui să trec frontiera intergermană? Chiar şi înarmat cu documentele necesare, este un coşmar să treci de punctele de control sovietice şi de Coridorul Militar NATO ce traversează Germania de Est de la Helmstedt până în Berlinul de Vest. Şi asta numai ***cu*** permisiunea autorităţilor sovietice şi est-germane.

— Povestea oficială, ca să fiu mai precis, care a explicat şederea ta în Iugoslavia la începutul acestei luni,

a fost participarea la cantonamentul Asociaţiei Britanice de Sanie. Corect?

Răspunsul meu a fost direct şi la obiect.

— Corect!

—La finalul lunii februarie va avea loc o cursă de Cupă Mondială în Altenburg, în Germania de Est.

L-am întrerupt în mijlocul propoziţiei.

—Da, ştiu. Membrii echipei vorbeau în Sarajevo despre această cursă.

— Ei bine, pista este la aproximativ 6,5 kilometri de oraşul Zinnwald.

Am clătinat uşor din cap. îmi era clar că Scott habar nu avea despre cât de greu este acest sport şi, sincer să fiu, atitudinea lui blazată în legătură cu proiectul propus începea să mă calce pe nervi.

— Săptămânile petrecute în Iugoslavia şi mai înainte la Igls, în Austria, au fost, aşa cum ai spus, de antrenament. GBLA nu-mi va da permisiunea să particip la o cursă de Cupă Mondială pe niciun fel de pistă, cu atât mai puţin pe una atât de dificilă din punct de vedere tehnic ca cea de la Altenburg.

Scott a zâmbit.

— Nu va trebui să iei parte la probă. Povestea oficială va fi aceea că Armata doreşte să se implice în probele de sanie, la fel cum a făcut în urmă cu un deceniu în proba de bob. Te vei afla acolo în calitate de observator.

Răspunsul lui Scott avea o oarecare logică. La fel se întâmplase cu sporturi precum bobul şi concursurile de biatlon, proba combinată de schi fond şi tir. în cazul ambelor discipline, armata a furnizat mai întâi atleţi,

apoi, când aceştia au început să obţină rezultate, au adus antrenori, manageri şi fondurile mult dorite, eliminându-i în cele din urmă pe civili şi punând stăpânire în totalitate pe acest sport. George Orwell, autorul romanului ***Ferma animalelor***, a descris odată sportul la nivel internaţional şi Jocurile Olimpice moderne ca pe „un război fără împuşcături”. Se ştia acum de către toată lumea că atât Estul, cât şi Vestul folosesc adesea competiţiile sportive drept paravan pentru activităţile de spionaj.

— Aşadar, cum intru?

—Vei călători ca membru al echipei britanice, dar într-un vehicul separat. în felul acesta vei avea mai multă libertate de mişcare odată ajuns în Germania de Est. înţeleg că vorbeşti puţin limba germană?

— Da.

— Cât de bine?

— Am învăţat un pic în timpul primului meu an în armată, când eram în Regimentul BAOR, iar de curând am absolvit un curs intensiv de germană de trei săptămâni organizat de Laboratorul de Limbi Străine al Regimentului de la Hereford.

—Bun. GBLA a fost de acord să mergi împreună cu ei. Ai fost deja pus pe lista echipei. Documentele pentru tine şi vehiculul tău, un fost automobil DET, compromis într-o misiune peste mare (a Irlandei), au fost trimise deja autorităţilor competente.

DET era numele dat de Regiment Companiei nr. 14 de informaţii secrete şi securitate, o unitate mică şi discretă care executa misiuni de supraveghere sub acoperire a indivizilor şi grupurilor suspectate de implicare în

activităţile IRA sau ale organizaţiilor paramilitare loialiste de peste mare.

— Numai că GBLA nu cunoaşte adevărata ta misiune acolo şi aşa trebuie să rămână.

Nu am spus nimic, cântărindu-mi răspunsul, dar după treizeci de secunde eram pregătit să reacţionez.

— Pare destul de simplu. Dar dacă cel trimis nu va face decât să treacă frontiera ca membru al echipei britanice şi apoi să-şi bage nasul peste tot, de ce nu selectaţi pe cineva dintre oamenii voştri? Cineva de la Century House („Casa Century”)? Nu mi se pare că este necesară expertiza mea.

Scott s-a lăsat pe spate în scaun, a sorbit din cafea şi, fără să pună ceaşca pe masă, a spus:

—Mai întâi pentru că tu ai practicat sportul acesta, lucru pe care nu l-a mai făcut niciunul dintre cei de la Century House. Asta îţi conferă credibilitate şi un motiv pentru care să te afli acolo. în al doilea rând, membrii echipei britanice te cunosc deja. în al treilea rând, dat fiind timpul petrecut la Igls şi Sarajevo, bănuiesc că figura ta va fi familiară majorităţii celorlalte echipe naţionale, inclusiv echipei est-germane şi celei sovietice. Toate acestea te vor ajuta să eviţi întrebările incomode. în plus, echipele occidentale ce călătoresc la Altenburg sunt cazate în Centrul Sportiv Dynamo Zinnwald. Este centrul de excelenţă pentru sporturile de iarnă din Germania de Est. Foloseşte cele mai recente metode şi tehnici de pregătire în încercarea de a face performanţă şi, drept urmare, centrul este bine păzit şi foarte securizat. Am nevoie de cineva care este capabil să iasă

nevăzut din centru, să localizeze apartamentul agentului dispărut şi să pătrundă în acesta pentru a afla ce i s-a întâmplat. Apoi, odată încheiată misiunea, să revină la Dynamo Zinnwald... fără a-i fi fost observată lipsa. întreaga misiune ar trebui să îţi ia patru ore. Cel mult.

Ceea ce propunea Scott nu era nimic nou. Regimentul lucra de multe ori în numele sau împreună cu serviciile secrete, mai ales ***dincolo de mare***, şi, deşi interacţiunea cu spionii este rareori o experienţă încununată de satisfacţii, tăcerea lui Thompson din timpul dialogului nostru îmi spunea că bătălia era deja pierdută. Ca atare, nu avea rost să mai protestez. Din păcate, propunerea lui Scott şi faptul că mi se potrivea atât de bine aveau o oarecare logică.

— Omul vostru are un nume?

— Littman. Thomas Littman. Ultima dată când am auzit de el, lucra la mina de staniu şi wolfram. Stătea în cartierul de locuinţe sociale din partea de sud a oraşului Zinnwald. Blocul unsprezece, apartamentul trei. Este la parter.

Scott mi-a întins mâna şi, cu toate că nu îl plăcusem de la bun început, educaţia îmi impunea să dau mâna cu el.

— Bun venit în echipă!

M-am întors şi am privit către Thompson, care nici de data asta nu a spus nimic, spre surprinderea mea.

După zece minute, Scott a achitat nota de plată şi toţi trei am părăsit cafeneaua, ieşind pe uşi diferite. Scott, pare-se pentru a se reîntoarce pe Westminster Bridge Road, pe malul sudic al râului, în timp ce Thompson şi cu

mine ne-am îndreptat spre staţia de metrou Covent Garden şi apoi spre Paddington.

Când treceam prin dreptul Operei, m-am întors spre Thompson.

— De când îl cunoşti pe Scott, şefu?

Privirea îi era ţintuită asupra drumului care i se aşternea în faţă.

—îl ştiu de când eram copii. De ce? Te deranjează ceva, Tom?

Aproape că am gemut.

—Ce anume? Adică, în afară de faptul că, se pare, tocmai am fost recrutat de MI6? Sunt pe cale să trec dincolo de Cortina de Fier, singur şi neînarmat... Ştiu că nu pot risca să fiu prins cu o armă asupra mea când trec de punctele de control sovietice şi est-germane, dar asta nu înseamnă că trebuie să mă bucur. Şi nu mă bucur deloc, şefu.

Şi l-am auzit pe Thompson chicotind.

— Altceva?

Pentru că mi s-a dat undă verde, am continuat fără nicio reţinere.

— Că tot m-ai întrebat, şefu... Da, ar mai fi ceva. De ce întâlnirea a avut loc într-o cafenea din Londra? De ce nu la sediul MI6?

Thompson nu a întors capul, ţintind cu privirea un loc aflat la treizeci de paşi în faţă, pe trotuar.

— S... Scott este...

Thompson se bâlbâia. Parcă nu-şi amintea numele bărbatului, dar nu a durat mult.

— Scott este în acest moment un pic paranoic. Littman nu este primul dintre agenţii săi care dispare în zona Dresda şi de aceea Scott bănuieşte că în organizaţie există un trădător. însă nu are dovezi. în urma descoperirii grupului celor cinci de la Cambridge şi a ulterioarei dezertări a lui Kim Philby[1] în 1963, structura s-a cam săturat să i se spună că printre ei este un trădător. O „cârtiţă".

Am întors capul şi am privit spre capătul îndepărtat al şoselei, întrebându-mă câte din cele petrecute în ultimele şase luni – aprobarea verificării pozitive, non-misiunea mea ciudată în Iugoslavia şi întâlnirea la care tocmai participasem – făceau parte din agenda secretă a cuiva. Poate misiunea în Sarajevo nu fusese decât un test? Dacă aşa stăteau lucrurile, eram încredinţat că nu fusese în beneficiul lui Thompson. El ştia foarte bine de ce sunt în stare. în plus, nu m-ar fi ales pe mine pentru misiune dacă nu era sută la sută convins că mă pot descurca. Scott, însă, era cu totul altă mâncare de peşte: un spion. Poate ceruse o dovadă. Dar dacă aşa stăteau lucrurile, mă lăsa complet rece. în afara faptului că proba aproape mă omorâse, nu prevestea nimic bun în viitor.

Pe de altă parte, pentru un soldat din Forţele Speciale, totul se rezumă la a se lupta cu dificultăţi mari

1 **Agent dublu britanic, înalt funcţionar al *Secret Intelligence Service* (MI6), care a spionat pentru NKVD şi KGB. *(n. red.)***

şi a le depăşi. Dacă nu ar fi aşa, procesul de selecţie nu ar mai avea rost.

Mă uitam încă peste drum când am spus:

— Şi, în afară de asta, în ceea ce îi priveşte pe ceilalţi, eu nu exist şi presupun că Scott aşa vrea să rămână?

Thompson a ezitat o secundă sau două înainte de a-mi răspunde. Parcă se gândea la altceva. în cele din urmă, mi-a replicat totuşi.

— Exact!

în liftul care ne cobora la peroanele de sub staţia de metrou Covent Garden, gândul mi s-a întors la dimineaţa aceea din Hereford, din urmă cu câteva luni.

Trecerea de VP mi-ar deschide probabil o multitudine de uşi, nu toate plăcute, dar totuşi uşi ce ar putea oferi oportunităţi la care majoritatea soldaţilor pot numai să viseze.

Pe de altă parte, ştiam deja că ceea ce urma să fac putea să se transforme într-un adevărat coşmar.

Germania de Est

DEŞI **EST-GERMANII ŞI RUŞII** îmi erau fără îndoială inamici, asta nu însemna că între ei exista o prietenie. Ştiam că voi pătrunde în curând într-o ţară aflată ea însăşi în război.

Cu numai patruzeci de ani înainte, armatele ruseşti şi germane se măcelăreau pe străzile Berlinului. în timpul bătăliei pentru Berlin, care se dăduse timp de patru zile, între 16 şi 19 aprilie 1945, sovieticii au pierdut un

incredibil număr de 81.000 de oameni, iar 280.000 au fost răniţi ori s-au îmbolnăvit. Nemţii au pierdut peste 92.000 de oameni, alţi 220.000 au fost răniţi, iar 480.000, capturaţi. Deşi populaţia civilă a oraşului a dus-o mai bine, prin comparaţie, numai 20.000 de oameni murind, femeile şi copiii germani, supravieţuitori ai carnagiului, au plătit preţul cel mai scump. Mii dintre aceştia au fost violaţi, înrobiţi sau ucişi cu brutalitate de trupele sovietice aflate în ofensiva de cucerire a oraşului. Soldatul sovietic, în genere primitiv şi lipsit de educaţie, lua ceea ce se întâmpla ca o „dreaptă răzbunare”, o ravanşă pentru ororile comise de trupele germane în Rusia în cei patru ani anteriori. Dar faptele lor au lăsat în rândurile populaţiei germane răni care erau încă deschise.

Deşi Germania de Est era o ţară comunistă şi un membru dedicat al Pactului de la Varşovia, o ţară care nu avea de ales, ci era forţată să-i sprijine pe ruşi împotriva Occidentului capitalist, poporul nu uitase trecutul recent. Cei mai mulţi îi priveau pe ruşi ca pe o forţă de ocupaţie barbară – ceea ce era adevărat.

în acelaşi timp, ruşii fuseseră atacaţi de germani de două ori în ultimul secol, pierzând peste 10,4 milioane de soldaţi – iar 8,7 milioane dintre aceştia au murit numai în cel de-al Doilea Război Mondial. Acest lucru justifica părerea ruşilor că era obligatoriu ca Germania de Est să fie ţinută strâns sub control şi că celor două state germane nu trebuia să li se permită niciodată să se reunească.

La scurtă vreme după sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, la Conferinţa de la Potsdam, în iulie şi august 1945, cele patru puteri aliate victorioase – Statele Unite ale Americii, Marea Britanie, Franţa şi Rusia –, după ce au abolit în mod oficial guvernul lui Hitler, au împărţit Germania înfrântă în ceea ce după puţină vreme vor ajunge să fie cunoscute drept „Zonele aliate de ocupaţie din Germania'.

în Occidentul capitalist, aveam Republica Federală Germania (RFG), cunoscută ca Germania de Vest. în est, se afla Republica Democrată Germană comunistă (RDG), Germania de Est sau, aşa cum îi spuneau est-germanii şi sovieticii, Deutsche Demokratische Republik (DDR). în zilele acelea părea de la sine înţeles că, dacă o ţară este o dictatură, trebuie să conţină cuvântul „democrat” în denumirea ei, ca şi cum astfel ar fi putut să-i convingă pe cetăţenii ei asupriţi că trăiesc într-o democraţie. Cele două state erau separate de frontiera intergermană fortificată, care se întindea pe mai mult de 1.393 de kilometri – o structură pe care, în ziua de 5 martie 1946, Winston Churchill o numise „Cortina de Fier”, denumire care s-a păstrat timp de peste patruzeci şi trei de ani.

Berlinul, fosta capitală a celui de-al Treilea Reich, ca tot restul Germaniei, fusese împărţit în patru zone, cea sovietică ocupând jumătatea de est a oraşului, iar „zonele” controlate de americani, britanici şi francezi se aflau în vest. Deşi blocate în interiorul sectorului sovietic, erau totuşi considerate ca făcând parte din Germania de Vest.

To
m
Sh
ore

între 1945 şi 1951, aproximativ 2,5 milioane de est-germani au fugit în Vest prin Berlinul de Vest, ducând la o scădere a populaţiei RDG-ului cu 15%. Pericolul pentru regimul comunist l-a constituit faptul că aceşti emigranţi erau tineri foarte calificaţi. Ţara suferea o adevărată hemoragie a elitelor – profesionişti educaţi şi muncitori calificaţi –, într-un ritm care ameninţa ca statul est-german să devină neviabil.

în vara anului 1961, exodul a atins un nivel critic şi, într-un fatidic sfârşit de săptămână din august, a început vastul proiect al comuniştilor de a separa Berlinul de Est (sau Răsăritean) de Berlinul de Vest (sau Occidental) şi de a închide orice posibilă cale de evadare.

Duminică, 13 august 1961, berlinezii s-au trezit separaţi de prietenii, familiile, locurile de muncă şi uneori chiar de casele lor. Ziua aceasta a rămas cunoscută în istorie drept ***Stacheldrahtsonntag*** („Duminica sârmei ghimpate”).

în câteva săptămâni, stavilele improvizate din lemn şi sârmă răspândite prin tot centrul oraşului au început să se transforme într-o construcţie formidabilă din ciment, înaltă de 3,6 metri şi întărită de 65 de kilometri de garduri din sârmă şi peste 300 de turnuri de pază. Structura aceasta va deveni în curând cunoscută sub numele de „Zidul Berlinului” sau, aşa cum îl numeau germanii, '***Der Mauer***. Zidul era o barieră bine fortificată, păzită şi minată, lungă de 160 de kilometri, care împărţea Berlinul în două, dar şi înconjura întregul Berlin de Vest, izolându-l de restul lumii.

în februarie 1986, Zidul stătea în picioare, nefiind contestat timp de aproape douăzeci şi cinci de ani. Germania de Vest devenise o democraţie înfloritoare, având cincizeci de milioane de locuitori ancoraţi în ceea ce era cunoscut drept Alianţa NATO de Vest, în timp ce RDG era un experiment social aflat în dificultate, măsurând o treime din întinderea surorii ei vest-germane, fiind aliată Pactului comunist de la Varşovia. Comparativ cu Europa Occidentală, liberală şi tolerantă, lumea din spatele Cortinei de Fier părea desprinsă de pe o altă planetă; una periculoasă, ostilă, care, cu cât mergeai mai spre Est, cu atât părea mai ameninţătoare şi opresivă, într-acolo mă îndreptam eu.

Harta Germaniei de Est în timpul Războiului Rece

Harta de mai jos indică localizarea geografică a Berlinului în raport cu frontiera intergermană şi cu Republica Federală Germană (Germania de Vest). Pe hartă sunt notate locurile care apar nominalizate în această carte: de pildă Dresda, Leipzig, Karl-Marx-Stadt (azi Chemnitz), Zinnwald şi Praga (în Cehoslovacia): zonele în care am acţionat în momentele acelea.

Luni, 17 februarie 1986

Herleshausen – pe frontiera intergermană

MĂ AFLAM LA cincizeci de kilometri la sud de oraşul Kassel, pe Route 7 („Autostrada 7”), în drum spre Frankfurt, când am văzut indicatorul către Route 4 („Autostrada 4”). Am ieşit de pe autostradă şi, după un minut, mă îndreptam spre est, către Herleshausen.

Cu excepţia pauzelor pentru alimentare şi ocazionala cafea – ceaiul pe autostrăzile continentale nu este o experienţă prea plăcută pentru un englez –, condusesem fără oprire de când plecasem din terminalul pentru feriboturi aflat la Zeebrugge, în Belgia.

Pe Autostrada 4, pe primul indicator pe care l-am văzut scria: „Herleshausen 40 km”. Dar nicăieri nu se menţiona că mă apropiam cu rapiditate de frontiera intergermană, din Germania de Est, sau că voi pătrunde în scurtă vreme într-unui dintre cele mai opresive state de pe pământ.

Drumul era bun, ca toate celelalte ***autobahn***[1]***-mi*** vest-germane, dar la câţiva kilometri de graniţă dalele vechi din beton nefinisat care fuseseră puse de cel de-al Treilea Reich pentru înaintarea blindatelor lui Hitler înlocuiau asfaltul negru şi neted.

La fel era şi în Berlinul de Est. Ajuns în spatele clădirilor noi care se înşirau de-a lungul Zidului, cele pe care le puteau vedea şi turiştii din Vest, te întorceai instantaneu înapoi în timp, în 1945, anul când ruşii „au eliberat” oraşul. Urmele luptelor dure date atunci se vedeau acum peste tot. în locul clădirilor grandioase de odinioară erau terenuri virane imense, iar faţadele celor care reuşiseră să supravieţuiască carnagiului purtau încă cicatricele loviturilor de artilerie şi ale focurilor de mitralieră. De fapt, multe clădiri nu erau mai mult decât faţadele unor construcţii ce fuseseră odată elegante, dar

1 ***„Autostradă”*** **în limba germană, în original. (*n. red.)***

în spatele cărora nu se mai aflau decât bârnele din lemn care le împiedicau prăbuşirea. Aşa arătau Germania şi Berlinul de Est în anii 1970 şi 1980.

Un al doilea indicator rutier s-a ivit ameninţător în dreapta: „Karl-Marx-Stadt 220 km”. Sub el, un altul pe care scria: „Dresda 290 km”. După câteva secunde, am văzut turnurile de pază ce marcau îmbunătăţirile de la frontiera intergermană, singurele semne distinctive ale unui peisaj altfel pustiu.

Până la căderea Zidului, 2.000 de persoane şi-au pierdut viaţa în încercarea de a trece frontiera intergermană, partea Cortinei de Fier care separa RFG de RDG şi care acum se întindea în faţa mea. Deşi estimările variază, se crede că alte 200 au murit încercând să-l traverseze în Berlin, mulţi riscându-şi viaţa pentru a trece fortificata „fâşie a morţii”, o zonă stearpă care înainta de-a lungul laturii est-germane a Zidului şi unde se aflau tranşee sau şanţuri anti-vehicul, multă sârmă ghimpată şi paturi de cuie, toate sub o reţea de reflectoare orbitoare.

La capătul drumului, vedeam clădirile cu un singur etaj şi acoperiş drept, care marcau punctul de trecere a graniţei. Când m-am apropiat cu maşina de prima dintre barierele de control, am redus viteza. Un grănicer vest-german, care făcea parte din Bundesgrenzschutz[1], a păşit în mijlocul drumului. Am coborât geamul şi i-am înmânat paşaportul şi documentele de călătorie.

1 **Poliţia de frontieră vest-germană.** ***(n. red.)***

După o inspecţie superficială, grănicerul mi le-a dat înapoi, a fluturat mâna în aer, iar bariera grea de metal care marca capătul RFG-ului şi începutul RDG-ului – Cortina de Fier – s-a ridicat.

Am avansat încet, croindu-mi drum printre capcanele din beton pentru tancuri instalate de sovietici şi, când am ajuns în dreptul celei de-a doua bariere, am tras frâna de mână. Am privit în oglinda retrovizoare. Prima barieră cobora la loc în spatele meu.

Nu mai este cale de întoarcere acum.

Eram între două lumi, prins între Est şi Vest şi eşuat pe un ***no-mans-land.***

Dacă aş fi fost cetăţean german, grănicerul nu ar fi făcut nimic altceva decât să-mi inspecteze documentele şi maşina, să verifice portbagajul şi interiorul automobilului, iar apoi m-ar fi lăsat să plec. Dar eu eram un străin cu o maşină înmatriculată în Marea Britanie, aşa că pentru mine procedeul era diferit. Am coborât din autoturism şi am mers liniştit către soldatul rus care stătea lângă un grănicer est-german, amândoi fiind adăpostiţi în spatele unui geam din plexiglas, pe platforma centrală.

Dacă aş fi călătorit prin coridorul militar de la Helmstedt până în Berlinul de Vest, aş fi aşteptat răbdător ca rusul să ia poziţie de drepţi şi să salute. Este adevărat, eu nu eram ofiţer, dar aşa era ritualul. Indiferent de rang, toată lumea saluta pe toată lumea. Dar acum nu mai eram protejat de statutul militar şi nici nu voiam asta – ultimul lucru de care aveam nevoie era ca sovieticii şi est-germanii să ştie că fac parte din forţele

NATO. L-am privit pe grănicerul est-german, membru al Grenztruppen[1]. Niciun zâmbet. I-am întins documentele.

Grănicerul aproape că mi le-a smuls din mână, le-a inspectat, mi le-a dat înapoi şi, cu braţul drept ca o vergea, a arătat către o clădire de la celălalt capăt al drumului.

Scurta plimbare de la postul de gardă la clădirea administraţiei a fost destul de dificilă. Nu mă aflam pe coridorul NATO dintre Helmstedt şi Berlinul de Vest – care era un mediu controlat şi mai sigur pentru traversarea graniţei de către personalul militar britanic. în schimb, acesta era un punct de verificare civil aflat pe frontiera intergermană, unul dintre cele mai periculoase locuri din lume la momentul respectiv. Şi, chiar dacă în mintea mea mă îndoiam că s-ar putea întâmpla ceva, în timp ce traversam bucata de asfalt şi eram expus tuturor privirilor, atmosfera era atât de tensionată, încât cu fiecare pas pe care îl faceam mă aşteptam să fiu chemat înapoi, arestat sau chiar să primesc un glonţ în spate.

Ajuns la clădirea administraţiei, am deshis uşa şi am păşit într-o încăpere mare şi goală. Singurele indicii care trădau locul unde mă aflam erau cele două portrete care atârnau pe peretele opus: al lui Mihail Gorbaciov, preşedintele în funcţie al Uniunii Sovietice, şi al lui Erich Honecker, şeful SDP-ului,
Partidul Comunist Est-German – cei doi lideri ai Germaniei de Est.

M-am întors spre dreapta. Pe toată lăţimea camerei se afla o tejghea din lemn, înaltă până la piept. Deasupra ei,

1 **Poliţia de frontieră est-germană.** ***(n. red.)***

ocupând tot spaţiul până la tavan, era un ecran de sticlă sablată. între tejghea şi ecranul de sticlă exista o deschizătură lungă de un metru şi înaltă de zece centimetri, de dimensiunea unei cutii poştale obişnuite.

Am împins prin deschizătură paşaportul şi documentele mele de călătorie. Apoi am făcut un pas în spatele liniei albe trasate pe podea şi am privit spre camera de luat vederi fixată pe panoul de lemn de deasupra ecranului din geam sablat. Procesul era acelaşi ca la intrarea în Coridorul Militar de la Helmstedt. înmânezi documentele umbrei lipsite de chip din spatele geamului sablat. Faci un pas înapoi, dincolo de linie, şi ţi se face o fotografie, în acest timp fiindu-ţi fotocopiate documentele militare şi cele de călătorie.

Drumul meu pe Autostrada 4, de la Herleshausen către Karl-Marx-Stadt şi apoi mai departe, spre Dresda, a fost lipsit de evenimente deosebite. Cadenţa uniformă a cauciucurilor care huruiau la trecerea peste îmbinările dintre plăcile de beton a devenit oarecum hipnotică. Pe alocuri, acolo unde fuseseră adăugate noi bucăţi de drum, rămâneau zone mari de şosea nefinisate. De fapt, la câţiva kilometri spre vest de Karl-Marx-Stadt, lipseau două benzi ale unui pod suspendat, aparent abandonat în timpul construcţiei.

Abia trecuse ora 16:00 când am văzut cuvântul „Zinnwald” pe un indicator mare, galben, la periferia de nord a ceea ce s-a dovedit a fi un orăşel. După 300 de metri, am făcut stânga şi am văzut pentru prima dată „Dynamo Zinnwald”, centrul de excelenţă est-german pentru sporturile de iarnă. Semăna cu un sătuc din

cărămidă roşie, alcătuit din clădiri de toate formele şi dimensiunile şi înconjurat de un gard de sârmă înalt de 2,5 metri, care se termina cu sârmă ghimpată. Aducea ciudat de mult cu baza militară în care pătrunsesem ilegal în Iugoslavia. Dar la o inspecţie mai atentă era clar că materialele folosite aici – gardul din sârmă şi sârma ghimpată – erau de o calitate superioară, iar eu ştiam că, spre deosebire de Iugoslavia, unde gardul înconjurător avea rolul de a-mi interzice accesul, acesta era menit să mă ţină închis înăuntru.

La intervale egal plasate de-a lungul gardului, se aflau lumini de securitate puternice, fixate în vârful unor stâlpi din beton. Intrarea principală din centru era versiunea în miniatură a punctului de trecere a frontierei de la Herleshausen – două bariere cu o zonă pustie între ele. Paznicul porţii era înarmat cu un pistol şi îmbrăcat în uniformă militară de culoare verde-închis, iar în timp ce aşteptam răbdător să mi se permită accesul, o patrulă mobilă alcătuită din doi oameni înarmaţi cu mitraliere AK-47 s-a apropiat de postul de gardă. Mi se părea că seamănă mai mult cu o închisoare decât cu un centru sportiv de elită.

După finalizarea formalităţilor, am parcat maşina exact unde mi s-a spus. Când am deschis portiera şi am păşit pe asfalt, l-am văzut pe unul dintre membrii echipei britanice, un bărbat înalt şi bine făcut, care traversa drumul venind înspre mine.

— Lasă-mă să te ajut cu bagajele. Nu avem vreme decât pentru a le duce în camera ta. Cina este la 17:30.

Sala de mese şi bucătăria, la fel ca cea mai mare parte a complexului, erau situate într-o clădire din cărămidă roşie, în stilul anilor '60. Avea un acoperiş drept şi ferestre mari, cu rame metalice, care îmi aminteau de liceul meu din Dulwich, în partea de sud-est a Londrei.

Am păşit înăuntru şi m-am trezit înapoi în anii '60. Erau trei rânduri de mese de 1,80 metri, cu tăblii din melamină, aranjate două câte două, una în capătul celeilalte. Zece scaune cu cadru metalic, cu şezuturi şi spătare din melamină, înconjurau fiecare pereche de mese. Anii de şcoală nu fuseseră cea mai fericită parte a vieţii mele. Zilele mele se scurgeau atunci între încercarea de a învăţa şi conflictele cu bătăuşii care patrulau curtea şcolii ca nişte rechini. îmi doream ca timpul pe care urma să-l petrec la Zinnwald să fie mai plăcut, dar nu aveam mari speranţe.

Joi, 20 februarie 1986
Zinnwald, Germania de Est

TREI ZILE MAI TÂRZIU, la micul dejun, când sala de mese era aproape goală, am fost invitat să stau la masa unui grup mixt de tehnicieni austrieci, nemţi şi italieni, toţi doritori să-şi exerseze engleza. Deşi rivalitatea dintre atleţi era la fel de mare ca întotdeauna, mai toţi cei aşezaţi la masă erau foşti sportivi care se cunoşteau de mulţi ani.

Abia începusem a doua ceaşcă din ceea ce se numea în glumă „cafea”, când am aruncat o întrebare, fără să ţintesc pe cineva anume.

— Dacă Dynamo Zinnwald este un centru de excelenţă pentru sporturi de iarnă condus de stat, ce înseamnă „Dynamo”? Până acum nu am auzit termenul decât în denumirea cluburilor de fotbal din ţările comuniste, ca „Dynamo Dresda” (Di***namo Dresda***) sau „Dynamo Moscova” (***Dinamo Moscova).***

Un austriac în vârstă, dar în putere, care studia timpii din antrenamentul din ziua precedentă, s-a oprit din ceea ce făcea şi a ridicat capul.

— Ai auzit cuvântul „Traktor” folosit în mod similar?

îmi aminteam că citisem despre „Traktor Zagreb”, campionii Iugoslaviei la hochei pe gheaţă, pe când mă aflam în Sarajevo.

—Da.

— Ei bine, orice club de sport – de fapt orice organizaţie din Europa de Est care are în denumirea sa prefixul „Traktor” – este condus şi administrat de forţele militare, mai precis de armată. Aici, în Germania de Est, asta înseamnă NVA – Nationale Volksarmee („Armata Naţională Populară”).

Dat fiind răspunsul lui dezvoltat, înţelegeam ce urma, dar m-am simţit obligat să pun încă o dată întrebarea:

—Iar Dynamo?

Chipul austriacului s-a schimbat brusc. Expresia lui a devenit dintr-odată una serioasă, ca şi cum încerca să-şi amintească ceva neplăcut din trecutul său.

— în alte ţări comuniste, orice organizaţie care are în denumirea sa prefixul „Dynamo” este condusă şi administrată de poliţia de stat. Aici, în Germania de Est, poliţia este Stasi.

Ştiam totul despre Stasi. Era serviciul oficial de securitate a statului în RDG, descris adesea ca una dintre cele mai eficiente şi mai represive agenţii de servicii secrete şi poliţii politice din istorie. Ce nu ştiam la vremea aceea era că Stasi avea dosare pentru fiecare persoană din ţară şi îşi obliga cetăţenii să-şi trădeze prietenii şi chiar familiile, în schimbul supravieţuirii. Dar ştiam că avea o reputaţie îngrozitoare şi multă autoritate. Sediul Stasi era în Berlinul de Est, dar existau şi birouri regionale, unul dintre ele situându-se pe Bautzner Straße în Dresda, stradă aflată în apropiere.

Una dintre îndatoririle principale ale organizaţiei era să spioneze populaţia, în principal prin intermediul unei vaste reţele de cetăţeni deveniţi informatori. Deşi nu se ştia la vremea aceea, situaţia informatorilor Stasi era mult mai gravă decât îşi dădeau seama oamenii. S-a estimat că în 1989 unul din şaizeci de est-germani lucra fie oficial, fie neoficial, pentru Stasi – aproape 300.000 de persoane. Informau despre colegii de la locul de muncă, prieteni şi chiar membri ai propriei familii.

Combăteau opoziţia faţă de regim folosind atât măsuri făţişe, cât şi secrete, printre care se număra ***Zersetzung***[1]***.***

în timpul erei Honecker – din mai 1971 până în octombrie 1989 –, Stasi s-a folosit de acuzaţia de ***Zersetzung*** pentru a reduce la tăcere oponenţii politici prin represiune. Istoricul German Hubertus Knabe spunea:

1 **„Descompunere”, „dezagregare”, „deteriorare”, în limba germană, în original. (*n. trad.)***

Scopul era ruinarea încrederii în sine a indivizilor; de pildă degradându-le reputaţia, orchestrând deficienţe în activitatea profesională şi distrugându-le relaţiile personale.

Utilizarea acestei tehnici era bine documentată datorită numeroaselor dosare întocmite de Stasi şi făcute publice după căderea Germaniei de Est, în care se estimează că 10.000 de oameni au căzut victime acestui proces barbar, 5.000 dintre aceştia suferind daune ireparabile.

în plus, Direcţia pentru Cercetare din cadrul Stasi s-a ocupat cu spionajul şi cu derularea operaţiunilor secrete în ţări străine. Sub îndelungata conducere a lui Markus Wolf, această direcţie şi-a câştigat reputaţia ca fiind una dintre cele mai capabile agenţii secrete din timpul Războiului Rece.

Austriacul a continuat:

— Ceea ce înseamnă că paznicii centrului sunt probabil din Grenztruppen.

Şi despre Grenztruppen ştiam totul. Erau grănicerii est-germani cu faimoasa lor regulă ***Schießbefehl*** sau „trage ca să ucizi”, în ultimii douăzeci şi cinci de ani, se zvonea că trăseseră şi omorâseră aproape 1.000 de conaţionali neînarmaţi. Se mai spunea că unii dintre cei care muriseră încercând să evadeze în Vest fuseseră femei, copii, ba chiar şi membri dezamăgiţi ai propriei unităţi.

Dacă ceea ce mi se spunea era adevărat, şi nu aveam niciun motiv să mă îndoiesc de asta, atunci personalul administrativ – de fapt, toţi angajaţii, până la ultimul om

de serviciu de la centrul sportiv „Dynamo” din Zinnwald – lucra probabil pentru Stasi; dacă nu se ocupau cu adunarea activă de informaţii secrete, atunci lucrau ca informatori. Am lăsat în tavă ceaşca de cafea pe jumătate terminată. Nu mai puteam bea din ea.

în anii 70, datorită vechii tradiţii de mari băutori de cafea a germanilor, importul de boabe de cafea crude era foarte important pentru consumatori. Dar în 1976, creşterea masivă a preţului la cafea de pe plan internaţional a ridicat de patru ori costurile anuale cu importul de cafea, cauzând probleme financiare grave pentru RDG, căreia îi lipsea valuta forte – de obicei dolarul american – necesară pentru a face plăţi externe. Drept urmare, la mijlocul anului 1977, Politburo-ul est-german a limitat utilizarea de cafea în restaurante şi a eliminat-o din birourile publice şi întreprinderile de stat. în încercarea de a reduce efectele acestei probleme, a fost introdusă infama ***Mischkaffee*** („cafea amestec”), făcută din 51% cafea, amestecată cu 49% cicoare, secară sau sfeclă de zahăr. Nu este de mirare că acest substitut de cafea era nepopular şi detestat de populaţia est-germană din pricina gustului său neplăcut. întregul episod a ajuns să fie cunoscut drept „criza cafelei”. Aceasta a durat până la finalul anului 1978, când preţul internaţional al cafelei a început să scadă din nou, dar, prins pe picior greşit o dată, guvernul est-german a aprobat cu rapiditate aprovizionarea curentă prin nou-reunitul Vietnam comunist – acesta devenind unul dintre cei mai mari producători mondiali de cafea în timpul anilor 1990.

însă, având în vedere lichidul care eroda în clipa aceasta smalţul ceştii din faţa mea, părea că, la zece ani distanţă, în întreprinderile de stat ca Dynamo Zinnwald se consuma încă băutura imposibil de înghiţit, ***Mischkaffee.***

M-am ridicat în picioare.

—Să aveţi o zi bună! Eu cred că mă duc să alerg în jurul centrului.

Austriacul părea îngrijorat.

— Nu uita ce am discutat!

Am clătinat din cap, apoi m-am întors şi am luat-o spre uşă.

— Nu uit!

Treizeci de minute mai târziu, mă schimbasem în echipamentul de antrenament şi alergam pe lângă gardul exterior, care, în afară de poarta principală şi de o alta mică, pentru pietoni, ce părea să fie mereu încuiată, înconjura întregul complex. Ştiam bine încotro mă îndrept şi ce caut, căci îl văzusem în urmă cu două zile – ultima dată când alergasem de-a lungul liniei gardului.

Majoritatea clădirilor din complex erau situate la o oarecare depărtare de gardul înconjurător. Dar în timpul ultimei mele alergări, remarcasem o clădire care era evident de dată mult mai recentă, construită după ce fusese ridicat gardul. Era clădirea care adăpostea rampele de start în probele interioare de sanie şi bob – replici la scară, cu tot cu suprafaţa de gheaţă, ale rampelor de start aflate la capătul numeroaselor piste îngheţate ce alcătuiau circuitul de Cupă Mondială; era locul unde se antrenau sportivii, iar antrenorii făceau tot

posibilul pentru a le îmbunătăţi importantul start, care influenţa enorm rezultatul final.

Apropiindu-mă de clădire, am încetinit ritmul. La momentul acela, clădirea fiind înghesuită în singurul loc disponibil, zidul din spate se afla la numai un metru de gardul exterior din sârmă, înalt de 2,5 metri. Am privit în sus către burlanul gros ce cobora vertical pe spatele clădirii. Apoi privirea mi s-a oprit în stânga, la o ţeavă de apă mai îngustă, aproape orizontală, care ieşea prin zidul băilor de la etajul întâi şi le traversa pe o distanţă de un metru, după care intra în burlanul vertical. Speram că la nevoie îmi va susţine greutatea.

Acesta va fi punctul de ieşire.

Escaladarea gardului de peste 2 metri nu era o problemă. Deşi un pic mai înalt, nu era mai dificil de sărit decât gardurile care înconjurau parcurile şi şcolile din zona East London. Cele care nu reuşiseră să mă împiedice în copilărie să pătrund înăuntru. Dar nu puteam risca să stric acest gard când ieşeam din complex, ca nu cumva să fie observat de vreun paznic care să dea alarma şi la întoarcere să fiu aşteptat de un „comitet de primire”. Pe de altă parte, o stricăciune cauzată la întoarcere – deşi evident, ar fi mai bine dacă nu aş face-o – nu era un motiv de îngrijorare la fel de mare, fiindcă erau aproape o mie de atleţi, antrenori şi oficiali ce ar fi trebuit luaţi la întrebări sau cercetaţi. Situaţia se simplifica şi mai mult, de vreme ce mai toţi erau programaţi să plece acasă în doar câteva zile.

De cealaltă parte a gardului era un drum de pământ, lat numai cât să încapă vehiculul care patrula în jurul

perimetrului exterior. Dincolo de el se afla Pădurea Zinnwald, unde, chiar şi atunci, rătăceau în libertate mici haite de lupi care migraseră spre sud, dinspre Polonia.

Cartierul social al minerilor, acolo unde locuia Littman, se afla în celălalt capăt al oraşului, la o depărtare de patru kilometri, dar nu puteam merge într-acolo pe drumul principal. Singura modalitate de a rămâne ascuns era să traversez Pădurea Zinnwald singur, neînarmat şi în puterea nopţii.

Mi-am terminat alergarea, am făcut un duş şi, chiar înainte de prânz, înarmat cu o foaie de decont folosită pentru a înregistra cheltuielile zilnice ale echipei, m-am îndreptat din nou spre cantină. Nu mai aveam curaj să comand o ceaşcă de cafea est-germană, aşa că am aşteptat răbdător lângă plită ca să apară cineva. Am aruncat o privire peste umărul stâng, dincolo de ferestrele sălii de mese, spre postul de gardă.

— ***Kann ich Ihnen helfen?***[1]

Am întors capul către tejghea spre posesoarea vocii care mă chestiona şi care acum stătea în spatele ei. Era o tânără înaltă de 1,68 – 1,70 metri, cu ochii albaştri ca albăstrelele, pomeţi înalţi, accentuaţi de părul blond platinat, periat pe spate. Era frumoasă.

Femeia a vorbit din nou.

— ***Guten Tag!***[2] ***Can I help you?***[3]

1 **„Cu ce vă pot fi de folos?”, „Ce pot face pentru dumneavoastră?”, în germană, în original. (*n. red.)***

2 **„Bună ziua!” în germană, în original. (*n. red.)***

3 **„Pot să vă ajut?” în engleză, în original. (*n. red.)***

Ultimele cuvinte, rostite într-o engleză aproape perfectă, fără urmă de accent, m-au redus la tăcere.

Am rămas locului, fără grai, timp de o secundă sau două. Apoi am întrebat-o:

— Puteţi să-mi daţi o cană de ceai, vă rog?

Am privit în tăcere cum tânăra s-a întors spre vasul cu apă fierbinte care aştepta pe masa metalică din spatele ei. Salopeta bleu pe care o purta i se lipea de corp, punându-i în evidenţă silueta.

S-a întors către mine, a pus o cană de apă fierbinte şi un plic de ceai pe tejghea, în faţa mea, şi a întrebat:

— Lapte?

Eram gata să-i răspund, când atenţia mi-a fost atrasă de ceva. La vreo trei metri distanţă, sprijinit de cadrul uşii bucătăriei, stătea un bărbat de vreo 45-50 de ani, cu chip de nevăstuică, care ne fixa cu privirea.

— Aăă... Nu, mulţumesc!

M-am uitat din nou spre bucătărie. Omul era în acelaşi loc, cu privirea aţintită asupra noastră.

— Sper că nu ţi-am creat probleme.

Fata a întors capul, urmărindu-mi privirea. Când s-a întors spre mine, zâmbea.

— Nu. Este în regulă. Guvernul nostru încearcă să schimbe felul în care suntem priviţi în străinătate. Acum, cu permisiunea lor, suntem încurajaţi să vorbim cu occidentalii – să legăm prietenii.

M-am abţinut cu greu să nu zâmbesc.

Sărmană creatură, te amăgeşti singură, habar n-ai tu!

Mi-am amintit conversaţia mea cu austriacul despre semnificaţia cuvântului „Dynamo” din acea dimineaţă.

Sau poate ştii tu ce ştii?

I-am mulţumit, am dat drumul pliculeţului de ceai în cană, am luat o linguriţă din tava cu tacâmuri şi m-am îndreptat spre o masă aflată lângă fereastră. Ţinând cana cu ambele mâini, am dus-o la gură şi m-am uitat spre postul de gardă de la capătul drumului. Nu mă interesa clădirea în sine. Ceea ce urmăream erau ocupanţii ei şi tot acel du-te-vino al paznicilor est-germani. Dacă era să am o şansă să duc la bun sfârşit misiunea încredinţată de Scott, trebuia să ştiu câte patrule erau, câţi oameni făceau parte din fiecare patrulă, când începeau şi terminau rondul şi, chiar mai important, cât le lua să termine o singură tură a perimetrului.

Era prea periculos să notez informaţiile în limbaj comun. Blonda cea drăguţă care tocmai îmi făcuse ceaiul putea să mă urmărească chiar în acest moment. Apoi să raporteze superiorilor acţiunile mele.

înainte de a pleca din cameră, alcătuisem un cod simplu. Voi nota activităţile detaşamentului de pază în balanţa de cheltuieli, mascate de elemente din echipamentul sportiv, împreună cu preţul de achiziţie. De pildă: „începutul unui Rond de doi oameni – 12:00” devenea „2 costume de viteză – 120.000 de mărci germane fiecare”.

Momentul sosirii mele la cantină nu era nici el întâmplător şi nici nu era un gest aleatoriu. Dându-mi seama că aş trezi suspiciuni dacă aş sta aici prea mult

timp, sosisem cu numai câteva minute înainte de ora la care estimam că se va petrece schimbarea rondului, la 12:00. Prânzul se servea la 13:00, aşa că nu ar părea foarte neobişnuit dacă aş sta aici până atunci. Dar informaţiile pe care urma să le adun în următoarea oră erau esenţiale ca să-mi pot cronometra cu precizie ora de ieşire şi de reîntoarcere în interiorul complexului. Nu puteam să fiu văzut la plecare sau la venire ori, chiar mai rău, să fiu prins.

Era 13:47. Prânzul se terminase, iar eu mă întorsesem în cameră. Stăteam la masa care îmi servea şi ca birou când am auzit o bătaie în uşă.

— Intră!

Era unul dintre sportivii britanici.

— Ai o clipă?

Am întors foaia de hârtie la care lucram.

— Sigur. Ce s-a întâmplat?

— Am auzit că sesiunea de antrenamente programată pentru după-amiaza asta a fost anulată.

Asta ne mai lipsea. Cu toate echipele occidentale practic închise în interiorul centrului, mai toţi cei două sute de sportivi şi sportive erau acum pe punctul de a o lua razna. Antrenamentele fizice aveau şi ele o limită şi, cum tensiunea creştea înainte de cursă, începeau să sară scântei.

— Au spus de ce?

Am simţit cum ridic din sprâncene involuntar când colegul meu s-a aşezat pe pat neinvitat.

— S-a întâmplat ceva cu mecanismul de cronometrare de la startul băieţilor. Se pare că, atunci

când sania trece pe la punctul de plecare de la fete, în loc să înregistreze timpii intermediari, aşa cum ar trebui, ceasul se opreşte, ceea ce înseamnă că la finiş nu se mai înregistrează timpul real.

— Şi ce se întâmplă acum?

Vocea i-a urcat puţin.

— Au mutat şedinţa de antrenamente din după-amiaza asta pe seară – de la 19:00 la 22:00. Ei spun că deja au identificat problema şi o vor remedia până atunci. Am spus echipei să fie gata la 17:45.

Deşi mă aflam aici numai în calitate de observator, în timpul ultimei săptămâni mă străduisem să fac parte din echipă, să ajut acolo unde puteam, să fac tot ce trebuia făcut, pentru a ridica, cât mai mult posibil, presiunea de pe umerii sportivilor, în definitiv, voiam să fac ceea ce îi stătea în fire unui soldat din Forţele Speciale Britanice: să-i câştige pe ceilalţi de partea sa.

— Pot ajuta cu ceva?

A zâmbit.

—Te superi dacă ne comanzi o masă uşoară pentru ora 17:00, ceva cald de băut şi un sandvici pentru când ne întoarcem de pe pistă? Aş face-o eu însumi, dar bănuiesc că multe echipe vor încerca acelaşi lucru, iar eu mai am de lucru la sanie înainte de antrenamentul de diseară.

— Nicio problemă!

Am rămas pe scaun, privindu-l cum închide uşa în spatele său.

Separe că va trebui să acţionez în seara asta.

Am privit spre ceas. ***15:07.*** Era timpul să-i fac o nouă vizită blondei de la bucătărie.

Abia trecuse de ora 22:30 când am privit pe fereastra din sticlă armată care forma partea superioară a uşii ce dădea în afara locului de cazare. Din capacele de canal ieşeau dâre de fum care se vedeau prin lumina portocalie a proiectoarelor. Ca să fiu cinstit, aşa cum erau, vopsite în negru şi înconjurate de asfaltul de aceeaşi culoare, nu le văzusem înainte, dar acum, întuneric fiind atunci când am ieşit pe uşă, ele păreau a fi peste tot. îmi aminteau de scenele menite să crească suspansul din filmele cu poliţişti a căror acţiune se petrece la New York. Numai că în cazul acesta pericolul era real. Singurul lucru bun era că nu se vedea nimeni în acest perimetru.

Purtam aceeaşi costumaţie albastru-închis pe care o avusesem în misiunea în care fusesem trimis de Thompson, la
Sarajevo. Am rămas la adăpostul întunericului, înaintând de la o clădire la alta şi apropiindu-mă de ţintă. Desigur, aş fi putut să nu mă mai deranjez şi să îi spun lui Scott că nu l-am găsit pe Littman şi că nici nu am descoperit ce i se întâmplase. în definitiv, nu avea cum să afle adevărul – dar nu-mi stătea în fire să procedez aşa.

Apropiindu-mă de spatele clădirii care adăpostea rampele de start pentru sanie şi bob, am auzit voci şoptite venind dinspre celălalt capăt al clădirii. Cineva se apropia de poziţia mea de lângă linia gardului, dar eu nu eram deloc surprins. De fapt, aş fi fost dezamăgit dacă nu s-ar fi aflat cineva acolo.

După câteva secunde, în raza mea vizuală au intrat doi bărbaţi care patrulau. Cu ochii opriţi asupra mitralierelor AK-47, m-am retras în umbră şi mi-am verificat ceasul.

23:38. La fix! Câtă punctualitate!

Calculasem că patrulei îi lua aproximativ douăzeci de minute să ajungă de la postul de gardă până la locul unde mă aflam eu în acel moment, în spatele clădirii de start. Apoi alte douăzeci de minute să termine un tur complet al perimetrului şi să se prezinte la postul de control. Fiecare schimb sau gardă dura două ore, ceea ce însemna că această patrulă îşi începuse rondul la ora 22:00 şi care era la jumătatea celui de-al treilea, care de fapt era şi ultimul.

Şapte minute mai târziu, după ce îi lăsasem patrulei timp suficient ca să elibereze zona, mă aflam cocoţat, într-un echilibru precar, pe ţeava de apă menajeră care ieşea orizontal din baia de la etajul întâi şi mă ţineam strâns de ţeava verticală. Picioarele mele erau la un metru şi jumătate deasupra gardului de sârmă. M-am sprijinit cu spatele de zidul din cărămidă pentru a-mi recăpăta echilibrul. Gardul părea mult mai înalt, iar zona unde trebuia să aterizez, aflată pe cealaltă parte, o vedeam mult mai mică de la această înălţime.

însă nu aveam timp să mă gândesc la asta acum. în câteva minute voi fi dincolo de gard; situaţia mea se va schimba, şi nu în bine.

Am îndoit puţin genunchii. Am inspirat adânc şi am dat drumul ţevii care mergea în jos. în timp ce mă înclinam înainte, m-am folosit de braţe ca să-mi iau avânt

şi m-am aruncat în sus, spre drumul de pământ aflat de cealaltă parte a gardului.

De obicei, mirosul pădurii noaptea – prospeţimea înviorătoare, mirosul copacilor şi al ierbii ude, purtat de briza serii – este relaxant. Pădurea îmi părea o mantie de întuneric, destul de închisă ca să te poţi ascunde sub ea, dar totuşi în seara aceasta nu simţeam deloc că ar fi chiar o linişte adevărată. Era vorba despre o pădure străveche şi, date fiind localizarea sa şi violenţele petrecute aici în ultima sută de ani, dar şi mai recent, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, acum avea un aer nefast, iar un îngheţ de tipul celui care vine după o mare suferinţă îmi însoţea fiecare pas.

Traversasem în jur de trei kilometri şi jumătate, alergând pe unde puteam, înaintând chiar şi atunci când poteca nu se mai vedea sau când rădăcinile copacilor ieşite la suprafaţă constituiau un pericol, sau când lumina felinarelor de pe stradă răzbătea printre copaci.

înaintam cu greu. Convins că sunt urmărit, făceam ocoluri, pentru a descoperi apoi că nu fusese vorba decât despre un porc-mistreţ. Nevrând să mă lupt cu un animal ce cântărea aproape o sută cincizeci de kilograme şi care este renumit pentru reacţiile lui sălbatice, mergeam încetişor înapoi, pe urmele paşilor mei, şi îl ocoleam. Dar cu toate că precauţia era absolut necesară, abaterile acestea mă costau timp preţios.

Ajuns la liziera pădurii, în faţa ochilor mi s-a deschis întreaga întindere a cartierului de locuinţe care îi adăpostea pe lucrătorii din mină. Blocuri de apartamente lungi şi înguste, locuinţe sociale, erau ordonate în şiruri

ce urcau pe coama unui deal în capătul opus al oraşului. Tot ce aveam de făcut acum era să găsesc blocul 11, apartamentul 3.

După câteva minute, stând în umbra blocului zece, mă uitam către destinaţia mea finală. Apartamentul trei era unul dintre cele patru aflate la parter. Draperiile erau deschise şi, în afară de o singură lumină care venea dinspre ceea ce părea fereastra unei băi de la etajul al treilea, clădirea era cufundată în întuneric.

La uşa apartamentului trei era o singură încuietoare, o versiune est-germană a unei închizătoare de tip yală. Am pus mâna pe clanţă şi am încercat uşa cu grijă. încuietoarea nu ţinea bine. Uşa zdrăngănea, iar eu speram ca acest lucru să fie în favoarea mea. M-am sprijinit cu umărul de uşă, chiar deasupra încuietorii. Am smucit de clanţă oblic, încercând să forţez balamalele; apoi, retrăgându-mi umărul opt centimetri în spate, am lovit-o. Nimic. Uşa a rezistat. Mi-am îndepărtat umărul ceva mai mult, apoi am lovit-o din nou. Mai tare. La al treilea brânci, uşa s-a deschis larg.

în interiorul apartamentului era întuneric. în aer se simţea umezeală, ca şi cum aici nu locuia nimeni – dar mai era ceva. Ceva neplăcut. Am tras lanţul uşii, am închis-o bine în urma mea şi am aprins mica lanternă Maglite pe care o adusesem cu mine.

Prima cameră în care am intrat era bucătăria. Simţeam din nou că fac o călătorie înapoi în timp, în anii '60. Am observat un singur scurgător pentru vase, făcut din lemn şi plasat lângă o chiuvetă din porţelan, iar deasupra sa, două dulapuri. Inima mi-a bătut mai tare

când am văzut vasele murdare din chiuvetă. Poate avusesem dreptate în discuţia cu Scott, din Covent Garden. Poate că Littman se răzgândise în legătură cu supravieţuirea sa viitoare şi de aceea dispăruse discret. Poate că încă locuia aici. Abia când m-am apropiat şi am îndreptat lanterna spre vase am văzut mucegaiul albăstrui care creştea pe mâncarea lipită de farfuria din vârful grămezii. Pe scurgătorul din lemn de lângă chiuvetă se afla o cutie de carton cu lapte. Am ridicat-o. Părea pe jumătate plină. Am strâns-o în mână. Se solidificase. Când am ridicat-o şi am dus-o la nas, am descoperit sursa acelui miros diferit pe care îl simţisem când intrasem în apartament.

O mulţime de haine bărbăteşti atârnau în dulapul din dormitor. în baie era o trusă de bărbierit, iar ceea ce părea a fi un coş pentru rufe murdare era pe jumătate plin. Mi-am trecut mâna pe marginea chiuvetei. Praful care o acoperea era lipicios. Nu mai fusese folosită de ceva vreme. Nu am pierdut timp căutând şi altceva. Potrivit lui Scott, Littman era un agent cu experienţă, ceea ce însemna că în apartament nu era ascuns nimic important. Nu mai aveam ce face aici. Nu acum. Era timpul să plec, dar când am ajuns la uşă şi am văzut-o din spate, am remarcat că balamalele erau noi. Lemnul din jurul lor fusese reparat, ceea ce demonstra că uşa fusese forţată de curând, iar balamalele, înlocuite

.Trei ani mai târziu – Joi, 3 august 1989
Bethnal Green, East London

La un an după întoarcerea din Zinnwald şi după şaisprezece ani de paraşutism militar, în care traversasem munţii în condiţii de frig şi umezeală, cărând greutăţi în spate, ceea ce, credeţi-mă, este o manieră de-a dreptul brutală de a-ţi câştiga existenţa, organismul meu începea să se resimtă. în 1980, am suferit o operaţie de amploare din pricina unei răni la gleznă, rezultate în urma întâlnirii de gradul zero cu ceva muniţie de origine rusească. în 1983, organismul meu făcea eforturi pentru a se reface, dar chirurgii au fost nevoiţi să mă opereze încă o dată. în timp ce mă adaptam la lipsa de senzaţie de la nivelul labei piciorului drept, şoldul drept începea să se resimtă şi în cele din urmă a trebuit să fie operat. Drept urmare, înghiţeam Ibuprofen 400 (analgezic antiinflamator) ca pe bomboane, numai pentru a ţine pasul cu colegii mei din regiment. în 1987, am fost promovat la gradul de subofiţer (sergent-major) şi apoi, cu mare reticenţă, m-am întors în Green Army („Armata Verde”), la o viaţă ceva mai uşoară, în BAOR, Germania de Vest.

întotdeauna am avut noroc cu comandanţii mei. Nu ştiu de ce, poate datorită felului meu de a vorbi pe şleau şi a faptului că nu dau înapoi atunci când ştiu că am dreptate. Sau poate a fost faptul că în toată cariera mea

militară am depus întotdeauna un efort maxim, ceea ce mi-a adus respectul superiorilor, dar şi pe cel al inferiorilor. De asemenea, faptul că m-am transferat în unitate direct de la Hereford, venind cu abilităţi şi cunoştinţe inexistente până atunci în Armata Verde, probabil că a contribuit semnificativ la căldura cu care am fost întâmpinat în acest post.

Dar în a treia zi petrecută la noul meu regiment mi s-a părut că totul se duce pe apa sâmbetei. încă îmi aranjam biroul, aruncând mizeriile adunate de fostul său ocupant, când neanunţat a intrat noul meu colonel, un bărbat înalt şi slab, cu părul pieptănat pe spate, purtând pantaloni de uniformă şi un pulover verde-oliv. Prins de ceea ce făceam şi uitând unde mă aflu, i-am spus fără să vreau ***şefu.*** în spatele lui stătea aghiotantul său. Era cu aproape cincisprezece centimetri mai scund decât colonelul, avea o constituţie medie şi un caracter dezagreabil, după cum aveam să descopăr mai târziu, urând din plin tot ce era legat de aviaţie.

A tuşit zgomotos şi a spus:

—Aici se respectă gradul, iar ofiţerilor li se spune „domnule”.

însă înainte să apuc să-mi cer iertare pentru greşeala de a-l ridica pe comandant de la gradul de „căcat cu ochi” – orice soldat care nu este din aviaţie sau din forţele speciale – la înaltul statut de ofiţer de regiment, colonelul a zâmbit şi mi-a spus:

— Nu este nicio problemă. Pot să accept un ***şefu*** când vine din partea unui sergent-major.

După cum este lesne de înţeles, comentariul comandantului a cimentat prietenia dintre mine şi adjutantul său. Acesta părea un căpitan obraznic şi încrezut, care are capacitatea de a face viaţa unui soldat – şi pe cea a subofiţerilor – un coşmar, pentru că este responsabil cu disciplina în cadrul regimentului. Dar se părea că noul meu comandant mă îndrăgise pe loc. Deşi nu am profitat niciodată de această nouă legătură, în scurtă vreme mi-a fost foarte clar că, atâta vreme cât îmi fac datoria, sunt protejat în faţa adjutantului şi a altora ca el, ceea ce îmi uşura existenţa în mod considerabil.

Spre deosebire de Hereford, unde te antrenezi mereu pentru ceva sau eşti implicat în misiuni care te poartă în diferite părţi ale lumii ori în operaţiuni peste mare, viaţa de soldat în BAOR, în Germania de Vest, mi s-a părut destul de lipsită de evenimente semnificative. întreaga noastră existenţă se învârtea în jurul ameninţării reprezentate de Uniunea Sovietică şi de ţările membre ale Pactului de la Varşovia.

Trăiam încă sub ameninţarea unui atac din partea IRA care, în 1987 şi 1988, şi-a intensificat campania de atacuri cu bombe şi împuşcături asupra soldaţilor britanici şi a familiilor lor aflate în Germania.

în plus, mai erau şi teroriştii autohtoni, ca grupul german Baader-Meinhof – cunoscut şi sub denumirea de „Facţiunea Armatei Roşii – RAF”. Deşi în mod obişnuit îşi alegea ca ţintă companii mari şi instituţii guvernamentale din Germania, a condus şi o serie de operaţiuni împotriva unor ţinte militare americane din zona Frankfurt, ucigând mai mulţi civili şi membri ai forţelor armate ale SUA.

îngrijorător era faptul că sursele noastre de informaţii relatau acum că cele două grupări, IRA şi RAF, păreau să facă schimb între ele de informaţii şi de resurse. Drept urmare, cădea în sarcina fiecărui soldat să fie la curent cu galeria tot mai mare de fotografii ale celor certaţi cu legea, care împânzeau avizierul de la posturile de pază ale cazarmei.

Nu era încă 9:30 când am traversat Grove Road şi am trecut de porţile din fier forjat, bogat împodobite, care dădeau în Victoria Park („Parcul Victoria'). Petrecusem precedentele trei zile în casa unchiului şi mătuşii mele, un apartament social aflat vizavi de Gunmakers Lane, din zona Old Ford, bucurându-mă astfel de un scurt concediu. Era situat în centrul cartierului londonez East End, la o distanţă de zece minute de intrarea în parc.

Apelul de la Scott venise complet pe neaşteptate şi, sincer să fiu, mă surprindea, dar nu doar pentru că reuşise să dea de mine. Nu-l mai văzusem şi nu mai primisem veşti de la el de peste trei ani. Drumul de întoarcere de la cartierul de locuinţe pentru mineri până la Dynamo Zinnwald fusese parcurs fără niciun incident, iar escaladarea gardului din sârmă pentru a reintra în complexul sportiv nu îmi pusese deloc probleme. Dar nu acelaşi lucru se putea spune despre întâlnirea avută la câteva zile după reîntoarcerea în Marea Britanie – revederea cu Scott, atunci când i-am dat un raport deloc favorabil despre soarta lui Littman, agentul său dispărut.

Thompson era ocupat cu treburi legate de Regiment, aşa că m-am văzut singur cu Scott. întâlnirea a avut loc la Newington Butts, un local aflat la colţul străzii St. George, în punctul unde dădea spre complexul „Elephant and Castle”[1].Butts, cum era cunoscut în zonă, se afla pe locul unui vechi han, la 1,6 km de Casa Century, sediul londonez de atunci al Serviciului de Informaţii Secrete (SIS sau, cum li se spune mai des, MI6). Destul de aproape aşa încât Scott să poată ajunge într-o plimbare de cincisprezece minute, dar în acelaşi timp, destul de departe ca să nu dea nas în nas din întâmplare cu cineva de la birou. Deşi în timpul întâlnirii Scott fusese politicos, mi-am dat seama că nu era deloc încântat de rezultatul operaţiunii mele şi probabil că se aşteptase să fac mai mult: să fi iscodit mai departe şi să fi confirmat suspiciunile legate de soarta lui Littman.

La fel ca întrevederile anterioare cu Scott, şi aceasta se petrecea într-un spaţiu public, departe de sediul SIS. Ca urmarea a ceea ce spusese Thompson – că Scott bănuia că în organizaţie există o cârtiţă –, am atribuit alegerea locului de întâlnire stării de paranoia şi mentalităţii sale de spion.

Croindu-mi drum pe lângă şirul de bărci din lemn întoarse cu fundul în sus, având numărul de la prora îndreptat spre lacul din centrul parcului, am văzut chioşcul din lemn plasat la câţiva metri de malul apei. în jurul său, se aflau împrăştiate câteva scaune şi mese uzate, cu tăblii metalice. Era genul de loc de unde indivizi

1 **Centru comercial situat într-o intersecţie majoră din centrul Londrei, în cartierul Southwark.** ***(n. trad.)***

musculoşi îşi puteau cumpăra ceai şi cafea în pahare din polistiren de unică folosinţă. Pentru cei mai curajoşi, pe tejghea erau nişte chifle cu brânză de ieri, sub un capac de plastic transparent. Lângă ele se aflau nişte prăjituri numite „pietre”[1], pe care amintirile mele din copilărie le reţinuseră ca meritându-şi pe deplin denumirea.

Când m-am apropiat de chioşc, Scott m-a văzut şi s-a ridicat de pe scaun. Purta un costum elegant, albastru-închis, o cămaşă albă şi avea cravata lărgită, dar nimic nu îi putea ascunde tenul pământiu, probabil rezultatul unei alimentaţii de tip fast-food, combinate cu lungile nopţi petrecute făcându-şi griji în legătură cu situaţii de viaţă şi de moarte ce se petrec la mii de kilometri depărtare. Era vorba despre genul acela de evenimente pe care nu putea să le controleze.

Scott a întins mâna dreaptă.

— Tom.

Scurtul timp pe care îl petrecusem la Londra fusese o pauză bine-venită de la rutina regimentară din BAOR, care uneori poate deveni obositoare. Şi, câtă vreme spunem tot adevărul aici, trebuie să recunosc că îmi lipseau emoţia, presiunea şi scopul care vin din sentimentul că eşti un membru apreciat al unei structuri de elită: valul de adrenalină care a făcut mereu parte din viaţa regimentară de la Hereford. Dar ştiam că, de îndată ce întâlnirea se va sfârşi, mă voi îndrepta către Centrul de Coordonare a Transportului de la Aeroportul Luton, iar la 20:10 mă voi îmbarca în zborul înapoi către RAF Gütersloh, în Germania.

1 ***Rock cakes*, în original. (*n. red.)***

Am lăsat bagajul să cadă lângă masă şi am dat mâna cu Scott.

— Mark.

Scott s-a aşezat la loc. întorcându-mă spre chioşc, am spus:

— Dă-mi două minute să iau un ceai. Tu mai vrei ceva?

El a clătinat din cap.

— Nu, mulţumesc, abia mi-am luat cafeaua.

Cu un ceai în mână, m-am aşezat pe scaunul de pe cealaltă parte a mesei şi, luând o înghiţitură, am privit spre Scott.

— Cum nu am mai primit nicio veste de la tine de aproape trei ani, am presupus că am încheiat colaborarea.

Scott a sorbit din cafea, apoi a spus:

— Nu o vom încheia niciodată. Cel puţin nu în viaţa asta.

Se părea că zvonurile sunt adevărate. La fel ca în mafia italiană, odată intrat, sau în acest caz, odată ce ai lucrat în serviciul spionilor, nu mai poţi ieşi din joc.

A pus paharul pe masă şi, ţinându-l încă cu o mână, a spus:

— S-au întâmplat lucruri noi. Vreau să te întorci în Germania de Est.

Mă întrebam dacă Scott urma să spună că Littman, agentul lui dispărut, reapăruse în mod miraculos, dar ştiam că acest lucru este foarte puţin probabil. Ceea ce descoperisem în apartamentul lui Littman erau indicii clare că era deja mort, şi asta în cel mai bun caz.

Reacţia mea la comentariul lui Scott a fost unul lipsit de entuziasm.

— Pentru a face ce, mai exact?

— Nu am încă toate datele, dar în urmă cu câteva săptămâni, înlocuitorul lui Littman a lăsat un mesaj într-o căsuţă poştală clandestină, care a fost recuperat de un ***călător*** BRIXMIS. Mesajul era scurt. Se referea la o Operaţiune Konev şi spunea că, indiferent ce ar fi această operaţiune, are legătură cu Zinnwald şi va demara pe şapte octombrie anul acesta, adică peste mai puţin de nouă săptămâni.

Am rămas tăcut, fără să răspund şi aşteptând alte detalii, dar după aproape un minut, m-am simţit obligat să pun întrebarea care se impunea:

— Şi?

Privirea plină de sarcasm a lui Scott dispăruse, fiind înlocuită de una de regret. îmi amintea de un băieţel care şi-a stricat din greşeală jucăria preferată.

— Nu este nicio urmare... Mesajul nu conţinea nimic altceva. Niciun detaliu. Iar acum, aşa cum s-a întâmplat şi cu Littman, pare să fi dispărut de pe faţa pământului.

S-a lăsat pe spate în scaun.

— Trebuie să mergem pe ipoteza că Operaţiunea Konev este una militară, de vreun fel sau altul, care va fi lansată pe şapte octombrie, în zona din jurul oraşului Zinnwald.

Desigur, Scott avea dreptate. Trebuia să fie ceva important, altfel nu ar fi avut sens să rişte raportând-o, şi nimic nu depăşeşte în importanţă un atac pe toate fronturile orchestrat de ţările Pactului de la Varşovia.

în anii '80, operaţiunilor britanice li se dădeau nume de cod generate pe calculator şi în mare parte aleatorii, care nu lăsau indicii în privinţa scopului lor. Dar nu aşa se petreceau lucrurile în cazul operaţiunilor conduse de Uniunea Sovietică, care avea o abordare mult mai machistă a acestor lucruri. Ştiam că existase un mareşal Konev, erou al Uniunii Sovietice. Dar eram nedumerit. Având în vedere enormele resurse aflate la dispoziţia sa, oare de ce Scott nu reuşise să afle cine sau ce era Konev, fără să trebuiască să mă amestece şi pe mine?

— Şi ce legătură au toate astea cu mine?

— Pe scurt, am nevoie de cineva care să afle ce este această Operaţiune Konev şi, odată descoperit secretul, să monitorizeze masarea de trupe şi mişcările lor. Să ne avertizeze înainte de demararea acestui Konev. Dar ne trebuie cineva cu experienţă, un soldat. Cineva care ştie să se facă invizibil, să acţioneze fără să fie remarcat, care poate să caute şi este capabil să identifice cu rapiditate o potenţială ţintă. Cineva care înţelege calibrul forţelor implicate poate anticipa dificultăţile cu care se confruntă inamicul şi consecinţele probabile, iar dacă este necesar, va sugera o reacţie la nivel local. Pe scurt, avem nevoie de tipul de agent care a început să dispară în 1945, când a fost dizolvat SOE („Serviciul de Operaţiuni Speciale") – adică cineva ca tine.

Apoi, ca şi cum abia şi-ar fi adus aminte, m-a întrebat:

—Apropo, cum mai stai cu germana?

Am zâmbit amintindu-mi de o întâmplare recentă din regimentul meu actual. Mergeam la o sală de sport nemţească de cinci ori pe săptămână, ceea ce însemna că

eram nevoit să folosesc limba germană în mod regulat şi de aceea îmi îmbunătăţisem mult cunoştinţele. Soţia mea, pe de altă parte, vorbea germana foarte puţin, dar s-a gândit că ar fi o idee bună să înveţe limba în mod serios. Fusesem de acord să mergem împreună la cursul seral pe care ni-l oferise Corpul Educaţional al Armatei. La finalul primei lecţii, femeia maior care susţinea cursul m-a chemat şi mi-a spus:

„Nu are rost să mai vii la curs. Deşi gramatica ta lasă de dorit, vorbeşti germana bine la nivel colocvial. Mai bine chiar decât mine. Eu nu te pot învăţa nimic în plus."

Iar eu i-am răspuns lui Scott:

— Stau destul de bine. Din ce în ce mai bine.

înţelegeam logica propunerii lui Scott, dar simţeam că un
asemenea plan ar putea crea mai multe probleme decât cele pe care le-ar rezolva.

— Cu tot respectul, dar cum propui să revin în Germania de Est? A fost oricum destul de riscant să trec de punctele de control sovietice ca membru legitimat al echipei britanice de sanie. Dar acum, când autorităţile est-germane devin din ce în ce mai tensionate, un occidental care călătoreşte singur, fără un scop justificat, nu are nicio şansă să treacă de graniţă.

în cele şase luni dinaintea acestei întâlniri, situaţia financiară şi politică din Germania de Est şi din ţările vecine, membre ale Pactului de la Varşovia, începuse să se destabilizeze. Condiţiile de trai din Germania de Est se deteriorau încontinuu, iar populaţia era tot mai nemulţumită de conducătorii săi. Se credea că alegerile

locale de pe 7 mai 1989 semnalaseră un important punct de cotitură în atitudinea populaţiei est-germane.

Se mai spunea că în jur de 100.000 de persoane răspunsesem apelului opoziţiei şi boicotaseră public alegerile. Desigur, acest lucru nu împiedicase autorităţile să anunţe, aşa cum făcuseră şi în anii precedenţi, că 99% dintre cetăţeni îşi exprimaseră opţiunea şi că marea majoritate susţinea lista unică. La momentul publicării acestor rezultate, existaseră, desigur, proteste formale, sprijinite de rezultatele parţiale oferite de comisii electorale independente.

Un alt val de proteste avuseseră loc la o lună distanţă, pe 4 iunie 1989, după ce autorităţile comuniste din China au masacrat în Piaţa Tiananmen studenţi care participau la manifestaţii. La câteva ore după ce s-a întâmplat aici, în multe oraşe est-germane au început să apară fluturaşi şi graffiti care făceau o paralelă între evenimentele din China şi cele din Germania de Est, iar în Leipzig şi Berlin s-au organizat demonstraţii.

Dar cea mai importantă lovitură care a fost dată regimurilor comuniste din Europa de Est a venit atunci când, în aceeaşi zi, în cadrul unor alegeri parţial libere, populaţia Poloniei a votat aproape în unanimitate pentru „Solidaritatea”, sindicatul polonez condus de Lech Walesa, şi mişcarea sa anticomunistă. Acest moment a devenit punctul de cotitură major nu doar pentru Polonia, ci pentru întregul bloc comunist din Europa de Est. La sfârşitul aceleiaşi luni, în urma schimbărilor politice din Ungaria, ţara a desfiinţat punctele de control de la frontiera cu Austria. Aceste evenimente reprezentau un semnal clar pentru oamenii din Germania de Est că Polonia, Ungaria şi Cehoslovacia puteau servi drept escale pe drumul către Vest.Dar eu ştiam că, pe măsură ce creşte ameninţarea faţă de autoritatea lor absolută, KGB-ul şi lacheii lor, Stasi, vor fi siliţi să recurgă la măsuri extreme pentru a încerca să o conserve. Mi-am amintit de camera de luat vederi de deasupra gheretei de la punctul de control din Herleshausen.

— După ultima mea călătorie la Zinnwald, est-germanii au fotografiat şi numele meu, i-am spus lui Scott.

A băgat mâna în buzunarul interior al jachetei şi a scos un plic.

— Plicul acesta conţine noul tău paşaport.

Am luat paşaportul şi l-am deschis la prima pagină. La fotografia posesorului se afla poza mea, dar nu era una recentă. Era identică cu cea de pe legitimaţia mea militară actuală, veche de câţiva ani şi în concordanţă cu datele de pe paşaport. Nu mă surprindea faptul că îmi

schimbaseră numele. Am luat paşaportul şi l-am aruncat la loc pe masă.

— Toate par în ordine, dar tot nu mi-ai spus cum voi intra în ţară.

Scott a făcut un semn din cap spre masă.

— Plicul mai conţine şi două bilete de avion. Primul este cu dată de întoarcere nedeterminată, de la Düsseldorf la Viena, prin München. Al doilea, tot cu dată de întoarcere în alb, de la Viena la Praga...

L-am oprit în mijlocul frazei.

— Adică o să zbor într-o Cehoslovacie controlată de Uniunea Sovietică?

Scott s-a uitat fix la mine câteva secunde înainte de a continua informarea.

— împreună cu biletele de avion, ai un card Visa Business eliberat de Ambasada cehoslovacă de la Londra. îţi va permite să intri în Cehoslovacia fără prea multă bătaie de cap. Deşi în
Occident Viena era cunoscută odată drept „capitala mondială a spionilor” de cealaltă parte a Cortinei de Fier acest titlu era deţinut de Praga. Dar acum Cehoslovacia nu mai prezintă interes nici pentru Est, nici pentru Vest.

Ştiam că Scott are dreptate în această privinţă. în interiorul NATO, sentimentul era că Rusia nu scăpă de sub control Cehoslovacia doar pentru că astupă un gol din Cortina de Fier. în realitate, acum ea nu avea vreo valoare strategică. Nici NATO şi nici ţările Pactului de la Varşovia nu ar fi riscat să atragă asupra lor mânia Naţiunilor Unite lansând o invazie prin Austria, ţară neutră care se învecina cu Cehoslovacia.

Am lăsat plicul pe masă.

— Uiţi un lucru. Nu mă mai aflu la Hereford, iar Thompson nu mai este comandantul meu.

Scott a zâmbit.

—Superiorii l-au informat pe actualul tău comandant că este necesar să fii pus pe liber până la finalul lunii februarie, anul viitor, când se termină sezonul de sanie, care tocmai începe. Vei lucra împreună cu Federaţia Britanică de Sanie cu scopul de a introduce competiţiile de sanie şi în armată. De fapt, actualul tău comandant s-a oferit deja să preia rolul de Secretar al Armatei. Iar în septembrie anul viitor, la începutul următorului sezon de sanie, vei prelua poziţia de căpitan al echipei naţionale (de sanie) pentru a pregăti Jocurile Olimpice de Iarnă din 1992, de la Albertville, Franţa. BOA („Asociaţia Olimpică Britanică") a insistat asupra numirii tale.

Mi-a trecut prin cap să-l întreb pe Scott de ce nu folosea pe altcineva de la Hereford, dar ultimul lui enunţ îmi răspunsese la întrebare – eram singurul care avea o legătură cu acest sport, ceea ce înseamna că sunt uşor de acceptat de către BOA şi, în plus, cunoşteam bine zona.

Părea că Scott se ocupase de toate aspectele. Cum noul meu comandant era interesat să se implice în programul de sanie, dacă nu acceptam misiunea, nu doar că riscam să-l enervez grav, dar aş fi refuzat să îndeplinesc un ordin direct. Iar gândul de a reintra în joc şi de a simţi din nou adrenalina era prea tentant să-i mai pot rezista. Dar eram departe de a fi terminat cu Scott.

—Ce se întâmplă când ajung în Cehoslovacia? Cum trec graniţa în RDG?

— Asta vor stabili în Cehoslovacia oamenii mei de pe teren, cei care sunt persoanele tale de legătură în Praga. Dar dacă totul rămâne cum este stabilit acum, vei merge de la Praga la Dresda fie cu autocarul, fie cu trenul. Călătoriile între cele două ţări sunt ceva mai relaxate în acest moment, deşi, dată fiind situaţia din Europa de Est, lucrurile s-ar putea schimba pe neaşteptate.

Scott avea dreptate, desigur. în vara lui 1989, lumea era din nou martoră la demonstraţii de protest în Germania de Est, similare într-un fel cu cele din anii precedenţi. Dar în trecut asemenea evenimente fuseseră sporadice, accidentale şi rareori implicaseră mai mult de câteva sute de persoane.

Anul acesta se transformaseră într-un fenomen de masă. Mai întâi mii, apoi zeci de mii de cetăţeni est-germani (mai ales tineri şi membri ai unor grupuri profesionale), sătui de condiţiile proaste de trai şi de lipsa de speranţă ce marca viaţa în Republica Democrată Germană, au hotărât să încerce să ajungă în spaţiul vest-german. Unii dintre ei au căutat scăparea refugiindu-se în ambasadele vest-germane de la Berlin şi Varşovia, în vreme ce alţii au profitat de posibilitatea de a călători fără paşaport sau viză în Ungaria şi apoi în Cehoslovacia, punând astfel o presiune şi mai mare pe relaţiile dintre Est şi Vest, care erau deja foarte tensionate.

Aveam nevoie de mai multe asigurări.

— La ce fel de ajutor să mă aştept să primesc odată ajuns în RDG? Voi avea nevoie de cazare şi de un mijloc de transport, niciunul dintre ele nefiindu-mi accesibil fără

un document est-german valid şi fără să vorbesc cu cineva. Ceea ce va creşte riscul de a fi prins.

— Cât timp te afli în Germania de Est, vei fi ajutat de Bewegung.

Am ridicat din sprâncene.

— Cine sau ce este această ***mişcare?***

— ***Bewegung*** – Mişcarea – este o mică organizaţie clandestină care încearcă să determine reforme guvernamentale în Germania de Est prin mijloace paşnice.

Nu m-am putut abţine şi am clătinat din cap.

— Slabe şanse.

Scott a ignorat remarca mea şi a continuat.

— Ei te vor caza şi îţi vor asigura hrana. îţi vor da tot ce ai nevoie, dar nu uita că vei lucra singur, printre membrii unei mişcări clandestine fără experienţă, la fel cum au făcut membrii SOE cu cei din Rezistenţa Franceză în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Faptul că atât Littman, cât şi înlocuitorul său dispăruseră de curând fără urmă dădea şi mai multă greutate ultimelor vorbe ale lui Scott. Am încercat să obţin de la el mai multe informaţii.

— Littman şi înlocuitorul lui erau membri ai acestei Bewegung?

Scott a ridicat din sprâncene şi a dat încet din cap.

— Nu. Bewegung este o apariţie relativ nouă în mişcarea de eliberare est-germană – ba chiar aş merge mai departe şi aş spune că se află încă în faza de embrion, în care încearcă să-şi găsească locul printre multele grupări ce îşi doresc să producă reforme.

Grozav.

Poate unii dintre voi cred că Scott era melodramatic, dat fiind că vorbea despre Europa Centrală la finalul anilor '80, şi nu despre Franţa sub ocupaţie nazistă, în toiul războiului mondial.

însă ceea ce trebuie să înţelegeţi şi să reţineţi este că pentru cei mai mulţi dintre noi, care trăiam în Vest la momentul acela, „Război Rece" era doar o sintagmă, neînsemnând nimic altceva decât războiul continuu de poziţionări şi declaraţii între Est şi Vest – comunism şi capitalism. Dar un soldat, cineva ca mine, ştia că, odată ce a trecut frontiera intergermană şi a pătruns în Est, dacă ar fi fost prins, acel „război continuu" ar fi unul cât se poate de real. Ba mai mult, realitatea a ceea ce se petrecea de cealaltă parte a „Zidului" nu era nici pe departe atât de limpede cât s-ar putea crede, chiar dacă erai la curent cu ştirile.

— Aşadar, cine este persoana de legătură din Bewegung?

Scott nu a spus nimic timp de o secundă sau două; a rămas
cu privirea în gol. Apoi a afirmat:

— Habar nu am! Până acum n-am avut de-a face cu cei din Bewegung. De fapt, până acum o săptămână nici nu auzisem de ei. Singurele două persoane de legătură pe care le-am avut în zona Dresda fie au dispărut, fie au murit. Tot ce ţine de călătoria ta de la Praga la Dresda şi de persoana pe care o vei contacta când ajungi acolo a fost aranjat prin oamenii mei din Cehoslovacia. Dar având în vedere numărul mare de informatori ai KGB-ului şi ai

Stasi, care există la toate nivelurile societăţii est-germane, odată ajuns acolo, nu poţi şti niciodată cu certitudine în cine să ai încredere şi în cine nu. Dacă nu înţelegi acest lucru, dacă nu pricepi de unde vin oamenii aceştia şi cui îi sunt devotaţi, cu siguranţă vei lua unele decizii proaste şi vei rata ocazii, ceea ce în final te-ar putea costa viaţa.

Am rămas câteva clipe uitându-mă fix la Scott. îşi bătea gura degeaba, pentru că ştiam deja toate lucrurile acestea.

Ai tolba plină de veşti bune.

— Am înţeles. Aşadar, care este acoperirea mea? Dacă ai dreptate, iar organizaţia asta este plină de informatori, nu le pot spune prietenilor mei din mişcare că sunt un fost soldat britanic din Forţele Speciale, trimis să descopăr informaţii despre o operaţiune sovietică strict secretă.

Scott, care nu aprecia sarcasmul meu, mi-a răspuns sec.

— Sigur că nu! îţi recomand să le spui că lucrezi pentru Ministerul Afacerilor Externe al Marii Britanii[1] şi că te afli în Germania de Est ca observator. Comunică-le că eşti acolo pentru a monitoriza situaţia şi, în acelaşi timp, pentru a evalua progresul organizaţiei, ca să afli în ce fel îi poate ajuta guvernul britanic.

Acoperirea propusă de Scott era una subţire, iar atitudinea lui degajată începea să mă enerveze din nou.

1 ***Foreign and Commonwealth Office*** **(FCO) în original, mai bine cunoscut ca** ***Foreign Office, (n. trad.)***

în plus, mă neliniştea tot mai mult. Dacă aş fi spus membrilor unei organizaţii est-germane că lucrez pentru Ministerul Afacerilor Externe britanic, mă etichetau imediat drept angajat al Serviciilor Secrete britanice şi deveneam o ţintă valoroasă pentru Stasi.

Dar în acest moment nimic nu părea real. Conversaţia pe care o purtam şi operaţiunea la care se referea erau încă la un nivel ipotetic; doar o serie de întrebări pe care le puneam eu şi la care Scott răspundea erau reale. Drept urmare, răspunsurile mele de până acum erau pe alocuri sarcastice, atitudinea mea neserioasă oglindind-o pe cea a lui Scott.

— OK! Când totul se va termina – presupunând că între timp nu am fost capturat sau ucis (ironia a reapărut în discuţie) –, cum propui să mă scoţi din Germania de Est?

Scott a strâmbat din gură.

— încă nu am stabilit asta, dar mi se pare logic pur şi simplu să inversăm procedura. Să te scoatem prin Praga. De aici biletele de avion cu dată de întoarcere nedeterminată.

Atitudinea relaxată a lui Scott mă alarma din nou.

Nimic nu este atât de simplu.

— Deci, când plec?

— Trebuie să ajungi la Praga miercuri, pe nouă. Aşadar, peste şapte zile.

Am identificat imediat o altă problemă.

— După cum ai spus chiar tu, sezonul de sanie nu începe până la finalul lui septembrie. Cum îi voi explica colonelului că trebuie să dispar la începutul lui august?

Scott avea acum privirea unui om care tocmai câştigase bătălia.

—Ceilalţi vor şti că îţi petreci timpul participând la întâlniri cu Asociaţia Olimpică Britanică şi cu Federaţia Internaţională de Sanie, pentru a te pune la curent cu politicile în acest domeniu şi pentru a supraveghea antrenamentele şi testările echipei înainte de startul sezonului. Aşa cum am spus mai devreme, comandantul tău actual este total de acord cu toate acestea, aşa că nu ar trebui să întâmpini nicio problemă.

Părea că Scott se gândise din nou la toate aspectele, dar mai era ceva ce nu-mi explicase.

— Presupunând că reuşesc să aflu ce este Operaţiunea Konev, cum îţi transmit informaţia? Mi-ar fi destul de greu să sar într-un avion şi să mă prezint înapoi la Londra. Mi-ar lua săptămâni întregi, poate chiar luni, să ies din Germania de Est.

Scott a băgat mâna în buzunar, a scos o bucată de hârtie şi mi-a întins-o.

—Ultimele şase cifre formează o reţea topografică pentru un RV[1] în apropiere de Dresda. Primele trei sunt nerelevante; sunt menite să abată atenţia şi reprezintă prefixul telefonic al oraşului Zwickau. Trebuie să te afli în acel loc la ora 16:00, pe şaptesprezece august, când ţi se va înmâna echipamentul de comunicare de către un „Călător” BRIXMIS. Ai nevoie de ceva anume?

Nu am ezitat.

—Da. Un Clansman 319.

1 **„RV (rendezvous point)” – „punct de întâlnire” sau „întâlnire conspirativă”.** ***(n. red.)***

Atitudinea mea frivolă dispăruse complet; acum, dintr-odată, totul era foarte real.

în zilele acelea, comunicaţiile, transmiterea de mesaje între Est şi Vest, nu erau doar aproape imposibile, ci chiar un adevărat coşmar. Desigur, pe atunci nu existau telefoane mobile, ci numai telefoane fixe şi, dacă voiai să dai un telefon din Est în Vest, trebuia să faci o programare dinainte printr-un organ oficial – poliţia locală –, care apoi informa Stasi, ce monitoriza la vedere întreaga convorbire.

Când venea vorba despre echipamentele militare de comunicaţii, mai toate erau menite utilizării pe câmpul de luptă, ceea ce înseamnă că aveau o rază mică de acţiune. în plus, erau grele, iar transmisiunile puteau fi interceptate cu uşurinţă de staţiile radio inamice, care erau în număr mare în ambele tabere. Dar Clansman 319 era o cu totul altă mâncare de peşte.

La momentul acela, Clansman 319 era considerat a fi ultimul răcnet în materie de telecomunicaţii. Era uşor şi transmitea atât în banda de frecvenţă înaltă, cât şi în cea de frecvenţă foarte înaltă, dar şi sus, pe frecvenţe aeriene, în vederea comunicaţiilor sol – aer; avea şi o unitate de mesagerie electronică. Aceasta era o mică tastatură alfanumerică, care permitea transmiterea mesajelor scrise preconfigurate în cazul în care comunicarea vocală era prea riscantă. Toate acestea îi aduseseră porecla de „Radioul spionilor” şi îl tranformaseră în obiectul unei pasiuni de lungă durată a Forţelor Speciale Britanice.

— OK! Pare destul de simplu, dar va fi nevoie de ceva pregătire. Cum dau de tine dacă am întrebări?

Scott a notat un număr de telefon pe spatele unui plic şi mi l-a împins peste masă.

— Numărul meu de telefon de acasă. Nu-l folosi decât dacă eşti nevoit să o faci şi nu mă suna niciodată la Casa Century. Dacă ai dreptate în ceea ce priveşte soarta lui Littman şi a succesorului său, este mult prea periculos.

Am băgat în geantă plicul ce conţinea noul meu paşaport şi biletele de avion, am ridicat-o de jos şi, împreună cu Scott, am ieşit pe porţile parcului, spre Grove Road. Am întins mâna şi am aşteptat ca Scott să facă la fel.

—Mi-ar plăcea să spun că a fost o plăcere. Dar voi rosti aceste cuvinte când mă voi întoarce.

Scott a ezitat, aşteptând parcă să mai spun ceva, dar pentru că nu am făcut-o, a zis numai:

—Ăă, bine! Mă gândeam că o să mai stăm de vorbă pe drum spre staţia de metrou Bethnal Green.

Aveam aceeaşi senzaţie pe care o simţisem în Iugoslavia, după prima mea întâlnire cu Scott în Covent Garden, şi anume că nu mi se spunea toată povestea. Drept urmare, ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să petrec cu el mai mult timp decât era necesar.

— îmi pare rău, dar am aranjat să iau masa cu familia mea înainte de a pleca spre Luton.

Şi, spre surprinderea mea, el nu a insistat.

Acum, înainte de a merge mai departe, unii dintre cei care citesc această carte, şi mai ales capitolul curent, vor

considera destul de stranii felul meu de a percepe lumea şi disponibilitatea de a crede toate lucrurile pe care mi le spunea Scott. Dar în apărarea mea trebuie spus că noi, ca soldaţi, şi mai ales făcând parte din Forţele Speciale, trebuia să credem că acţionam pentru binele suprem. Ba mai important, era nevoie să credem că cei care ne comandau, sau, în cazul lui Scott, care ne controlau, acţionau în acelaşi mod şi că se supuneau aceloraşi reguli. Altfel nu am fi putut să facem ceea ce făceam.

Dar, ca să-l citez pe Jakub Bozydar Wisniewski, fostul ambasador al Poloniei pe lângă Organizaţia pentru Cooperare şi Dezvoltare Economică (OCDE), „sintagma «pentru binele suprem» naşte întotdeauna cel mai mare rău.” Şi abia după ce părăseşti Frăţia şi eşti expus realităţilor lumii de afară şi înarmat cu acel lucru minunat numit privire retrospectivă, înţelegi că unii dintre cei în mâinile căror ţi-ai încredinţat viaţa şi ale căror ordine le urmai fără prea multe întrebări îşi urmăreau, de fapt, propriile interese.

După ce l-am văzut îndreptându-se către Grove Road, am luat-o la stânga şi m-am îndreptat către Old Ford. în cap aveam o mie de întrebări.

în privinţa Operaţiunii Konev, experienţa şi cunoştinţele acumulate la Hereford, împreună cu ceea ce văzusem în timpul călătoriei la Zinnwald, în urmă cu trei ani, îmi spuneau că orice operaţiune est-germană/sovietică lansată atât de departe spre sud nu ar prezenta niciun interes şi nicio ameninţare la adresa BAOR, care se afla în nordul ţării. Zinnwald era situat prea departe, spre sud, practic în faţa sectorului

american, iar singura ţintă importantă din zonă era baza aeriană Rin – Main, din apropiere de Frankfurt, cea mai mare (bază aeriană) din Europa de Nord. Asta însemna că americanii ar prelua imediat controlul, asumându-şi rezolvarea situaţiei, în timp ce Marea Britanie ar rămâne în umbră, până când situaţia ar escalada şi întreaga Europă ar fi în război, iar haosul ar cuprinde din nou lumea.

Pe de altă parte, logica dicta că, dacă est-germanii şi sovieticii concentrau o întreagă divizie de blindate în Zinnwald, nu aveau cum să o angajeze în mod eficient în timpul unui atac împotriva bazei aeriene Rin – Main, de pildă, pentru că între Frankfurt şi Zinnwald nu este decât pădure. Mai întâi ar trebui ca toate forţele angajate să se deplaseze la 70 kilometri nord de Dresda. Apoi 290 de kilometri spre vest, pe lângă Karl-Marx-Stadt, şi să traverseze frontiera la Herleshausen înainte de a porni din nou spre sud, pe Autostrada 7, ***autobahn-ul*** care merge de la Dortmund la Frankfurt.

Unii dintre cititori îşi amintesc probabil că naziştii au trecut prin Ardeni în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi îşi spun: ***Aceea era o zonă de pădure***. Dar în timpul celui de-al Doilea Război Mondial nu exista supraveghere prin satelit, aşa că Aliaţii nu au fost avertizaţi din timp în legătură cu acumularea de armament de către Germania şi deci au fost nepregătiţi pentru o ripostă pe măsură. Acest lucru nu se putea întâmpla acum. în plus, zonele împădurite întâlnite de tancurile nemţeşti în drumul lor spre nord şi nord-vest, în încercarea de a înconjura Anvers-ul, beneficiau de o reţea

bună de transport care a uşurat trecerea atât pentru tancuri, cât şi pentru sprijinul logistic, autocisterne şi infanteria de susţinere. După ce au despădurit arealele, au avut în faţă un teritoriu perfect pentru tancuri, un câmp deschis şi nişte coline.

Dar acum situaţia nu mai stătea deloc aşa. în 1989, zone vaste din Germania de Est erau acoperite de păduri dese, iar infrastructura existentă – ***autobahn-urile*** şi întinsele zone rezidenţiale din Frankfurt şi din jurul său – în partea occidentală a frontierei intergermane le punea o serioasă problemă est-germanilor şi sovieticilor: chiar şi în cazul în care hotărau să aleagă varianta practică şi să se îndrepte spre nord, efortul logistic ar fi fost unul uriaş. Majoritatea drumurilor est-germane erau într-o stare deplorabilă şi, aşa cum descoperisem în 1986, ***autobahn-ul*** care ducea de la Karl-Marx-Stadt la Herleshausen nici măcar nu era terminat. Sovieticilor le-ar lua zile întregi să ajungă la graniţă cu un singur regiment de tancuri. Ar fi observaţi înainte de a ajunge la linia de start. Odată ce pericolul ar fi identificat sau intenţiile lor ar fi cunoscute, iar convoaiele de transportoare blindate ar fi observate, ar apărea Warthog-urile americane – formidabilele tunuri antitanc A10 –, sprijinite de bombardiere, şi ar distruge convoaiele est-germane şi sovietice.

Pe de altă parte, dat fiind faptul că Cehoslovacia şi vecinii săi din Blocul Estic erau pe cale să devină un spin în coasta Moscovei, cu pretenţiile lor tot mai mari de libertate, dacă sovieticii se hotărau să invadeze din nou Cehoslovacia, atunci, după părerea mea, Zinnwald, aflat

la mai puţin de optzeci de kilometri de Praga, era punctul ideal de pornire.

La capătul străzii St. Steven, am luat-o la dreapta şi m-am oprit la coada din staţia de autobuz. Peste opt minute a sosit maşina numărul opt. în autobuz am urcat direct la etaj şi m-am aşezat pe un loc aflat pe partea opusă trotuarului. Nu îmi doream să fiu observat de Scott când treceam pe lângă staţia de metrou Bethnal Green. Nu voiam să afle că îl minţisem pentru a nu mai petrece timp cu el.

Am rămas în autobuz până când acesta a ajuns pe strada Liverpool. Acolo am luat metroul către Russell Square.

De aici era puţin de mers pe Montague Road până la Muzeul Britanic, care la vremea aceea împărţea acelaşi spaţiu cu Biblioteca Britanică.

Biblioteca Britanică este biblioteca naţională a Regatului Unit, fiind cea de-a doua din lume după numărul de obiecte catalogate – în momentul acela fiind vorba de peste 150 de milioane. Este şi ceea ce se cheamă o bibliotecă depozitară, însemnând că primeşte copii ale tuturor cărţilor apărute în Regatul Unit şi Irlanda şi că are un catalog uriaş cu articolele importante publicate în toată lumea, ca de pildă necrologurile unor celebrităţi mai mult sau mai puţin îndrăgite.

Când am intrat în clădirea bibliotecii, mirosul acela unic de hârtie printată mi-a invadat nările. Cartea are un miros familiar, liniştitor şi, chiar şi în cele mai negre clipe, în orele nesfârşite petrecute în ascunzătorile din

ceea ce numim „ţara bandiţilor”, în sudul comitatului Armagh, la graniţa dintre Irlanda de Nord şi Republica Irlanda, aveam întotdeauna o carte la mine.

Pe atunci era nevoie de o legitimaţie cu fotografie pentru a ţi se permite accesul în Biblioteca Britanică, dar unde este voinţă, e şi putinţă – când m-am apropiat de femeia de la ghişeu, am scos legitimaţia militară.

— Bună dimineaţa! Fac parte din forţele armate şi scriu o teză în vederea promovării unui examen. Caut un necrolog apărut la moartea unui fost mareşal al Uniunii Sovietice, pe nume Konev.

Femeia s-a ridicat în picioare, s-a îndreptat către ceea ce părea a fi un mic fişet metalic aşezat pe o masă din spatele ei şi a tras de unul dintre sertare. în interiorul fiecărui sertar erau două rânduri de cartoteci, separate pe grupuri cu ajutorul unui cartonaş de o altă culoare, ce avea înscrisă o literă pe marginea superioară. într-un minut a găsit ceea ce căuta şi m-a îndreptat către zona potrivită.

Pe vremea aceea nu existau computere. Ele apăruseră deja, însă în locuri cum este Biblioteca Britanică, chiar şi astăzi o mare parte a informaţiilor deţinute, care nu sunt tipărite, în format printat sau sub formă de carte legată, sunt înregistrate pe nişte microfişe. Am găsit repede filmul pe care îl căutam, l-am pus în proiector şi am aprins lumina de sub panoul de sticlă. Pe acest film erau peste şaizeci de înregistrări cu mareşali din Uniunea Sovietică, conducători talentaţi sau măcelari, dar ceea ce aveau în comun aceştia îl reprezenta faptul că acum erau toţi morţi.

Am căutat de-a lungul şi de-a latul fişei şi am găsit... „Mareşal al Uniunii Sovietice, Ivan Stepanovici Konev”. Konev era un comandant militar care condusese Armata Roşie pe frontul estic, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. A eliberat o mare parte din Europa de Est ocupată de nazişti, iar apoi a jucat un rol semnificativ în 1945, în cucerirea Berlinului.

Născut pe 28 decembrie 1896, în Lodeino, lângă Veliki Ustiug, în Rusia, a fost recrutat în armata ţaristă în 1916. A luptat în timpul Primului Război Mondial, ajungând la rangul de ofiţer, şi a absolvit Academia Militară Frunze în 1934.

După terminarea celui de-al Doilea Război Mondial, Konev a deţinut o serie de înalte funcţii militare, printre care şi aceea de Comisar Suprem pentru Austria. în 1953, Hruşciov l-a numit prim-adjunct al ministrului Apărării şi Comandant al Forţelor Terestre Sovietice, poziţii pe care le-a deţinut până în 1956, când a fost numit Comandant Suprem al Forţelor Armate ale Pactului de la Varşovia. La scurtă vreme după învestirea sa, Konev a condus invazia sovietică a Ungariei pentru a suprima Revoluţia. A murit pe 21 mai 1973, la Moscova. Avea şaptezeci şi şapte de ani.

M-am uitat la ceas. Era ora 14:31. Biblioteca se afla la o distanţă mai mare de un kilometru şi jumătate de Gara St. Pancras, ceea ce însemna o plimbare de numai cincisprezece minute, chiar şi în pas uşor. Ajuns acolo, mi-am luat o cană de ceai şi un sandvici. Stând singur la masă, aşteptând trenul care să mă ducă la Aeroportul Luton, de unde urma să zbor înapoi în Germania, m-am gândit cum să le dau soţiei şi fiului meu în vârstă de paisprezece ani vestea că eram pe cale să dispar din nou.Miercuri, 9 august 1989

Praga, Cehoslovacia

Am simţit că îmi pocnesc urechile. Aeronava De Havilland Dash 8 a companiei Austrian Airways pierdea din altitudine. M-am uitat prin hublou. La şaizeci de metri, semnele albe şi luminile care marcau capătul pistei de aterizare a Aeroportului Ruzyne din Praga au apărut

deodată, apoi la fel de repede au dispărut. După câteva secunde, am simţit şocul produs de roţile aeronavei când au atins pista de aterizare.

Aliniate cu botul în afară, la marginea platformei de parcare, se aflau avionele de vânătoare MiG-21 sau, folosind numele dat de NATO, „Fishbeds”.
La timpul acela, dar şi astăzi, majoritatea denumirilor aeronavelor sovietice/ruseşti erau o alăturare complicată de litere şi numere. Dacă adaugi la asta zgomotul şi confuzia de pe câmpul de luptă, este de înţeles că apar şi greşeli. De aceea, NATO a inventat un sistem mai simplu de identificare. Dacă este avion de vânătoare[1], denumirea sa începe întotdeauna cu F – MiG-21 = Fishbed, MiG-25 = Foxbat, iar Sukhoi SU-32 = Fullback. Denumirile avioanelor de bombardament încep mereu cu B – Tupolev TU-95 = Bear, Tupolev TU-160 = Blackjack. Şi, cum probabil vă aşteptaţi deja, denumirile elicopterelor[2] încep întotdeauna cu H – Mii Mi-26 = Halo, Mii Mi-24 = Hind şi Mii Mi-6 = Hook.

Fiecare „Fishbed” avea pe aripi şi pe fuselaj gigantica stea cu cinci colţuri a Uniunii Sovietice. Praga se afla la o depărtare de numai cincizeci şi cinci de minute de zbor de Viena, dar privind MiG-urile îmi era deja clar că, dacă mergea prost, dacă planul lui Scott era greşit, iar eu eram prins acţionând în spatale Cortinei de Fier, atunci nimeni, nici măcar Echipa de Operaţiuni Speciale – Regimentul – nu îmi va veni în ajutor.

1 ***Fighterplane,* în limba engleză, în original, *(n. trad.)***
2 ***Helicopter*, în limba engleză, în original. (*n. trad.)***

La celălalt capăt al pistei, unde aeronava a virat la dreapta şi a rulat către singurul terminal al aeroportului, a trecut pe lângă un grup de Mi-24 – elicoptere de asalt Hind, stând nemişcate pe asfalt, ca nişte insecte gigantice, adormite. La cincizeci de metri mai departe, în stânga lor, un elicopter de transport tip Hip se balansa într-o parte şi în cealaltă, în timp ce rotoarele începeau să se învârtă încet.

în noaptea de 20 spre 21 august 1968, paraşutiştii sovietici ocupaseră acest aeroport, facilitând aterizarea transportoarelor ruseşti. începuse invazia Cehoslovaciei de către Rusia şi, dată fiind dimensiunea semnificativă a echipamentului militar, vizibil în prezent, era evident că nu aveau nicio intenţie să plece curând.

Inconştient, am dus mâna la coapsa dreaptă. Am pipăit briceagul din buzunarul pantalonilor şi l-am strâns în palmă. Acum este greu de crezut, dar pe atunci, cu doisprezece ani înainte de evenimentele de la 11 septembrie, puteai lua aproape orice cu tine în avion.

După cinci minute, avionul s-a oprit, pilotul a întrerupt alimentarea celor două turbopropulsoare ale căror elice încă se roteau, uşa aparatului de zbor a fost deschisă şi eu, înarmat numai cu un briceag, am pătruns pe teritoriul inamic.

Bruneta înaltă care stătuse chiar în faţa mea cu numai câteva clipe înainte a traversat linia galbenă trasată pe podea şi s-a îndreptat cu paşi grăbiţi către ghişeu. A împins paşaportul prin deschizătura îngustă de sub geamul sablat, apoi a făcut un pas în spate, dincolo de o

linie albă, şi a privit în sus, spre camera de filmat fixată deasupra ghişeului.

Un soldat îmbrăcat în uniformă sovietică gri mi-a strigat să avansez până la linia galbenă de unde bruneta abia plecase. Inima îmi bătea atât de tare, de îmi spărgea timpanele atunci când i-am înmânat caporalului paşaportul meu. Am privit în tăcere cum îl examinează meticulos. După câteva secunde m-a privit de sus în jos, cercetându-mi înfăţişarea.

Nu mă îngrijora foarte tare autenticitatea paşaportului. Presupuneam că este veritabil, un act obţinut pe căi guvernamentale ascunse, de la Biroul pentru paşapoarte de la Londra. Ştiam de existenţa acestui sistem. Regimentul meu folosise aceeaşi modalitate de alte câteva ori. Pe de altă parte, dacă era falsificat, atunci e clar că Scott avea acces la o echipă de artizani talentaţi care făceau în mod regulat astfel de servicii pentru MI6, iar calitatea muncii lor îi putea păcăli pe toţi caporalii sovietici.

După două minute, bruneta se îndrepta spre controlul vamal, în partea opusă a Biroului pentru imigranţi.

Vameşul sovietic mi-a returnat paşaportul şi, după ce a scos un sunet care părea un mormăit, mi-a făcut semn să merg către ghişeu. Am împins paşaportul şi viza prin fanta ghişeului, am făcut un pas în spate, dincolo de linia albă, şi am ridicat capul. Indiferent dacă fusese eliberat pe căi legale sau contrafăcut, paşaportul meu urma să treacă, fără îndoială, printr-o inspecţie serioasă. Mă îngrijora însă cine urma să vadă şi să analizeze atât paşaportul, cât şi fotografia care era pe punctul de a mi

se face. Dacă poza aceasta ajungea pe acelaşi birou ca cea făcută în urmă cu trei ani la Herleshausen, atunci viaţa mea se complica foarte mult.

Abia trecuse de ora două după-amiază când taxiul a plecat, lăsându-mă singur pe trotuar. M-am uitat mai întâi la cartea de vizită pe care mi-o dăduse taximetristul, apoi la casa mare, de cărămidă, de la capătul străzii. în Viena mă hotărâsem că ar fi mai sigur şi aş atrage mai puţin atenţia asupra mea dacă aş închiria o cameră într-un hotel mic de pe malul vestic al Vltavei, râul care curge prin centrul Pragăi, în loc să iau o cameră la un hotel mai mare din Centrul Vechi, unde trag de obicei turiştii – deşi clădirea la care mă uitam în această clipă arăta mai degrabă a şcoală cu internat decât a hotel.

Am împins uşa din lemn lustruit, cu panouri din sticlă, şi am traversat micuţa încăpere deschisă ce trecea drept holul hotelului. Ajuns la recepţie, am dat drumul valizei pe podea, la picioarele mele. Nu aveam nimic important în ea, doar câteva haine şi articole de toaletă, dar era esenţial să o am cu mine. Un turist care sosea în Praga fără bagaje ar fi trezit suspiciuni. Am ridicat mâna, dar înainte să apuc să apăs butonul soneriei de bronz de pe biroul recepţiei, de dincolo de uşa aflată în dreapta mea a apărut un bărbat.

Era scund. Nu avea mai mult de 1,72 m. Era tras la faţă, iar capul chel îi era acoperit de un bronz ce continua şi pe gâtul lung şi subţire al acestuia. Manşetele costumului gri erau lucioase, iar pantalonii îi atârnau la genunchi. Prinsese timpuri mult mai bune.

Am pus cartea de vizită pe birou. Nu ştiam rusa, dar dată fiind poziţia geografică a Cehoslovaciei, învecinate cu Germania de Est şi Austria, am vorbit în germană.

—Mi-a spus taximetristul că s-ar putea să aveţi o cameră liberă.

Omul s-a uitat fix la mine preţ de o clipă.

— Vorbesc engleza, dacă o preferaţi limbii germane.

Am înclinat din cap şi am zâmbit.

— în engleză este foarte bine pentru mine! Mulţumesc!

Omul s-a îndreptat de spate şi a tras puţin de umeri. Părea
un soldat la paradă, aşteptându-şi rândul pentru a fi inspectat de un ofiţer.

— Perfect! Numele meu este Johan Bartos; sunt proprietarul hotelului. Câte nopţi veţi rămâne la noi, domnule?

Nu ştiam cât timp voi fi nevoit să stau la Praga.

— Nu ştiu sigur. Poate numai câteva zile.

S-a uitat în registru.

— Foarte bine, domnule! Nu mai am nevoie decât de paşaportul dumneavoastră. Pentru autorităţile sovietice, înţelegeţi ce vreau să spun.

Odată încheiate formalităţile, l-am urmat pe Bartos înapoi prin hol, am ieşit pe uşă şi am urcat patru rânduri de scări, până la coridorul de la etajul al doilea. L-am privit cum a descuiat uşa camerei şi, când a deschis-o, un miros dulceag de luciu de mobilă mi-a umplut nările. Bartos a făcut un pas în faţă, iar podeaua a scârţâit strident.

Este exclus să te furişezi după ora de culcare.

Gândul acesta mă face să par cumva blazat. Dar, gândind retrospectiv şi având în vedere unde eram şi încotro urma să mă întrept în câteva zile, era mai degrabă vina neliniştii, decât o dovadă de bravadă.

Bartos a aruncat o privire rapidă prin cameră.

—Am numai două camere disponibile în acest moment, domnule. Aceasta este mai bună decât cealaltă. Sper să vă placă.

Camera era mică. Avea un singur dulap, un fotoliu mic şi un pat care, deşi nefacut în acel moment, părea destul de confortabil. La dreapta unei ferestre înalte şi înguste, care dădea spre râu, era un mic şemineu.

— Este foarte bună!

Bartos a zâmbit şi, cu braţele lăsate în jos pe lângă corp, a înclinat din cap elegant.

Am zâmbit în sinea mea.

Singurul lucru care lipseşte este să pocnească din călcâie.

—Excelent! Soţia mea va veni în scurtă vreme să vă facă patul.

Şi, spunând acestea, s-a întors pe călcâie şi a plecat.

Mă aflam la poarta de acces în Turnul Podului, în partea dinspre Oraşul Vechi a Podului Carol. Atât podul, cât şi turnul au fost construite în a doua jumătate a secolului al XlV-lea. în 1621, capetele celor douăzeci şi unu de lideri ai Rebeliunii nobililor din Boemia, care fuseseră decapitaţi în Piaţa centrală a Oraşului Vechi (Staromestske nâmesti), au fost expuse în partea superioară a turnului, fiind vizibile dinspre pod, ca semn

de avertisment pentru populaţia oraşului. Capetele lor au rămas acolo timp de peste zece ani, înainte de a fi date jos în secret şi îngropate într-un loc rămas necunoscut până astăzi.

Deşi era o seară de sfârşit de august, aerul era rece, iar ceaţa care se ridica din apele râului Vltava, ce curge pe sub el, începuse deja să cuprindă zidurile faimosului pod. Am tras în sus fermoarul jachetei mele Barbour şi m-am uitat la ceas.

21:25. Este timpul să acţionez.

Podul este îngust, judecând după standardele moderne, având o lăţime de mai puţin de treizeci de metri. Are 621 de metri lungime şi pare că stă pe apă, nu că se ridică deasupra ei. A fost construit pentru căruţe trase de cai şi trafic pietonal. Cu excepţia a circa patruzeci de ani, între 1905, când tramvaiul cu cai a fost înlocuit de cel electric, şi sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, când la Poarta Turnului Podului a fost ridicată o baricadă, podul nu a fost deschis traficului motorizat.

Am băgat mâinile în buzunar şi am strâns mânerul briceagului deja deschis. Nu era o armă bună pentru a înjunghia pe cineva; lama lui era prea scurtă. Dacă însă era folosit pentru a tăia sau cresta pielea cuiva, în condiţiile în care ajungeam la gâtul inamicului, putea să provoace moartea acestuia. Am zâmbit amintindu-mi sfatul primit de la primul meu sergent de pluton: „Nu veni înarmat cu un cuţit la o bătaie cu pistoale.”

Cu mult timp în urmă, la începutul anilor '60, când abia începea Războiul Rece, Podului Carol i se spunea

„Podul spionilor”. Da, ştiu, conform lui Steven Spielberg, mai era unul în Berlin, dar, credeţi-mă, cel pe care mă aflam în acel moment era adevăratul pod al spionilor.

Când am început să-l traversez, mă întrebam câte destine fuseseră hotărâte aici. Câţi îşi pierduseră viaţa ca urmare a informaţiilor transmise sau vândute de agenţii dubli de o parte şi de cealaltă? Mă gândeam că, deşi Cehoslovacia îşi pierduse de mult timp poziţia de centru al spionajului internaţional, Praga era încă un loc foarte periculos.Pentru unii, o întâlnire cu un necunoscut pe un pod, în mijlocul unui oraş aglomerat, este o poveste dintr-un roman de dragoste, în timp ce alţii vor considera acţiunile mele necugetate, mai ales când respectivul pod are o istorie atât de tenebroasă. Dar din punctul meu de vedere, deşi nu eu alesesem acest loc de întâlnire, el era preferabil unei cafenele, unui restaurant sau unui hol de hotel. Asemenea locuri nu fac decât să atragă atenţia asupra faptului că eşti străin de oraş, pe când Podul Carol este un obiectiv pe care doreşte să-l vadă oricine vizitează oraşul.

Rămânând lângă zidul nordic al podului, am mers către centru, spre punctul de întâlnire. Lumina scădea cu rapiditate, iar ceaţa devenea mai densă, întreruptă ici-colo de statuile gotice, înalte de şase metri, aliniate de-a lungul ambelor laturi ale podului. în total sunt treizeci de siluete: cincisprezece de-a lungul zidului nordic al podului şi cincisprezece de-a lungul celui sudic. Ajuns în dreptul celei de-a opta statui de pe latura sudică, cea a sfintei Ludmila, mama prinţului Venceslau, am încetinit pasul şi am scrutat ceaţa. La treizeci de metri în faţa mea era o

siluetă solitară, dar forma şi statura ei nu erau cele la care mă aşteptam. Am presupus că persoana pe care urma să o întâlnesc, „Kafkava fi bărbat, dar, având în vedere statura ei, la locul stabilit era o femeie.

M-am uitat la ceas.

21:29. Ei bine, ai intrat în horă, acum trebuie să joci.

Am început să traversez podul în diagonală, către zidul sudic şi persoana care mă aştepta acolo. Planul era unul simplu. Să-i adresez o singură întrebare; dacă nu are habar despre ce vorbesc, mă întorc şi plec. Dispar în ceaţă. Dar ce urma să fac după aceea, nu mai ştiam.

Abordarea mea însă numai subtilă nu a fost.

— Unde este Kafka?

Am văzut-o pe femeie tresărind. Am mai făcut un pas spre ea şi i-am zărit chipul. Mă surprindea că persoana de contact era o femeie. Dar faptul că era atât de tânără, având în jur de douăzeci şi cinci de ani, m-a uimit de-a dreptul şi imediat m-am întrebat dacă are destulă experienţă să ducă misiunea la capăt.

— Unde este Kafka? am întrebat din nou.

Părea confuză, chiar speriată.

Nu a înţeles întrebarea. Fir-ar să fie!

Fără să mai spun nimic, am lăsat capul în pământ, m-am întors şi am luat-o înapoi, traversând podul spre Oraşul Vechi.

Eram la şase metri distanţă de ea când am auzit-o strigând.

—Eu sunt Kafka – Agata Kafka.

M-am oprit şi m-am holbat la ea.

Rahat, ăsta nu este un început prea bun.

M-am întors şi am început să merg înapoi spre ea. Eram la mai puţin de doi metri de aceasta când privirile ni s-au întâlnit şi ea s-a sforţat să zâmbească. Părea un iepure surprins în lumina farurilor, care nu ştia încotro să fugă.

—Rudă cu scriitorul Franz Kafka? am întrebat eu şi am aşteptat răspunsul ei.

Expresia sa a rămas imobilă şi nu a mai zâmbit.

—Din păcate, nu.

Răspunsul scurt la întrebarea mea mi-a confirmat că aceasta era persoana cu care trebuia să mă întâlnesc. M-am oprit lângă ea şi m-am sprijinit cu spatele de zidul podului.

—Cred că ai ceva pentru mine, nu-i aşa?

Kafka nu a spus nimic o clipă sau două, dar nu pentru că nu avea un răspuns potrivit. întreaga noastră conversaţie de până la momentul acela, deşi scurtă, avusese loc numai în engleză, aşa că probabil femeia îşi căuta acum cuvintele potrivite.

—Da, am!

Am întins mâna.

A fixat-o timp de o clipă sau două, apoi a ridicat capul şi m-a privit în ochi. Deşi nu a rostit cuvântul „idiot”, tonul vocii îl trăda fără nici cea mai mică îndoială.

— Dar nu am la mine. Nu puteam risca să fiu oprită de poliţie având asupra mea actele de identitate ale unui bărbat, dacă tu nu apăreai. în plus, este mai complicat – nu-ţi dau nişte acte şi atât. Ne întâlnim din nou aici la 23:30 în seara asta.

M-am gândit la reputaţia pe care o avea podul în anii '60 şi nu prea mi-a surâs ideea.

— Nu va părea suspect să ne întâlnim din nou aici aproape de miezul nopţii?

Kafka m-a măsurat de sus până jos şi a zâmbit. Era genul de zâmbet pe care o învăţătoare l-ar arăta unui copil de cinci ani, genul de zâmbet care spune: „Prostuţule!" încrederea ei creştea.

—Nu chiar, dar vezi, poate găseşti o altă haină. Aceasta pare că strigă din toţi bojocii „Occidental" şi va atrage şi mai mult atenţia asupra noastră. îi face pe oameni să se mai uite o dată la tine, mai ales pe poliţişti.

Fără să mai rostească alt cuvânt, s-a întors şi s-a îndepărtat de mine, lăsându-mă singur pe pod.

Pentru a doua oară în seara aceea stăteam la poarta de acces a vechiului Turn al Podului.

A devenit un obicei, un obicei prost.

Uram acţiunile repetate. Mă nelinişteau, iar două întâlniri în acelaşi loc şi în aceeaşi seară, cu aceeaşi persoană, mai ales pentru cineva aflat în situaţia mea actuală, erau un lucru absolut interzis. Dar, date fiind circumstanţele – eram singur în spatele Cortinei de Fier, iar ceea ce îmi trebuia se afla în posesia lui Kafka nu aveam de ales. Ajuns la locul de pe pod unde o întâlnisem mai devreme în seara aceea pe Kafka, m-am uitat la ceas.

23:17.

în afară de câte o persoană care traversa în grabă podul, mergând spre casă sau spre serviciu, era pustiu, iar cum vechile felinare stradale nu dădeau suficientă lumină, atmosfera părea şi mai ameninţătoare. Am

continuat să mă deplasez la pas uşor până la capătul îndepărtat al podului şi pe malul vestic al râului. Ajungând la capătul zidului de nord, m-am oprit, m-am prijinit nonşalant de el şi m-am uitat din nou la ceas.

23:21. Patru minute. Mă plimb pe aici, mă uit la statui încă cinci minute şi abia apoi traversez podul înapoi. Dacă cumva Kafka nu este acolo sau, mai rău, dacă nu este singură, nu mă voi opri. Planul B va fi râul.

Acum, pe drumul înapoi, ajungând în dreptul statuii Sfântului Anton, a şaptea de pe partea de nord, numărând dinspre malul vestic, anii de antrenament mi-au spus că ritmul mersului era perfect şi că acum era exact ora 23:30. Fără să scurtez pasul sau să întorc capul, am privit într-o parte, spre zidul de sud al podului.

Cineva era acolo, o singură persoană, dar în întuneric, pe jumătate învăluită în ceaţă; nu ştiam cine este, iar de data asta nici nu-mi dădeam seama dacă este vorba despre o femeie sau un bărbat.

Am început să mă abat spre dreapta, către cealaltă parte a podului. Abia făcusem câţiva paşi când chipul lui Kafka s-a ivit din mijlocul ceţii. Se îndrepta spre mine. După o fracţiune de secundă, a luat-o la fugă.

Am simţit cum trupul mi se încordează, pregătindu-se să se apere şi, când a ajuns lângă mine, femeia şi-a aruncat braţele după gâtul meu. M-am lăsat pe spate. Am încercat să mă depărtez, dar ea se agăţase de mine şi nu mă slăbea deloc.

Şi-a pus capul pe umărul meu, iar vântul îi flutura părul peste faţa mea. Mirosul floral al şamponului ei,

amestecat cu cel de fum de ţigară, mi-a invadat nările. Mi-a şoptit:

—îmbrăţişează-mă!

Mă luase prin surprindere, dar vocea ei era serioasă, aşa că, fără tragere de inimă, am făcut ce mi-a ordonat şi, când am cuprins-o cu braţele, am auzit zgomot de paşi apropiindu-se de noi. Am slăbit strânsoarea şi, ţinându-mi ambele mâini pe talia ei, am încercat să o împing puţin în spate. Să creez un mic spaţiu între noi. Să-mi fac loc de manevră, dacă, aşa cum mă temeam, eram nevoit să mă apăr, dar ea, trăgându-mă mai aproape, mi-a şoptit:

—Calmează-te, totul se va sfârşi în curând.

Inima îmi bătea nebuneşte. Paşii aceia străini erau la numai câţiva centimetri de noi, dar apoi ne-au depăşit încetişor; m-am uitat în stânga, dincolo de Kafka, şi am văzut spatele a doi poliţişti cehoslovaci care traversau podul în direcţia est. Erau la mai mult de treizeci de metri când Kafka mi-a dat drumul.

Făcând un pas în spate, şi-a îndreptat umerii şi şi-a netezit paltonul cu palmele.

— îmi pare rău, dar aveai deptate. Doi străini care se întâlnesc pe pod la ora aceasta ar putea părea suspecţi. Dar doi iubiţi care îşi dau întâlnire pe cel mai romantic pod din Praga, chiar şi în aceste timpuri tulburi, nu ar părea nimic ciudat.

M-a cântărit din priviri.

—Văd că mi-ai ascultat sfatul în legătură cu paltonul. De unde l-ai luat?

Am tras în sus de gulerul paltonului gri-închis.

—L-am luat din cuierul cu haine de la hotelul unde stau.

Kafka avea acum o privire dezaprobatoare.

—Sper că îl vei returna. Noi, cehii, suntem oameni săraci. Nu avem bani de aruncat pe geam, iar paltonul acesta chiar pare scump.

—Desigur, am zis, apoi am schimbat subiectul. L-ai adus?

Kafka a zâmbit, dar de data aceasta nu mai era un zâmbet
forţat, ci unul firesc. Părea că se simte în siguranţă şi de ce nu ar fi aşa? Era pe teritoriul ei, iar soarta mea se afla în totalitate în mâinile ei.

— Răbdare, prietene, să ne plimbăm un pic. Pe undeva unde să fim singuri.

Şi-a strecurat mâna pe sub braţul meu, dar în loc să o luăm fie spre est, fie spre vest, m-a condus către zidul de nord al podului.

— Atinge statuia.

Am cercetat-o.

—De ce?

— Este statuia sfântului Ioan Nepomuk. în 1393, a fost aruncat de pe pod în râu, unde s-a şi înecat. în timpurile moderne a devenit o tradiţie ca turiştii să atingă podul aici; se zice că aduce noroc şi este ca o promisiune că într-o bună zi se vor întoarce la Praga.

Mi-am amintit vorbele spuse de Scott în Parcul Victoria: ***mi separe logic pur şi simplu să inversăm procedura. Să te scoatem prin Praga.***

Ei bine, presupun că fiecare lucru mărunt ajută. Am întins mâna şi am mângâiat piciorul statuii. Pentru prima dată de la începutul acestei întregi aventuri, aveam senzaţia că sigur îi pasă cuiva de mine, dar senzaţia nu a durat mult.

Kafka s-a întors cu spatele la statuie şi, trăgându-mă după ea, ne-am îndreptat spre vest, traversând podul în direcţia opusă celor doi poliţişti. Când ne apropiam de ultima statuie de pe zidul nordic, amintindu-şi reacţia mea la avansurile ei, mi-a spus cu un chicot în glas:

— Nu-ţi face griji. Eşti în siguranţă. Nu muşc.

Zece minute mai târziu, cu Kafka încă atârnată de braţul meu, am traversat strada şi m-am îndreptat către clădirea de patru etaje de peste drum. Părea o cutie mare, iar dacă ne-am fi aflat în Marea Britanie, aş fi jurat că a fost ridicată în mijlocul perioadei de reînnoire urbană din anii '60, dar aici, în Praga, în spatele Cortinei de Fier, clădirea ar fi putut fi construită oricând, chiar şi săptămâna trecută.

Cărămizile smălţuite, de culoare maro, de pe pereţii scării ce ducea la apartamentul ei de la etajul al doilea, îmi aminteau de o locuinţă socială din partea de sud a Londrei. Dincolo de uşă nu părea să fie decât o singură cameră. Mirosul de igrasie a fost primul lucru pe care l-am simţit. în partea dreaptă a camerei, lipit de perete, era un spaţiu de lucru cu blat din plastic laminat. Dedesubt, într-o parte, era un dulap cu uşă, iar în cealaltă se aflau trei sertare identice. La un capăt al blatului era o chiuvetă din oţel inoxidabil cu un scurgător pentru vase, iar la celălalt capăt, un aragaz mic, cu un cuptor sub el.

La perete, în partea mea stângă, am zărit un pat pentru o singură persoană, nefacut, precum şi un şifonier mic, din lemn. Nu mai era niciun alt obiect de mobilier, în afară de o canapea mică, verticală, o măsuţă de cafea din lemn care avea nevoie de un nou strat de lac şi un fotoliu jerpelit. în spatele canapelei era o fereastră. Nicio uşă care să ducă într-o baie, aşa că am presupus că avea o baie comună cu vecinii. Ciudat cum, pe măsură ce îmbătrânim, ne amintim asemenea lucruri în detaliu, dar dacă te întreabă cineva ce ai mâncat la micul dejun, probabil nu ai putea să-i răspunzi exact.

S-a dezbrăcat de palton, l-a aruncat pe pat şi a făcut un semn cu mâna spre fololiu.

— Te rog!

M-am aşezat şi am urmărit-o cu privirea traversând camera şi îndreptându-se către aragaz. Era o fată drăguţă, înaltă, dar nu dizgraţioasă, cu o talie ca de viespe şi picioare lungi. Părul castaniu-închis era tuns în stilul anilor '60 şi îţi atrăgea atenţia subtil asupra pometţilor înalţi şi a ochilor mari şi căprui. Stilul său era oarecum învechit, după standardele occidentale, dar pe ea o prindea. Kafka era îmbrăcată într-o fustă neagră, până la genunchi, şi cu o bluză albă, cu mâneci scurte şi bufante.

— Unde lucrezi?

A întors capul spre mine şi m-a privit timp de câteva secunde.

— La Cafeneaua Slavia.

Ştiam cafeneaua. Băusem o cafea acolo în după-amiaza aceea, după ce fusesem în misiune de

recunoaştere, dar nu o observasem pe femeie. Localul ocupa parterul unei clădiri impresionante, din piatră cenuşie. La două dintre colţurile sale, deasupra străzii, se ridicau nişte turnuri mari, gotice, cu patru laturi, care se terminau cu un vârf retezat. Cafeneaua era situată pe strada Nârodni, vizavi de Teatrul Naţional, şi îşi deschisese porţile în 1884. în scurtă vreme a devenit cunoscută ca fiind locul preferat al scriitorilor, al poeţilor şi al altor intelectuali ce se întâlneau acolo ca să-şi discute ideile. Mai târziu, în timpul primei ocupaţii comuniste, îşi câştigase reputaţia de local preferat de comunitatea disidenţilor praghezi.

A ridicat ceainicul şi l-a balansat în mână.

— Cafea?

I-am privit picioarele. Purta pantofi fără toc, probabil pentru a părea mai scundă şi a se asigura că rezistă în picioare în timpul turelor lungi.

— Da, mulţumesc!

Kafka a pus ceaşca de cafea în faţa mea, pe măsuţă. Am ridicat-o şi m-am uitat la lichidul de culoarea smoalei în timp ce amestecam încetişor în el. Am privit cum se lipeşte de marginile cănii şi, când am dus-o la buze, mirosul de cicoare mi-a umplut nările. Aflasem despre Criza Cafelei din Germania de Est, dar acum îmi era clar că aceeaşi problemă o aveau şi aici. După mulţi ani, am descoperit că acelaşi lucru a avut loc şi în Letonia, ca şi în alte ţări sovietice mai puţin cunoscute, în care, la începutul anilor '90, se servea încă ***Mischkaffee.***

Am pus ceaşca la loc pe farfurioară şi am văzut că fata bagă mâna pe lângă marginea canapelei, în gaura ce

separă perna de braţ, în spaţiul unde când eram copil vânam monedele căzute din buzunarele adulţilor.

A scos un plic şi mi l-a întins.

— Actul de identitate cehoslovac şi documentele de călătorie.

Privirea m-a trădat, se pare, pentru că a răspuns imediat la întrebarea mea încă nerostită.

— Nu ştiam cât de bine cunoşti germana, aşa că am decis să-ţi facem un set de documente cehoslovace. Singurul moment în care ţi se va vorbi în cehă va fi la trecerea graniţei dintre Cehoslovacia şi RDG. Mă îndoiesc că vreun membru al Grenztruppen vorbeşte limba noastră. Consideră că este sub demnitatea lor. Deci, ca ceh, germana limitată pe care probabil o vorbeşti nu va stârni nimănui suspiciuni.

Cuvintele „să-ţi facem” m-au luat prin surprindere. Nu mă gândisem că fata ar putea face parte dintr-o organizaţie mult mai mare şi că mai mulţi oameni ştiu despre existenţa şi destinaţia mea. Am deschis plicul din carton presat care conţinea actele mele. Fotografia era o copie a celei de pe paşaportul britanic pe care Scott mi-l dăduse în Parcul Victoria. Din fericire, numele meu era uşor de reţinut, deşi trebuia să-l exersez pentru a prinde pronunţia corectă.

— Aşadar, ce urmează acum?

S-a ridicat în picioare, s-a dus la chiuvetă şi, după ce a clătit ceştile folosite, s-a întors spre mine. Cu spatele lipit de blatul chiuvetei, a spus:

— în seara aceasta, nimic. Crezi că reuşeşti să te întorci singur aici?

Am revăzut în minte drumul de la Podul Carol până la apartament. Era destul de simplu.

— Da!

— Bine! Mâine-dimineaţă, după micul dejun, predai camera şi apoi găseşti un loc unde să bei o cafea..., să citeşti ziarul..., să pierzi timpul. Dar nu la Cafeneaua Slavia.

M-am uitat la ea.

Mi-a zâmbit.

— Te-am văzut acolo în după-amiaza asta. Mâine îmi termin tura la ora 14:00. Să fii aici la 14:45. Adu cu tine tot ce ai. Mâine vei petrece noaptea aici. în dimineaţa următoare, te conduc eu la autobuz.

S-a dus la şifonier şi de acolo a scos o jachetă neagră, de piele.

— Ridică-te şi întoarce-te.

A măsurat-o pe spatele meu.

— Este cam strâmtă, dar o să te descurci cu ea aşa cum e. Trebuie să plecăm acum. Te însoţesc până la pod.

Joi, 10 august 1989

KAFKA MI-A DAT un braţ de haine.

— îmbracă-te cu astea. îmi pare rău, dar va trebui să te schimbi aici. Nu ai unde în altă parte. Pot să închid ochii dacă eşti timid sau te fereşti de mine, a adăugat ea cu un zâmbet strengar.

Am săgetat-o cu privirea. Era genul de privire care zice: ***îţi arde de glume?***

— Mă descurc.

Eram în chiloţi şi şosete, gata să mă îmbrac la loc, când a
zis:

— Schimbă totul, nu putem risca să fii prins purtând articole vestimentare occidentale. Nici măcar chiloţi.

Cinci minute mai târziu, după ce mă dezbrăcasem până la piele în faţa unei femei pe care abia o cunoscusem, m-am deghizat într-un muncitor cehoslovac, purtând o pereche de pantaloni maronii din velur, strânşi cu o curea lată, de piele, o cămaşă albastră, rezistentă la uzură, nişte bocanci grei şi jacheta de piele pe care o văzusem seara trecută.

— OK, lasă-mă să te văd. A zâmbit când m-a cercetat din cap până-n picioare. întoarce-te. Nu este rău deloc. De fapt, jacheta ţi se potriveşte mai bine decât mă aşteptam. Şi-a trecut mâinile peste partea din faţă a jachetei, ca şi cum i-ar fi îndreptat cutele. De acum înainte, iei jacheta cu tine oriunde te duci. în căptuşeală sunt cusute un act de identitate est-german şi ceva valută vest-germană.

Ştiam de ce mi se dă valută vest-germană, cu toate că mergeam în Est. La vremea aceea, deşi guvernul est-german susţinea că o ***Ostmark*** – marca est-germană – este egală cu o ***Deutsche Mark*** – marca vest-germană –, rata de schimb neoficială în magazinele şi restaurantele din Germania de Est se aproapia de 7-l, şapte mărci est-germane pentru una vest-germană.

Zâmbetul i-a pierit.

— Mărcile vest-germane îţi vor netezi drumul dacă eşti nevoit să fugi. Acum pune-ţi toate hainele occidentale

în sacoşa asta. Mai ai nevoie de paşaportul britanic şi de documentele de călătorie.

Am pus hainele frumos împăturite în sacoşă, dar când Kafka s-a întors cu spatele şi a umplut ceainicul, mi-am strecurat paşaportul britanic în buzunarul din faţă al pantalonilor.

S-ar putea să am nevoie de el la un moment dat

— Ce se va întâmpla cu ele?

Nu mi-a răspuns, dar privirea ei era ca cea pe care i-o aruncasem eu mai devreme, una dintre privirile acelea care spun: „îţi baţi joc de mine?” Atunci mi-am dat seama că urma să se aleagă praful de tot ce pusesem în sacoşă, împreună cu obiectele din geamantanul meu şi cu ideea lui Scott de a mă scoate prin Cehoslovacia de îndată ce totul va lua sfârşit.

Vineri, 11 august 1989
Dresda, Germania de Est

CĂLĂTORIA cu AUTOBUZUL de la Praga la Dresda, după cum îmi spusese şi Kafka în seara precedentă, a durat aproape trei ore. A decurs fără niciun incident, în afară de faptul că un astfel de autobuz nu ar fi trebuit să circule pe şosele şi de o întârziere de treizeci de minute la trecerea graniţei dintre Cehoslovacia şi Germania de Est, unde membrii Grenztruppen au urcat în autovehicul. De fapt, comparativ cu experienţele mele la punctele de control de la Helmstedt şi Herleshausen, acum a fost destul de liniştitor.

Când am coborât din autobuz, am ţinut pasul cu restul grupului care se îndrepta spre intrarea de la Dresden Hauptbahnhof, gara centrală din Dresda.

Cu ochii mereu în sus, observând ce se petrece peste tot, am încercat să evit contactul vizual cu ceilalţi, mai ales cu numărul extrem de mare de poliţişti în uniformă care se aflau în zonă. ***Se întâmpla ceva.***

Apropiindu-mă de intrarea în gară, am procedat aşa cum m-a învăţat Kafka: am tras din buzunarul din dreapta al jachetei colţul batistei albe şi l-am lăsat să atârne într-o parte. Acum tot ce puteam face era să aştept.

Mai sus pe stradă, erau doi bărbaţi îmbrăcaţi în haine civile care îi ghidau pe ofiţerii în uniformă. Limbajul trupului poliţiştilor trăda tot ce aveam nevoie să ştiu. Reacţiile lor neîntârziate şi hotărâte la ordinele date de cei doi nu aveau nimic de-a face cu încrederea şi respectul, legăturile comune care există între soldat şi ofiţerul său comandant; aceşti oameni erau conduşi de teamă.

Ăştia trebuie să fie de la Stasi.

Teama poliţiştilor era de înţeles. Membrii Stasi erau atotputernici. Nu răspundeau în faţa nimănui şi erau asemănaţi adesea cu cei de la Gestapoul din Germania nazistă. Aveau propria lege, erau nemiloşi şi brutali. Dacă le puneai ordinele sub semnul întrebării sau le ieşeai din cuvânt, cine ştie ce ţi se putea întâmpla.

M-am uitat la ceas şi am simţit că respiraţia mi se înteţeşte, iar pulsul îmi creşte.

09:03. Oricine ar fi, a întârziat deja.

Dacă omul de contact nu apărea, nu ştiam ce să fac mai departe sau unde să mă duc, dar un lucru era evident: nu mai puteam sta acolo mult timp.

Am inspectat zona din jur şi, în mai puţin de un minut, am pus la punct o strategie de ieşire din acea situaţie, care mi se părea că va funcţiona. O strategie care să mă îndepărteze de gară şi de mulţimea de poliţişti, dar fără să avansez prea mult contra fluxului traficului pietonal şi să atrag atenţia asupra mea.

Am mai aruncat o privire la ceas.

09:07. Nu va veni. Este timpul să dispar.

Am înaintat către marginea trotuarului, dar, în timp ce aşteptam o breşă în trafic, gata să traversez strada şi să intru pe o stradă laterală de peste drum, un Trabant albastru-cobalt a tras la bordură, blocându-mi drumul.

— Urcă!

M-am aplecat şi am privit prin geamul portierei. Locul din dreapta şoferului era gol, dar în spatele volanului, deşi trecuseră mai mult de trei ani de la ultima noastră întâlnire, am recunoscut-o imediat pe blonda drăguţă care mă servise cu ceai în cantina de la Dynamo Zinnwald, iar trecerea anilor fusese blândă cu ea. Era încă frumoasă.

Gândurile îmi goneau prin cap. Era o coincidenţă? Oare mă văzuse întâmplător din maşină şi şi-a amintit de chipul meu, ceea ce mi se părea improbabil, dat fiind numărul mare de oameni ce treceau pe la centrul sportiv în fiecare an. Sau era altceva?

Mi s-a adresat din nou, dar de data asta vocea ei era insistentă. Tonul era aproape implorator.

—Te rog să urci! Cu cât stăm mai mult aici, cu atât creşte riscul de a fi arestaţi.

Iar engleza ei era impecabilă.

Am privit-o în ochi, dar ea nu se mai uita fix la mine. Am aruncat o privire peste umăr, urmărind-o cum îl fixa pe poliţistul aflat în dreptul intrării în gară. Acesta se uita direct spre noi. A făcut un pas înainte, iar eu am deschis portiera ezitant şi am urcat în maşină. De cum am închis uşa, s-a auzit un zgomot metalic scos de schimbătorul de viteze la trecerea în treapta întâi. M-am înclinat pe spate în scaunul micuţ atunci când ne-am îndepărtat în mare grabă de bordură şi am auzit-o pe tânără chicotind când m-am lăsat cu toată greutatea în faţă, încercând să ating bordul maşinii şi să mă echilibrez.

— Prima dată într-un Trabant?

Apariţia neaşteptată a tinerei mă luase prin surprindere. Se repeta povestea de la Praga, cu Kafka. în mod firesc, presupusesem că toţi cei implicaţi în acest joc vor fi bărbaţi, dar apoi mi-am amintit de agentele de la DET, unitatea care executa operaţiuni sub acoperire, de supraveghere a grupurilor teroriste de peste mare. Agentele se numărau printre cele mai valoroase avantaje ale sale, iar când erau grupate cu câte un agent bărbat (la timpul acela, militarii britanici erau încă foarte reticenţi în a trimite o femeie singură într-un mediu ostil), se puteau amesteca cu populaţia locală fără ca măcar să fie remarcate. Nu era deloc o activitate pentru cei slabi de

inimă şi, privind retrospectiv, nu ar fi trebuit să mi se pară ceva ciudat.

Când maşina a ajuns la capătul străzii, ceaţa mentală şi confuzia create de apariţia neaşteptată a tinerei dispăruseră aproape complet. Am luat-o la dreapta, iar după trei sute de metri, la stânga, înaintând spre sud. Era timpul să primesc nişte răspunsuri.

— Trage pe dreapta aici! Acolo, în spatele camionului.

Mi-a aruncat o privire, una îngrozită, apoi a întors faţa spre
drum.

— Ce? Nu avem timp pentru asta.

Am arătat printr-o mişcare din cap către o autobasculantă IFA Tankwagen parcată pe dreapta. îmi pierdusem simţul umorului.

— Acum ar fi foarte bine.

Fără nicio tragere de inimă, a făcut cum i-am ordonat.

Când maşina s-a oprit, m-am aplecat peste schimbătorul de viteze şi am scos cheia din contact.

— Bun! Trebuie să-mi spui ce se întâmplă, pentru că eu nu cred în coincidenţe.

Cu coatele sprijinite pe marginea inferioară a volanului, şi-a luat fruntea în mâini. După cinci secunde, a ridicat capul şi a reluat rugăminţile.

—Trebuie să-mi dai înapoi cheia. Nu putem opri aici. Este mult prea periculos. Trebuie să ieşim din oraş. Acum! îţi voi răspunde la toate întrebările pe drum.

I-am privit ochii de culoarea albăstrelelor şi, în afară de lacrimile care se formau la colţuri, nu am văzut altceva decât teamă. Am împins cheia la loc în contact.

—Bine, dar dacă mă minţi, o să...

M-a întrerupt în timp ce se îndepărta de trotuar şi reintra în trafic.

—Nu te mint. Dar dă-mi timp să ies din oraş. Habar nu ai cât de periculos este să ne aflăm aici în acest moment.

Lăsând oraşul în spate, am trecut pe lângă un indicator care îmi confirma că ne îndreptam către sud, înapoi spre Cehoslovacia. Deşi tânăra blondă părea vizibil uşurată că ieşisem în sfârşit din oraş, pentru că îmi petrecusem mai toată noaptea dinainte dormind în fotoliul din apartamentul lui Kafka, eram mort de oboseală. Paranoia îmi dădea târcoale şi nu mai aveam răbdare.

— Cine eşti? De ce te aflai la gară? Şi ce se petrece în Dresda?

Ea nu şi-a luat nici măcar o clipă privirea de la drum.

—Numele meu este Kirstin Huber. Lucrez ca ajutor de bucătar la centrul sportiv Dynamo Zinnwald. Deşi sper că nu pentru mult timp.

Mi-am amintit discuţia purtată cu tehnicianul austriac din echipa de sanie, la micul dejun, la centrul sportiv, în timpul primei mele vizite: ***Orice organizaţie care are în denumirea sa prefixul „Dynamo" este condusă şi administrată de poliţia de stat; aici, în Germania de Est, poliţia este Stasi.***

— OK, să zicem că te cred, dar ca să-ţi fie clar, tot nu te cred. încă nu. De ce te aflai la Dresda în dimineaţa asta?

Huber continua să se concentreze la drum.

— Fac parte din Bewegung. Am fost trimisă să iau un bărbat de la gară. O tânără care îşi aşteaptă tatăl sau prietenul atrage mult mai puţin atenţia decât un bărbat. Habar nu aveam că eşti tu înainte de a-ţi vedea batista atârnând din buzunarul jachetei.

Avea logică ce îmi spunea, dar eu încă nu terminasem cu întrebările.

— De ce era periculos să fim în Dresda în dimineaţa asta? De ce a trebuit să plecăm în asemenea grabă?

Era o întrebare retorică, ştiam care este problema, doar o testam – o ţineam sub presiune –, încercând să o fac să greşească.

A privit spre mine, apoi iarăşi la drum.

— Unul dintre oamenii noştri a fost arestat azi-noapte. Probabil că autorităţile au început deja să-l interogheze.

I-am studiat chipul. Părea destul de calmă, dar îi simţeam frica. Mi-am îndulcit tonul.

— Când spui autorităţile, presupun că te referi la poliţie – la Stasi, nu?

Deşi nu era nimeni altcineva în maşină, nimeni care să ne audă, a început să vorbească în şoaptă.

— Da!

— Cum mă afectează asta pe mine – pe noi?

O altă întrebare retorică.

Huber a întors capul spre mine, dar numai pentru o fracţiune de secundă, apoi privirea i-a revenit la drum.

—Bărbatul pe care l-au arestat ştia că soseşti astăzi şi că în cursul dimineţii urma să fii întâmpinat la gara centrală din
Dresda. Din fericire, nu ştia cine eşti sau cum vei sosi. De fapt niciunul dintre noi nu ştia asta.

Am întors capul şi am privit pe geamul lateral.

— Dar dacă cei de la Stasi nu ştiau cum arăt, oare cum voiau să mă aresteze?

A oftat.

—Folosind o tehnică Stasi care sigur merge. Umplu zona cu poliţişti în speranţa că te vei panica. Dacă te sperii, te-au prins.

Gândindu-mă mai bine, eram bucuros că nu ştiusem de arestarea din noaptea precedentă în timp ce aşteptam în gară. Dacă aş fi ştiut, probabil că aş fi luat-o la fugă văzând un poliţist care s-ar fi uitat la mine a doua oară şi aş fi picat direct în mâinile lor.

— Unde mergem acum?

— La Zinnwald. Avem o casă conspirativă în cartierul social, unde sunt câteva blocuri cu apartamente construite de stat pentru mineri. Acolo vei fi în siguranţă.

Nu mă convinsese. Littman locuia în cartierul social când a dispărut sau, aşa cum suspectam acum, fusese ucis – ceea ce însemna că cineva îl denunţase, iar dacă acea persoană se mai afla prin preajmă, şi eu aş putea avea aceeaşi soartă.

Tipul pe care l-au arestat noaptea trecută nu cunoaşte această casă aşa-zis conspirativă

?Scepticismul meu în privinţa sintagmei de „casă conspirativă” era întemeiat. în Occident, o casă

conspirativă este una secretă – o casă sau un apartament care nu are nicio legătură cu organizaţia, agenţia sau individul care o foloseşte. Dar aici, în Germania de Est, unde autorităţile puteau să apară la orice oră la uşa ta şi nu ezitau să o spargă dacă îţi lua mult timp să o deschizi, unde domnia legii era necunoscută, sintagma de „casă conspirativă” nu însemna decât un loc unde încă nu s-a făcut o razie. Nu m-aş simţi deloc în siguranţă într-un asemenea spaţiu şi, după cum aveau să o dovedească evenimentele ulterioare, eram îndreptăţit să fiu îngrijorat.

Huber avea încă privirea aţintită asupra drumului.

—Nu. Bewegung, ca orice altă organizaţie din Germania de Est, este plină de informatori. Aşa că nimeni nu ştie totul sau nu îi cunoaşte pe toţi, ştim numai ce ***este obligatoriu să ştim***, mai ales când este vorba despre locurile unde se află casele conspirative. în acest moment, numai două persoane ştiu de casa din Zinnwald. Tu vei fi cea de-a treia.

Când am trecut prin dreptul unui indicator pe care scria „Zinnwald, 30 km”, am remarcat că Huber s-a uitat în micuţa oglindă retrovizoare a Trabantului. Mi-a aruncat o privire; ochii îi trădau frica.

— Nu te întoarce, din spate vine o maşină de poliţie.

Am dat să ridic mâna dreaptă.

— în locul tău, nu m-aş deranja; ăsta este un Trabant, nu un Mercedes. Nu este nicio oglindă în spatele parasolarului.

Am ridicat privirea. Nu era nicio oglindă, pentru că nu era nici vreun parasolar. După un minut am auzit sunetul

pe două tonuri al sirenei de poliţie şi am văzut, în oglinda retrovizoare a Trabantului, reflexia unei lumini albastre intermitente.

Huber a început să frâneze imediat. Vocea îi tremura.

— Dacă nu-ţi adresează nicio întrebare directă, lasă-mă pe mine să vorbesc. Dacă te întreabă ceva, răspunde scurt, clar şi precis. Nu uita că eşti în Germania de Est acum şi, ca atare, se presupune că eşti unul dintre noi. Asta înseamnă să fii supus. Dacă încerci să fii ori prietenos, ori agresiv cu ei, o să ne aresteze pe amândoi.

— Am înţeles.

Nu avea rost să-i sporesc temerile spunându-i că germana mea nu e perfectă, iar dacă era nevoie, puteam să fac pe cehul prostănac, să le dau actul meu de identitate şi să sper că totul o să fie în regulă.

Huber a virat spre marginea verde a drumului, a frânat şi a oprit maşina, dar în loc să tragă în spatele nostru, maşina de poliţie a continuat drumul spre Zinnwald, la viteză maximă. Am auzit-o pe Huber respirând uşurată, dar sentimentul de uşurare nu a durat mult. Tocmai voia să pornească, când pe lângă noi a trecut gonind o altă maşină de poliţie, cu semnale luminoase albastre şi cu sirena urlând. Când a dispărut după un cot al drumului, Huber a dat drumul la frâna de mână.

— Există un ***parkplatz***[1] la un kilometru mai sus. Ne oprim acolo o vreme. Nu vreau să fiu implicată în ceea ce se întâmplă mai departe. Chiar dacă nu este decât un simplu accident de maşină, pot să ne oprească, să ne

1 **„Parcare”, în germană, în original, *(n. red.)***

ceară actele şi să ne pună întrebări. Nu cred că eşti încă pregătit pentru asta.

în afară de un tractor vechi care îşi croia drum pe un câmp aflat la câteva sute de metri în dreapta, zona dimprejur şi drumul pe care ne deplasam erau pustii.

Stăteam singur în faţa Trabantului, privind la Huber care încerca să se adune şi să coboare din maşină. Părea sleită. Era evident că arestarea din noaptea trecută, evenimentele din dimineaţa aceea şi apariţia celor două maşini de poliţie la momentul acesta o epuizaseră.

Am zâmbit în sinea mea când Huber a coborât în sfârşit din maşină şi s-a sprijinit de aripa Trabantului. Era micuţă de statură, cântărind nu mai mult de cincizeci de kilograme, iar aripa maşinii s-a îndoit sub greutatea ei. Caroseria acestor generatoare de poluare cu motor în doi timpi era făcută din duroplast, un material de tipul fibrei de sticlă, ranforsat cu fibre reciclate. în realitate, nu erau decât nişte coteţe de găini motorizate. Deşi cobaltul era o culoare destul de obişnuită pentru un Trabant, când s-a sprijinit de el, cu părul ei blond aproape alb, a reuşit să transforme ceea ce a fost întotdeauna o maşină urâtă într-una feminină – a făcut-o să pară veselă, într-un loc în care veselia cam lipsea. Dezavantajul era că ne scotea în evidenţă – atrăgea o atenţie nedorită asupra noastră.

Dar eu începeam deja să mă relaxez. Mă simţeam în siguranţă aici, înconjurat de câmpul deschis; nu era greu să vezi dacă se apropie vreo ameninţare. începeam să accept faptul că, dacă Huber ar fi lucrat pentru inamic, i-ar fi fost foarte uşor să facă semn uneia dintre maşinile de poliţie şi să mă predea acestora. De fapt, dacă ar fi

vrut, m-ar fi predat la Dresda unui membru al Stasi şi nimeni, nici măcar eu, nu ar fi ştiut vreodată că ea mă trădase.

Am petrecut aproape zece minute în tăcere până când Huber s-a ridicat şi s-a întors lângă portiera maşinii.

—Orice ar fi fost, acum s-a terminat. Este timpul să mergem.

A întors cheia în contact, motorul a prins viaţă şi un nor de fum albastru s-a revărsat din spatele micuţei maşini, dar nu s-a mişcat. în schimb, Huber a rămas dreaptă, cu privirea aţintită dincolo de parbriz.

— Apropo, cum te cheamă?

Am făcut o pauză înainte de a-i răspunde.

— Butala... Andel Dusek Butala.

— Este numele tău adevărat?

Am întors capul şi am privit pe geamul lateral.

— Asta zice pe actul meu de identitate ceh.

Am auzit-o pe Huber expirând cu zgomot pe nas; începeau să o enerveze răspunsurile mele evazive.

— Este ceva ce ar trebui să ştiu despre tine?

M-am întors şi am privit-o în ochi.

— Sunt un inginer electronist din Plzen, Cehoslovacia.

A întors capul fără grabă, iar pe chip începea să i se formeze un zâmbet firav.

— Ştii ceva despre ingineria electrică?

M-am întors din nou către dreapta, spre geamul din dreptul scaunului şoferului, şi am simţit că zâmbesc.

— Pot repara o priză nesupravegheat.

Duminică, 13 august 1989

Zinnwald, Germania de Est

PETRECUSEM ULTIMELE DOUĂ ZILE închis în aşa-numita casă conspirativă din Zinnwald, numai în compania lui Huber. începea să-mi placă, iar faptul că engleza ei era aproape perfectă ne uşura comunicarea, dar până aveam să aflu mai multe despre ea şi colaboratorii ei, nu putea fi vorba despre încredere.

în timp ce seara precedentă stăteam întins pe pat, încercând să pun la punct o strategie de a afla tot ce se putea despre Operaţiunea Konev, mi-am dat seama de ceva. Acum, când mai erau aproape două luni până la presupusa dată de lansare, de pe 7 octombrie, nu mai aveam mare lucru de văzut. Indiferent dacă era o ofensivă sovietică spre Vest sau în interiorul Cehoslovaciei, forţa de atac ar trebui să fie de dimensiuni respectabile – o întreagă divizie blindată. Asta însemna şase regimente de tancuri – peste 300 de tancuri şi 300 de transportoare de trupe armate, împreună cu artileria şi toate elementele de suport necesare. în total, era vorba despre aproape 17.000 de oameni. Sovieticii nu aveau nicio şansă să adune o forţă de asemenea dimensiuni şi să o ţină masată timp de două luni, în speranţa că va rămâne secretă. Logistica necesară unei asemenea operaţiuni ar fi îngrozitoare. Structura de suport, hrana, combustibilul şi problemele de disciplină cauzate de plictiseala bărbaţilor care nu au nimic de făcut ar fi greu de gestionat. în plus, dacă aşa ar fi stat lucrurile, Scott nu ar fi avut nevoie de mine aici. O forţă de asemenea dimensiuni ar fi răspândită pe

0 suprafaţă întinsă şi ar fi imediat surprinsă de sateliţi.

Asta m-a condus la o a doua speculaţie. Oare Operaţiunea Konev era ceva mult mai mic? Sau ceva complet diferit?

Era ora 17:30, în după-amiaza aceleiaşi zile, când Huber a pus cuţitul şi furculiţa pe farfurie şi a ridicat capul.

—Ţi-ar plăcea să ieşim în seara asta şi să întâlneşti câteva persoane?

Nu i-am răspuns imediat. Vorbea despre o ieşire de tip social, o vizită la ***Gästehaus***[1]**-**ul local, sau, dat fiindcă că până acum nu întâlnisem niciun alt membru al Bewegung, era vorba despre ceva mai serios?

Străduindu-mă să-mi ascund entuziasmul, i-am zâmbit.

— Sigur. Ar fi grozav!

Huber s-a ridicat în picioare fără întârziere şi, lăsând vasele murdare pe masă, şi-a luat paltonul şi cheile şi a ieşit din bucătărie, îndreptându-se spre ieşire.

— Haide, să mergem!

Mi-am luat jacheta de piele de pe spătarul scaunului.

— Unde mergem?

S-a uitat înapoi, peste umărul drept; pe chip avea un zâmbet ştrengar.

— în curând vei afla.

La momentul acela, Zinnwald era un orăşel; fără cartierul minerilor, nu ar fi fost decât un sat împrăştiat. Se afla pe drumul principal ce ducea spre sud, de la Dresda la graniţa cu Cehoslovacia. Şoseaua care traversa

1 **„Pensiune”, în germană, în original, *(n. red.)***

oraşul era dreaptă şi, cu toate că părea destul de lată cât să poată trece două automobile din direcţii opuse, ar fi fost destul de greu să circule unul pe lângă altul, în acelaşi timp şi fără să se atingă, două autocamioane de treisprezece metri.

„Dynamo Zinnwald”, centrul sportiv deţinut de Stasi, era situat în capătul dinspre nord al oraşului. în partea de sud, între capătul oraşului şi mina de staniu şi wolfram, se afla cartierul de blocuri. între cele două nu erau decât câteva magazine prost aprovizionate şi ico-colo câte o casă. La momentul acela, Zinnwald era personificarea orăşelului provincial.

Huber a parcat maşina pe o bucată de teren viran adiacent şoselei, pe care l-a traversat îndreptându-se spre biserica luterană a oraşului. în faţa noastră, un şir de oameni treceau peste pragul bisericii.

Am simţit cum inima îmi bate şi mai tare.

— Ascultă, Kirstin; eu nu merg în biserică. Dacă intru acolo, o să par la fel de vinovat ca o vulpe prinsă în coteţul cu găini.

— Nu-ţi face griji! Vino după mine! Fă ce fac eu şi totul va fi bine!

Odată intraţi în biserică, am văzut-o aplecându-se şi închinându-se. Am făcut la fel, apoi am urmat-o spre ultimul rând de bănci.

Biserica era deja pe jumătate plină, dar în loc să se aşeze alături de ceilalţi membri ai congregaţiei, Huber a dispărut dincolo de nişte draperii grele, de culoare purpurie. în spatele draperiilor era un pasaj îngust, iar la capătul lui se vedea o uşă grea de lemn. Mergeam pe

urmele ei când a deschis uşa şi a pătruns în încăperea din spatele acesteia.

Eram în prag şi încă ezitam dacă să mai avansez sau nu, când am auzit zgomot de paşi apropiindu-se prin pasajul din spatele meu. Voiam să mă întorc şi să arunc o privire către cel care venea, când am simţit o mână pe mijlocul spatelui, care m-a împins uşurel, iar apoi am auzit un glas.

— Nu te opri!

Am făcut un pas în faţă, mi-am recăpătat echilibrul şi m-am întors ca un boxer care se pregăteşte de luptă, cu braţele ridicate şi făcând un pas într-o parte. în pragul uşii era un bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani. I-am aruncat o privire de avertizare. Era genul acela de privire care voia să îl lămurească ce ar putea păţi dacă mă mai atinge încă o dată.

Bărbatul a făcut un pas înapoi.

Deştept băiat. Mă îndoiesc că asta este ultima oară când ne înfruntăm. Aşa că îl iert de data asta.

Dincolo de uşă era o încăpere a cărei podea era acoperită cu dale de piatră, iar pereţii erau zugrăviţi în gri. în centru, în jurul unei mese mari din lemn, se afla un grup de opt bărbaţi. Un nor greu de fum de ţigară părea suspendat la un metru deasupra capetelor lor, iar atmosfera era plină de suspiciune, mai toată îndreptată spre mine, străinul din mijlocul lor.

L-am văzut pe unul dintre cei opt, un bărbat în vârstă, care a turnat apă fiartă într-o cană şi, deşi se afla la o

distanţă de mai bine de doi metri, am simţit totuşi izul puternic de cicoare.

A întins mâna şi mi-a cerut scuze că nu aveau lapte şi zahăr.

Am luat cana.

— ***Danke!***[1]

Pe atunci, ştiam germana la un nivel mai mult decât acceptabil, dar eram departe de a fi un expert şi, în plus, mai era şi dificultatea pe care mi-o punea dialectul local. Aşa că ceea ce urmează să citiţi este o versiune simplificată a conversaţiilor şi discuţiilor purtate în acea seară, în care Huber s-a ocupat de traducere acolo unde eu nu mă descurcam.

Huber a fost prima care a vorbit.

— Acesta este Andel Butala din Plzen, Cehoslovacia.

Pe partea cealaltă a mesei era un bărbat înalt, blond, de aproape cincizeci de ani. S-a ridicat în picioare şi mi-a întins mâna dreaptă.

— Numele meu este Peter Bonsack. Sunt şeful grupării Bewegung de aici, din Saxonia.

Ochelarii fumurii, cu rame groase, cocoţaţi pe nasul lui Bonsack, reflectau lumina lămpii ce atârna deasupra mesei şi nu mă lăsau să-i văd bine ochii. înainte de a-i putea răspunde, a intervenit un bărbat bine făcut, cu părul blond, tuns scurt, care stătea în capătul din dreapta al mesei.

1 **„Mulţumesc!” în limba germană, în original. (*n. red.)***

— Asta nu are niciun rost. Tot ce trebuie să ştim, Herr Butala – dacă acesta e numele dumitale adevărat –, este de ce te afli aici.

Am privit spre dreapta, către vocea care se auzea de la capătul mesei. Faptul că îmi adresase întrebarea în engleză m-a făcut pentru o secundă să ezit să-i răspund. Oare o făcuse pentru că nu ştia cehă, dar presupunea că eu vorbesc limba engleză, sau avea un alt motiv? Chiar şi aşezat de cealaltă parte a mesei, aşa cum stătea, se vedea că este un bărbat masiv şi, cu toate că nu-i vedeam bine faţa, tonul agresiv şi limbajul corpului îmi spuneau că nu era deloc prietenos. în picioare în spatele lui, ca un majordom care aşteaptă ordine de la stăpân, se afla bărbatul care venise pe urmele mele prin pasaj şi care mă împinsese înăuntru.

L-am privit drept în ochi şi l-am întrebat în engleză:

— Ei bine, evident, tu ştii cine sunt eu, dar eu, îmi pare rău, nu ţi-am reţinut numele.

Atitudinea bărbatului a părut să se înmoaie un pic dându-şi seama că nici mărimea muşchilor, nici comportamentul lui agresiv nu mă intimidau.

— îmi cer scuze! Numele meu este Klaus Metzger.

M-am uitat fix la el, dar nu am spus nimic, aşteptând să
primesc mai multe informaţii de la el.

— Sunt unul dintre directorii Minei de staniu şi wolfram din Zinnwald.

Ceea ce poate explica de ce are acei muşchi. Probabil a lucrat în mină.

—La fel ca Herr Bonsack, sunt şi eu unul dintre membrii fondatori ai grupării Bewegung de aici, din Saxonia. Sunt adjunctul lui.

Deşi nu îi spusesem nimic lui Huber, ştiam deja despre existenţa minei şi a cartierului social pentru mineri, căci îl vizitasem în noaptea aceea din 1986, când îl căutasem pe Littman.

Având în vedere declaraţia iniţială a lui Metzger şi faptul că atât el, cât şi „majordomul" lui mi se adresaseră în engleză, trebuia să presupun că mai toţi, dacă nu chiar toţi cei de faţă, înţeleseseră că de fapt nu mă chema Andel Butala şi că nici nu eram ceh. Naţionalitatea cehă nu trebuia să fie acoperirea mea decât la graniţă. De la început nu-mi plăcuse ideea lui Scott de a le spune celor din Bewegung că lucrez pentru Ministerul Afacerilor Externe – ceea ce m-ar fi transformat imediat într-o ţintă valoroasă aşa că am decis să-mi inventez propria acoperire, şi anume că lucram pentru Amnesty International. Dar, cu toate că în calitate de angajat al Amnesty International mă disociam de orice legătură cu guvernul britanic, ca urmare a incidentului cu Wolfgang Welsch din 1981, eram tot un duşman al statului est-german.

în 1964, un actor şi poet est-german pe nume Wolfgang Welsch, în vârstă de douăzeci de ani, a fost condamnat la zece ani de închisoare pentru tentativa de a emigra ilegal în Vest şi pentru „propagandă negativă la adresa statului". în 1970, era închis de şase ani la Penitenciarul Brandenburg din Republica Democrată Germană. Alertase lumea din afară în legătură cu situaţia în care se afla prin intermediul unor mesaje secrete

scrise pe foiţă de ţigări, care erau scoase pe furiş din închisoare. în aceste bileţele, descria ceea ce el numea „împuţita celulă a morţii”, o încăpere de 1,2 pe 3,5 metri, unde trăia în izolare, în semiîntuneric, fără să vadă lumina soarelui sau să aibă aer curat. Un an mai târziu, ca urmare a presiunii externe exercitate asupra guvernului est-german, Wolfgang a fost eliberat.

Am încuviinţat din cap.

—Herr Metzger, ca să răspund întrebării dumneavoastră, mă aflu aici trimis de Amnesty International.

Le-am lăsat timp celor prezenţi să digere această nouă informaţie înainte de a continua.

—Amnesty crede că organizaţiile precum cea a dumneavoastră deţin acum singura cheie a înlăturării paşnice a guvernului autocrat est-german şi a politicii sale de încălcare a drepturilor omului. Prezenţa mea aici, în Germania de Est, marchează un punct de cotitură în modul de operare a organizaţiei. Am fost trimis pentru a monitoriza situaţia şi a informa în legătură cu progresele făcute de gruparea dumneavoastră, dar şi pentru a vedea în ce fel vă poate ajuta Amnesty.

Mi-am îndreptat atenţia din nou către Bonsack, care între timp se aşezase pe scaun.

— Ce-ar fi să-mi spuneţi câte ceva despre Bewegung?

Evident, încercam să fiu politicos. Nu mă interesau nici organizaţia lor şi nici planurile de dărâmare a guvernului est-german. Nu voiam decât să aflu tot ce puteam despre Operaţiunea Konev şi despre cum puteam părăsi Germania de Est. Dar mă gândeam că nimeni nu

mă putea ajuta mai bine să aflu ce era această Operaţiune Konev decât cineva din populaţia locală – grupul Bewegung.

Bonsack a zâmbit, a făcut un semn cu mâna deschisă către scaunul gol din faţa mea şi şi-a dres glasul.

— Ei bine, Bewegung e abia la început, este una dintre multe alte grupări similare răspândite în tot sudul ţării. Dar vestea despre existenţa noastră se răspândeşte rapid în acest colţ de Germanie şi mişcări similare apar în toată Europa de Est, în alte ţări comuniste.

Cunoşteam deja răspunsul la următoarea mea întrebare, pentru că mi-l dăduse Scott în timpul întâlnirii noastre din Parcul Victoria, dar ar fi părut straniu să nu întreb:

— Care este scopul final al organizaţiei?

Răspunsul lui Bonsack a fost scurt şi la obiect.

— Dărâmarea sistemului monopartid al DDR-ului.

(Est-germanii nu foloseau niciodată pentru Germania de Est acronimul utilizat în Vest.)

Am tăcut o secundă sau două, apoi am spus:

—Şi care vi se pare că este cel mai mare obstacol în calea acestei realizări?

Bonsack a replicat aproape imediat:

— Quislingii[1] – spionii şi informatorii care lucrează pentru Stasi şi KGB.

Am zâmbit în sinea mea. Mi se părea ironic că un neamţ foloseşte numele trădătorului norvegian Vidkun Quisling, fiind un termen care se aplică tuturor

1 ***Quisling* – colaboraţionist; trădător de patrie, *(n. red.)***

informatorilor naziști din timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

— Nu sunt una şi aceeaşi problemă?

în vocea lui Bonsack era un ton de regret când a răspuns:

—Din păcate, nu. Cele două organizaţii acţionează independent una de cealaltă – ceea ce nouă ne îngreunează mult existenţa. înseamnă că, dacă descoperim în rândurile noastre un informator al Stasi, ei nu vor şti cine ar putea lucra pentru KGB.

Deşi ascultam cu atenţie, mă îndoiam că scopurile organizaţiei ar putea fi atinse. Dar mergând pe premisa că statul est-german nu îi putea omorî pe toţi dacă organizaţia se dezvolta destul de mult, era bine gestionată şi îşi păstra cumpătul când începea să le vâjâie glonţul pe la ureche şi când se încerca anihilarea lor – aşa cum inevitabil avea să se întâmple –, atunci poate exista o mică speranţă să reuşească, dar erau mulţi „dacă, poate şi eventual".

Am privit în jur, apoi înapoi către Bonsack.

— Eu vă urez succes şi sunt sigur că Amnesty va face tot ce îi stă în putere să vă ajute în această luptă. Să răspândească ştiri despre eforturile voastre şi cauza voastră.

Dar să nu vă aşteptaţi la prea mult

.Pe măsură ce întâlnirea avansa, îmi era din ce în ce mai clar că cei din comitetul de conducere al Bewegung erau împărţiţi în două facţiuni de câte patru persoane, conduse de Bonsack şi Metzger. Bănuiesc că la început cei doi fuseseră probabil foarte buni prieteni, având o

cauză comună şi fiind ţinuţi laolaltă de lupta împotriva unui duşman comun. Dar în asemenea cazuri nu durează mult până când indivizii care fac parte din grup şi care doresc să preia conducerea încep să se gândească cum să-şi atingă mai repede scopurile şi aşa încep să apară fisurile. De aici, nu mai este mult până ce ajung să uite şi de duşman, şi de prietenie şi încep să se lupte între ei.

Mai toţi cei aflaţi de faţă au susţinut că, fără un arsenal mare de arme pe care să le poată distribui şi fără un personal antrenat corespunzător care să-i conducă, nu puteau câştiga un război direct cu brutalele autorităţi sovietice şi est-germane. Drept urmare, strategia lor trebuia să fie diferită, una mai subtilă. Dacă aceasta ar fi o operaţiune a Regimentului, în care se încearcă câştigarea simpatiei populaţiei locale, am implementa probabil o strategie ce ţine de relaţii publice. Le-am oferi localnicilor asistenţă medicală şi educaţională în vederea unei vieţi mai bune şi a unui mediu mai sănătos, numai că o asemenea strategie nu funcţiona şi aici. Bonsack susţinea că Bewegung trebuia să organizeze demonstraţii paşnice, sperând că acestea vor creşte organic, silind regimul comunist să pună în practică ample reforme politice.

Mi-am îndreptat atenţia spre capătul mesei, unde Metzger nu mai susţinea că strategia aceasta ar fi prea înceată şi ineficientă şi că este nevoie de o acţiune directă. Acum, părea furios şi nota ceva pe o bucată de hârtie. Dar înainte de a descoperi mai multe, uşa încăperii s-a deschis şi a intrat un preot.

Deşi părea calm la prima vedere, ochii şi expresia de pe chipul lui spuneau o altă poveste.

— Observatorul pe care l-aţi instalat la capătul străzii principale a trimis vorbă că poliţia se adună în număr mare în partea de nord a oraşului. Trebuie să plecaţi acum, înainte să sosească poliţia şi să ne aresteze pe toţi.

Bonsack a strâns repede hârtiile de pe masă, în timp ce toţi ceilalţi se îndreptau spre uşă.

M-am aşezat şi eu la coadă, aşteptându-mi rândul să mă strecor prin intrarea îngustă şi să pătrund în pasaj, pentru a scăpa din ceea ce putea deveni repede o capcană – o celulă de arest a celor de la Stasi. Dar când am ajuns la uşă, cineva m-a apucat de braţ. M-am întors. Era Metzger.

— Putem să ne revedem? Mâine? Singur!

Luat pe nepregătite şi grăbindu-mă să plec cât mai repede, am fost de acord.

Metzger mi-a îndesat în mână o hârtiuţă împăturită.

— Să fii aici la 13:30. Este uşor de ajuns.

Huber, care era cu două persoane mai în faţă la rând, m-a apucat brusc de mână şi m-a tras printr-o uşă laterală, care dădea într-o străduţă îngustă, neluminată, ce trecea prin spatele bisericii. Când am ajuns la terenul viran unde Huber parcase maşina, doi poliţişti est-germani în uniformă s-au apropiat de noi.

— ***Papiere[1].***

Inima îmi bătea puternic, gata parcă să-mi sară din piept, şi pentru o clipă m-am întrebat dacă nu cumva o aud şi cei doi ofiţeri. în urmă cu câteva zile, reuşisem să

1 **„Actele (vă rog)!”, în germană, în original, *(n. red.)***

compar actul meu de identitate ceh cu cel est-german al lui Huber şi, deşi erau similare, nu puteam cere altcuiva o a doua opinie. Sperasem să nu fie supus unui test atât de curând.

Amintindu-mi ce îmi spuseseră Kafka în Praga şi Huber în timp ce veneam în maşină de la Dresda, nu am scos niciun cuvânt şi le-am arătat actele. Pe când stăteam acolo în picioare, răbdător, aşteptând fie să mi se returneze documentele, fie să fiu arestat, am observat o Volga Sedan neagră, parcată la capătul străzii principale. Era la nici treizeci de metri în faţă, iar pe bancheta din spate se vedea un ofiţer rus care citea ceva.

Datorită luminii felinarului stradal şi a becului din interiorul maşinii, am remarcat reverele albastre specifice KGB-ului. Ştiam că ar fi trebuit să fiu copleşit de teamă, dar singurul lucru la care mă puteam gândi era cât de neobişnuit părea pentru un soldat britanic să se afle atât de aproape de un ofiţer superior al KGB. în momentul acela mi-am amintit de camerele de luat vederi fixate în şuruburi pe vârful gheretelor din Herleshausen şi în aeroportul din Praga şi, cu toate că erau şanse mici ca fotografia mea să fi ajuns atât de departe de-a lungul lanţului de comandă, gândul acesta m-a readus cu picioarele pe pământ. Folosindu-mă de mişcări subtile, am încercat să mă repoziţionez. Trebuia să mă întorc cu spatele la maşină şi să-mi feresc faţa de persoana care stătea pe bancheta din spate. Dar înainte de a termina această manevră, rusul a ridicat capul din ce citea, s-a întors şi a privit pe geam chiar în direcţia mea.

— Sie sindfrei zu gehen[1].

Captivat de chipul de dincolo de geam, nu l-am auzit pe poliţist când îmi vorbea. După câteva clipe am simţit ghiontul pe care mi l-a dat Huber între coaste. întorcându-mă, am văzut că ofiţerul întindea mâna spre mine. în ea ţinea documentele mele. Aşadar, eram liberi să plecăm.

în timp ce traversam terenul viran mergând înspre maşina lui Huber, am privit peste umăr, către autoturismul Volga. Rusul se uita încă la noi. Inima a început să îmi bată foarte tare. Am apucat mâna lui Huber, am grăbit pasul, iar când am ajuns la Trabant, m-am întors şi m-am uitat încă o dată spre ofiţerul KGB.

Dar rusul şi maşina lui dispăruseră.

Luni, 14 august 1989

SPRE DEOSEBIRE DE APARTAMENTUL lui Littman, care mirosea a umezeală şi părea neîngrijit şi vechi, cel pe care îl împărţeam cu Huber era aerisit şi totul părea aici curat şi proaspăt. Se simţea că pe acolo trecuse o mână de femeie, dar, pentru că îmi petreceam mai toată ziua încuiat în spatele uşii acestuia, încercând din răsputeri să stau departe de ferestre, începeam să mă simt ca la închisoare.

Având în vedere lipsa mea de încredere faţă de Huber, ar putea părea ciudat că nu fusesem mai hotărât în timpul interogatoriului la care am supus-o când a apărut

1 **„Sunteţi liberi!” „Puteţi pleca!” în germană, în original. (*n. red.)***

pe neaşteptate la gara din Dresda, dar puneţi-vă în locul meu. La timpul acela Germania de Est şi, de fapt, tot spaţiul din spatele Cortinei de Fier, era un loc al întunericului. întreaga populaţie trăia cu teamă. Chiar şi cei de la putere priveau tot timpul peste umăr, îşi cântăreau fiecare vorbă, înspăimântaţi că le-ar putea scăpa ceva şi că ar putea fi denunţaţi. Toată lumea ştia că prietenii cei mai apropiaţi – ba chiar şi membrii propriei familii – puteau să fie informatori. Asta însemna că nu-mi puteam permite să mi-o fac pe Huber duşmancă. Aveam nevoie de ea pentru a afla cât mai multe despre Operaţiunea Konev. Mai ştiam că, fără ajutorul ei, nu voi mai putea rămâne multă vreme în libertate.

Am descoperit încă de la o vârstă foarte fragedă că secretul este să nu-l laşi niciodată pe celălalt să ştie exact ce gândeşti. Dacă aş fi bombardat-o pe Huber cu întrebări pe drumul spre sud, venind dinspre Dresda, pentru a-mi da seama dacă faptul că ea era omul meu de contact era o simplă coincidenţă sau ceva mai sinistru şi dacă autorităţile fuseseră informate despre sosirea mea în Germania de Est, nu aş fi făcut decât să o pun mai mult în gardă. Aş fi încurajat-o să-şi pregătească răspunsuri plauzibile la întrebările pe care se aştepta să i le pun în continuare. Rămânând calm, părând să accept ca bun şi adevărat orice îmi spunea şi aruncându-i din când în când câte o întrebare, uneori la câteva ore întregi distanţă, aveam mai multe şanse să o prind cu minciuna.

Erau întrebări ce nu trebuiau să fie puse; mă refer la cele care i-ar fi dezvăluit că nu aveam încredere în ea. întrebări ca de pildă: „Ai relatat conversaţia noastră din

bucătăria de la Dynamo Zinnwald superiorilor tăi din Stasi?” Sigur că o făcuse. Asta făceau toţi în Germania de Est. în felul acesta evitau orice neplăcere. Dar în realitate nu conta câtuşi de puţin. La momentul acela nu era nimic de relatat – doar dacă cei din Stasi voiau să afle ce tip de ceai preferam. însă problema cu adevărat serioasă pentru mine, cea pe care nu puteam să o evit oricât de prietenoasă şi amabilă părea Huber, era faptul că ştiam bine că toţi angajaţii de la Dynamo Zinnwald primiseră avizul Stasi, chiar dacă nu erau agenţi operativi. în clipa aceasta însă nu ştiam în ce categorie se încadra Huber.

Acum îmi este greu să explic ce trăiri aveam în acel moment. Eram singur, într-un mediu extrem de ostil, fără niciun prieten şi fără să ştiu în cine puteam avea încredere şi nici dacă aş putea să mă încred în cineva. Presupun că starea mea de spirit ar putea fi asemănată cu cea a unui individ implicat într-un scenariu cu evadare şi fugă. Dar dacă cineva care se află într-o astfel de situaţie are un scop final – o frontieră pe care o vizează, dincolo de care va fi în siguranţă –, eu nu aveam niciunul. Eram obligat să rămân pe loc pe teritoriul inamic, pentru a afla cât mai multe despre Operaţiunea Konev, aşteptându-mă tot timpul să fiu trădat. într-o asemenea situaţie, toţi îţi sunt duşmani şi nu poţi avea încredere în nimeni, nici măcar în Huber.

Stăteam la masa din bucătărie când am auzit uşa de la intrare deschizându-se şi apoi închizându-se cu un mic declic. M-am ridicat, am luat în mână cuţitul de pâine care se afla pe scurgătorul de lemn de lângă chiuvetă şi am rămas nemişcat în spatele uşii de la bucătărie.

După câteva secunde, a intrat Huber, iar eu am dat drumul cuţitului înapoi în scurgător, fără să fac vreun zgomot.

Mi-a aruncat o privire, apoi a întors capul, dar nu a spus nimic. Prestaţia ei din seara precedentă, când, fără niciun avertisment, mă băgase în groapa leilor, nu ajutase la îmbunătăţirea relaţiei dintre noi. Dar nu lipsa mea de încredere în ea era ceea ce mă preocupa acum. Participând la întâlnirea din seara precedentă, compromisesem în mod grav secretul prezenţei mele în Germania de Est şi, ştiind foarte bine că existau informatori ai Stasi la toate nivelurile societăţii est-germane, nu-mi rămânea altă variantă decât să presupun că nu va trece mult până ce autorităţile vor afla. Iar dacă descopereau vreodată că nu lucram pentru Amnesty International, ci eram de fapt un fost soldat din Forţele Speciale care încerca să afle cât mai multe despre o operaţiune sovietică strict secretă, zilele mele erau numărate.

— Unde ai fost?

Huber a pus o pungă de plastic pe masa din bucătărie şi, fără să se uite la mine, a spus:

— Calmează-te! Am fost până la brutăria de pe strada principală. Presupun că vrei să iei micul dejun?

Am tras ceainicul pe aragaz şi, când am aprins ochiul, am auzit-o oftând.

— Ce s-a întâmplat?

Nici acum nu se uita la mine.

— Doi membri ai Bewegung au fost arestaţi azi-noapte după ce au părăsit biserica. Nu-mi vine să cred că am reuşit să scăpăm.

Mă uitam la flacăra albastră de sub ceainic.

Nici mie nu-mi vine să cred.

Ceainicul a dat în fiert, iar eu am turnat apa fierbinte în căni, le-am dus la masă şi m-am aşezat.

Huber a luat loc pe scaunul din faţa mea. Pe masă, între noi, se afla un coş cu ***Semel***, chifle nemţeşti, şi o farfurie cu şuncă presată care părea plină de apă.

— Spune-mi, aşadar, Herr Butala. Acesta este numele tău real şi chiar lucrezi pentru Amnesty International?

I-am ignorat ambele întrebări, am luat o chiflă, am rupt-o în două şi am schimbat subiectul.

— Dată fiind situaţia prezentă...

Huber m-a întrerupt în mijlocul frazei, tonul vocii ei fiind aproape ostil.

— Şi care, mă rog, ar fi situaţia?

Am ridicat din sprâncene.

— Cea care ne indică faptul că Stasi are deja un om în interiorul organizaţiei Bewegung şi le furnizează informaţii – dacă nu este aşa, cum îţi explici masiva prezenţă de aseară a poliţiei? Zinnwald nu este nici pe departe un mare centru al criminalităţii şi presupun că bărbatul arestat joi nu ştia despre întâlnirea de aseară – care probabil a fost pusă la cale ***după*** arestarea lui, nu-i aşa? Ceea ce înseamnă că au un om înăuntru. Poate că unul dintre cei opt prezenţi la întâlnire – cu noi doi, zece – este cel care i-a avertizat, iar din pricina acestei situaţii

voi avea nevoie de o armă. în caz că sunt încolţit şi nu pot să scap altfel.

Huber nu m-a contrazis şi nu a sugerat că m-aş putea înşela. în schimb, s-a aplecat pe spate şi, balansându-se pe picioarele dinapoi ale scaunului, a deschis sertarul din laterala mesei. A căutat înăuntru şi a scos un pistol de producţie rusească, un Makarov 9 mm. A zâmbit când mi l-a împins peste masă.

— încărcătorul este plin.

M-am gândit să o întreb de ce nu-mi dăduse arma mai devreme, dar nu avea niciun rost. Ştiam de ce. încrederea merge în ambele sensuri. încă mestecând bucata de chiflă, am ridicat arma şi am examinat-o. Apărătorile maro din bachelită de pe părţile laterale ale mânerului purtau în relief steaua rusească cu cinci colţuri în interiorul unui cerc. Chiar dacă îmi spusese că încărcătorul este plin, ca un bun soldat ce sunt, l-am scos şi, verificând dacă primul glonţ se află în încărcător, am reîncărcat arma. Apoi, ţinând arma de ţeavă, cu mânerul îndreptat spre ea, am ridicat din sprâncene.

Nu era nevoie de cuvinte. Ştia care era întrebarea şi a răspuns în consecinţă.

— Proprietarul de drept nu mai are nevoie de el. Este mort.

Scurt şi la obiect.

Am pus pistolul sub curea, la spatele pantalonilor.

— Am nevoie şi de o maşină. Preferabil un Trabant, nu nou, dar în stare bună de funcţionare. Am bani, am zis, apoi am chicotit.

— Este ceva amuzant?

M-am lăsat pe spate în scaun.

— Nu-mi vine să cred că am folosit cuvintele „Trabant” şi „bună funcţionare” în acelaşi enunţ.

Am băgat mâna în buzunar şi am scos bucata de hârtie împăturită pe care mi-o îndesase în palmă Metzger în seara precedentă şi am împins-o pe masă, spre Huber.

— Ştii unde este locul acesta?

Huber a ridicat hârtia şi a despăturit-o.

— Da. Este o pensiune micuţă, aflată la capătul oraşului. S-a strâmbat. Este folosită de mineri. Nu e un loc prea prietenos. De ce vrei să te duci acolo?

Am luat o altă chiflă din coş şi o a doua felie de şuncă. Ştiam că îmi asum un risc enorm întâlnindu-mă cu Metzger, dar la fel de periculos putea fi să-l refuz.

— Trebuie să mă văd cu Metzger acolo astăzi, la 13:30.

Huber a ridicat bucata de hârtie şi mi-a fluturat-o prin faţă.

— De unde ai asta? Ai părăsit casa cât timp am fost plecată?

Am clătinat din cap.

—Nu. Metzger mi-a strecurat-o în mână aseară, pe când ieşeam din biserică.

Deşi eram singuri în apartament, Huber s-a aplecat în faţă şi a coborât vocea, ca şi cum i-ar

fi fost teamă să nu fie auzită de altcineva. Ochii ei îmi spuneau tot ce aveam nevoie să ştiu

— .Ai mare grijă, Andel! Metzger este un om foarte periculos. Nu crede că Bonsack şi noi, ceilalţi, suntem capabili să producem schimbările necesare prin mijloace nonviolente. Unii dintre cei care i s-au opus în trecut au suferit accidente dubioase, iar, în unele cazuri, chiar fatale.

Având în vedere ce spusese Huber, m-am întrebat dacă nu cumva Metzger avea vreo legătură cu dispariţia lui Thomas Littman, din 1986.

La 13:25 stăteam la umbra copacilor de la celălalt capăt al străzii care trecea prin faţa locului unde trebuia să mă întâlnesc cu Metzger. în mâna dreaptă ţineam pistolul Makarov pe care Huber mi-l dăduse în dimineaţa aceea. Am încărcat un glonţ de 9 mm. Cu ţeava Makarovului îndreptată spre pământ, lângă piciorul drept, ţineam percutorul cu degetul mare şi strângeam uşor piedica. Trăgaciul era acum în poziţie semi-armată. Mi-am ridicat jacheta, am băgat pistolul la spatele pantalonilor şi, îndreptându-mă spre intrarea în local, m-am pregătit pentru o confruntare, neştiind ce mă aştepta înăuntru.

Barul în care am intrat era unul tipic est-german: o încăpere de dimensiuni medii, prost luminată, plină cu ceea ce în comerţul cu antichităţi se numeşte „mobila bunicilor”. Mirosul cel mai intens era cel de bere stătută şi de fum de ţigară, deloc neplăcut, ba chiar aş putea spune că îmi părea liniştitor; îmi amintea de mirosul pe care îl simţi când intri într-o cârciumă de acasă,

frecventată de muncitori. în partea stângă, de-a lungul ferestrelor din geam vitrat, se aflau nişte separeuri cu aspect învechit. Pereţii încăperii erau goi şi, cu toate că la început fuseseră zugrăviţi în alb, după ce ani de zile s-au acoperit de fum de ţigară, nuanţa era mai apropiată de un galben-muştar. Am privit în sus. Jumătate dintre luminile care atârnau din tavan nu mai aveau globuri de sticlă, lăsând la vedere becurile goale. într-o ramă din lemn bogat ornamentată, agăţată pe peretele din spatele barului, se afla fotografia lui Erich Honecker, liderul Partidului Comunist est-german, şi, în afară de trei bărbaţi care păreau mineri, aşezaţi în separeul cel mai apropiat de uşă, barul era pustiu. Nici urmă de Metzger.

Am înaintat către bar, am comandat o bere mică şi m-am aşezat la masă, în partea opusă minerilor. Am dus paharul la gură şi m-am oprit.

Sper că berea are gust mai bun decât cafeaua de aici

Am luat o înghiţitură şi, în afară de faptul că mi se părea un pic cam caldă, nu era deloc rea. Din locul unde stăteam aveam o privelişte bună asupra celor trei bărbaţi din separeu, a barmanului şi, lucrul cel mai important, a intrării. Eram conştient de faptul că barmanul şi cei trei clienţi ai lui mă urmăreau cu atenţie de când sosisem.

M-am uitat la ceas.

13:38. A întârziat. Oare punctualitatea nu înseamnă nimic pentru oamenii ăştia?

Mi-am terminat berea şi eram pe punctul de a mă ridica de la masă când uşa s-a deschis şi a intrat Metzger.

M-am aşezat la loc şi l-am urmărit în tăcere cum s-a dus la bar şi a comandat
0 bere mică.

Era îmbrăcat în haine de lucru: o jachetă demodată peste salopeta maro-închis, iar în picioare, nişte bocanci. Abia acum, când stătea în picioare în faţa barului, mi-am dat seama cât era de înalt: avea 1,90 – 1,93 m. Bine făcut, cu părul tuns scurt, părea un muncitor, dar prezenţa lui era impunătoare. Dacă ar fi trebuit să-l etichetez, aş putea spune că îmi amintea de Bill Sykes[1] jucat de Oliver Reed înainte de a decădea.

în vreme ce îl aştepta pe barman să-i umple halba cu bere, şi-a dus mâna la buzunarul jachetei. Barmanul a pus berea în faţa lui Metzger, care a scăpat ceva pe tejghea în timp ce întindea mâna după halbă, un obiect pe care l-a împins către barman. Orice ar fi fost, era negru şi lucea. La început am crezut că e o armă, dar era prea subţire.

L-am văzut pe Metzger că se întoarce şi se sprijină cu spatele de bar. A schimbat priviri cu unul dintre cei trei bărbaţi din separeu. Era una dintre privirile acelea din care reieşea că s-a ajuns la o înţelegere, deşi nu a fost rostită nicio vorbă.

Al dracului de bine!

Metzger s-a îndreptat de spate şi s-a apropiat de locul unde şedeam eu.

1 **Personaj negativ din romanul *Oliver Twist* de Charles Dickens, interpretat magistral de actorul britanic Oliver Reed în filmul *Oliver!* (1968). *(n. trad.)***

M-am ridicat şi i-am întins mâna. De la bun început fusese clar că nu vom fi niciodată prieteni, aşa că, odată încheiate politeţurile, am trecut direct la afaceri.

— Aşadar, ce pot face pentru dumneata, Herr Metzger? De ce ne aflăm aici?

Deşi Metzger avea un zâmbet pe chip, era genul de zâmbet pe care îl vezi la o pisică din desene animate înainte să decapiteze un şoricel.

— Te rog, spune-mi Klaus!

— Aşadar, ce pot face pentru tine, Klaus?

Metzger şi-a lăsat braţele pe masă şi s-a aplecat în faţă.

— Ne-am mai întâlnit vreodată?

Am simţit cum îmi creşte pulsul. încă o dată, chipul lui mi se părea familiar, dar nu-mi dădeam seama de unde.

— Nu.

Metzger mă fixa din nou cu intensitate.

— Cum de eşti aşa de sigur?

— Pentru că mă aflu în Germania de Est pentru prima dată. Şi, cu toate că engleza ta este aproape perfectă, mă îndoiesc că un est-german a petrecut mult timp în Vest.

Bineînţeles că îl abuream, încercând să aflu mai multe despre el. Cunoşteam destui germani în nordul ţării care vorbeau engleză ca să îmi dau seama că engleza lui Metzger nu era învăţată la şcoală. Scopul meu era să-l fac să reia subiectul referitor la identitatea mea şi a celor care mă trimiseseră aici – în speranţa că îi voi putea întări convingerea că vin din partea Amnesty

International – şi să renunţe la acest subiect o dată pentru totdeauna. Dar în adâncul sufletului ştiam că Metzger era tipul de om care nu ia nimic de bun – nu are încredere în nimeni – şi că la un moment dat, în viitorul apropiat, vom purta din nou această conversaţie sau una asemănătoare.

Metzger şi-a mutat privirea de la mine, a ridicat paharul şi a luat o înghiţitură din berea lui înainte de a continua.

— Nu eşti cam tânăr pentru acest gen de activitate?

M-am lăsat pe spate şi am simţit Makarovul care mă împungea în şale.

—Nu chiar. După cum v-am spus aseară, Amnesty merge acum într-o cu totul altă direcţie, având o atitudine mai proactivă. în măsura în care este posibil, încercăm să trimitem oameni pe teren, pentru a culege şi a transmite informaţii nemediate. în trecut, organizaţia s-a bazat pe cuvântul altora, al unor terţe părţi care, deşi posibil bine intenţionate, furnizează informaţii ce poate au fost greşit interpretate sau manipulate. Este un rol potrivit mai degrabă unui tânăr în formă, bărbat sau femeie.

Metzger a mai luat o gură de bere şi a pus paharul înapoi pe masă.

— Speram ca, după scena la care ai fost martor aseară, să-i convingi pe şefii tăi de la Amnesty International, din Londra, că nevoile noastre sunt oarecum diferite.

Ciudată formulare. Am ridicat din sprâncene.

— Diferite în ce fel?

S-a aplecat din nou în faţă.

—în loc să faci un joc de lungă durată, aşa cum insistă Bonsack – să faceţi lobby pe lângă guvernele occidentale în numele nostru, popularizând suferinţa poporului est-german prin intermediul presei şi al televiziunii, toate surse credibile –, poate ar fi mai benefic să ne acordaţi ajutor militar, arme şi personal calificat care să ne înveţe cum să le folosim.

Am rezistat imboldului de a scutura din cap, dar m-am simţit obligat să-mi exprim temerile.

—în primul rând, negocierea unei lovituri de stat este de competenţa CIA-ului; Amnesty nu face aşa ceva. în al doilea rând, nu aveţi cum să câştigaţi un război pe faţă cu autorităţile est-germane şi sovietice. Dumnezeu să ne ferească de un război între Est şi Vest, dar dacă se ajunge la aşa ceva, chiar şi o organizaţie care are dimensiunea şi dotările pe care le are NATO ar întâmpina greutăţi în încercarea de a face faţă. Dată fiind importanţa geografică a Germaniei de Est pentru Uniunea Sovietică, nu te vor lăsa sub nicio formă să câştigi.

Metzger părea jenat, asemenea unui copil care tocmai a fost certat de profesor în faţa colegilor; a încercat imediat să-şi recâştige poziţia.

—Nu imediat, desigur, dar cu ajutor din afară am putea deveni un spin în coasta lor, şi asta pentru o lungă perioadă.

Am privit peste umărul stâng al lui Metzger. Dacă bărbaţii din separeu erau oamenii lui, iar eu îl supăram destul de tare, aş fi putut să mă trezesc în mijlocul unei lupte. Privirea mi-a coborât către piciorul care susţinea

masa la care stăteau şi care se termina cu o placă metalică masivă, bine fixată de podea cu bolţuri.

Metzger nici nu ar avea timp să reacţioneze, iar dacă îl dobor pe cel din capătul separeului, masa fiind fixată de podea, ceilalţi doi vor fi prinşi ca într-o capcană. Ţinte fixe. Apoi mai este şi barmanul. Va fi riscant, dar având în vedere antrenamentul meu, agresivitatea mea şi elementul surpriză, aş putea reuşi.

încrezător că aş câştiga dacă este nevoie, am hotărât să adopt
0 atitudine fermă faţă de Metzger.

— Rebeliunea armată şi eventualele bătălii câştigate de Bewegung împotriva autorităţilor sovietice nu intră în preocupările organizaţiei Amnesty International. Dar îi va interesa foarte mult dacă enervaţi autorităţile comuniste şi provocaţi moartea unor nevinovaţi prinşi la mijloc, iar dacă nu sunteţi precauţi, s-ar putea ca Bewegung, şi nu autorităţile sovietice şi est-germane, să ajungă personajul negativ al întregii poveşti.

Am văzut cum muşchii antebraţului i s-au încordat, iar ochii
1s-au umplut de furie. Era evident că discuţia noastră se putea transforma într-o ceartă adevărată sau chiar în ceva mult mai rău, aşa că trebuia să-i pun capăt. Şi încă foarte repede.

—în plus, asta nu are nicio legătură cu mine. Eu mă aflu aici numai ca să observ şi să raportez.

Metzger a zâmbit.

—Şi cum ai de gând să faci asta, mai exact?

— Asta este problema mea.

Lui Metzger i-a pierit zâmbetul.

—Cred că nu are rost să te întreb cum ai reuşit să pătrunzi în Germania de Est fără să fii observat, nu-i aşa?

I-am zâmbit.

— Nu prea.

Spre surprinderea mea, Metzger nu a insistat cu niciuna dintre întrebări. Dar gândindu-mă mai bine acum, de ce să o fi făcut? Ştia că nu puteam fugi nicăieri. Timpul era de partea lui.

Traversând pe partea cealaltă a drumului, unde Huber mă aştepta în maşina ei, mi-am dat seama că nu luasem parte la o discuţie, ci mai degrabă la un meci de box amical. Unul în care Metzger părea în căutare de informaţii suplimentare despre mine. Judecând după întrebările pe care le pusese şi reacţia sa la răspunsurile mele evazive, indiferent cine îşi închipuia că sunt şi pentru cine lucrez, mă îndoiam că mai credea că vin din partea Amnesty International – şi, ca urmare, nici nu mai speram că povestea asta se va termina bine. Dar nu aveam timp pentru asemenea griji, fiindcă prioritatea era să descopăr cât mai multe despre Operaţiunea Konev.

Joi, 17 august 1989
Pădurea Dresdner Heide

ERA ORA 03:53 când am oprit motorul Trabantului bej de care Huber făcuse rost în ziua precedentă. Maşina era veche de vreo cincisprezece ani dar, deşi caroseria avea mai multe urme, m-a asigurat că partea mecanică este în perfectă stare de funcţionare. Banchetele erau originale,

fabricate din material gri, rezistent, uzate până la punctul în care erau în pericol de a deveni o reţea de găuri întinsă peste arcuri şi materialul spongios, fiind asemănătoare unui maiou din plasă. Motorul însă a pornit din prima şi, deşi cam greoaie în comparaţie cu un BMW sau un Mercedes, transmisia funcţiona, iar frânele şi-au făcut datoria. Partea bună era că vopseaua bej era mult mai plăcută ochiului şi atrăgea mai puţin atenţia decât albastrul-cobalt al maşinii lui Huber. Am coborât din autoturism şi am privit în jur.

Parcasem într-o mică zonă de picnic în interiorul pădurii Dresdner Heide, o rezervaţie naturală întinsă, aflată la periferia de nord a oraşului Dresda, iar când am învârtit cheia în contact, am auzit zgomotul scos de primitivul mecanism de blocare.

Este timpul să aflu dacă Scott a reuşit să se ţină de promisiune

.Era aproape lună plină în seara aceea şi de aceea condusesem ultimii 300 de metri fără lumini, cu turaţia motorului aproape de zero. Punctul de întâlnire se afla la aproximativ 400 de metri spre est de locul unde am parcat în cele din urmă maşina, rămânând să străbat restul drumului pe jos, făcând un ocol şi apropiindu-mă dinspre sud. Trei minute mai târziu, după ce am verificat vizual zona împrejmuitoare, am ieşit dintre tufişuri şi am intrat pe o potecă acoperită de pietriş şi luminată de razele lunii.

Acesta este locul, dar nu e nimeni aici.

După cinci minute, presupunând că Scott a dat greş sau că se petrecuse ceva rău, am hotărât să mă întorc la maşină, dar când am ieşit de pe cărare şi am revenit la umbra copacilor, am auzit zgomotul produs de un vehicul care se apropia.

Ghemuit la pământ şi ascuns între tufe, am recunoscut forma specifică, ca de cutie, a unui Mercedes G Wagon, maşina preferată pe atunci de cei din BRIXMIS. Farurile fuseseră stinse şi, în timp ce automobilul ce se apropia tot mai mult de mine, am privit la ceas.

04:10. A întârziat zece minute. Trebuia să fie aici la ora 04:00. înainte de sosirea mea. Să sperăm că nu am de-a face cu nişte incompetenţi.

Ştiam însă că sunt puţine şanse. Pentru a deveni operator BRIXMIS nu trebuia să depui o muncă la fel de grea din punct de vedere fizic ca în procesul de selecţie şi nici la fel de epuizantă din punct de vedere mental ca la antrenamentul necesar pentru a deveni operator DET, dar nici nu pot spune că era floare la ureche.

Am scos Makarovul de la spate şi am aşteptat ca vehiculul să se oprească, înainte de a ieşi de la adăpost şi a mă apropia din spate. Cu ochii am parcurs în grabă plăcuţa cu numărul de înmatriculare, căutând vreun indiciu că nu era un vehicul
BRIXMIS, ci o replică sovietică – adică o capcană. Atunci am remarcat că maşina nu avea decât doi pasageri. Am îngheţat pe loc, am ridicat arma la nivelul umărului şi am făcut un pas în dreapta, mai aproape de marginea cărării şi de tufişuri.

Unde este al treilea membru al echipei?

„Călătorii" BRIXMIS se deplasau mereu în echipe formate din trei: un ofiţer, un subofiţer şi un şofer. Suspicios, am făcut încă un pas la dreapta, revenind la adăpostul copacilor. Eram gata să abandonez întâlnirea, să fac un ocol înapoi către locul unde parcasem maşina, când portiera din dreptul pasagerului de lângă şofer s-a deschis şi din autoturism a ieşit o siluetă înaltă şi cam deşirată, îmbrăcată în uniformă britanică de camuflaj. Unii soldaţi arată elegant şi impresionant în uniformă. Alţii, printre care mă număr şi eu, par un sac plin cu rahat. Dar sunt unii care, indiferent cât de mult se străduiesc, arată mereu nepotrivit – ca şi cum ar fi furat uniforma şi o poartă sub o falsă identitate. Se întâmplă ca majoritatea celor ce intră în această ultimă categorie să fie ofiţeri tineri şi foarte inteligenţi. Ceea ce numim „faruri în deşert" – sclipitori, dar absolut inutili.

Am zâmbit în sinea mea.

Ăsta trebuie să fie un Rupert[1] ***britanic.***

1 **Poreclă dată unui ofiţer căruia îi lipsesc talentul militar şi simţul practic. (*n. trad.)***

Când m-am apropiat de el, s-a întors şi mi-a întins emoţionat mâna.

— Shore?

Am tresărit auzindu-mi numele rostit cu voce tare pentru prima dată în ultima săptămână, dar apoi mi-am dat seama că Scott nu ar fi dezvăluit numele meu de cod, identitatea mea secretă, nimănui. Nici măcar celor de la BRIXMIS.

— Da.

— Minunat. Sunt căpitanul...

Am ridicat mâna stângă, oprindu-l în mijlocul propoziţiei.

— Este mai bine dacă nu ştiu. Să rămânem la Tom şi şefu, deocamdată.

A dat din cap agitat.

— Am înţeles. Echipamentul tău este în spate.

— Grozav! Să sperăm că este ceea ce am cerut.

Nu aş fi putut face scandal dacă nu era aşa.

L-am urmat pe ofiţer în spatele vehiculului şi am privit în tăcere cum a deschis portiera din spate şi a ridicat o pătură. Sub ea se afla ascuns aparatul radio Clansman PRC-319.

— Bună, frumosule!

L-am auzit pe ofiţer cum a chicotit.

Am spus şi mai devreme că la vremea aceea 319 era cel mai performant aparat, iar capacităţile sale îl făceau obiectul unei aventuri, de lungă durată, cu Forţele Speciale Britanice.

Am trecut una dintre curelele lui peste umăr, am ridicat geanta de voiaj aflată lângă el şi i-am deschis fermoarul. înăuntru era o baterie de rezervă, o antenă-

vergea formată din mai multe secţiuni, care creştea raza de acţiune a aparatului de la 20 de kilometri, posibil cu antena scurtă standard, până la 5.000 de kilometri, ceea ce însemna că acum aveam o cale de comunicare cu BRIXMIS în Berlin. Puteam transmite tot ceea ce reuşeam să aflu despre Operaţiunea Konev, iar UME, unitatea de mesagerie electronică, îmi va permite să o fac fără să fiu interceptat de altcineva. împreună cu bateria şi antena, se aflau şi ceea ce comunitatea transmisioniştilor numeşte „Hamuri", cablurile necesare, conexiunile şi o cască. Voiam să trag fermoarul genţii când atenţia mi-a fost atrasă de ceva. Pe jumătate ascunsă în colţul genţii, am văzut o plăcuţă metalică neagră, lucioasă; era capătul unui încărcător de pistol. Am băgat mâna şi l-am scos. Era încă inserat în mânerul unui pistol Sig Sauer de 9 mm. M-am uitat înspre ofiţer.

—Un tip cu ochelari a apărut săptămâna trecută la sediul din Londra. Nu i-am reţinut numele. Dacă stau să mă gândesc, nici nu-mi amintesc să ne fi spus cum îl cheamă. Mi-a zis să ţi-l dau împreună cu radioul. în geantă mai este şi o cutie cu cincizeci de cartuşe de 9 mm.

A băgat mâna în buzunarul hainei, apoi a scos-o şi mi-a întins-o.

—Aceasta este contribuţia mea. L-am achiziţionat în urmă cu câţiva ani, dintr-un capriciu copilăresc, înainte de a descoperi următorul lucru: „Călătorii" BRIXMIS nu au voie să poarte arme. Nu a fost folosit niciodată, dar dacă eşti nevoit să foloseşti Sig-ul, ţi-ar putea fi util. Am verificat deja, ţeava Sig-ului este filetată.

în palma sa era un amortizor. Am zâmbit amintindu-mi de recenta conversaţie cu Metzger. în mod neaşteptat, ofiţerul de la care primeam Sig-ul îmi transmitea o senzaţie de calm.

—Spre deosebire de Makarovul pe care mi-l dăduse Huber cu puţin timp în urmă, care era proiectat în 1948 şi de atunci era folosit de forţele sovietice şi de cele ale Blocului Estic, Sig Sauer P226 era în uz abia din 1983. Comparativ cu Makarovul, Sig-ul era o armă mult mai robustă. Cu toate că era ceva mai lungă şi mai grea, lungimea mai mare a ţevii şi viteza mai mare a glonţului îi îmbunătăţeau acurateţea şi puterea. Combinat cu amortizorul pe care tocmai îl primisem de la ofiţerul BRIXMIS, îmi oferea un avantaj, în cazul în care voi avea nevoie să-l folosesc, în plus, fusese arma mea de rezervă pe când eram la Hereford, aşa că ştiam pe de rost cum funcţiona şi de ce era în stare.Mulţumesc, şefu', şi dacă nu este prea mare deranjul, aş vrea să vă solicit ca pe durata acestei misiuni să rămâneţi singura persoană de contact direct din interiorul BRIXMIS. Va fi mai sigur pentru toată lumea. Se accelerează întreaga procedură dacă ştiu cu cine trebuie să mă întâlnesc la aceste mici rendez-vous-uri.

— Lucrul acesta este stabilit deja.

Voiam să-i întind mâna când am auzit pe cineva alergând pe poteca acoperită de pietriş din spatele nostru. Neştiind dacă pistolul Sig este încărcat, dar ştiind că ofiţerul BRIXMIS nu este înarmat, am întins mâna după Makarovul meu ascuns sub cureaua de la pantaloni.

Când am scos arma şi m-am întors, l-am văzut pe subofiţerul „Călător”, al treilea om din echipă, alergând pe cărare spre noi. Nu aveam timp de prezentări.

—Se văd nişte faruri de la o maşină care se îndreaptă încoace, şefu'. Arată ca Volga de care am reuşit să scăpăm azi-dimineaţă, la marginea oraşului Karl-Marx-Stadt.

Volga era o berlină mare, de producţie rusească, vopsită predominant în negru, fiind maşina preferată a celor de la KGB şi de la Stasi. Rolul ei era să-i depisteze şi să-i vâneze pe „Călătorii” BRIXMIS.

De asta au întârziat.

Ofiţerul BRIXMIS se îndrepta deja către partea din faţă a Mercedesului când subofiţerul a urcat pe bancheta din spate.

— Bine ar fi să te faci nevăzut cât timp încercăm să-i îndepărtăm de locul asta.

în timp ce mă făceam pierdut printre tufişuri, am auzit cum prinde viaţă motorul puternic al G-Wagon-ului. După o fracţiune de secundă, de sub cauciucuri a început să sară pietriş, iar maşina a accelerat fără zgomot spre ieşirea din pădure şi chiar mai departe, spre Dresda. După treizeci de secunde, a fost urmată de o pereche de faruri care aparţineau Volgăi, am presupus eu.

Pătrunzând în pădurea cufundată din nou în linişte, m-am dus în partea din spate a Trabantului şi am pus echipamentul în portbagaj. Primul lucru pe care îl aveam de făcut era să-i găsesc o ascunzătoare sigură. Relaţia mea cu Huber o luase din nou la vale când, la puţină vreme după miezul nopţii, am părăsit casa, refuzând să-i

spun încotro mă îndrept şi de ce. Drept urmare, ştiam că nu voi îndrepta deloc situaţia dacă apar la uşă cu aparatul 319.

Închizând portbagajul, mâna mi s-a dus la mânerul pistolului Sig ascuns sub curea, pe care am început să-l mângâi. Probabil că la un moment dat în viitor voi avea nevoie de el, dar, la fel ca în cazul aparatului de radio, deocamdată nimeni altcineva nu trebuia să ştie de existenţa lui.

Deşi statul est-german făcea tot posibilul să ascundă cetăţenilor săi evenimentele din Occident, veştile despre ceea ce se petrecea în celelalte ţări ale Blocului Estic, şi mai ales în Ungaria, Polonia şi Cehoslovacia, se răspândeau cu rapiditate. La jumătatea lunii august 1989, ambasada vest-germană din Praga devenise deja unul dintre cele mai importante refugii pentru est-germanii care încercau să intre în Republica Federală Germania. Până la 20 august, erau atât de multe persoane înghesuite în ambasada vest-germană din interiorul Palatului Lobkowicz din Praga, încât ministrul de Externe vest-german nu a avut ce face şi a sistat activităţile curente ale ambasadei. La momentul acela, numărul de refugiaţi est-germani care solicitau azil la reprezentanţa diplomatică a Germaniei de Vest era abia o zecime din totalul celor pe care ambasada va fi silită să-i găzduiască şi să-i hrănească peste numai cinci săptămâni.

Marţi, 22 august 1989
Pădurea Zinnwald

M-AM LĂSAT PE UN GENUNCHI şi am privit cu atenţie în întunericul din jur. Simţurile îmi erau activate la maximum, având senzaţia că văd tot felul de lucruri mişcându-se în beznă, siluete care goneau de la un copac la altul, lucruri care de fapt nici nu se aflau acolo.

Revino-ţi, omule! Nu este nimeni aici la 1:30 noaptea.

Mă aflam în Germania de Est de aproape două săptămâni, dar în ceea ce priveşte Operaţiunea Konev nu făcusem niciun progres şi, sincer să fiu, habar nu aveam de unde să încep.

Având în vedere că Zinnwald trebuia să fie punctul de lansare al acestei presupuse Operaţiuni Konev şi că era posibil să înceapă într-un interval foarte scurt, mă aşteptam să văd o mulţime de trupe şi echipamente est-germane şi sovietice. Dar în realitate, mergând cu maşina prin zonă, fie singur, deşi nu prea des, fie ca pasager în maşina lui Huber, nu am văzut nimic deosebit. Nu observasem nicio activitate militară în zonă şi nu puteam să-i întreb ca din întâmplare pe Huber, pe Bonsak sau pe altcineva „Ce ştii despre Operaţiunea Konev?”

Poate vă închipuiţi că la radio ar fi existat ştiri sau reportaje despre o mişcare de trupe atât de mare. Dar la radioul est-german nu s-ar fi transmis ceva de genul acesta, iar a face aşa ceva fără permisiunea statului ar fi constituit un act de trădare. în plus, în realitate nu ar fi fost nevoie să se anunţe asta la ştiri. Chiar şi înaintarea unui singur regiment de tancuri produce un zgomot enorm, care se aude de la un kilometru şi jumătate, iar

dacă ceva de dimensiunile unei divizii de blindate s-ar fi deplasat în zona Zinnwald, nu ar fi fost nevoie să văd – cu siguranţă aş fi auzit. Apoi ar fi fost neplăcerile ce apăreau – nesfârşitele verificări de securitate la trecerea prin zonă –, nenumăratele baraje rutiere ridicate de poliţia militară. Nu poţi deplasa atâta armament greu, zeci de vehicule şenilate cântărind aproape cincizeci de tone fiecare, cu o manevrabilitate care nu se poate numi decât rudimentară, fără a se lua măsuri de protejare a populaţiei civile locale, prin oprirea sau redirecţionarea traficului şi închiderea şoselelor, uneori pentru ore întregi. Nu, n-aş fi avut cum să ratez o asemenea mişcare de trupe.

După întâlnirea mea cu Metzger de pe 14 august, se puneau întrebări legate de domiciliul meu. Drept urmare, pe 19 august, la câteva zile după întâlnirea cu „Călătorul” BRIXMIS în Pădurea Dresdner Heide, Huber a luat decizia unilaterală de a părăsi cartierul social, de a ne muta într-o căsuţă aflată la vreo optsprezece kilometri spre nord, în care nu locuia nimeni.

Deşi situarea sa izolată însemna că puteam ieşi afară pe lumină, ea insista să nu mă aventurez prea departe, iar eu mă simţeam ca un leu în cuşcă.

Mutarea fusese o decizie pripită; reacţia reflexă a lui Huber şi, prin urmare şi noua noastră reşedinţă, erau departe de a fi ideale. Locuinţa era izolată, fiind situată la periferia unei mici localităţi agricole. Proprietatea era veche, într-o stare proastă şi nu mai fusese locuită de câţiva ani. Apariţia noastră bruscă, la care se adaugă faptul că acum în faţa căsuţei dărăpănate erau parcate

două maşini, începuseră deja să atragă o atenţie pe care nu ne-o doream din partea localnicilor. Bănuiam că nu va dura mult şi urma să ne schimbăm iar locul.

Dată fiind graba mutării noastre din cartierul social în casa curentă, nu avusesem timp să găsesc o nouă ascunzătoare pentru radioul Clansman obţinut de la BRIXMIS. Era încă în locul unde îl pusesem bine, îngropat la rădăcina unui copac mare, căzut la cincizeci de metri în faţa mea. Faptul că nu era aproape şi nu puteam ajunge uşor la el nu constituise o problemă până acum. întrucât nu descoperisem nimic despre Operaţiunea Konev, oricum nu aveam nevoie să-l folosesc zilnic. Dar nu era deloc sigur în locul acela, aşa că trebuia să-i găsesc o nouă ascunzătoare.

Am inspectat zona pentru ultima dată. Convins că sunt singur, am mutat rădăcina într-o parte şi, folosindu-mă de mâinile goale, am început să sap pământul moale de sub ea. După câteva minute, degetele mele au zgâriat foaia subţire de placaj pe care am folosit-o pentru a acoperi groapa mult mai mare pe care o săpasem sub ea.

Am identificat o margine, apoi un colţ şi, cu un deget băgat ca un cârlig sub el, am ridicat aparatul. Sub placaj era un strat subţire de plastic, făcut din plase vechi de cumpărături, iar dedesubtul lor se aflau aparatul şi geanta.

Am trecut cureaua peste umăr. Am fixat compasul meu Silva pe 342 de grade nord prin nord-vest, am ridicat geanta şi, îndepărtându-mă de rădăcina copacului, m-am uitat la ceas.

02:06.

Dacă nu porneam acum, nu aveam cum să găsesc un alt loc pentru aparatul de radio şi apoi să mă întorc la căsuţă înainte ca Huber să se trezească şi să descopere absenţa mea.

Marţi, 22 august 1989
Schwarzbachtal

La 04:42, **stăteam sub copacii** dintr-un crâng, la 200 de metri de intrarea într-o fermă dărăpănată, care se afla la capătul unei alei înguste, pe un mic deal şi înconjurată de câmpuri. Remarcasem ferma în urmă cu câteva zile, când trecusem pe acolo împreună cu Huber, pe drumul dinspre Dresda.

După standarde est-germane, era un complex mare şi întins, alcătuit dintr-o casă, aflată dincolo de intrarea principală, în faţa unui hambar mare. în dreapta lor, plasate oarecum către partea din spate, erau rămăşiţele unei cocini pentru porci (ştiu, un mister: de ce ai plasa o cocină de porci chiar lângă o locuinţă? Dar chiar aşa era). în unghi de nouăzeci de grade cu cocina de porci, în partea ei dreaptă, se afla un grajd cu şase boxe, iar în spatele său, un padoc mic. Chiar în spatele padocului erau două hambare de dimensiuni mai reduse care păreau a fi construcţii mai recente. Un zid din piatră, gata să se prăbuşească, înconjura întregul complex. Era locul ideal, iar când am ajuns la căsuţă am reuşit să localizez ferma pe o hartă veche şi să planific drumul dinspre copacul din pădurea care înconjura Zinnwaldul.

Douăzeci de minute mai târziu am terminat o verificare în grabă a clădirilor. M-am asigurat că nu sunt

folosite ca magazii de depozitare şi că ferma este abandonată în totalitate, apoi m-am apucat să caut o nouă ascunzătoare pentru radio.

între fermă şi hambar am găsit un rezervor de motorină. Am urcat scara metalică lipită de un capăt al rezervorului şi am slăbit piuliţele-fluture care ţineau în loc o trapă de inspectare. Am strecurat lanterna prin gaură şi, acoperind cât mai mult deschizătura cu trunchiul meu, am aprins-o.

în afară de doi centimetri de motorină de pe fund, rezervorul era gol. La o inspecţie mai atentă, acesta părea să fie în bune condiţii, rezistent la intemperii, iar elementele interne – ţevile de admisie şi de aerisire – erau funcţionale şi se aflau încă la locul lor. Era locul perfect pentru ce aveam eu nevoie.

Am stins lanterna şi, sprijinindu-mi picioarele depărtate de marginea rezervorului, am coborât cu atenţie aparatul de radio prin deschizătură. Am folosit curelele de umăr ale chingii pentru a-l suspenda de un cot al ţevii de aerisire şi, după ce am agăţat geanta ce conţinea bateria de rezervă şi hamurile de un colţ al aparatului, am aşezat la loc trapa şi am înşurubat-o.

îmi fusese imposibil de data aceasta să folosesc maşina fără ca Huber să descopere că plecam iar singur. Ultima dată când dispărusem, în noaptea în care mă întâlnisem cu „Călătorul” BRIXMIS în Pădurea Dresdner Heide, se făcuse foc şi pară la întoarcerea mea. Din dorinţa de a evita repetarea episodului, hotărâsem să parcurg pe jos întregul drum de la căsuţa în care stăteam până la Zinnwald şi înapoi la fermă. Acum, că nu mai

eram împovărat de radioul ce cântărea 10 kilograme, de bateria de 6 kilograme şi de hamuri, urma să acopăr repede cei trei kilometri de la fermă şi până la căsuţă.

La ora 05:40, cât am putut de încet, am ridicat fereastra neînchisă din spatele căsuţei în care stăteam cu Huber, am tras perdeaua şi am intrat în noua mea locuinţă. Am privit către uşa aflată în partea opusă. Scaunul pe care îl înţepenisem sub clanţă era încă la locul lui. Am scăpat repede de hainele de stradă, mi-am pus o pereche de pantaloni de trening est-germani şi un tricou şi, după ce am mutat scaunul fără zgomot, am deschis încetişor uşa. Am traversat cât am putut de discret holul, în picioarele goale, am trecut de camera lui Huber şi am intrat în bucătărie.

Am deschis robinetul unic – în căsuţă neexistând alimentare cu apă caldă –, mi-am spălat mâinile de noroi şi am umplut o cană cu apă rece. Dar când am ridicat cana la gură, lumina s-a revărsat în bucătărie, iar eu m-am întors şi am văzut-o pe Huber stând în uşă şi aruncându-mi o privire ucigătoare.

— Ai ieşit din casă?

Rămăsesem fără grai, nu pentru că nu găseam răspunsul, ci pentru că Huber stătea în prag îmbrăcată numai în lenjerie intimă. Nu ştiu ce mă aşteptasem să văd într-un asemenea context, dar, dat fiind că ne aflam în spatele Cortinei de Fier, sigur nu credeam că voi vedea sutienul şi chiloţeii albi şi frumoşi pe care Huber îi purta acum. Avea un corp subţire şi bine lucrat, ca al unei gimnaste; era uluitoare. Mi-am revenit şi am încercat să fac pe nevinovatul.

— Sigur că nu, de ce ai crede asta?

încă se uita urât la mine.

— Pentru că am venit la uşa ta la miezul nopţii şi, când am încercat să o deschid, deşi nu există nicio cheie în toată casa, în afară de cele de la intrare şi de la uşa din spate, cea a dormitorului tău părea încuiată.

Nu avea rost să mint; ştia că fusesem plecat.

Bine, recunosc, nu puteam să dorm. Aveam nevoie de aer curat, aşa că am ieşit să fac o plimbare lungă

.însă răspunsul meu nu a avut darul să o calmeze.

—Nu ar trebui să ieşi singur noaptea. Este periculos. Sunt patrule de poliţie peste tot.

Nu am răspuns, eram prea obosit şi ştiam că încercarea de a inventa o poveste complicată m-ar trăda pe loc. Aşa că, în loc să fac asta, mi-am luat cana cu apă, am trecut în linişte pe lângă Huber şi m-am întors în camera mea.

Am luat Makarovul de unde îl ascunsesem, în spatele dulăpiorului de lângă pat, şi l-am înlocuit cu Sig-ul pe care îl avusesem la mine toată noaptea. Nimeni nu ştia că am Sig-ul şi aşa voiam să rămână. Am verificat siguranţa Makarovului, m-am urcat în pat şi l-am strecurat sub coapsa mea dreaptă.

Două ore mai târziu, chiar înainte de ora 8:00, s-a auzit o bătaie uşoară în uşă. Dar Huber nu bătea niciodată la uşă. Asta făceau musafirii, iar noi ne înţeleseserăm să nu o facem. Dacă unul dintre noi bătea la uşă era un semnal că locul fusese compromis. Am dus mâna la mânerul Makarovului, am tras percutorul şi m-am strecurat fără zgomot afară din pat, trăgând salteaua cu mine în încercarea de a mă proteja câtuşi de puţin, apoi am îngenuncheat pe podea în spatele ei. Văzând uşa care se deschidea încet, am început să apăs pe trăgaci.

Huber şi-a băgat capul prin deschizătura uşii. Acum era îmbrăcată, iar când privirile ni s-au întâlnit, am văzut-o înghiţind în gol.

— Am… am făcut cafea şi am reîncălzit covrigii de ieri. Trebuie să te îmbraci. Avem multe de făcut azi.

A ieşit din cameră, iar eu m-am ridicat, am coborât arma şi am tras salteaua la loc pe pat.

Ce să zic, o schimbare este mereu bine-venită.

Aveam motive serioase pentru a fi sceptic. în afară de ocazionalele drumuri afară, Huber şi cu mine ne petreceam mai toată ziua închişi în casă, făcând tot ce puteam pentru a nu sta unul în calea celuilalt, deşi de când părăsisem cartierul de mineri, ea era ceva mai abordabilă. Dar de fiecare dată când schimba rutina stabilită, nu făcea decât să-mi creeze neplăceri. Ultima decizie importantă pe care o luase, aceea de a ne muta din cartierul minerilor, mă dusese la opt kilometri depărtare de Clansman, de legătura mea cu Vestul şi de viaţa mea.

M-am îmbrăcat repede şi m-am îndreptat spre bucătărie. Huber stătea în dreptul chiuvetei.

— De ce ai bătut la uşa mea azi-noapte şi din nou adineauri? Am crezut că am căzut de acord să nu facem asta niciodată.

Huber a pus două căni de cafea neagră pe masă şi s-a aşezat pe scaun. Faţa şi gâtul îi erau îmbujorate, aprinse.

—îmi pare rău! Am uitat!

Nu eram convins de sinceritatea răspunsului ei.

— Să nu o mai faci, ai avut noroc în dimineaţa asta; data viitoare mai întâi trag şi apoi pun întrebări.

Am auzit-o cum răsuflă cu putere; făcea asta destul de des în ultima vreme. Devenise „un gest reflex” pentru ea, ceva ce faci fără să-ţi dai seama. Singura problemă era că nu ştiam sigur dacă era în batjocură sau numai un semn

de frustrare, dar, dată fiind atmosfera din casă din acel moment, am decis să trec totul cu vederea.

—Ce este cu graba asta?

Ea se uita fix la masă.

— După micul dejun va trebui să ne strângem lucrurile. Asigură-te că nu laşi nimic în urmă. Arde tot ce nu ne mai trebuie. După ce plecăm de aici, nu ne mai întoarcem.

Am fixat-o cu privirea.

— Unde plecăm?

— în seara asta are loc o întâlnire importantă; la ea vor participa toţi membrii din conducerea Bewegung – comandanţii districtuali din toată Saxonia. Când se va termina, va trebui să ne mutăm la Leipzig.

Nu mă puteam gândi decât la efortul pe care îl făcusem în urmă cu numai câteva ore pentru a recupera radioul din Zinnwald. Apoi – lucru mult mai important – era Operaţiunea Konev, motivul pentru care mă aflam în Germania de Est. Nu puteam afla ce se întâmpla tocmai de la Leipzig – la 170 de kilometri depărtare; deşi reuşiserăm să facem din când în când în timpul zilei o călătorie până în Zinnwald, nu era niciun semn că s-ar produce mişcări de trupe în zonă sau altceva neobişnuit. Şi chiar dacă s-ar fi petrecut ceva, mă aşteptam ca cei câţiva membri ai Bewegung cu care am intrat ocazional în contact să fi menţionat ceva. Dar ei nu spuseseră nimic.

—Este cam din pripă, nu crezi? Nu suntem aici decât de câteva zile. Ce se întâmplă? Avem vreo problemă? îmi ascunzi ceva?

Privirea ei a întâlnit-o pe a mea, albastrul ochilor ei era rece ca un foc de gheaţă şi am auzit-o suflând din nou greu pe nas, dar mai tare; de data asta nu mai era nicio umbră de îndoială – îşi pierdea răbdarea cu neîncrederea mea în ea. Ceea ce îmi transmitea era doar dispreţ.

Marţi, 22 august 1989

Pădurea Zinnwald

ERA ABIA TRECUT DE ORA 20:30 şi ne aflam la un kilometru şi jumătate, în interiorul pădurii, când am ajuns la o confluenţă a cărărilor şi am văzut că farurile maşinii lui Huber s-au stins. Am făcut la fel. Dat fiind ceea ce îmi spusese înainte de a părăsi căsuţa de la ţară, urma să străbatem ultimii trei kilometri ai călătoriei în întuneric, folosindu-ne de frâne numai în caz de urgenţă.

Am parcat Trabantul meu în spatele maşinii lui Huber şi am înaintat în grabă, m-am sprijinit de portiera maşinii ei şi nu am lăsat-o să o deschidă.

Cu mâna pe mâner, mi-a aruncat o privire urâtă prin geamul deschis.

— Ce crezi că faci?

Am zâmbit.

— Aşadar, ce voiai azi-dimineaţă?

Huber s-a uitat la mine ca şi cum nu înţelesese întrebarea.

-Ce?

— Când ai venit la mine în cameră, după miezul nopţii, şi ai găsit uşa încuiată, ce voiai?

Nu a zis nimic; era clar că nu avea o scuză pregătită şi nici nu a putut inventa una pe loc. Oricare ar fi fost

motivul pentru care bătuse la uşa mea, era evident că nu voia să mi-l spună acum.

Am făcut un pas în spate. Am deschis portiera, m-am înclinat în faţa ei într-o manieră ironică şi i-am ţinut uşa să coboare.

Ea m-a împins la o parte şi a trântit portiera, apoi am urmat-o în cabana pădurarului zâmbind. Cabana era destul de mare, aproape pătrată, având aproximativ şase metri pe şase, dar după câte vedeam, nu era decât o singură uşă, cea prin care intraserăm noi, şi o singură încăpere, în care se înghesuiau vreo treizeci de oameni. După cum era de aşteptat în mijlocul unei păduri est-germane, înăuntru nu erau decât o măsuţă şi două-trei scaune, toate ocupate acum. Cei care nu găseau un loc să se aşeze stăteau în picioare, sprijiniţi de pereţi, cu chipurile din ce în ce mai bine mascate de un nor de fum care se îngroşa cu repeziciune.

Recunoşteam câteva dintre chipurile din încăpere, fiind vorba de persoane ce fuseseră la biserică în noaptea în care poliţia a blocat accesul în Zinnwald, şi aflasem de la Huber că ceilalţi erau lideri de multă vreme ai muncitorilor din fabricile şi minele din zonă. La momentul potrivit, aceştia îi vor scoate pe colegii lor pe străzi şi vor declanşa prima grevă naţională din Germania de Est din ultimii cincizeci de ani. Dar, în mod surprinzător, nu îi puteam zări pe Metzger şi pe niciunul dintre ceilalţi extremişti.în absenţa lui Metzger, adjunctul lui, Bonsack, preluase controlul şi, fiind un om inteligent, căruia îi plăcea să vorbească, nu a irosit ocazia aceasta. Ca urmare, a fost descurajată orice discuţie despre o revoltă

armată, iar Bonsack şi restul comitetului şi-au prezentat planurile pentru o serie de mitinguri care, sperau ei, vor da startul unei revoluţii fără curgere de sânge şi care să se răspândească de-a lungul întregii Germanii de Est, dar şi peste graniţele sale.

M-am întrebat ce făceam eu acolo în seara aceea. De ce mă adusese Huber cu ea? Oare pentru că Bewegung „înghiţise" povestea că lucrez pentru Amnesty International? Aveau de gând să-şi intensifice operaţiunile şi voiau să observ la faţa locului cum se desfăşoară ceea ce ar putea deveni o situaţie extrem de violentă, înainte de a relata povestea superiorilor mei, care la rândul lor să o aducă la cunoştinţă lumii întregi? Sau îşi dăduseră seama că ascundeam altceva şi, dacă aşa era, le-aş putea fi de folos într-un alt mod? Desigur, explicaţia putea fi una mult mai simplă: că Huber, însoţitoarea mea, fiind pe punctul de a se muta la Leipzig, nu putea să mă lase singur.

Mi-am dat seama că, dacă suspiciunile mele erau întemeiate, iar Bewegung urma să-şi intensifice operaţiunile, atunci ăsta era exact genul de situaţie pentru care fusesem antrenat. Regimentul trimitea cu regularitate echipe mici în ţări prietene sub auspiciile unor consilieri militari, dar mereu înarmaţi cu instrucţiuni stricte să nu se amestece în conflicte. Drept urmare, acum suspectam că misiunea mea actuală era pe cale să o ia pe urma tuturor aşa-numitelor operaţiuni „de consiliere militară" ale Regimentului din trecut.

Eu eram un soldat profesionist. Nu-mi stătea în fire să fug de o luptă şi ştiam că, mai devreme sau mai târziu, îmi va fi imposibil să trag o linie între un observator şi un combatant propriu-zis. Dacă Bewegung avea să câştige, atunci va veni inevitabil momentul când opoziţia paşnică va eşua şi lucrurile vor deveni foarte urâte. La momenul acela voi fi silit să încalc ordinele lui Scott şi să stau alături de Bewegung, în calea gloanţelor.

Dar privind cu atenţie în încăpere, ştiam că cel puţin unul dintre cei prezenţi este un trădător, un informator al Stasi, poate chiar un agent KGB sub acoperire, şi că la o adică voi fi nevoit să-l ucid. Iar dacă îmi erau confirmate suspiciunile, agentul ar putea fi chiar Huber.

Dat fiind tot timpul pe care îl petreceam în strânsă proximitate unul cu celălalt, poate părea ciudat că încă îi spuneam Huber, şi nu Kirsten. Ei bine, era un mecanism de autoapărare – o modalitate de a simplifica orice decizie ulterioară.

Odată, în timpul unui exerciţiu, un participant dintr-o altă ţară NATO l-a întrebat pe un prieten apropiat despre mine:

— De ce nu ne place?

Replica a venit scurt şi la obiect:

— Pentru că într-o zi ar putea fi nevoit să vă ucidă.

Soldatul a părut surprins şi a început să se bâlbâie.

— Da..., dar suntem prieteni, suntem toţi de aceeaşi parte a baricadei.

Din nou, răspunsul a fost scurt, la obiect şi nu a lăsat loc de interpretări.

— Numai în mintea ta, prietene – nu şi într-a lui!

Desigur, exagera pentru efect, şi cu toate că mă întristează
să o recunosc acum, la momentul acela exact aşa vedeam relaţia mea cu Huber.

Duminică, 27 august 1989

M Ă AFLAM ÎN GERMANIA DE EST de puţin mai mult de o lună. întotdeauna mă interesaseră evenimentele mondiale şi eram la curent cu tot ceea ce se petrecea, dar acum, ca urmare a abilităţii guvernului est-german de a controla mass-media naţională, nu ştiam ce se întâmplă în lume – dincolo de frontiera intergermană.

Leipzig

Am deschis uşa ***Gastehaus-***ului ce se afla la colţul lui Goethestrafie, în Leipzig, şi am cercetat barul prin lumina difuză şi fumul de ţigară dinăuntru. Aşa cum este de aşteptat de la barul unei pensiuni dintr-un oraş important, interiorul era ceva mai elegant decât cel în care mă întâlnisem cu Metzger, la câteva zile după sosirea mea în Zinnwald. Mobilierul nu era acoperit cu catifea şi nici nu avea o înfăţişare modernă. De fapt, calitatea mobilierului, decoraţiunile şi atmosfera îmi aminteau de un local muncitoresc din Belfastul anilor 1970-1975. Singurul lucru care mi-a rămas în minte este dimensiunea minusculă a scaunelor din lemn ce înconjurau mesele. Circumferinţa şezutului şi înălţimea scaunului erau şi ele ciudate, astfel încât, aşezat, erai ca un briceag închis pe jumătate – era extrem de incomod.

Abia după un minut i-am remarcat pe Huber, Bonsack şi pe ceilalţi doi membri ai Bewegung – Gerhard Fischer şi Horst Mayer. Veniseră împreună cu Bonsack de la Zinnwald şi se comportau ca nişte gărzi personale. Se pare că Metzger preferase să rămână în Zinnwald ca urmare a poziţiei pe care o ocupa la mină.

Cei patru erau aplecaţi împreună deasupra unei mese, într-un colţ, şi, când m-am apropiat, am înţeles că starea lor era departe de a fi una pozitivă.

Am rămas în picioare.

— Ce s-a întâmplat?

Huber a ridicat capul, s-a uitat la mine, iar apoi l-a lăsat din nou în jos.

—Guvernul a anunţat că toate graniţele internaţionale se vor închide începând din acest moment.

Am simţit cum îmi creşte pulsul.

—Cum toate? Chiar şi cele cu ţările vecine membre ale Pactului de la Varşovia, cum este Cehoslovacia?

Huber continua să se holbeze la masă. Parcă se adresa ei, nu mie.

— Nu. Aceea este singura graniţă care va rămâne deschisă. Dar se închide graniţa lor cu Austria. Ordinele vin direct de la Moscova.

Aşezându-mă pe scaunul liber de lângă Huber, am privit peste masă la Bonsack.

— Peter?

Bonsack a ridicat capul şi am văzut cum din ochi îi dispare dorinţa de a lupta. Sărmanul om era epuizat. Am pus următoarea întrebare, dar de data asta pe un ton dur, aproape revendicativ.

— Şi acum ce se întâmplă?

Lui Bonsack i-au trebuit câteva secunde înainte de a-mi răspunde.

— Cu toate graniţele închise, mai puţin una, suntem prinşi în capcană, nu putem nici măcar să înaintăm către est. Cu fiecare zi, oamenii sunt mai nemulţumiţi de liderii noştri. Mă tem că nemulţumirea lor va creşte şi vor ajunge să ia situaţia în propriile mâini.

Bonsack avea dreptate. Fără o coordonare bună, orice formă de opoziţie a poporului est-german era sortită eşecului şi urma să se încheie cu o vărsare de sânge. Părea că în cele din urmă Metzger va obţine ce îşi dorea.

Am privit la cei aflaţi în jurul mesei.

— Şi? Asta-i tot? Renunţăm pur şi simplu?

în clipa aceea mi-am dat seama că folosisem pronumele de persoana întâi, lucru care nu trecuse neobservat.

Bonsack a ridicat capul şi a zâmbit.

— Nu suntem pregătiţi, Andel! Primul miting este planificat să aibă loc abia peste o lună, la sfârşitul lui septembrie. Nu cred că oamenii vor aştepta atât.

Ştiam că, dacă nu-i fac să-şi revină, şi asta cât mai repede, Bewegung – sau cel puţin facţiunea lui Bonsack – era terminat. M-am aplecat peste masă.

— în cazul acesta, devansează data. Oricum nu ştie nimeni din afara organizaţiei ce am plănuit.

Am făcut-o din nou. Am folosit persoana întâi în locul persoanei a doua şi mi se părea, aşa cum anticipasem în cabana pădurarului de lângă Zinnwald, că războiul dus de Bewegung devine rapid şi războiul meu.

— Dacă vrei să mobilizezi masele şi să eviţi riscul uciderii a sute de oameni pe străzi, trebuie să acţionezi acum.

Huber s-a întors către mine.

—Nu este aşa de simplu. Trebuie să pregătim materialele informative. Apoi să găsim oameni de încredere care să le distribuie. Toate acestea necesită timp, pe care însă nu-l avem la dispoziţie.

Am remarcat o notă de frustare în vocea ei, care se transforma cu rapiditate în furie. Am clătinat din cap.

— Nu, nu necesită timp!

Am ezitat. Ceea ce eram pe punctul de a face putea pune în primejdie atât siguranţa mea, cât şi misiunea pe care o aveam în Germania de Est, dar cum situaţia era gravă, simţeam că nu am de ales şi, dacă aveam vreo şansă să ajut la salvarea organizaţiei Bewegung, trebuia să risc. Am respirat adânc.

—Am acces la o staţie militară (de transmisie) de ultimă generaţie, capabilă să transmită la o distanţă de 5.000 de kilometri spre vest, fără a fi detectată. în acest moment, la fel ca mine, nu face decât să stea degeaba, încercând să se ferească de Stasi.

Bonsack a ridicat capul atât de repede, încât aproape că i-a înţepenit gâtul. Apoi a rămas nemişcat, holbându-se la mine în tăcere, dar nu a durat mult şi, după cum îi era obiceiul, a dat drumul unei rafale de întrebări.

— De unde ai staţia? De câtă vreme eşti în posesia ei şi, mai ales, unde se află acum?

Aveam senzaţia că afirmaţia mea pripită, deşi rostită cu cele mai bune intenţii la momentul acela, deschisese o cutie imensă cu viermi, o cutie a Pandorei pe care îmi va fi imposibil să o închid, dar ce făcusem era deja făcut şi nu aveam cum să mai dau înapoi.

Nu am băgat în seamă întrebările lui Bonsack.

— Toate astea nu mai contează acum.

Şi, spre surprinderea mea, el nu a insistat să-i dau informaţii despre aparatul de transmisie sau locul unde se afla în acel moment.

în cele din urmă, a vorbit.

— Aşadar, Andel, ce propunere ai?

—Trebuie să cădeţi de acord asupra datei, orei şi locului primului miting. Este obligatoriu să se desfăşoare într-un loc vizibil, aici, în Leipzig, ca să fie uşor de ajuns la el şi să nu fie nevoie ca oamenii să călătorească mult. Având în vedere situaţia actuală, trebuie să se petreacă cât mai repede.

M-am oprit, dându-le timp să proceseze tot ce le spusesem.

— Apoi avem nevoie de un tipograf bun. Cineva în care să avem încredere. îl punem să tipărească vreo două sute de afişe prin care îi îndemnăm pe oameni să intre pe o frecvenţă radio vestică, la o anumită dată şi oră.

în timp ce vorbeam, am văzut cum în ochii lui Bonsack reapar atât speranţa, cât şi dorinţa de luptă. Atitudinea lui se schimba cu rapiditate. Am continuat.

—Cu o zi sau două înainte de miting, voi transmite informaţiile despre ora şi locul de desfăşurare

persoanelor mele de contact din Vest. La rândul lor, ele le vor comunica mass-mediei din Germania de Vest, împreună cu instrucţiunea ca informaţiile să nu fie difuzate până nu se hotărăşte momentul potrivit. Să sperăm că protestatarii vor veni cu sutele.

Totul avea noimă, dar îmi dădeam seama că, dacă aveam dreptate, iar unul dintre cei aşezaţi în jurul mesei în seara aceasta lucra pentru Stasi, îmi asumam un risc enorm. Simţeam însă că este un pericol pe care trebuie să mi-l asum; fie o făceam, fie stăteam deoparte şi priveam cum totul se năruie. Mai ştiam şi că persoanele din jurul mesei auzeau toate acestea pentru prima dată şi că, prin urmare, aveau nevoie de ceva timp ca să le asimileze.

Bonsack s-a lăsat pe spate în scaun şi după câteva minute a zâmbit.

— Este un plan minunat prin simplitatea lui. Ştiu un tipograf care va fi mai mult decât dispus să ne ajute.

La momentul acela nu exista, atât cât înţelegeam eu, o structură de comandă unitară în cadrul mişcării de eliberare est-germane. Dar Bonsack chiar părea să aibă un plan şi avea contacte cu un număr tot mai mare de grupări mai mici ce apăreau în sudul Germaniei de Est.

— Bun. Acum nu mai trebuie decât să decidem data, ora şi locul.

Bonsack a rămas tăcut o clipă sau două, apoi a afirmat:

—Doi preoţi luterani ţin slujbe săptămânale numite ***Friedensgebet,*** „Rugăciune pentru pace”, în fiecare luni seară la Nikolaikirche – Biserica Sf. Nicolae –, în apropiere de Piaţa Karl Marx. Numărul participanţilor

este mic, uneori fiind prezente mai puţin de douăzeci de persoane, dar ar fi locul ideal pentru primul miting de protest.

Deşi Bonsack în mod evident reintrase în joc, Huber şi ceilalţi doi încă aveau rezerve.

Huber a vorbit prima.

— Şi pe cine punem să distribuie aceste broşuri? Mai avem foarte puţine persoane de încredere. Poliţia a mai arestat azi-noapte patru dintre oamenii noştri din Dresda .

în afară de întâlnirea aceea din cabana pădurarului din pădurea de lângă Zinnwald, îi mai văzusem o singură dată pe liderii Bewegung, în Zinnwald, şi, pentru că din motive de securitate menţineau la minimum contactul direct între celulele localizate în oraşe diferite, nu ştiam cât de mare este de fapt organizaţia. Ce ştiam însă era că din pricina campaniei neobosite duse de Stasi pentru a distruge astfel de organizaţii, se părea că mesajul celor de la Bewegung nu ajungea la mase. Drept urmare, credeam că scopurile sale nu vor fi niciodată atinse.

M-am întors şi am privit-o pe Huber. Deşi părea furioasă şi obosită, era totuşi întruchiparea frumuseţii şi, oricât de mult încercam, nu reuşeam să uit imaginea ei, stând în picioare, în dreptul uşii, îmbrăcată numai în lenjerie intimă, în dimineaţa aceea din căsuţa unde ne ascunsesem în urmă cu cinci zile. Am alungat gândul acesta.

— Este simplu: sunt afişe, nu broşuri, aşa că nu e nevoie să le distribuim direct oamenilor; ar fi prea periculos şi ne-ar lua mult timp. Le lipim pe panouri de

lemn, pe stâlpii de electricitate, pe indicatoarele stradale, oriunde ar putea fi văzute de publicul larg. Noi cinci ne vom asuma sarcina de a le pune acolo unde ar face cel mai mult rău. Nu este nevoie să mai ştie altcineva despre ceea ce avem de gând să facem. Ba chiar aş spune că nu trebuie să afle alte persoane, în afară de noi cinci, aflaţi aici în seara asta. Cu cât ştiu mai puţini despre planul nostru, cu atât autorităţile au mai puţine şanse să-l descopere şi să-i pună capăt. Singurul lucru pe care mai trebuie să-l aflăm este care dintre posturile de radio vest-germane are cel mai bun semnal în zona Leipzig şi să-i verificăm frecvenţa.

Bonsack şi-a pus braţele pe masă şi s-a aplecat în faţă.

— Ce facem cu Klaus Metzger? Fiind adjunctul meu, ar trebui, desigur, să-i spunem ce se petrece, nu-i aşa?

Am rememorat întâlnirea mea cu Metzger de la bar. El îmi zâmbise când mă întrebase:

— Şi cum ai de gând să faci asta?

Mi-a trecut prin minte că acum Metzger deja bănuia că aveam un aparat de radio şi că, dacă afla ce intenţionam să facem, ar fi furat radioul şi l-ar fi folosit pentru atingerea scopurilor sale violente, adică pentru a crea o baie de sânge. Am privit către lumina care se reflecta din ochelarii fumurii, cu rame groase, ai lui Bonsack.

— Nu, este mai simplu dacă nu ştie nimeni altcineva.

Am privit la toţi cei aflaţi în jurul mesei.

—Suntem cu toţii de acord? Nimeni altcineva în afară de noi cinci nu trebuie să afle despre plan; absolut nimeni.

în cele din urmă, toţi au căzut de acord. Mai ştiam şi că, nedezvăluind nimic restului organizaţiei, păstrând secretul între noi, dacă autorităţile aflau şi încercau să pună capăt planului nostru, atunci trădătorul era unul dintre cei prezenţi aici în seara aceasta.

Vineri, 1 septembrie 1989

Leipzig

ABIA TRECUSE DE ORA 22:00 şi, ca de obicei la ora aceea, străzile erau practic pustii. O urmăream pe Huber care fixa ultimul ei afiş peste o fotografie cu Erich Honecker, liderul comunist est-german. Era lipită pe un panou de lemn de lângă autogara centrală din Leipzig. Posterul era vechi, rămas de la alegerile est-germane ţinute în urmă cu patru luni, pe 7 mai, dar indiferent cât de vechi era, un asemenea act de sfidare ar fi fost aspru pedepsit dacă eram prinşi.

Zâmbeam când m-am întors spre maşină, dar buna mea dispoziţie a fost de scurtă durată. La 150 de metri în faţă, era un Wartburg negru 353, care se apropia de bornele de beton ce împărţeau strada în două. Am continuat să privesc, iar din maşină au ieşit doi bărbaţi care au început să meargă agale pe trotuar, venind spre noi. Având în vedere că maşina era una dintre cele mai bune din Germania de Est, cei de la KGB şi Stasi o foloseau adesea, iar cei doi care se dăduseră jos din ea erau îmbrăcaţi în haine civile şi lucrau probabil pentru una dintre cele două organizaţii.

Asta înseamnă să fii prins cu degetul în borcanul cu dulceaţă

.Ştiam că apariţia lor bruscă nu era o coincidenţă. Aş fi înţeles dacă era o echipă de poliţie locală est-germană care patrula sectorul ce îi era alocat, dar având în vedere maşina, hainele civile şi faptul că nu exista niciun motiv logic pentru care să se afle aici la ora aceasta din noapte, cineva trebuie să fi vândut pontul autorităţilor.

Am apucat-o pe Huber de umăr, am tras-o de lângă panou şi am împins-o în maşina mea.

— Pleacă de aici imediat; voi încerca să îi ţin departe de tine, dar orice ar fi, ***nu*** te întoarce la casă. De îndată ce ieşi din zonă, găseşte un teren viran şi dă foc maşinii, aşa cum ţi-am arătat, apoi găseşte o ascunzătoare unde să stai câteva ore înainte de a te întoarce la casă pe jos. Ne vedem acolo mai târziu.

Când am trântit portiera în spatele ei, iar Trabantul bej s-a îndepărtat de bordură, am văzut că cei doi bărbaţi s-au oprit. Maşina fiindu-le blocată în spatele bornelor, acum ezitau dacă să mă urmărească pe mine pe jos sau să se întoarcă la maşină şi să pornească după Huber. Era momentul să le forţez mâna şi să-i ajut să ia decizia corectă. Am scos de la cureaua pantalonilor Makarovul pe care mi-l dăduse Huber în urmă cu o lună. Ţintind la numai un metru deasupra capetelor lor, am apăsat pe trăgaci – de două ori, în succesiune scurtă.

Deşi aveam arma de aproape o lună, era prima dată când trăgeam cu ea şi, dintr-un motiv sau altul, nu mi se părea ceva firesc. Dar aruncasem mănuşa; marea întrebare era dacă acum, fiind doi împotriva unuia, vor accepta provocarea sau se vor întoarce la maşină şi vor cere întăriri, riscând astfel să ne piardă pe amândoi?

în timp ce treceam printr-o deschizătură dintr-un panou, spre terenul viran care se întindea dincolo de el, am aruncat o privire peste umărul drept. Cei doi alergau pe stradă spre mine, cu armele scoase.

Bună decizie, băieţi!

După 150 de metri, în cealaltă parte a terenului părăsit, se vedea ceva ce părea a fi o zonă industrială. Dacă aveam dreptate şi îmi puteam croi drum prin reţeaua de clădiri, aş fi pătruns într-un adevărat labirint.

Este drept că eu trăsesem primele focuri, dar ultimul lucru pe care mi-l doream era să fiu implicat într-o vânătoare şi într-un schimb de focuri cu reprezentanţi ai autorităţilor est-germane sau sovietice. Huber reuşise să scape. Acum era rândul meu să fac acelaşi lucru.

Traversând terenul părăsit şi apropiindu-mă de zona industrială, am văzut ceea ce părea a fi o autobază, înconjurată de un grilaj înalt, din cornier, cu vârfuri ascuţite, de tipul structurii care înconjoară curţile uzinelor din Marea Britanie. în curte nu se afla niciun vehicul, ci numai două pompe de motorină în partea dreaptă, un indiciu clar al întrebuinţării sale de odinioară. în cealaltă parte, chiar în faţa porţilor principale, se aflau două clădiri de două etaje, plasate faţă în faţă. Prin spaţiul dintre ele vedeam grilajul ce înconjura întreaga curte. Pe jumătate ascuns la capătul îndepărtat al clădirii din stânga şi în afara grilajului, era ceva ce părea capătul unei pasarele. Cele două porţi de acces în curte erau legate cu un lanţ care atârna, având un lacăt prins în centrul său, dar deschizătura dintre ele nu era destul de mare ca să mă pot strecura prin ea. M-am aşezat pe

pământ. Am apucat cu mâna capătul de jos al unei porţi şi, folosind lanţul ca pe un pivot, am împins în cealaltă poartă cu piciorul drept pentru a mări spaţiul dintre lanţ şi pământ, iar după cincisprezece secunde reuşisem să trec printre ele.

în timp ce mă îndreptam spre clădirea din dreapta, am auzit zgomotul produs de un tren care părea din ce în ce mai aproape de locul în care mă aflam eu. Ţinând cât puteam de strâns Makarovul în mâna dreaptă, am lovit uşa cu toată puterea. Am văzut-o cum se îndoaie sub greutatea bocancului meu, dar lacătul a rezistat. Am lovit din nou şi din nou. La a patra lovitură, lacătul a cedat, iar uşa a zburat într-o parte. Am aruncat o privire peste umărul stâng. Cei doi urmăritori ai mei erau acum în dreptul porţilor, iar unul dintre ei începuse să se caţăre pe grilaj.

Trebuia să rămân în raza lor vizuală, să mă asigur că mă văd intrând în clădire şi mă urmează. Dacă nu-i mai vedeam şi totul se transforma într-un joc de-a v-aţi ascunselea, depăşit numeric şi aflat pe teren necunoscut, putea să mi se înfunde. Am ridicat arma în aer şi am apăsat pe trăgaci. L-am văzut pe bărbatul care era călare pe grilaj cum lasă capul în jos pentru o clipă, atunci când împuşcătura a răsunat de-a lungul curţii, apoi a ridicat capul şi a arătat spre mine.

Am pătruns în clădire, am sprintat în sus pe o scară cu vreo cincisprezece trepte şi, ajuns la primul etaj, m-am oprit; ochii mei au trecut în revistă un şir de uşi de birou deschise, încăperile din spatele lor erau goale; nu se vedea niciun fel de mobilier, ci numai maculatură de

birou. Atât curtea, cât şi birourile fuseseră abandonate. M-am întors spre stânga şi am văzut un al doilea şir de trepte. La etaj era o uşă care părea a fi ieşirea de incendiu.

Am împins în bara metalică orizontală din centrul ei şi, când uşa s-a deschis, m-am trezit pe un acoperiş drept, aflat la treizeci de metri deasupra pământului.

Distanţa dintre cele două clădiri era de trei metri şi ceva, dar cea la care mă uitam acum părea mai scundă cu mai bine de 1,20 metri decât cea pe care mă aflam eu. Toate acestea creau o iluzie optică, mi-am spus în sinea mea, care făcea ca cea de-a doua clădire să pară mai îndepărtată decât era în realitate. Mi-am amintit de Aldershot şi de zilele petrecute în Compania P[1]. Am avut un test similar pe Trainasium, un curs de atac aerian şi, aşa cum se întâmplase şi atunci, şi aceasta urma să fie o încercare a încrederii în sine.

Mărimea distanţei dintre clădiri le va încetini ritmul; se vor gândi de două ori dacă să mă urmeze, în timp ce aterizarea în partea cealaltă va mări distanţa orizontală dintre noi.

Cred că cel mai simplu mod de a înţelege situaţia aceasta este să vă gândiţi la un săritor în lungime. Punctul de plecare şi groapa în care aterizează sunt la acelaşi nivel. Dat fiind că în momentul aterizării atletul mai are încă mult elan, dacă groapa de aterizare ar fi la

---

1 ***P(egasus) Company*, în engleză, în original – organizaţie de selecţie şi antrenament a Forţelor Armate Britanice, localizată la Centrul de antrenament pentru infanterie din Catterick, North Yorkshire. (*n. trad.)***

1,20 metri sub nivelul punctului de plecare, ar putea străbate o distanţă orizontală un pic mai mare.

M-am întors la uşa de incendiu şi, cu spatele lipit de ea, căutând acei câţiva centimetri în plus pentru a-mi lua avânt, m-am îmbărbătat. Am auzit zgomot de paşi care urcau scările din spatele meu. Era „acum ori niciodată”, dar nu voiam să mă gândesc şi la consecinţe. Aşa că, umplându-mi plămânii cu aer, am început să alerg.

Când m-am apropiat de marginea acoperişului, am mărit pasul şi am auzit cum uşa de incendiu a izbit peretele atunci când s-a deschis în spatele meu. Cu o sincronizare perfectă, ca un săritor în lungime de la Olimpiadă, am lovit buza de piatră a clădirii, m-am lansat în aer şi am privit în jos, la suprafaţa de beton aflată la 9 metri sub mine.

O fracţiune de secundă mai târziu, picioarele mele atingeau acoperişul vecin. Ţinând încă Makarovul în mâna dreaptă şi străduindu-mă să-mi menţin avântul, m-am ghemuit şi m-am rostogolit înainte. Când m-am ridicat din nou în picioare, am continuat să înaintez şi, accelerând încă o dată, am auzit două împuşcături.

Revenisem acum la viteza mea maximă şi mă îndreptam spre celălalt capăt al acoperişului, dar de data asta nu am avut timp să verific dimensiunea spaţiului, ci speram doar să o fi calculat corect. Ajuns la marginea acoperişului, m-am avântat în sus şi înainte. La 3 metri în faţă şi la 2,5 metri sub mine se afla pasarela care trecea peste calea ferată. Dar între clădire şi pasarelă, la şase metri sub mine, erau vârfurile ascuţite ale grilajului din

cornier, continuarea gardului ce înconjura perimetrul autobazei.

în timpul căderii spre pasarelă, am auzit fluieratul unui tren de marfa care lua încetişor o curbă spre stânga şi în clipa aceea am privit în jos.

Dacă reuşeşti aterizezi pe pod, prinzi trenul şi ai scăpat. Dacă nu, vei muri gâtuit de grilajul acela şi nu va mai conta.

Sâmbătă, 2 septembrie 1989

ERA APROAPE ORA 02:00 când am cotit pe stradă şi m-am oprit. La treizeci de metri în faţă, aşteptând la intrarea pe o alee îngustă, stătea Huber. Nu mă văzuse; privirea ei era fixată pe ceea ce se petrecea la celălalt capăt al străzii. După câteva secunde, am ajuns în spatele ei, m-am aplecat şi i-am şoptit în ureche:

— Ce se întâmplă?

Luată prin surprindere de neaşteptata mea sosire, s-a întors cu faţa spre mine şi mi-a înconjurat gâtul cu braţele, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru cu putinţă.

Mi-am strecurat braţul drept în jurul taliei sale şi am privit peste umărul ei drept, spre casa în care locuiam. Casa de unde seara pornisem operaţiunea de împrăştiere a afişelor. Am simţit-o că slăbeşte strânsoarea şi se întoarce să privească în aceeaşi direcţie.

—Au găsit casa conspirativă; îi arestează pe toţi cei dinăuntru.

O casă conspirativă, aşa cum am spus şi mai devreme, este o casă ce nu are nicio legătură cu indivizii sau organizaţia care intenţionează să se adăpostească acolo.

Dar aici, în Germania de Est, se făcea un pas mai departe. Aici însemna că respectiva casă nu fusese vizitată înainte de Stasi şi deci nu era pe lista lor de serviciu. Casele acestea mai erau diferite şi prin faptul că Bewegung părea să le folosească drept locuri de întâlnire. Aceasta era a doua aşa-numită casă conspirativă în care se făcuse o descindere de la sosirea noastră la Lepizig şi, după cum vă puteţi imagina, reacţia mea la cea mai recentă veste proastă primită a fost extrem de pragmatică.

— I-au găsit pe Bonsack şi pe ceilalţi doi, pe Fisher şi pe Mayer – gărzile lui Bonsack?

Ea s-a întors pentru a mă privi.

— Nu cred. Nu e niciu indiciu că s-ar afla aici.

Mă uitam încă în lungul străzii.

— Bun. Atunci putem presupune că sunt liberi şi că informaţiile despre mitingul de luni seară sunt încă secrete.

M-am gândit la cei doi bărbaţi pe care îi lăsasem pe acoperişul din curtea autobazei. Se părea că informatorul nostru, oricine ar fi fost el, nu renunţase la jocul lui mortal.

Mi-a atras atenţia o mişcare de pe cealaltă parte a străzii. Parţial ascuns în spatele unui felinar stradal, la douăzeci de metri mai aproape de locul acţiunii decât eram noi, se afla acelaşi ofiţer KGB pe care îl văzusem în automobilul Volga în seara aceea, în Zinnwald, dar de data aceasta nici urmă de maşină. Părea că se afla acolo tot în calitate de observator şi nu lua parte la operaţiunea care avea loc la mai puţin de o sută de metri în faţă. Chiar atunci, fără niciun avertisment, s-a întors spre noi.

Primul meu instinct a fost să mă întorc, să o trag pe Huber după mine şi să mă îndepărtez cu eleganţă, dar apoi mi-am dat seama că aşa am atrage şi mai mult atenţia asupra noastră. L-am face curios pe individ. Prin urmare, cu braţul încă înconjurându-i mijlocul, am lipit-o pe Huber de mine şi, făcând un pas înainte, am împins-o în zid şi am sărutat-o pe buze. Era singurul contact fizic pe care îl avusesem cu ea şi, spre surprinderea mea, în loc să încerce să mă împingă, Huber m-a tras mai aproape şi a deschis încetişor gura.

Am privit-o în ochi; îi ţinea închişi. Fără să-mi întrerup sărutul, am întors-o treptat către partea mea dreaptă şi am îndepărtat-o de zid. Ţinând-o cu spatele la rus, am privit scurt peste umărul ei drept şi am simţit greutatea Makarovului care se mişca sub betelia pantalonilor. Dar nu puteam să-l folosesc, să apăs trăgaciul, decât în ultimă instanţă, iar în clipa aceea am decis ca de acum încolo să port la mine Sig-ul cu amortizor.

Spre uşurarea mea, rusul şi-a îndreptat atenţia către ceea ce se petrecea la capătul îndepărtat al străzii. Se pare că nu ne considera decât un cuplu de îndrăgostiţi. Am încercat să mă desprind de Huber, să înaintez pe alee, dar colega mea părea hotărâtă să stea în continuare agăţată de mine. După câteva secunde, prinzând-o ferm de încheietura mâinii drepte, ne-am retras la adăpostul întunericului.

— Ştii cine este rusul acela?

Huber se grăbea în spatele meu ca un copil mic ale cărui picioare sunt prea scunde şi nu pot ţine pasul. A

întors capul şi a privit în urmă prin spaţiul dintre noi, peste umărul ei drept.

— Nu.

—Trebuie să aflăm cine este, şi asta repede. Este a doua oară când dăm de el. O dată a fost o întâmplare. A doua oară este intenţie. Sigur caută ceva sau pe cineva.

Funcţionam pe pilot automat.

— Mi-ai incendiat maşina?

Huber zâmbea încă.

— Da. Aşa cum mi-ai spus. Am părăsit-o pe un teren viran în nordul oraşului. Am băgat o cârpă în ţeava de alimentare şi i-am dat foc. Până am ajuns la şosea, ardea ca o torţă. Caroseria începea deja să se topească.

— Bravo!

Era mare păcat, de fapt. Mă ataşasem de hârbul acela, dar, cum era singurul lucru care ne putea lega de afişe şi după tot ce se petrecuse la autobază, trebuia să dispară.

— Unde ai parcat maşina ta?

— Unde este mereu, pe strada din spatele gării.

— în regulă! Ei bine, nu ne putem întoarce la casa noastră, ci va trebui să găsim un loc unde să ne punem la adăpost. Să ne odihnim. Apoi, când se face ziuă, o să împrumut maşina ta. Am ceva de făcut şi este prea periculos să te amestec şi pe tine.

Huber a vrut să protesteze, dar eu nu o mai ascultam, ci îi dădeam deja noi ordine.

—Trebuie să-i găseşti pe Bonsack şi pe ceilalţi, dar nu le spune ce s-a întâmplat aseară în staţia de autobuz sau despre apariţia rusului din seara asta. Trebuie să fie în

formă maximă luni seară. Nu este nevoie să îi mai punem şi alte griji în cârcă – oricum va afla mai târziu.

Sâmbătă, 2 septembrie 1989

Schwartzbachtal

AM ÎNAINTAT PE ALEE spre ferma părăsită unde ascunsesem aparatul Clansman în urmă cu douăsprezece zile. Cu două sute de metri înainte de a ajunge la destinaţie, am tras maşina lui Huber în afara şoselei şi am parcat-o la umbra copacilor.

Am căutat să văd dacă mai era cineva prin preajmă. Nu era nimeni, nici măcar vreun vehicul; absolut nimic. Peste zece minute, eram căţărat pe un morman de paleţi vechi, dincolo de porţile de acces în hambar. Am luat aplicaţia de mesagerie a radioului şi m-am pregătit să scriu textul. De îndată ce am terminat şi i-am verificat conţinutul, m-am uitat la ceas.

Era 15:57. Riscam enorm venind la fermă şi folosind radioul în timpul zilei, dar ascuns în interiorul hambarului, imposibil de observat dinspre casă, putem lucra fără să fiu văzut şi fără să mă folosesc de o lanternă.

Cu ajutorul aplicaţiei, de îndată ce mesajul era compus, restul procesului era simplu. La celălalt capăt, aşa cum stabilisem într-o scurtă transmisie în urma întâlnirii din ***Gästehaus-ul*** din Leipzig, se afla tânărul ofiţer din BRIXMIS cu care mă întâlnisem în Pădurea Dresdner Heide. Dacă îmi urmase instrucţiunile, acum se afla singur în camera de comunicaţii (Comcen) din Blocul Londra, aflat în „Complexul Olimpic Berlin 1936”.

După trei minute, la ora 16:00, am apăsat butonul de trimitere. Mesajul fusese transmis sub forma unui semnal nedetectabil, de două secunde. Capacitatea de transmisie a aparatului 319 îl făcea extrem de dificil de localizat. Pe de altă parte, cu cât dura mai mult campania Bewegung, cu atât aveam de făcut mai multe transmisiuni şi tot cu atât creşteau şansele Unităţii de Supraveghere Electronică (USE) a RDG-ului de a detecta radioul, dar şi pe mine.

Mesajul meu conţinea data, ora şi locul mitingului de luni seara. Dar, pentru a nu da niciun fel de indiciu autorităţilor est-germane cât mai mult timp posibil, cerusem ca informaţiile să nu fie trimise mass-mediei vest-germane pâna la ora 16:00, pe 4 septembrie, ziua mitingului, şi era obligatoriu să fie difuzate exact la ora 17:00, în aceeaşi zi.

Având siguranţa că Biserica Luterană sprijinea în mod evident nevoia de reforme politice din Germania de Est, speram că, după ce vor citi afişele, un număr mare de cetăţeni din Leipzig să intre pe frecvenţa vestică şi apoi să se adune în curtea Bisericii Sf. Nicolae (Nikolaikirche). Dacă totul se desfăşura conform planului, mitingul urma să înceapă la ora 18:30, imediat după Rugăciunea săptămânală pentru pace (***Friedensgebet***). Era ca şi făcut. Roţile se puseseră în mişcare, dar eram perfect conştient de faptul că în mod cert guvernul est-german nu va accepta acest act de sfidare fără să lupte – deci urmau repercusiuni severe.

Luni, 18 septembrie 1989

E LA ACEA PRIMĂ ÎNTÂLNIRE de pe 4 septembrie, numă

Leipzig

Drul participanţilor la mitingurile săptămânale organizate de Bewegung crescuse constant. Cea de-a doua întâlnire, de pe 11 septembrie, atrăsese peste 1.200 de persoane, iar în seara aceasta veniseră 1.500 pentru a-şi arăta susţinerea. Era clar că poporul est-german se ralia acestei cauze şi, în ciuda riscului cât se poate de real care atârna deasupra capetelor lor, putând fi arestaţi, bătuţi şi poate chiar mai rău, refuzau să se lase intimidaţi.

Dar la fel de clar era faptul că autorităţile erau hotărâte să înăbuşe protestele. Stând la marginea mulţimii, am văzut cum poliţiştii în uniformă, susţinuţi de trupe de luptă, s-au apropiat pentru a-l aresta pe Bonsack şi pe ceilalţi vorbitori, dar au fost îndepărtaţi de mulţime.

După câteva clipe, am remarcat-o pe Huber care se îndrepta în direcţia mea, cu chipul îmbujorat de emoţie.

— Vino cu mine! Este cineva cu care vreau să-ţi fac cunoştinţă.

Bună ziua! Şi eu mă bucur să te văd!

Cu Huber conducându-mă prin mijlocul mulţimii, ne-am croit drum repede şi fără multe obstacole, oprindu-ne în cele din urmă în dreptul unei femei în vârstă.

Huber a bătut-o pe femeie pe umăr, iar ea s-a întors spre noi.

—Aceasta este Klaudia. Până de curând a lucrat ca femeie de serviciu la sediul Stasi din Dresda. Dacă îl vezi

pe ofiţerul rus care te interesează, arată-i-l şi ea va face tot posibilul să îl identifice.

Cunoşteam răspunsul la următoarea mea întrebare, dar căutam o confirmare.

— Nu ştiam că Stasi şi KGB-ul împart aceeaşi clădire în Dresda.

Huber i s-a adresat femeii în germană, apoi s-a întors către mine.

—Nu o împart. Se pare că cele două organizaţii nu au avut niciodată încredere una în cealaltă, iar KGB-iştii sunt mereu la sediul Stasi de pe Bautzner Strafte, interogând muncitorii civili şi căutând informaţii despre operaţiunile Stasi.

Am zâmbit şi am început să scrutez şirul lung de uniforme verzi-gri şi maronii care înconjurau acum piaţa, iar în cele din urmă am remarcat-o pe una care se distingea faţă de toate celelalte. Luând-o pe Klaudia cu blândeţe de braţ şi vorbindu-i în şoaptă, i-am ghidat privirea către ţintă.

—Acolo, el este, ofiţerul rus cu reverele albastre! Ştii cine este?

Femeia i-a studiat chipul. în mod evident, ochii nu o mai ajutau ca în tinereţe, se chinuia să vadă. După câteva secunde, ca la un semnal, rusul şi-a ridicat cascheta şi şi-a netezit părul cu mâna stângă.

Klaudia a scuipat pe jos. Nu a ezitat nicio clipă.

— Acela este maiorul Vladimir Puţin. Este şeful KGB-ului din Saxonia.

Pe atunci, numele acesta nu însemna nimic pentru mine. Dar faptul că era şeful KGB-ului aici, în Saxonia, şi

părea să arate un interes mai mult decât personal faţă de ceea ce se întâmpla însemna că operaţiunile desfăşurate în prezent de Stasi împotriva membrilor Bewegung nu erau unele de rutină.

Miercuri, TI septembrie 1989

Schwartzbachtal

PE MĂSURĂ CE VEŞTILE despre evenimentele din Leipzig se răspândeau, aici se adunau susţinători din alte oraşe germane, mai ales din Dresda, Zwickau şi Karl-Marx-Stadt, pentru a participa la mitinguri. în urmă cu două zile, pe 25 septembrie, incinta Bisericii Sf. Nicolae nemaifiind destul de mare să-i încapă pe toţi, cei peste 8.000 de oameni umpluseră Piaţa Karl-Marx-Stadt aflată în apropiere, pentru a-şi demonstra susţinerea. Mitingurile deveniseră un eveniment săptămânal, iar politica protestului paşnic propusă de Bonsack câştiga teren. Drept urmare, nu mai era necesar să transmit către Comcen, la Berlin, ora şi locul de desfăşurare a fiecărui miting. De fapt, cu susţinerea Bisericii Luterane şi pentru că Nikolaikirche era punctul focal ideal, nu fusese necesar să fac decât o sigură transmisiune, prima de fapt.

Nu descoperisem încă nimic despre Operaţiunea Konev. Dar dacă informaţiile oferite de omul lui Scott, indiferent cine era el, erau corecte, Konev urma să înceapă peste numai zece zile, indiferent ce era asta. Exista un Regiment Sovietic de tancuri staţionat permanent în Dresda, dar deocamdată nu se raportaseră mişcări suplimentare de trupe sau sosirea de armament greu, tancuri sau artilerie nici în Dresda, nici în zona

Zinnwald, aşa că scepticismul meu creştea încontinuu. Ba chiar aveam dubii serioase că Operaţiunea Konev fusese vreodată ceva real, gândindu-mă dacă nu cumva era o informaţie falsă a sovieticilor plasată în mod inteligent omului lui Scott, înlocuitorul lui Littman, cel care îi transmisese lui Scott informaţia despre Operaţiunea Konev înainte de a „dispărea”, la fel ca Littman. Poate că operaţiunea nu fusese decât o încercare intenţionată a sovieticilor şi a est-germanilor de a accentua tensiunile dintre Est şi Vest?

Abia trecuse de ora 14:00 când am terminat de strâns ultima piuliţă-fluture a trapei de inspectare de la rezervorul de motorină şi am auzit zgomotul unei maşini care îşi croia drum pe alee, spre fermă. Radioul fiind bine ascuns în interiorul rezervorului, m-am îndreptat spre intrarea principală a fermei. Două minute mai târziu, ghemuit în spatele zidului de piatră de lângă poarta principală, am văzut o maşină oprită lângă crângul unde parcasem Trabantul lui Huber. Era un Wartburg 353. Nimeni nu a coborât din maşină şi nimeni nu a urcat în ea. Am rămas locului, nemişcat, amintindu-mi de noaptea în care fusese cât pe ce ca eu şi Huber să fim prinşi lângă staţia de autobuz din Leipzig.

Câteva minute mai târziu, autoturismul s-a mişcat din loc, dar în loc să avanseze pe alee, spre fermă, a dat înapoi, înspre crâng, şi a oprit lângă maşina lui Huber. Nu după mult timp, au apărut doi bărbaţi îmbrăcaţi în haine civile şi, după o discuţie care părea aprinsă, au început să meargă pe alee, venind spre mine.

După siluete, bănuiam că sunt aceeaşi doi bărbaţi care mă urmăriseră pe acoperişuri în noaptea aceea în Leipzig şi, dacă aşa stăteau lucrurile, atunci sosirea lor la fermă nu era o coincidenţă – aşa cum nu fusese nici în Leipzig.

Ferma era situată la capătul aleii, pe o ridicătură de pământ – ceva mai sus decât crângul unde parcasem Trabantul –, aşa că aveam atât avantajul unei bune vizibilităţi asupra celor care înaintau pe alee şi, dacă se ajungea la un schimb de focuri, cât şi o direcţie bună de tragere. Dar nu îmi doream deloc să fiu implicat într-o luptă cu arme de la distanţă, şi cu atât mai puţin în una împotriva autorităţilor est-germane, care fără îndoială ar fi chemat ajutoare de îndată ce lucrurile ar fi luat o întorsătură neaşteptată. Prin urmare, rămânând în poziţie ghemuită, m-am îndepărtat de poartă şi am pătruns mai adânc în interiorul complexului.

Ascuns dincolo de ceea ce rămăsese din vechea cocină, i-am urmărit pe cei doi bărbaţi care au intrat în fermă şi s-au despărţit, cu pistoalele scoase şi ţinute pe lângă corp. Ştiau că este cineva aici – prezenţa maşinii lui Huber le-o confirmase –, dar dacă mă căutau chiar pe mine anume, atunci o singură persoană ştia că nu mă aflam în Leipzig în după-amiaza aceea, iar aceasta era Huber, pentru că îi luasem maşina.

Când cel mai solid dintre cei doi bărbaţi a dispărut în casă, l-am văzut pe celălalt intrând în hambar, pe lângă rezervorul de motorină. Era momentul să fac o mişcare. Dacă găseam o cale să ajung între ei şi autoturismul lor,

să dezactivez micuţa staţie de emisie-recepţie cu care este dotată orice maşină de poliţie şi despre care presupuneam că exista şi într-un Wartburg, aveam o şansă să scap de ei.

Era nevoie să mă mişc, dar chiar în momentul în care părăseam adăpostul şi mă aventuram în spaţiul deschis, bărbatul care intrase în hambar a apărut la mai puţin de cincizeci de metri de mine. Am îngheţat privindu-l cum sondează zona din jur cu privirea. După câteva secunde privirile ni s-au întâlnit.

Rahat, este timpul pentru planul B.

Singura problemă era că nu aveam un plan B, dar acum trebuia să inventez foarte repede unul. M-am întors în fugă spre clădirea cu grajduri şi, când am trecut dincolo de uşile ei duble, am auzit o împuşcătură.

— MANFRED – ***Er ist hier draußen!*** [Este aici!]

Nu am dat nicio atenţie celor şase boxe din lemn care flancau partea dreaptă a coridorului pavat, ci am trecut pe lângă ele fără să mă opresc. Băgând Makarovul la curea, am scos pistolul Sig din buzunarul drept al jachetei şi amortizorul din cel stâng şi l-am înşurubat pe ţeavă.

Ieşirea din hambar a bărbatului îmi răpise şansa de a mă interpune între cei doi şi maşina lor. Singura mea şansă de supravieţuire era fie să îl ucid, fie să îl incapacitez pe unul dintre ei, fără să mă dau de gol în faţa celui de-al doilea, nearătându-i unde mă aflu.

în spatele ultimei boxe fusese odată o mică zonă de înşeuare. Barele de metal de care atârnau seile, frâiele şi căpestrele erau încă fixate în zid. în jurul lor nu se mai găseau decât nişte cărămizi: era capătul clădirii, o

fundătură. Nu mai puteam înainta. Acesta era planul meu: dacă nu erau uşi şi ferestre însemna că urmăritorii mei nu puteau să ajungă la mine decât din faţă, dinspre culoar. Oricare ar fi rezultatul înfruntării de astăzi, aici se va petrece.

Am târât un balot de fân pe jos, luptându-mă cu senzaţia de tuse din pricina norului mare de praf care s-a ridicat în aer. L-am împins bine la peretele din lemn care separa ultima boxă de zona de înşeuare. Speram ca peretele din lemn să fie destul de gros încât să oprească salva unui pistol de 9 mm, arma pe care o văzusem în mâinile celor doi bărbaţi, dar în caz că nu era aşa, balotul de fân ar fi oprit orice reuşea să treacă prin perete.

Făcând din nou ceea ce un soldat face din instinct, m-am poziţionat în spatele peretelui din lemn al boxei şi al balotului de fân, pentru a-mi proteja corpul şi capul de gloanţe, dar păstrând simultan o bună vizibilitate asupra culoarului şi a celui care era atât de prost încât să se aventureze într-acolo.

Am văzut o umbră care creştea pe zidul opus intrării în grajd. După câteva secunde, în lumina soarelui care strălucea în spatele său, am văzut o siluetă ce avansa de-a lungul culoarului şi se îndrepta încetişor spre mine. Trebuia să-l las să se apropie mai mult înainte de a face orice altă mişcare.

Judecând după viteza cu care avansa pe lângă boxele goale, deschizând uşile cu lovituri de picior şi verificând-o pe fiecare, părea să creadă că nu făcusem nimic altceva decât să trec în fugă prin clădire.

L-am auzit lovind o altă uşă şi verificând înăuntru. Nu mai era decât o singură boxă până la zona de înşeuare, aşa că am strâns bine Sig-ul în mână. Nu mă vedea. Am auzit cum a lovit uşa cu bocancul, am simţit vibraţia, iar când uşa s-a lovit de peretele din lemn al boxei, am lăsat capul în jos din instinct.

Sprijinit într-un genunchi şi cu ţinta aflată în ultima boxă, am mutat un picior la dreapta, ca să pot privi culoarul şi l-am aşteptat pe bărbat să facă o mişcare.

Găsind ultima boxă goală şi presupunând, după câte se părea, că părăsisem clădirea, s-a relaxat şi a coborât arma. Revenind pe culoar şi întorcându-se către mine, ochii ni s-au întâlnit pentru a doua oară, iar eu am apăsat trăgaciul Sig-ului dotat cu amortizor – de două ori.

Membrii Armatei Verzi, forţele non-speciale, sunt antrenaţi întotdeauna să împuşte în centrul celei mai mari mase vizibile, prioritatea fiind aceea de a lovi şi a opri ţinta. Dar într-o situaţie de luptă antiteroristă, în care sunt în pericol vieţile ostaticilor civili, în timpul unui atac asupra unui avion, unui tren, unui autobuz sau unei clădiri, când ţinta se poate ascunde în spatele unei femei sau al unui copil nevinovat, folosindu-i ca scut uman, această strategie este periculoasă şi impracticabilă, în asemenea situaţii, s-ar putea să nu îl mai ai a doua oară pe terorist în bătaia armei, iar eu petrecusem destule ore în poligonul de trageri şi în aşa-numita Killing House[1] a Regimentului, ca să am siguranţa necesară pentru a ţinti foarte precis.

---

1 **Edificiu special construit pentru antrenamentul Forţelor Britanice Speciale, în vederea pregătirii operaţiunilor de eliberare a ostaticilor.** ***(n. trad.)***

Când cele două gloanţe, perfect plasate, au pătruns în piciorul omului, deasupra genunchiului, am văzut că arma i-a căzut la pământ. Şi-a apucat rana cu ambele mâini, având gura larg deschisă, dar din ea nu ieşea niciun sunet. Parcă durerea îi îngheţase coardele vocale; omul s-a prăbuşit în tăcere pe podeaua pavată.

Cu Sig-ul îndreptat acum către capul lui, m-am ridicat şi am înaintat în linişte de-a lungul coridorului către el. Eram la un metru şi jumătate de acesta când a început să geamă. Sunetele scoase de el se înteţeau cu fiecare pas pe care îl mai făceam eu spre locul unde zăcea, iar acum erau presărate cu înjurături.

Am dus arătătorul mâinii stângi la buze.

— Sprichst du Englisch?[1]

A dat din cap în semn că da.

— ***Gut!***[2] Niciun cuvânt, dacă scoţi un sunet înainte să-ţi spun eu, te omor. înţelegi?

Omul a strâns din dinţi şi a dat din nou din cap, luptându-se cu durerea.

M-am lăsat pe vine lângă el, am ridicat Makarovul care îi căzuse din mână, l-am băgat în buzunarul jachetei şi am lipit gura ţevii Sig-ului de tâmpla lui stângă. Clădirea se cufundase din nou în tăcere.

Abia peste două minute am auzit strigătele unui om.

— Dieter! Dieter, ***wo bist du?***[3]

L-am înghiontit pe bărbatul rănit în cap cu Sig-ul.

---

1 **„Vorbeşti limba engleză?” în germană, în original. (*n. red.)***

2 **„Bine!”, în germană, în original. (*n. red.)***

3 **„Unde eşti?” în germană, în original. (*n. red.)***

— Strigă-l, Dieter!

A ezitat. Am mutat gura ţevii de la tâmplă la piciorul lui drept şi am început să-i înşurubez încetişor capătul amortizorului într-una dintre rănile deschise. A fost suficient.

— Aah... ***Ich bin hier in,*** Manfred. ***În den stallen***[1]***.*** îndeplinindu-şi rolul, mi-a trecut prin cap să-l omor, înlăturând permanent problema, dar uciderea cu sânge rece a unui om lipsit de apărare nu îi stă în fire unui soldat. Cu o singură mişcare, am ridicat Sig-ul în diagonala corpului, spre umărul stâng, şi l-am lovit scurt cu ţeava armei în tâmplă. L-am lăsat inconştient.

Ţinând Sig-ul cu ambele mâini, cu braţele întinse şi ridicate la nivelul umerilor, am înaintat repede, dar calm, de-a lungul culoarului, către boxa cea mai apropiată de intrarea în grajd. Ghemuit înăuntru, am lăsat uşa boxei pe jumătate deschisă şi, cu toate că eu vedeam foarte bine corpul inconştient care zăcea la capătul culoarului, eram ascuns vederii celui ce ar fi pătruns în clădire în spatele meu.

Cineva se mişca în faţa intrării în grajd, dar eu nu aveam la dispoziţie toată ziua. Cu cât situaţia asta se prelungea, cu atât devenea mai periculoasă pentru mine. Apoi mai era şi Dieter, bărbatul pe care îl împuşcasem în picior şi îl lăsasem inconştient. Dacă îşi revenea şi se trezea, putea foarte bine să încerce să-şi atenţioneze colegul. Era momentul să grăbesc lucrurile. Era momentul să-i dau de veste celui de afară că mă aflam în

---

1 **„Sunt aici... în grajduri!” în germană, în original. (*n. red.)***

interior. Ghemuit pe vine, cu spatele sprijinit de peretele din lemn, am lăsat Sig-ul armat pe coapsa piciorului drept. Am scos din buzunar Makarovul pe care îl luasem de la Dieter, am glisat înapoi butonul care eliberează încărcătorul aflat în mânerul pistolului, iar acesta a căzut fără zgomot pe podeaua acoperită cu paie. Am golit camera cartuşului. Goală acum şi fără să mai prezinte un pericol, am apucat arma de ţeavă şi am aruncat-o în peretele de lemn al boxei cu un zgomot puternic. După câteva secunde, am auzit paşi intrând în grajd şi înaintând pe culoar, în spatele meu.

— Dieter?

Dieter nu a răspuns, dar când partenerul său a cotit, i-a văzut corpul inert care zăcea în celălalt capăt al culoarului.

Omul a trecut în grabă dincolo de locul unde mă aflam eu şi a îngenuncheat lângă partenerul său inconştient.

Am zâmbit ironic.

Separe că planul B funcţionează.

Protejat încă de pereţii din lemn ai boxei, iar bărbatul fiind întors cu spatele la mine, m-am ridicat cu grijă. Am înălţat Sig-ul la nivelul umerilor şi am adus cătarea în linie cu ceafa lui, ţintind locul unde baza craniului se uneşte cu şira spinării.

Ar fi fost atât de uşor să-l ucid, dar aveam nevoie de nişte răspunsuri.

Spre surprinderea mea, deşi venele îmi erau inundate de adrenalină, vocea mi-a rămas calmă şi controlată când i-am vorbit în germană.

—Nu te mişca! Pune arma pe podea! Ridică-te... încet!

Iniţial a ezitat. Pentru o clipă am crezut că plănuia să se
opună, dar apoi se pare că s-a răzgândit. Stând drept, cu arma la picioare, a ridicat braţele.

— întoarce-te! încetişor!

Când s-a întors, i-am văzut chipul pentru prima oară şi l-am recunoscut imediat. După câte ştiam eu, omul care se afla în faţa mea nu era membru al KGB-ului sau al Stasi, ci unul dintre bătăuşii lui Metzger. Era „Majordomul", omul care mă împinsese de la spate prin pasaj, înainte de a se aşeza supus în spatele lui Metzger în seara aceea, în biserica din Zinnwald.

Ţinându-l în bătaia armei, am ieşit din boxă şi am înaintat pe culoar. Dieter, omul pe care îl împuşcasem mai devreme, începea să-şi revină. I-am aruncat o privire, dar neînarmat şi cu două gloanţe în picior, nu constituia o ameninţare pentru mine. Mi-am îndreptat atenţia către al doilea bărbat. Nu avea rost să continui conversaţia în germană, din moment ce ştiam că „Majordomul" vorbeşte engleza.

— Ţine mâinile sus şi împinge arma încoace.

Cum arma lui s-a oprit la treizeci de centimetri în faţa mea, am continuat cu instrucţiunile.

— Acum îngenunchează. încrucişează-ţi degetele şi pune mâinile pe vârful capului, ca să le pot vedea.

A făcut cum i-am ordonat.

— Acum încrucişează-ţi gleznele picioarelor şi aşază-te pe
ele.

Din nou, a făcut cum i s-a spus.

M-am apropiat.

— Cum te cheamă?

Nu am văzut nicio urmă de ezitare. Cum prietenul său zăcea întins lângă el, iar pistolul meu era îndreptat spre capul lui, nu avea nimic de pierdut, ci numai de câştigat dacă coopera.

— Manfred. Manfred Adler.

Mă relaxasem puţin. Cum Adler şi partenerul său nu erau membri ai autorităţilor est-germane, eram sigur că în maşina lor nu se găsea niciun aparat de emisie, ceea ce însemna că nu aveau cum să fi chemat ajutoare înainte de a intra pe alee, către fermă. Aleea se înfunda, iar ferma care se găsea la capătul ei nu era înconjurată decât de nişte câmpuri. Toate astea însemnau că un vehicul nu se putea apropia decât din faţă, pe alee, şi eu îl puteam auzi cu mult timp înainte de sosi. Deşi nu aveam la dispoziţie un timp nelimitat, simţeam că era destul pentru a obţine răspunsurile pe care le căutam.

— Ei bine, Manfred, răspunsurile la întrebările mele vor hotărî dacă tu şi partenerul tău veţi trăi sau veţi muri. înţelegi?

Nu avea niciun rost să joc frumos. Oamenii aceştia trăiau într-o lume dură, una în care viaţa valora foarte puţin şi orice urmă de bunătate din partea mea ar fi fost luată drept un semn de slăbiciune.

Ca orice bun anchetator, cunoşteam deja răspunsurile la unele dintre întrebările pe care voiam să le pun. Ceea ce urmăream era confirmarea faptului că Adler îmi va spune adevărul – înainte de a trece la întrebările ale căror răspunsuri nu le ştiam.

— Metzger v-a trimis astăzi aici? Corect?

Adler a încuviinţat din cap.

—Ca să faceţi ce?

Adler a privit în jos, la partenerul său rănit care, deşi suferea, era acum complet treaz. Adler a ridicat capul şi m-a privit din nou.

—Trebuia să încercăm să găsim radioul.

De unde ştie Metzger că am un radio? M-am gândit la conversaţia avută cu el în barul de la periferia Zinnwaldului. ***Eu mă aflu aici numai ca să observ şi să raportez... Şi cum ai de gând să faci asta, mai exact?*** Pentru că ghicise deja.

—Şi dacă l-aţi fi găsit, trebuia să i-l duceţi lui. Corect?

Adler a încuviinţat din nou.

Răspunsurile la toate întrebările pe care le puneam de acum încolo lui Adler urmau să aibă consecinţe, iar răspunsul la următoarea întrebare avea să hotărască ce să fac cu aparatul Clansman la sfârşitul acestei zile.

—Cine v-a spus că mă aflu aici?

Adler părea uluit.

— Nimeni nu ne-a spus că eşti aici.

Am ridicat braţul drept. Capătul amortizorului se afla acum la mai puţin de o jumătate de metru de fruntea lui.

Temându-se că era pe cale să fie împuşcat, Adler s-a panicat.

—Este adevărat! După ce ai plecat din cartierul minerilor, Metzger ne-a pus să verificăm toate clădirile din zonă. Ferma aceasta era pur şi simplu următoarea pe

listă. A fost o pură întâmplare că am recunoscut maşina lui Huber parcată sub copacii de pe alee.

Am zâmbit în sinea mea.

Mda, nuanţa aceea de albastru atrage toate privirile.

Mă întrebam dacă Metzger ştia de la bun început unde locuisem în Zinnwald. Aveam o sigură cale să aflu.

—Metzger cunoştea localizarea casei conspirative din cartierul social?

Adler s-a uitat la mine fix, de parcă aş fi fost un idiot.

—Desigur!

—Cum a reuşit să ştie asta?

—în acelaşi fel în care a aflat că ai un aparat de emisie, dar şi locul unde te vei afla în noaptea în care te-am urmărit pe acoperişuri, în Leipzig. I-a spus cineva.

—Cine?

—Nu ştiu – jur. Metzger nu ne spune niciodată mai mult decât strictul necesar.

în afară de Huber şi de mine, nu erau decât trei oameni care ştiau despre existenţa radioului şi despre locul unde urma să fiu vineri noapte – Bonsack şi cei doi indivizi care îl însoţeau, Fischer şi Mayer, adică cei care fuseseră prezenţi în seara aceea la întâlnirea din bar. Lista de suspecţi se restrângea. Putea fi oare Bonsack? La momentul când îi întâlnisem pentru prima oară în biserica din Zinnwald, Metzger şi Bonsack, deşi la prima vedere politicoşi unul cu celălalt, păruseră a fi în dez-acord şi a urmări scopuri total diferite – Bonsack fiind mulţumit să încerce să-şi atingă ţelurile prin mijloace

paşnice, în vreme ce Metzger era, asemenea lui Bill Sykes din ***Oliver Twist,*** hotărât să adopte o cale mai violentă.

Fusese clar de la început că Metzger şi cu mine nu aveam niciodată să fim prieteni, dar în ultimele câteva minute totul se schimbase. începeam să înţeleg că se petrecea altceva – ceva mult mai îngrijorător – şi nu puteam afla ce decât într-un singur mod. Mi-am îndreptat atenţia spre Adler.

— Dacă Metzger ştia unde locuiam în Zinnwald, de ce nu a venit după mine imediat?

Adler s-a holbat la mine, dar de data asta parcă nu mă mai privea ca pe un idiot.

— Ştia că mai devreme sau mai târziu trebuie să trimiţi un raport către organizaţia de la Londra. Asta însemna că, într-un fel sau altul, ei ţi-au furnizat mijlocul de a o face şi, cum nu puteai să telefonezi pur şi simplu, era clar că este vorba despre un radio. Nu tu îl interesai pe Metzger, nu tu personal. Nu voia decât aparatul tău.

Adler avea dreptate; nu puteam pur şi simplu să telefonez la sediu. îl întrebasem pe unul dintre membrii echipei americane dacă era posibil să dau un telefon în Vest în timpul primei mele vizite în Zinnwald, în urmă cu trei ani. Şi acesta izbucnise într-un hohot de râs.

Sigur; te duci la sediul central al poliţiei din Dresda şi rezervi un apel Ei îţi vor spune să te întorci a doua zi, poate chiar a treia zi. Apoi, odată ajuns acolo, te vor aşeza la o masă, în faţa unui ofiţer Stasi, unul care vorbeşte perfect engleza şi care va asculta fiecare

cuvinţel pe care îl spui, cu degetul planând ameninţător deasupra întrerupătorului.

Dar nu terminasem, fiindcă ceea ce îmi spunea Adler totuşi nu avea logică.

— De ce are nevoie Metzger de un aparat radio? Nu îi va fi de niciun folos aici, în Germania de Est, iar acum, că încep să se intensifice mitingurile de pace, nu se poate ca vreun guvern occidental să abandoneze procesul. Nu în favoarea planului ridicol al lui Metzger de a organiza o rebeliune armată violentă.

Adler mi-a surâs batjocoritor. încrederea lui sporea în mod vizibil.

—Planul unei revolte armate nu a fost decât un paravan. Metzger a fost de părere că îi va câştiga de partea lui pe acei membri care erau încă nedecişi. întotdeauna a avut un alt plan.

Nu aveam timp de ghicitori, aşa că am ridicat din nou pistolul.

— Care?

Adler s-a bâlbâit.

— Ştii... Ştiai că preşedintele rus, Mihail Gorbaciov, urmează să viziteze Germania de Est pe 7 octombrie, în cadrul sărbătoririi a patruzeci de ani de la formarea DDR-ului?

Nu ştiam, dar nu era prima oară când auzeam de 7 octombrie, data transmisă lui Scott, legată de un anumit eveniment. Dar ce legătură putea avea cu Operaţiunea Konev sau cu o acţiune militară pe scară largă?

— Nu. Dar ce are de-a face cu Metzger şi cu marele lui plan?

— Metzger o să-l omoare.

Nu mi-am putut ascunde surpriza şi nu m-am putut obţine să nu izbucnesc în râs.

— Pe cine? Pe Gorbaciov?

Dar Adler nu râdea. Era cât se poate de serios.

— Da!

M-am oprit din râs, dar nu am mai spus nimic. Dacă ceea ce îmi spunea era adevărat, ramificaţiile care priveau Germania de Est, cât şi întreaga Europă de Vest, erau uluitoare.

— De ce? Nu-şi dă seama ce se va întâmpla dacă Gorbaciov este asasinat pe pământ est-german?

Panica creştea din nou în ochii lui Adler, iar vocea îi tremura.

— Nu ştiu de ce. Tot ce spune Metzger este că ordinele vin direct de la Moscova.

Gândurile îmi zumzăiau prin cap, deşi tonul vocii mele simula indiferenţa.

— Şi de ce l-ar vrea Moscova mort pe Gorbaciov?

Tensiunea începea să lase urme pe chipul lui Adler, care a continuat fără a mai fi silit să o facă.

— Mihail Gorbaciov a devenit extrem de nepopular la Moscova. Anumite persoane, mai ales din rândurile membrilor importanţi din Politburo şi KGB, nu sunt mulţumite de noua sa iniţiativă ***glasnost***[1]***.***

Din nou, pentru un motiv sau altul, căutam o confirmare suplimentară a acestor informaţii uluitoare. încercam să fac lumină în cele ce îmi fuseseră spuse, în

---

1 **Proces de transparenţă în viaţa politică sovietică, în viziunea lui Mihail Gorbaciov.** ***(n. red.)***

veştile care îmi dădeau peste cap toate presupunerile despre Est şi Vest şi despre felul în care funcţiona Războiul Rece.

în vocea lui Adler am simţit o umbră de venin când a replicat:

—îi urâm. Mai mult decât îşi poate imagina unul ca tine. Dar prioritatea lui Metzger este să se asigure că Bewegung eşuează.

Am clătinat din cap, nevenindu-mi a crede ce auzeam. Pledoaria lui Adler scârţâia, ca să nu spun mai mult.

— Poate fi adevărat. Dar o asasinare publică? Asta nu se va întâmpla niciodată. Chiar dacă Metzger ar reuşi să-l asasineze pe Gorbaciov, el, personal, nu ar supravieţui atacului.

Adler m-a privit, iar eu am ridicat Sig-ul.

— Metzger nu este prost. Doar nu o va face chiar el! Asasinatul va fi comis în mod sigur de altcineva.

îmi pierdeam răbdarea

— .OK, ascultă! Dacă îmi serveşti numai jumătate din poveste, mă enervez. Cine?

Adler se bâlbâia iarăşi.

—O... o celulă de trei oameni din Facţiunea Armatei Roşii.

Ştiam totul despre RAF, sau ***Rote Armee Fraktion***, cum îşi spunea. în 1970, Andreas Baader, Gudrun Ensslin, Horst Mahler şi Ulrike Meinhof au format o asociaţie care, la momentul acela, se identifica ca fiind o organizaţie de gherilă urbană, comunistă, antiimperialistă, angajată în lupta armată cu Occidentul. De-a lungul a trei decenii, executaseră numeroase atacuri cu bombă, cu arme de foc şi incendieri asupra unor ţinte atât guvernamentale, cât şi comerciale din Europa de Vest. Mass-media din Occident, guvernul vest-german şi chiar şi armata au început, după o scurtă vreme, să-i numească „Banda Baader-Meinhof „ sau „Grupul Baader-Meinhof".

Activitatea grupării a atins apogeul în 1977, când, pe 7 aprilie, l-au asasinat pe Siegfried Buback, procurorul general al Germaniei de Vest. După trei luni, pe 30 iulie, au eşuat în încercarea de a-l răpi şi a-l ucide pe bancherul Jiirgen Ponto.

Pe 5 septembrie, RAF l-a răpit pe Martin Hanns Schleyer, preşedintele Federaţiei Patronilor Vest-Germani (BDI). în luna următoare, pe 15 octombrie, zborul Lufthansa 181, un Boeing 737 numit ***Landshut***, a fost deturnat de membri ai Frontului Popular de Eliberare a Palestinei. Răpitorii au cerut eliberarea a zece membri RAF deţinuţi în închisoarea Stammheim, a doi compatrioţi

palestinieni reţinuţi în Turcia, cât şi o sumă de bani considerabilă pentru răscumpărarea ostaticilor.

Guvernul vest-german a hotărât să nu negocieze cu teroriştii, iar „Toamna germană” s-a sfârşit în ziua de 18 octombrie,
când grupul antiterorist vest-german „GSG9” a luat cu asalt aeronava aflată la Mogadishu, în Somalia. Deşi toţi cei optzeci şi şase de pasageri au fost salvaţi, ca
răzbunare pentru atacul executat de GSG9, RAF l-a ucis pe Hanns Martin Schleyer. în aceeaşi zi, au fost găsiţi morţi în celulele lor de la închisoarea Stammheim trei membri marcanţi din prima generaţie RAF.

Despre această grupare se vorbeşte de multe ori folosindu-se termenul de „generaţii”.

„Prima generaţie” era alcătuită din Baader, Ensslin, Meinhof şi alţii. „A doua generaţie” a apărut după ce o mare parte din „prima generaţie” a fost arestată în 1972. „A treia generaţie” RAF a existat în anii 1980,1990 şi până în 1998.

Deşi gruparea luase fiinţă ca un grup terorist vest-german, serviciile secrete şi forţele de ordine occidentale suspectau de mult că organizaţia primea în prezent asistenţă logistică şi financiară de la Stasi. Se credea că Stasi le furniza adăpost membrilor săi, identităţi noi şi refugiu atunci când nu se aflau în misiune în Vest. Pe 4 octombrie 1990, ***Washington Post*** relata următoarele: ***Un fost înalt oficial al poliţiei secrete est-germane, care a fugit în Vest, a oferit detalii despre felul în care ţara sa a devenit o bază centrală a terorismului internaţional.***

Dezertorul, care a dorit să-şi păstreze anonimatul a descris RDG-ul ca pe ceva ce a devenit un adăpost pentru teroriştii de toate soiurile. „Carlos" (Illich Ramirez Sanchez), lider al terorismului mondial a fost primit cu braţele deschise în Berlinul de Est, la fel ca George Habash, comandant al Frontului Popular de Eliberare a Palestinei Abu Nidal palestinianul ultraradical
şi Abu Daoud, care a organizat masacrul echipei olimpice a Israelului la München, în 1972. Yasser Arafat, liderul OEP (Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei), este, de asemenea, un vizitator frecvent. în taberele de antrenamente est-germane, teroriştii din prezent şi cei viitori sunt pregătiţi în arta sabotajului şi a altor meşteşuguri înrudite – unii dintre „elevi" sunt sandinişti, alţii – „disidenţi" chilieni.

Asta confirmă ceea ce agenţiile secrete occidentale suspectau de multă vreme. Din experienţă personală, pot confima că în timpul şederii mele în Rhodezia – acum Zimbabwe – membrii organizaţiilor Zipra, a lui Joshua Nkomo, şi Zanla, a lui Robert Mugabe, beneficiau, în egală măsură, de antrenament terorist în taberele sponsorizate de stat din Germania de Est, Rusia şi China.

Mă uitam fix la Adler, amintindu-mi cum, în urmă cu câteva săptămâni, Metzger m-a întrebat: „Ne-am mai întâlnit vreodată?"

Nu ne mai întâlnisem, de asta eram sigur. Dar la momentul acela m-am întrebat dacă nu cumva îmi păruse cunoscut pentru că fusese unul dintre acele chipuri din

galeria de terorişti expuşi pe avizierele din camera santinelei de la BAOR.

—Metzger face parte din Baaden-Meinhof – RAF –, nu-i aşa?

Adler a coborât vocea.

—Da. A făcut parte din grupul original. Metzger nu este numele lui adevărat.

Fără să-şi dea seama, Adler îmi elucidase a doua parte a misterului. La nivel personal, pentru a-şi asigura supravieţuirea, Metzger nu-i putea permite lui Bonsack şi grupului său paşnic să reuşească. Dacă se întâmpla lucrul acesta, iar relaţiile dintre Est şi Vest se îmbunătăţeau, toate agenţiile sau organizaţiile de aplicare a legii din Europa, care aveau conturi de reglat cu Baaden-Meinhof, adică majoritatea dintre ele, ar fi traversat graniţa şi i-ar fi vânat. Fără Stasi, care să-i protejeze, Metzger şi restul organizaţiei sale urmau să fie distruşi.

M-am apropiat de Adler.

—Şi cum anume are de gând Metzger să convingă această celulă de trei oameni din RAF să comită un suicid?

Adler şi-a lăsat capul în jos şi a coborât vocea.

— I-a ameninţat că le omoară familiile. Părinţii, soţiile, copiii, pe toţi, dacă refuză să ducă la îndeplinire ordinul.

Tipul ăsta este o mare hahaleră, iar eu credeam că cei din IRA sunt perfizi

Atunci mi-am amintit ce îmi mărturisese Adler cu câteva minute mai devreme.

— Mi-ai spus că Metzger nu vă spune niciodată mai mult decât este nevoie. Ce este diferit în cazul ăsta? Cum de ştii totuşi ce plănuieşte?

Vocea lui Adler părea obosită, ca şi cum informaţiile pe care mi le dădea erau o cursă de maraton.

— Metzger nu putea organiza totul de unul singur. Este o chestiune prea mare pentru un singur om. Am fost alături de el de la început. Are încredere în mine mai mult decât în majoritatea celorlalţi.

— Vreau detalii. Unde şi când va avea loc atacul?

Adler se bâlbâia din nou.

— Eu... eu nu ştiu unde şi când. Nimeni nu ştie de fapt. Nici chiar cei trei care vor comite atacul nu ştiu asta. Numai Metzger ştie momentul şi locul precis.

Răspunsul lui Adler avea logică. Petrecusem ani întregi într-un mediu în care succesul unei operaţiuni depindea de aplicarea principiului „informaţiilor minimum necesare". Iar dacă atacul era, într-adevăr, orchestrat de elemente de la Moscova, acestea insistau cu siguranţă într-o manieră paranoică ca nimeni – mai ales nişte terorişti slobozi la gură – să nu ştie detaliile până în ultimul moment posibil. Dacă vestea despre acest complot ajungea la oamenii lui Gorbaciov, atunci complotiştii vor fi cei morţi, şi nu preşedintele.

— Aşadar, când vor afla aceşti trei oameni locul şi momentul?

Adler a lăsat capul în jos, privind la partenerul său.

— Abia pe 7 octombrie, în dimineaţa atacului.

Apoi, surescitat şi grăbit să mă mulţumească, a adăugat:

—Dar sunt deja în Berlin, împreună cu vehiculele şi armele. Metzger le va telefona să le spună ora exactă şi locul atacului la 8:00, în dimineaţa aceea.

Eram încă nedumerit. Era clar acum ce aveau de câştigat Metzger şi grupul său din toată povestea, dar în ceea ce îi priveşte pe ceilalţi oameni implicaţi, cei din Moscova care orchestraseră planul, nu pricepeam care era strategia lor. Ce aveau de câştigat? Am ridicat din nou braţul şi am apropiat şi mai mult ţeava Sig-ului de fruntea lui Adler.

—Ce au de câştigat Vechea Gardă şi KGB-ul din uciderea lui Gorbaciov aici, în Germania de Est? Având în vedere nivelul de securitate de care va avea parte vizita lui Gorbaciov, şansele de reuşită sunt minime. De ce să nu-i facă maşina să explodeze pe o stradă din Moscova şi să-i acuze pe alţii, de pildă pe separatiştii georgieni?

Adler m-a privit fix. Poziţia incomodă în care îl silisem să stea îşi arăta consecinţele. îl durea tot corpul şi obosise.

— Metzger spune că, şi dacă Gorbaciov nu moare cât timp se află în Germania de Est, simplul fapt că atentatul a avut loc aici le va oferi ruşilor ocazia de a obţine ceea ce îşi doresc. în mod inevitabil vor putea acuza Bewegung de orchestrarea complotului. în acelaşi timp, îi vor acuza pe Erich Honecker şi partidul SED că au pierdut controlul asupra populaţiei. Uciderea lui Gorbaciov le va oferi celor din Vechea Gardă rusă şi KGB-ului pretextul de a recâştiga controlul asupra DDR-ului, singurul lor tampon în faţa forţelor NATO staţionate în Germania de Vest.

Nu am spus nimic, dar gândurile îmi galopau prin cap.

Se va repeta ce s-a întâmplat în Ungaria.

Mi-am amintit atunci ce citisem în timpul vizitei la Biblioteca Britanică, după întâlnirea cu Scott din Parcul Victoria. ***La scurtă vreme după numirea sa, Konev a condus invazia sovietică a Ungariei, pentru a suprima Revoluţia.***

Operaţiunea Konev nu era o planificată invazie a Cehoslovaciei sau asasinarea preşedintelui rus în sine. Moartea lui Gorbaciov, sau numai atentatul la viaţa sa, urma să fie un catalizator, pretextul de care aveau nevoie sovieticii pentru reinvadarea Germaniei de Est – căci erau deja aici.

Chiar şi în 1991 – la aproape un an după reunificarea oficială a celor două state germane –, chiar dacă retragerea sovietică începuse deja, trupele sovietice, care numărau 338.000 de soldaţi, ocupau încă 777 de cazărmi în 276 de locuri de pe teritoriul fostei Republici Democrate Germane. Va fi o simplă chestiune de desfăşurare de forţe – pornirea motoarelor şi punerea în mişcare a oamenilor şi a tancurilor.

Totul începea să aibă sens.

Mi-am îndreptat atenţia către Adler.

— Bine, dar cu poziţia sa înaltă şi ajutorul pe care forţele RAF îl primesc atât de la Stasi, cât şi de la KGB, de ce Metzger are nevoie de radioul meu?

Adler se uita fix la partenerul său care zăcea pe pavaj, lângă el. Pierderea de sânge fusese minimă. Aşa sunt rănile la picior, asta desigur dacă nu atingi o arteră majoră. Dar, ca toate rănile provocate de un glonţ, mai

ales cele în care este afectat osul, durerea este înfiorătoare – de asta prefera RAF-ul loviturile la rotulă.

Disperat să primească îngrijiri medicale, a început să implore.

— Spune-i, Manfred! Spune-i tot ce ştii. Tot ce suspectezi.

Adler a ridicat din nou capul.

—Stasi şi KGB-ul nu sunt singurele agenţii secrete pentru care lucrează Metzger. Are şi alte legături importante în Occident. Legături despre care ar prefera ca şefii lui de aici, din Germania de Est şi Moscova, să nu ştie nimic. Aparatul de emisie-recepţie îi va furniza un mijloc de comunicare directă cu oamenii şi organizaţiile acestea..., oricând doreşte..., fără ca Stasi sau KGB-ul să ştie ce pune la cale.

Răspunsul logic la afirmaţia făcută de Adler ar fi că nu este de mirare ca liderul unei mişcări de eliberare est-germane să aibă legături în cadrul comunităţii serviciilor secrete occidentale. Era bine ştiut faptul că agenţiile secrete vestice făceau tot ce puteau să susţină mişcările democratice, profitând de orice ocazie pentru a antagoniza Blocul Sovietic, ajutându-i pe recalcitranţii din interior. Dar Bewegung era un jucător relativ nou, cu o structură de comandă aparent slab dimensionată sau chiar absentă, ceea ce nu avea darul de a stârni interesul CIA-ului, de pildă. Iar asasinarea preşedintelui rus era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit orice guvern occidental în acel moment. Mie îmi era clar că în

strategia lui Metzger erau şi alte elemente abjecte pe care nu le înţelesesem încă.

Informaţiile date de Adler necesitau iniţierea unei serii de întrebări suplimentare.

— Dacă reţelele lui Metzger sunt atât de extinse precum spui, are nevoie să ţină o evidenţă: numere de telefon, frecvenţe radio şi adrese ale căsuţelor poştale clandestine. Sunt prea multe informaţii ca să fie ţinute minte de o singură persoană. Unde îşi ţine dosarele?

După cât de aproape de piept îşi ţinea Metzger cărţile, Adler nu prea mai avea răspunsuri.

—Nu ştiu, acesta-i adevărul! a zis el oftând.

Gândurile mi-au revenit la întâlnirea pe care o avusesem cu Metzger în barul de la marginea Zinnwaldului şi la micul obiect, probabil o agendă, pe care îl împinsese peste tejghea, în direcţia barmanului.

—Care este relaţia dintre Metzger şi barmanul de la barul frecventat de mineri?

Ochii lui Adler s-au aprins; în sfârşit, avea un răspuns.

—Proprietarul? El şi Metzger sunt veri.

—Proprietarul este membru RAF?

—Da. Dar nu ca Metzger. Este un simplu soldat de rând, ca Dieter şi ca mine.

Gândurile mi-au zburat înapoi, la luna februarie a anului 1986.

—Ce ştii despre un tip pe nume Littman?

Adler a ciulit urechile.

—Thomas Littman?

Chiar el. Ştii unde se află acum?Un fapt cunoscut de anchetatori este acela că atunci când un prizonier sau un

suspect aruncă o privire spre dreapta, în stânga celui care îl observă, de obicei acest lucru dezvăluie un proces creativ – adică „maschează” faptele – minte. Dar o privire în sus şi spre stânga, în dreapta celui care îl observă, arată că subiectul încearcă să-şi amintească faptele – deci spune adevărul. Ochii lui Adler erau fixaţi asupra bârnei din tavan, aflate în dreapta mea. Aşadar, acesta îşi rememora faptele.

— Este mort. Zace pe fundul unui puţ de ventilaţie, în Zinnwald.

— Ce s-a întâmplat?

— Metzger a descoperit că lucra pentru serviciile secrete britanice şi, după ce l-a interogat, i-a tăiat gâtul.

— Cum a aflat Metzger că Littman lucra pentru britanici?

Adler a inspirat adânc.

— Nu ştiu cu exactitate. Tot ce ştiu este că, la întoarcerea dintr-o călătorie în Germania de Vest, Metzger ştia deja asta. Cineva din Vest i-a dezvăluit acest secret despre Littman.

Poate că Scott are dreptate. În interiorul MI6 există o cârtiţă.

— Bine! Am o ultimă întrebare. După ce ai fi găsit radioul, ce ţi-a spus Metzger să faci cu mine?

Ştiam deja răspunsul. De fapt bănuiam ce avea de gând Metzger să-mi facă încă de la acea primă întâlnire, dar aveam nevoie ca Adler să mi-o spună cu voce tare. Simţeam că îmi vor oferi justificarea pentru ceea ce urma să fac. Am ridicat Sig-ul şi l-am îndreptat către fruntea lui.

El a răspuns precipitat.

— Ni s-a spus să te omorâm şi să scăpăm de cadavru.

Se terminase. Nu mai aveam întrebări şi, dându-şi seama de acest lucru, Dieter, bărbatul rănit, a început să mă implore să-i cruţ viaţa. Mi-am astupat urechile. Nu aveam altă variantă. Eram singur în Germania de Est şi îmi pierdeam cu rapiditate prietenii şi posibilele ascunzători. Adler şi partenerul său erau membri declaraţi ai unei organizaţii teroriste importante, care primiseră ordinul să mă omoare. Dacă îi lăsam în viaţă, mai ales ştiind ceea ce ştiam acum, îi raportau imediat totul lui Metzger. Chiar dacă îi dădeam pe mâna poliţiei, având în vedere că lucrau pentru Stasi, probabil că ar fi fost eliberaţi, iar mie îmi mai rămâneau de trăit câteva ore. în plus, eram probabil singurul occidental din toată lumea care cunoştea planul RAF de a-l ucide pe Gorbaciov, dar şi consecinţele care ar fi decurs de aici.

Având în vedere situaţia mea, fiind singur şi în pericol, conversaţia cu Adler poate părea inutil de lungă – ba chiar periculoasă. Dar aveam nevoie de răspunsuri. Trebuia să ştiu cu ce mă confruntam, dacă aveam vreo şansă de a supravieţui în următoarele zile şi săptămâni.

Convenţia în romanele cu spioni este că soldatul e informat despre marele plan urmărit – ceea ce, desigur, face povestea mai interesantă pentru cititori. în realitate, soldaţilor li se furnizează rareori imaginea de ansamblu. Li se încredinţează o sarcină foarte specifică şi foarte practică şi li se spune să se implice, să o ducă la îndeplinire şi să se sustragă de acolo, şi nimeni nu pune întrebări. Dar pentru că Operaţiunea Konev se dovedise a

nu fi o simplă misiune militară de recunoaştere, aşa cum mi se sugerase, am început să pun sub semnul întrebării imaginea de ansamblu. Pe măsură ce lucrurile se clarificau, mi-am dat seama că va fi neapărată nevoie să descopăr identitatea trădătorului din mijlocul nostru, pentru a putea ieşi din povestea asta viu.

Când Adler şi partenerul său îşi scoseseră armele din toc şi veniseră, în după-amiaza aceea, pe urma mea, în interiorul complexului agricol, ziua nu se putea sfârşi decât într-un singur mod. Numai unii puteau ieşi în viaţă din fermă şi din cauza aceasta acum „nu aveam altă variantă". Asta îmi spuneam zilnic de aproape treizeci de ani.

Am coborât Sig-ul şi l-am împuşcat pe Adler în piept de două ori. Trupul lui s-a clătinat în spate, sprijinit pe coapse, iar apoi, când a început să-i curgă sânge prin cămaşă, a căzut la pământ, cu faţa înainte, iar mâinile i-au rămas pe cap. După câteva clipe, în timp ce sângele începea să înainteze printre crăpăturile dintre pietrele de pavaj, partenerul său, Dieter, a dat să se târască spre mine. Dar, cum deja îl omorâsem pe Adler, rămăsesem fără altă variantă. Nu mai puteam face nimic. L-am privit în ochi.

— £5 ***tut mir wirklich leidl*** (îmi pare foarte rău!)

Privind în jos la cele două cadavre, le-am mai tras câte un glonţ în cap.

I-am căutat în grăbă prin buzunare şi am îndepărtat orice formă de identificare, orice i-ar lega de Bewegung, orice m-ar putea implica pe mine într-un fel sau altul. în buzunarul pantalonilor lui Adler, am găsit cheile

Wartburgului. Apoi le-am târât corpurile fără viaţă pe rând afară din grajd, în zona deschisă din spatele cocinei de porci. Am ridicat grilajul metalic greu care acoperea ceea ce părea o veche groapă pentru gunoiul de grajd, i-am rostogolit înăuntru unul peste celălalt şi am privit cum corpurile lor dispar de la suprafaţă. Era timpul să părăsesc ferma şi să mă întorc la Leipzig, dar înainte de asta mai aveam un ultim lucru de făcut.

înapoi în crângul de copaci, am cercetat interiorul Wartburgului şi, la fel cum făcusem cu Adler şi cu partenerul său, am îndepărtat orice urmă ce ar putea lega maşina de Bewegung

.Portbagajul era gol, înăuntru nu era nici măcar o cârpă de şters, ceea ce mi-a trezit suspiciuni. Est-germanii nu aveau aceeaşi relaţie pe care o avem noi, în Vest, cu maşinile noastre, iar portbagajul acesta curat lună şi gol m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva se petrecea ceva ce îmi scăpa. Este tipul de comportament tipic unui copil, care face curat ca să ascundă un lucru ce nu vrea să fie descoperit. Eram sigur că Adler şi partenerul său nu ar fi riscat să mă ducă în alt loc odată ce m-ar fi ucis, iar în groapa de gunoi aş fi zăcut acum eu, şi nu ei. M-am întors la maşină şi am îndepărtat bancheta din spate, înfăşurate într-o cârpă şi înţepenite într-o nişă din caroseria automobilului, am găsit două grenade de mână RGD-5, de producţie rusească. Erau de o calitate inferioară celor folosite de forţele britanice şi americane, dar asta nu înseamnă că nu erau letale.

Unde-i una, sunt mai multe.

Mi-am îndreptat atenţia către cealaltă parte a maşinii şi am găsit ceva, într-adevăr, vârât într-o altă nişă a

autoturimului. Am desfăcut cârpa. în ea era înfăşurat un Skorpion vz. 61 cehoslovac. Altfel spus, un pistol-mitralieră de 9 mm, Model 61. în afară de minele antipersonal Claymore, cele fabricate iniţial de americani şi acum copiate de toate ţările din lume, cea mai mare temere a armatei britanice era că Skorpionul cehoslovac ar putea să ajungă în număr mare pe străzile Irlandei de Nord. Nu îi speria atât impresionanta sa rată de tragere – 850 de gloanţe pe minut –, ci faptul că, dacă îi detaşai patul, putea fi ascuns uşor în poşeta unei femei.

Fiind un soldat şi mergând pe principiul simplu „ce-am găsit al meu să fie", am vrut iniţial să îl iau cu mine, dar apoi m-am răzgândit. Nu aş fi avut unde să-l ascund. Aşa că, strecurându-mi una dintre grenadele ruseşti în buzunar, am băgat arma şi a doua grenadă înapoi în maşină şi am pus la loc bancheta.

O fracţiune de secundă mi-a trecut prin cap să mă întorc la fermă şi să pun în funcţiune radioul, dar am alungat la fel de repede ideea. Singurii oameni cu care aş fi putut vorbi erau cei de la BRIXMIS, dar nu aveam starea sufletească necesară pentru a le dezvălui ceea ce tocmai aflasem de la Adler – şi nici faptul că ucisesem doi oameni.

în timp ce mergeam pe alee, în Trabantul lui Huber, şi apoi înapoi spre Leipzig, am analizat ceea ce făcusem şi consecinţele ce derivau de aici. Nu-mi făceam griji că Metzger ar fi relatat totul autorităţilor; nu avea cum să-şi mărturisească implicarea în ceea ce se petrecuse în după-amiaza aceasta. Iar răfuiala dintre noi nu putea fi evitată. Apoi mai era şi sentimentul de vinovăţie. Nu era prima

dată când omoram pe cineva, dar înainte de această zi nu o mai făcusem decât în război, într-o situaţie de tipul: „Ucide sau vei fi ucis!”. Acum însă, aflat în slujba lui Scott, fusesem nevoit să depăşesc această limită, cea care îl separă pe soldatul profesionist de asasinul aflat în slujba statului.

Miercuri, 27 septembrie 1989

Leipzig

La ora 19:20 **era deja întuneric,** iar eu mă întorsesem în Leipzig şi stăteam singur în ***Gästehaus***, la colţul lui Goethestraße. Eram acolo de aproape o oră, fiind la a treia ceaşcă de cafea – care nu era cu nimic mai bună –, iar picioarele şi fundul meu erau pe cale să devină victime ale scaunelor mici specifice locului. încă încercam să pun în ordine informaţiile obţinute de la Adler. Dacă ne-am fi aflat altundeva în Europa, aş fi zis că este nebun, însă aici era Germania de Est şi, dat fiind că Metzger făcea parte din grupul Baader-Meinhof, logica nu avea nicio valoare.

Dacă Adler spusese adevărul, atunci ceea ce plănuia Metzger nu era o chestiune personală. Nu îi păsa cine era cel care venise în Germania de Est, atâta vreme cât acesta avea cu el un aparat de emisie. Trebuie să vă puneţi în locul lui Metzger. Plănuia asasinarea preşedintelui Uniunii Sovietice, unul dintre cei mai puternici oameni din lume, şi, ca atare, cunoştea foarte bine care vor fi consecinţele.

Ştia că, indiferent de rezultatul misiunii echipei din Berlin, dacă sovieticii preluau din nou controlul asupra

Germaniei de Est, nu avea nicio garanţie că viaţa lui va continua ca până atunci. Unii s-ar putea să creadă că ar fi fost tratat ca un erou al
Uniunii Sovietice, dar în realitate cei de la Moscova, cei care puneau la cale asasinarea lui Gorbaciov, ar fi căutat un ţap ispăşitor. Cineva care să fie învinuit în viitoarea lor încercare de a împăca poporul sovietic, cei cărora Gorbaciov le promisese atât de mult. Nimeni nu îi putea garanta că nu îi vor aresta pe toţi membrii Facţiunii Armatei Roşii pe care îi găseau. Dar dacă Adler avea dreptate, iar Metzger avea legături în Occident, valoarea lui se măsura în informaţiile vitale pe care continua să le furnizeze. Trebuia să fie o persoană de nepreţuit în ceea ce urma să devină în scurtă vreme un Război Rece cu armele pe faţă. Pentru a reuşi acest lucru însă, avea nevoie să-şi păstreze deschise canalele de comunicare, asigurându-se în acelaşi timp că Stasi şi KGB-ul nu aflau ce pune la cale. Iar pentru asta îi trebuia radioul meu.

Eu, unul, trebuia să acţionez pornind de la premisa că, de îndată ce se va comite atentatul, accesul către Blocul Estic va fi sistat; vor fi închise toate graniţele terestre şi aeriene. Vor fi suspendate chiar şi legăturile feroviare şi pe şosea, care traversau „coridorul” NATO de la Helmstedt la Berlin – cele pe unde putea să călătorească personalul militar NATO. Asta va spori tensiunile dintre Est şi Vest, iar revenirea mea în Occident va fi practic imposibilă.

Nu ştiam cum să-l anunţ pe Scott despre ceea ce descoperisem înainte de a se petrece asasinatul. Nu

puteam risca să o fac prin radio şi să-l implic pe ofiţerul BRIXMIS. Nu o puteam face dacă nu eram sută la sută sigur că era singur la celălalt capăt al firului. Difuzarea în mod public a unei asemenea ştiri ar stârni unde de şoc în întreaga lume. în plus, chiar dacă reuşeam să îi transmit informaţia lui Scott, ce putea face el? Doar nu putea trimite Regimentul pentru a-i opri pe Metzger şi echipa lui. Nu o putea pune pe Maggie Thatcher să sune la Moscova şi să-i spună lui Gorbaciov că urma să fie asasinat.

O parte din mine mă îndemna să dau dracului totul. Nu era treaba mea să împiedic asasinarea preşedintelui rus de către propriii lui oameni. în definitiv, Uniunea Sovietică era duşmanul de moarte al NATO, aşa că bine ar fi să-i las pe oamenii lui Metzger să-şi facă treaba. Dar dacă nu făceam nimic şi lăsam în continuare lucrurile să-şi urmeze cursul, îmi asumam un risc enorm. Ştiam că, indiferent unde era ucis Gorbaciov, fie aici, în Germania de Est, fie în interiorul Kremlinului, Vechea Gardă şi conservatorii înrăiţi din Politburo ar fi susţinut că totul fusese orchestrat de Occident.

Acelaşi lucru se petrecuse pe 22 noiembrie 1963, dar, desigur, de data aceea greşiseră adresa. Pe atunci „Intervenţioniştii" din Senatul american au susţinut că cei din KGB au fost complici la asasinarea preşedintelui John F. Kennedy, dar, din fericire, în ciuda ameninţărilor războinice venite din ambele părţi, situaţia nu a degenerat. Dar acum, cu Europa de Est în agitaţie şi Uniunea Sovietică încercând să-şi păstreze controlul

asupra aliaţilor săi din Pactul de la Varşovia, asemenea acuzaţii erau mult mai periculoase.

Ceea ce mă îngrijora cel mai mult era că, dacă oamenii lui Metzger reuşeau să-şi ducă planul la bun sfârşit, iar Gorbaciov era omorât aici, pe pământ est-german, sovieticii obţineau exact ce urmăreau: o scuză pentru a prelua din nou controlul asupra ţării, a arunca Europa în criză şi a aduce lumea mai aproape de război decât fusese vreodată după momentul în care americanii şi ruşii se aflaseră faţă în faţă printre ruinele Berlinului în 1945. Atunci, ca aliaţi care abia îi învinseseră pe nazişti, au fost câteva ore cruciale în care a fost cât pe ce să se întoarcă unii împotriva altora, iar al Doilea Război Mondial să continue. Chiar dacă de data aceasta nu se ajungea la război pe faţă, dacă sovieticii recâştigau controlul complet asupra Germaniei de Est, măsurile crescute de siguranţă m-ar fi împiedicat să plec.

Am urmărit-o cu privirea pe Huber care a traversat barul şi s-a aşezat de cealaltă parte a mesei, dar nu am salutat-o prieteneşte, căci ceea ce doream erau informaţii.

— I-ai găsit pe Bonsack şi pe ceilalţi?

—Da, sunt pe drum. Dar trebuie să ne mutăm din nou. Poliţia a făcut în după-amiaza aceasta o razie în locuinţa conspirativă de pe Bahnhofstrafie. Din fericire, nu era nimeni acolo când au descins.

Un alt lucru care mă uimea era felul în care eu, Huber şi Bonsack reuşiserăm să rămânem cu un pas înaintea poliţiei est-germane şi a celor din Stasi. îmi fusese clar încă din noaptea în care am fost urmărit pe acoperişurile

clădirilor din Leipzig că unul dintre cei prezenţi la întâlnirea din august – Bonsack, Fischer, Mayer sau Huber –, era un trădător. Aşadar, marea întrebare era: ***Cum de încă suntem liberi cu toţii?***

Duminică, 1 octombrie 1989

Pădurea Dresdner Heide

O **LEGE NESCRISĂ** spune că două întâlniri conspirative nu se ţin niciodată în acelaşi loc, dar respectarea rigidă a unor asemenea reguli poate crea uneori un nou şir de probleme. Cu fiecare nou loc şi pentru că ambele părţi operau în mod normal noaptea şi pe teren necunoscut, riscul ca una dintre părţi – în acest caz, fie eu, fie „Călătorul" BRIXMIS – să facă o gafa era foarte mare.

Am aruncat o ultimă privire la hartă, am împăturit-o la loc şi am strecurat-o sub scaunul din dreapta al Trabantului. Zilele se scurtau şi, ca urmare, nopţile erau mai lungi şi mult mai friguroase; în aer se simţea din ce în ce mai multă umezeală, dar aici îmi era cel mai bine – singur. Mirosul unei păduri noaptea îmi dă de obicei un sentiment de siguranţă, confort şi senzaţia aceea de intimitate care vine odată cu lăsarea întunericului.

Folosindu-mă de busola Silva, am înaintat spre nord, prin Pădurea Dresdner Heide. Am menţinut direcţia timp de şase minute, pe o distanţă de aproximativ 500 de metri, înainte de a o lua spre vest şi a ajunge la locul de întâlnire venind din partea opusă. Acolo, parcat sub copaci, la marginea unui mic luminiş, era familiarul Mercedes G Wagon al echipei BRIXMIS.

Petrecusem ultimele trei zile încercând să hotărăsc ce să fac în legătură cu Metzger şi cu marele lui plan de a arunca Europa într-un nou război mondial. Apoi, în dimineaţa aceea, stând singur în bucătărie, mi-am amintit ceva ce se spusese cu mulţi ani înainte: ***Singurul lucru necesar pentru ca răul să triumfe este ca oamenii buni să nu facă nimic.*** Era un citat din Edward Burke; atunci m-am decis ce urma să fac, dar înainte de a acţiona trebuia să-mi stabilesc strategia.

în câteva secunde mă aflam lângă portiera şoferului Mercedesului. Acesta a tresărit când s-a întors şi m-a văzut, dar în momentul în care a început să coboare geamul, am auzit paşi în spatele meu. Am băgat mâna sub jachetă, am apucat mânerul Sig-ului aflat sub curea, în partea din faţă a pantalonilor, şi, învârtindu-mă pe loc, am ridicat arma la nivelul capului.

Cu ţeava armei lipită de frunte, ofiţerul BRIXMIS a inhalat aer scurt şi şi-a ţinut respiraţia. După o fracţiune de secundă, ochii i s-au mărit de groază văzând că apăs percutorul şi repun pistolul în poziţie semiarmată.

— Dacă te mai strecori aşa prin spatele oamenilor, într-o zi vei fi ucis, şefu.

Când am coborât arma, l-am auzit cum expiră aerul din plămâni şi i-am văzut zâmbetul tulburat.

— îmi pare rău! Voiam să mă asigur că nu te urmăreşte cineva. Crede-mă, nu se va mai întâmpla.

Am băgat Sig-ul înapoi sub cureaua de la pantaloni.

—Nu este nicio problemă, doar nu a murit nimeni – de data asta.

Am simţit cum tremură când i-am pus mâna pe umăr.

—Vreau o ultimă întâlnire. în locul acesta, pe 10 octombrie.

Până atunci totul se va fi sfârşit.

Ofiţerul s-a holbat la mine.

— O altă întâlnire?

—Da. Nu pot risca să apară vreo greşeală – să ne ratăm cumva.

-Ora?

— 03:15?

în privirea ofiţerului se citeau multe întrebări, dar în cele din urmă nu a spus nimic, părând gata să le omită.

Dar nu era atât de simplu. Ca planul meu să aibă cea mai mică şansă de reuşită, participarea lui era esenţială. Aveam nevoie să facă anumite lucruri. Erau mesaje pe care să le transmită, iar pentru a face acest lucru, trebuia să afle unele lucruri.

—Misiunea mea aici va lua sfârşit până atunci. Spune-le celor de la Londra că am ceea ce doresc şi că sunt gata să mă întorc acasă. Spune-le că ajung singur la Praga, dar am nevoie de un paşaport britanic nou, o viză de turist şi bilete de avion spre Marea Britanie. Şi că aştept să le primesc de la tine la întâlnirea noastră de pe 10 octombrie.

Ofiţerul a zâmbit când mi-a strâns mâna.

Se face

!Luni, 2 octombrie 1989

AI ERAU NUMAI cinci zile până când echipa lui Metzger

M
Leipzig

urma să încerce să-l asasineze pe Mihail Gorbaciov şi de aceea duceam neîncetat o luptă cu mine însumi, făcându-mi griji în legătură cu ceea ce aş putea face ca să-i opresc. Rutina mea zilnică era plicticoasă şi, ca urmare, se instala paranoia, îmi petreceam mai tot timpul ascuns, departe de persoanele şi locurile cunoscute. Chiar şi când eram singur într-o cafenea sau într-un bar liniştit, mă uitam mereu peste umăr, cercetând dacă cineva nu se încadra în peisaj şi plănuind, de cum mă aşezam pe scaun, o cale de scăpare. Deşi mitingurile obişnuite de luni seara, cu poliţia, trupele şi măsurile de securitate suplimentare, creşteau riscul de a fi arestat, cel puţin totul era pe faţă. Puteam vedea inamicul, ameninţarea, ceea ce însemna că aveam ceva clar asupra căruia să-mi concentrez atenţia.

Mi-am croit drum prin mulţimea adunată în Piaţa Karl Marx şi am găsit-o pe Huber exact acolo unde stabiliserăm să ne vedem: lângă zidul ce înconjura Nikolaikirche. Părea agitată, iar când am ajuns lângă ea, mi-a apucat mâna şi a strâns-o. Timp de o clipă sau două atingerea ei mi-a dat un sentiment de bine.

— Unde ai fost?

M-am sprijinit cu spatele de zid şi, cercetând mulţimea din jur foarte atent, am spus:

—Sunt blocaje rutiere peste tot; întregul oraş geme de poliţie şi de trupe militare. A trebuit să parchez

maşina pe terenul industrial din spatele staţiei de autobuz.

M-am întors către ea şi, pentru o clipă foarte scurtă, am văzut entuziasmul din ochii ei.

— Se aşteaptă peste zece mii de persoane la mitingul din seara asta.

Am privit în jur; nu văzusem niciodată atâţia oameni adunaţi în piaţă, iar zgomotul era asurzitor.

—O veste minunată!

Dar de cum am rostit cuvintele acestea, expresia de pe faţa ei s-a schimbat. Avea şi nişte veşti proaste.

—Ce s-a întâmplat?

— Ca reacţie, autorităţile au chemat întăriri – un număr mare de poliţişti, miliţieni şi trupe de luptă.

A făcut o pauză, mai era şi altceva.

—Iar în după-amiaza asta, Erich Honecker a emis către armată un ***Schießbefehl***, un ordin de a împuşca şi a ucide.

Ultima ei ştire nu mă surprindea deloc. Fusesem incredibil de norocoşi până acum, dar cum mitingurile se ţineau în acelaşi loc, la aceeaşi oră şi în aceeaşi zi din săptămână, autorităţile avuseseră destul timp să se pregătească.

Deşi, ca de fiecare dată, atmosfera de la miting era încărcată cu un amestec de speranţă pentru un viitor mai bun şi cu teama faţă de ceea ce le vor face autorităţile participanţilor, în seara aceasta se mai simţea ceva: un optimism nou şi o încredere pe care nu le mai percepusem la mitingurile precedente, în vreme ce protestul se apropia de sfârşit, privind dintr-un colţ al

pieţei, mă gândeam că participarea fusese enormă, dar după câteva minute l-am remarcat pe Bonsack care nu părea deloc fericit. M-am întors spre Huber.

— Ce i s-a întâmplat lui Peter?

Ea s-a uitat în aceeaşi direcţie şi a oftat.

— Nu ştiu. Ieri-seară, în timp ce beam o bere, i-am pus aceeaşi întrebare şi nu mi-a spus decât că nu-l mulţumeşte felul în care decurg lucrurile.

Mi-am aruncat privirea peste numărul mare de soldaţi în uniformă ce înconjurau piaţa. Mi se părea că autorităţile est-germane erau la fel de nemulţumite de felul în care decurgeau lucrurile şi, cu toate că de data aceasta comandanţii militari ai lui Honecker ignoraseră ordinul de a trage pentru a omorî, ştiam că este numai o chestiune de timp până ce vor fi obligaţi să-l ducă la îndeplinire.

în prima parte a zilei, în încercarea de a limita numărul participanţilor la miting din afara Liepzigului, guvernul est-german instaurase la nivel naţional interdicţia de a ieşi din casă după o anumită oră. Intra în vigoare din seara aceea, de la ora 21:00, şi rămânea în vigoare până a doua zi, la ora 5:00. Cine era prins încălcând interdicţia urma să fie împuşcat pe loc.

M-am întors către Huber.

—Ei bine, acum nu putem face nimic de aici. Stai lângă mine, în caz că lucrurile iau o întorsătură urâtă şi trebuie să fugim.

Huber m-a strâns mai tare de mână.

— Nu ştiam că îţi pasă.

I-am aruncat o privire. Chipul îi strălucea.

Vineri, 6 octombrie 1989
Leipzig

Între **18:24, pe 4 octombrie**, şi **01:35,** în ziua de 5 octombrie, peste 8.000 de persoane care ocupaseră incinta ambasadei vest-germane din Praga, trăind în condiţii care nu pot fi descrise decât ca medievale, au fost îmbarcate în opt trenuri speciale, într-o mişcare ce avea să rămână cunoscută sub numele de „Exodul”. Trecerea lor prin Republica Democrată Germană nu a fost nici rapidă, nici lipsită de incidente, din cauza conflictului violent dintre poliţie şi demonstranţii aflaţi în gara centrală din Dresda.

S-a estimat că în gară se adunaseră joi-noapte peste 10.000 de demonstranţi, sperând să se urce în trenurile sigilate. Dar poliţia a intervenit îndată cu bastoane de cauciuc şi tunuri cu apă pentru a dispersa mulţimea. în primele revolte şi cele mai dure acte de nesupunere civilă văzute în Germania de Est din anii 1950 încoace, demonstranţii au răspuns aruncând spre poliţişti cu pietre de pe caldarâm.

Mai târziu s-a relatat că în jur de 2.000 de oameni aşteptau de-a lungul peroanelor şi în împrejurimea gării pentru a vedea trenul înaintând spre libertate, în Occident, iar printre ei mă aflam eu şi Huber. Evenimentul a fost şi încă este una dintre amintirile cele mai puternice din viaţa mea. Sute de oameni stăteau în picioare şi priveau, făcând cu mâna în tăcere celor care la rândul lor îi urmăreau prin ferestrele încuiate ale vagoanelor, lipsiţi de către statul est-german de cetăţenie, de

identitate naţională şi de o patrie. Era vorba despre bărbaţi, femei şi copii ce fuseseră expulzaţi ca elemente antisociale. Unii, printre care şi Huber, plângeau în timp ce trenurile treceau încet prin staţie, în vreme ce alţii erau împinşi cu forţa înapoi de către poliţie şi trupele de ordine, pentru că încercau fără succes să urce în trenurile sigilate. Şi, pentru prima dată de când sosisem în Germania de Est, ştiind ce aveam de gând să fac, m-am întrebat dacă mă voi mai putea întoarce vreodată în Vest.

Sâmbătă, 7 octombrie 1989

Zinnwald

ERA ABIA TRECUT DE ORA 01:00 noaptea când, stând cu spatele la portiera din dreptul şoferului Trabantului vopsit într-un roşu lipsit de strălucire, am scos din buzunarul jachetei o şurubelniţă şi i-am fixat capătul în centrul încuietorii primitive a automobilului. Cu palma dreaptă am lovit capătul mânerului. Nimic. L-am lovit a doua oară, am simţit cilindrul încuietorii alunecând în interiorul portierei şi l-am auzit cum a zăngănit când a căzut. Intrasem.

Părăsisem casa în urmă cu treizeci de minute, spunându-i lui Huber că trebuia să ies. Aşa cum mă obişnuise, a protestat vehement, spunându-mi că este prea periculos să te aventurezi pe străzi singur şi mai ales după lăsarea întunericului. Dar ştia bine că nu îi cer permisiunea şi a acceptat, fără tragere de inimă, să nu pună întrebări, promiţându-mi că nu mă va urmări.

îmi oferise maşina, dar nu o puteam folosi pentru ceea ce plănuisem. Dacă mă oprea poliţia sau eram văzut plecând de la faţa locului, maşina i-ar conduce pe poliţişti direct la ea, la Bonsack şi la ceilalţi. Nu. în această seară, riscul trebuia să-mi aparţină în totalitate.

Intrat în maşină, am decuplat ambreiajul, am rupt firele din spatele contactului fragil şi le-am răsucit împreună, iar când le-am legat de coloana de direcţie făcută din metal, micul motor al maşinii a bâzâit şi apoi, oarecum ezitant, a prins viaţă. Am băgat maşina în viteză şi m-am îndreptat spre est, ieşind din Leipzig şi mergând spre Dresda, iar de acolo, spre sud, cincizeci de kilometri, către Zinnwald.

La 03:45, când am ajuns la capătul sudic al oraşului, am cotit la stânga şi, traversând drumul forestier ce ducea la cartierul de locuinţe sociale, m-am gândit la ceea ce urma să fac şi la inevitabilele consecinţe. Dacă Adler avea dreptate, iar Metzger era singura persoană care ştia unde şi când va avea loc atentatul asupra lui Gorbaciov, atunci am calculat că, dacă aşteptam până în ultimul moment pentru a-l opri, conducerea RAF nu va mai avea destul timp pentru a alcătui un alt plan. Dat fiind însă ceea ce îmi spusese Adler pe când ne aflam la fermă, trebuia să iau în calcul şi posibilitatea ca Metzger să acţioneze singur.

Dar chiar şi aşa, nu aveam cum să pătrund în apartamentul acestuia şi să-l împuşc. Ar fi trebuit să o împuşc şi pe prietena lui. Şi apoi, mai era fiul lor, în vârstă de trei ani.

Fără femei, fără copii.

Nici nu puteam risca să fiu acuzat ulterior de cineva din Bewegung, căci aş fi devenit ţinta principală a KGB-ului şi a celor din Stasi. Nu aş fi scăpat cu viaţă.

Trebuia să fac să pară că cei din RAF îşi pierduseră încrederea în Metzger şi nu făceau decât să-şi şteargă urmele; comportament paranoic, tipic de terorişti.

Am parcat maşina la marginea cartierului şi, având grijă să nu mă apropii de stradă, am urcat un mic deal şi apoi am trecut printre blocurile înalte şi întunecate către cel în care locuia Metzger. Deşi nu cunoşteam numărul apartamentului său, îl văzusem intrând şi ieşind de acolo pe când locuiam împreună cu Huber în cartier.

Maşina lui, un Moskvici gri-mat, era parcată lângă bordură, pe strada de vizavi.

I-am verificat numărul de înmatriculare, ca să mă asigur că era chiar maşina lui Metzger. Nu-mi puteam permite nicio greşeală. Nu acum. Am privit înjur. Toate clădirile erau cufundate în întuneric. Nicio lumină nicăieri – în acel moment, cum stăteam acolo, mă simţeam ca şi cum eram ultimul om de pe pământ.

Am scos din buzunarul drept grenada rusească de mână RGD-5 pe care o găsisem sub bancheta din spate a maşinii lui Adler, iar din buzunarul stâng, o bucată de liţă electrică rigidă şi o rolă de bandă izolatoare neagră.

Am cercetat încă o dată zona, m-am lăsat la pământ şi, asigurându-mă că siguranţa grenadei avea destul loc să cadă sub vehicul, am înfipt-o bine în şasiul cam şubred. în clipa aceea, când am început să lipesc banda adezivă care să ţină pe loc grenada, m-am oprit şi m-am gândit la consecinţele a ceea ce făceam. Am încercat să scap de

aceste gânduri şi mi-am continuat misiunea. Nu avem timp de asta. Nu acum.

Grenada fiind lipită sub scaunul şoferului, în partea posterioară, am legat un capăt al liţei de cadrul interior al roţii din spate, stânga, în poziţia orei 9:00. Am trecut celălalt capăt prin cerculeţul ataşat de acul de siguranţă al grenadei, am întins bine firul şi, după ce i-am încercat tensiunea aşa cum verifică un chitarist tensiunea din corzile intrumentului, l-am legat.

Mulţumit că totul merge aşa cum trebuie, am strâns cu atenţie capetele turtite ale acului de siguranţă al grenadei. Acul trebuia să fie destul de larg ca să iasă cu uşurinţă, ca nu cumva să se blocheze şi să smulgă grenada din şasiu la plecarea vehiculului, dar în acelaşi timp destul de fix încât să nu cadă, făcând ca grenada să explodeze prematur.

Mi-am trecut degetele peste fiecare element încă o dată. Nu lăsasem nimic la mila întâmplării. De îndată ce maşina va porni, fie înainte, fie în revers, roata din spate se va mişca, scoţând cuiul din grenadă, iar după cinci secunde, Metzger va fi mort.

Reîntorcându-mă la maşina mea şi trecând printre blocurile de locuinţe sociale, am făcut tot posibilul să mă conving că ceea ce făcusem la fermă şi ceea ce urma să se întâmple acum erau nişte acţiuni spre binele tuturor. Metzger era un terorist, iar după părerea mea nu merita nici îngăduinţă, nici milă. în plus, era un terorist care ordonase uciderea mea. Dar în adâncul sufletului ştiam că, plasând un mecanism explozibil sub maşina lui, deveneam şi eu la fel de malefic ca el sau ca orice alt

terorist. Deşi mă uram pentru asta, el nu avea nicio şansă să scape. Speram doar să fie singur atunci când se urca în maşină.

Când am ajuns la Trabantul furat, am privit la ceas.

04:21.

Nu aveam timp să rămân prin preajmă pentru a fi martor la moartea lui Metzger. Acum trebuia să fiu altundeva.

Era 04:43 când, singur în bar, cercetam locul. Dar nu-mi sărea în ochi nimic şi, ca să fiu sincer, de ce ar fi trebuit să se întâmple asta? Era un bar pentru muncitori şi ştiam bine că nu voi găsi nimic interesant în zona din bar destinată publicului larg. Am trecut dincolo de tejgheaua mare, cu blat din lemn, şi am început căutarea. Primul loc unde am făcut-o a fost sub casa de marcat, dar acolo nu era nimic. Am mutat cu grijă lăzile stivuite în ordine sub bar. Mă îndoiam că voi găsi ceva aici, dar trebuia să-mi ţin mintea ocupată.

Când m-am îndreptat de spate, m-am întors şi am început să cercetez cu privirea tejgheaua din spatele meu. Prin minte mi-a trecut un gând înspăimântător.

Desigur; ar putea fi ascuns sus, în apartament.

Am alungat repede acest gând; nu ar fi mers. Metzger avea nevoie de acces imediat la lucrul pe care i-l pasase peste tejghea proprietarului, vărului lui. Nu avea timp să-l aştepte să dea o fugă sus şi să i-l aducă de fiecare dată când avea nevoie de el. Nu, fusese ascuns aici jos, undeva în spatele barului.

Când am cercetat rafturile cu pahare şi sticle de şnaps, privirea mi-a căzut pe singura decoraţiune din

încăpere, fotografia lui Erich Honecker care atârna pe perete, în spatele barului. Rama groasă, din lemn, bine lustruită, care o înconjura, era prea pretenţioasă pentru o fotografie în alb-negru, un produs în masă. Am ridicat o mână, am dat-o jos de pe perete şi am aşezat-o pe bar. Grosimea ramei făcea ca suportul din spate al fotografiei să stea mândru, la doi centimetri de perete. în spaţiul astfel format, ascuns în spatele unei împletituri de elastic alb ieftin, era un carneţel cu copertă tare. Era obiectul negru şi lucios pe care Metzger i-l strecurase proprietarului barului la prima noastră întâlnire. Am pus repede la loc fotografia şi am băgat carneţelul negru în buzunarul interior al jachetei. Eram pe punctul de a porni spre uşă, când am auzit paşi coborând pe scară, în spatele meu.

Fir-ar să fie, n-am baftă deloc.

M-am întors în grabă în zona barului destinată clienţilor şi m-am ghemuit în spatele tejghelei. Nu mă temeam prea mult că voi fi văzut. Dar speram că acest lucru nu se va petrece.Cum aşteptam singur în întuneric, am auzit cum zgomotul de paşi se înteţeşte, dar apoi s-a oprit. Celălalt stătea acum chiar în spatele meu, de cealaltă parte a tejghelei. Am scos Sig-ul cu amortizor de la curea şi am tras piedica, iar ţăcănitul slab pe care l-a scos când s-a oprit a sunat în urechile mele ca un clopot de biserică, dar în mod evident nu a fost auzit de cel care acum se îndrepta spre capătul tejghelei şi spre intrare. Când a intrat în raza mea vizuală, am îngheţat. Era o femeie, probabil soţia proprietarului. Am pus din nou Sig-ul pe poziţie semiarmată şi l-am strecurat sub curea.

Fără femei, fără copii.

Având în vedere tot ce făcusem de la sosirea mea în Germania de Est, o asemenea afirmaţie mă face probabil să par ipocrit, dar în momentele mele liniştite, fără să am alături pe cineva de încredere şi nici vreo cale de a-mi exprima frustrarea, sentimentul de vinovăţie mă măcina şi de aceea aveam nevoie să mă agăţ de ceva bun. Un mod de a mă convinge că nu era totul rău. Nu voiam să o ucid, dar s-ar putea să nu am altă variantă.

Femeia era la uşă şi tocmai întindea mâna spre clanţă când am păşit în spatele ei. Am văzut cum tot corpul i se încordează. Mă auzise în ultimul moment, dar era prea târziu. înainte de a se putea întoarce, mi-am azvârlit braţele pe după gâtul ei şi, folosindu-mă de gulerul cămăşii de noapte ca de o armă, i-am aplicat o manevră de luptă în spaţiul închis, strângând-o de gât pe la spate, o tehnică menită să-l lase inconştient pe oponent, dar fără

să-l omoare. După două secunde, femeia zăcea grămadă, leşinată, la picioarele mele, dar pentru că nu urma să rămână mult timp în starea aceea, era timpul să o şterg.

Duminică, 8 octombrie 1989

Leipzig

I MI PETRECUSEM dimineaţa singur, urmărind transmisiunea directă a vizitei preşedintelui Mihail Gorbaciov în Germania de Est, pentru a sărbători a patruzecea aniversare a statului, îmi trecuse prin minte că poate Metzger dăduse deja instrucţiuni echipei de asasini staţionaţi în Berlin mai devreme, poate chiar în seara dinainte. De aceea, tot ce vedeam la televizor părea oarecum suprarealist, ştiind ce plănuise Metzger. Şi chiar dacă trecuse de ora 13:00, încă mă aşteptam să se petreacă atentatul.

în cele din urmă, Gorbaciov însuşi a avut o surpriză pentru Erich Honecker, liderul DDR-ului. în timpul discursului ţinut la Berlin în ziua aceea, Gorbaciov a remarcat că „viaţa îi pedepseşte pe cei care ajung prea târziu.” Ceea ce le spunea lui Honecker şi guvernului său era, de fapt, că nu se mai puteau baza pe susţinerea Uniunii Sovietice, pe numărul mare de trupe sovietice staţionate în ţară, pentru a controla populaţia est-germană. Mai târziu avea să iasă la lumină faptul că Mihail Gorbaciov dăduse ordine clare ca toate trupele sovietice să rămână în garnizoanele lor pe durata acestei celebrări.

Era 13:15. încă mă uitam la televizor, dar cu Gorbaciov în viaţă, nu mă puteam gândi decât la carneţelul negru al lui Metzger şi la ce conţinea acesta. Trebuia însă să aştept până ce voi fi singur în casă.

Un minut mai târziu, uşa s-a deschis şi a intrat Huber. Avea în mână o cană goală; s-a oprit la celălalt capăt al mesei, în drum spre chiuvetă, iar privirile ni s-au întâlnit. Era evident că o tulbura ceva şi am ghicit ce urma chiar înainte ca ea să deschidă gura.

—Klaus Metzger a murit.

Am păstrat contactul vizual cu ea.

—Cum?

—O bombă!

Am simţit că mijesc ochii.

— Nu s-a spus nimic la ştiri.

—Se spune că moartea lui se datorează luptei interne pentru putere.

Aveam nevoie de mai multe informaţii.

—Cine spune asta?

Huber s-a întors către chiuvetă.

— Nu ştiu, asta este ce mi-a spus Peter.

— A mai fost cineva implicat?

—Nu. Era singur. Era cu puţin înainte de 06:00, în dimineaţa asta; pleca la muncă atunci când un dispozitiv a explodat sub maşina lui.

Mă simţeam uşurat că nu mai fusese implicat şi altcineva. Dar deşi se părea că ieşisem basma curată, nu eram deloc fericit. Depăşisem o graniţă în după-amiaza în care îi omorâsem pe Adler şi pe partenerul său, la ferma de lângă Schwarzbachtal. De data aceea, îmi spusesem că

fie mureau ei, fie eu, dar în noaptea trecută o depăşisem din nou şi, dat fiind ceea ce ştiam şi ce se afla acum în posesia mea, moartea lui Metzger nu putea fi ultima, oricât de mult mi-aş fi dorit asta.

Probabil că îi salvasem viaţa lui Mihail Gorbaciov şi în acelaşi timp eliminasem pretextul Gărzii Vechi a Rusiei de a prelua din nou controlul total asupra Germaniei de Est. Nimeni nu va şti vreodată acest lucru, iar la momentul acela aşa voiam să rămână. Dumnezeu ştie care vor fi repercusiunile pentru mine dacă Scott şi superiorii săi de la MI6 aflau vreodată ce făcusem. Poate le-ar fi convenit dacă Gorbaciov era asasinat, în definitiv, aşa cum am mai spus, deşi democraţiile liberale vestice criticau făţiş această atrocitate comunistă, oare liderii occidentali urau cu adevărat Zidul, sau le servea cumva scopurile? Era o cale de a menţine statu-quoul şi de a asigura menţinerea unei păci fragile? De asemenea, atât Franţa, cât şi Marea Britanie îşi exprimaseră de multă vreme opoziţia faţă de o Germanie reunită şi, desigur, dacă M. Gorbaciov era asasinat, acest lucru nu s-ar mai petrece.

Dar acum nu aveam timp să mă gândesc la acest lucru. Aveam o problemă mai urgentă. Presupuneam că, după intrarea mea prin efracţie în dimineaţa acestei zile, vărul lui Metzger, proprietarul barului frecventat de mineri, descoperise dispariţia carnetului. De îndată ce RAF va pune cap la cap datele şi va afla cine l-a luat, vor face tot ce le stă în putere pentru a-l recupera şi, în efortul de a-şi şterge urmele, nu vor pregeta să mă omoare.

în ziua în care sosisem în Germania de Est, în timp ce mă îndreptam împreună cu Huber spre Dresda, ea îmi spusese că numai două persoane cunosc casa conspirativă din Zinnwald: „Tu vei fi cea de-a treia (persoană)”, îmi spusese ea. Dar înainte de a muri, Adler îmi dezvăluise că Metzger ştiuse tot timpul unde se afla locuinţa.

Am privit către celălalt capăt al încăperii, spre Huber. Stătea la chiuvetă, cu spatele la mine.

— Mi-ai spus odată că, în afară de mine, numai doi oameni cunoşteau localizarea casei conspirative din Zinnwald. Cine era a doua persoană?

Huber s-a întors şi m-a privit. După o clipă s-a reîntors la chiuvetă şi la vasele ei.

— Peter Bonsack.

în timp ce o urmăream cum aranjează cu grijă vasele pe scurgător, mă întrebam dacă, la nevoie, aş putea să elimin iar pe un posibil trădător din grup. îmi fusese clar încă din seara în care poliţia a blocat accesul în Zinnwald, seara întâlnirii de la biserică, că Stasi are cel puţin un informator în interiorul lui Bewegung, dar lista cu suspecţi se scurta cu rapiditate. Ştiind ceea ce ştiam acum, alegerea evidentă ar fi fost Metzger sau unul dintre acoliţii săi, dar cu Metzger mort şi subordonaţii săi aflându-se tot în Zinnwald, singurele persoane care puteau furniza informaţii despre noi se reduceau la numai patru: Bonsack, Huber, Fischer şi Mayer. La o adică, puteam oare să-l ucid pe unul dintre ei cu acelaşi sânge rece cum îi omorâsem pe Metzger şi pe oamenii lui la fermă? Mi-am alungat aceste gânduri.

— Unde este Peter acum?

— Nu ştiu! A spus că trebuie să iasă.

Am tăcut o secundă.

— Dar Gerhard Fischer şi Horst Mayer – unde sunt ei acum?

Huber s-a întors şi m-a privit.

— Habar nu am. Nu i-am văzut de azi-dimineaţă, de când a plecat Peter.

Abia trecuse de ora 16:30, iar eu încă stăteam întins în pat. Afară se lăsa seara, iar cu draperiile trase, camera era aproape cufundată în întuneric. Am auzit cum uşa de la intrare se închidea încetişor; părea că cineva voia să iasă sau să intre fără să fie observat. Am scos Sig-ul de lângă coapsa dreaptă, m-am ridicat şi m-am dus la fereastra dormitorului. Strada era cufundată în linişte, nu se vedea nimeni şi, spre uşurarea mea, nu se zăreau nicio maşină de poliţie şi nici vreun vehicul necunoscut.

Poate s-a întors Bonsack?

Dar când am dat să mă întorc de la fereastră, ceva mi-a atras atenţia la capătul îndepărtat al străzii. La o depărtare de optzeci de metri, am văzut ceva ce semăna cu spatele paltonului lui Huber, care tocmai dădea colţul. Am deschis uşa dormitorului şi am coborât în tăcere scările. Casa era goală.

Nu ştiam încotro se ducea. Nu spusese că iese şi, cum nu primisem niciun semn de la Bonsack, în capul meu se instalase din nou paranoia.

întors în dormitor, am aprins lumina, am cuprins cu braţele şifonierul de lemn şi, cu paşi mici, l-am târât pe podea spre mine. înclinându-l pe spate, i-am sprijinit

marginea superioară de perete. Lipită pe fundul dulapului se găsea o pungă din plastic transparentă, iar înăuntru era micuţul carnet negru.

M-am aşezat pe marginea patului şi am început să-l frunzăresc. Eram uimit câte informaţii conţinea. Erau pagini întregi de nume, unele complete, altele numai cu iniţiale. Erau puţine adrese, dar multe numere de telefon, atât din Germania de Est, cât şi din străinătate. Prea multe informaţii ca să le pot examina acum. Nu ştiam unde plecase Huber, ceea ce însemna că nu ştiam nici când se va întoarce.

După două zile, pe 9 octombrie, Leipzig a găzduit cea mai mare demonstraţie din istoria Germaniei de Est. între 70.000 şi 100.000 de demonstranţi paşnici au înfruntat avertismentele date de Stasi, prezenţa ameninţătoare a mii de jandarmi înarmaţi şi trupele de luptă şi au mărşăluit prin centrul oraşului. în cele din urmă, deşi avertismentele şi riscul de a fi încarceraţi sau pedepsiţi chiar mai rău erau cât se poate de reale, poliţia nu a făcut nimic, iar scena era pregătită pentru o revoluţie paşnică care se va extinde cu repeziciune în toată Germania de Est.

Marţi, 10 octombrie 1989
Pădurea Dresdner Heide

ERA ÎN JUR DE 03:05 când am ridicat aparatul Clansman din portbagajul Trabantului lui Huber, i-am aruncat breteaua peste umărul meu stâng şi, ridicând geanta, m-am îndreptat în direcţia nord-nord-est, prin

Pădurea Dresdner Heide. După şase minute, aşa cum făcusem şi în dăţile precedente, am luat-o spre vest.

Apropiindu-mă de locul de întâlnire, l-am văzut pe ofiţerul BRIXMIS stând în luminiş. Mi-a venit să râd. Chiar dacă până acum făcuse o treabă excepţională, înfăţişarea sa deşirată, oarecum băieţoasă, mă făcea să mă îndoiesc că l-aş urma la coadă la autobuz, ce să mai zicem de război. în dreapta sa, la vreo şase metri, era subofiţerul „Călător", dar ceva nu era în regulă. Ţinea mâna dreaptă în buzunarul hainei militare, iar materialul se întindea peste ceva ce părea un pic mai mare decât mâna.

Am lăsat aparatul jos, am strecurat mâna în interiorul jachetei şi am armat Sig-ul.

— Şefule!

Ofiţerul a inspirat adânc, a tras de umeri în spate şi şi-a îndreptat coloana.

— Tom!

— Avem o problemă?

Ofiţerul s-a bâlbâit.

—De... de ce crezi că avem o problemă?

Am întors capul către dreapta şi am aruncat o nouă privire spre subofiţer.

— Pentru că subofiţerul tău este înarmat, iar operatorii BRIXMIS nu sunt niciodată aşa.

Am ridicat încet mâna stângă şi mi-am desfăcut jacheta, arătându-i tânărului caporal Sig-ul armat.

— Să nu-ţi vină idei, fiule! O mişcare bruscă, şi tu cu şeful tău veţi fi morţi înainte să apuci să scoţi arma din buzunar.

Subofiţerul a înghiţit în gol, apoi, scoţând din buzunarul jachetei mâna stângă goală, a lăsat-o să-i cadă pe lângă corp.

Mi-am îndreptat atenţia spre ofiţer.

— Acum, că am lămurit chestiunea asta, care este problema?

Tânărul ofiţer părea vizibil uşurat că rezolvasem situaţia în
locul lui.

— Superiorul tău este de părere că, pentru siguranţa ta, ar trebui să mai rămâi o vreme unde te afli, până ce aducerea ta înapoi se va putea face în siguranţă.

Adrenalina începuse să-mi curgă prin vene de cum părăsisem maşina, iar înaintând prin pădure şi văzând că subofiţerul era înarmat, fluxul ei crescuse considerabil, dar ultima remarcă a ofiţerului provocase o adevărată inundaţie în corp. Nu mai era loc pentru politeţuri.

— Ascultă, tocmai am omorât...

M-am oprit brusc. Deşi nu mă gândisem la altceva în ultimele câteva zile, când am auzit cuvintele acestea rostite cu voce tare pentru prima oară, am fost uluit. Am continuat însă.

— Am lichidat trei membri importanţi din RAF, unul dintre ei fiind chiar un membru din conducerea Baaden-Meinhof, ai cărui complici sunt hotărâţi să-l răzbune. Cei de la Londra trebuie să mă ducă înapoi, şi asta repede – înainte de a fi prea târziu.

Am privit în jos către aparatul de emisie.

— Nu pot să-i mai port de grijă, trebuie să fiu flexibil, să mă pot mişca în voie.

Ofiţerul s-a uitat la aparat, apoi la mine.

— Dar cum ne vei contacta?

Răspunsul meu a frizat ridicolul.

— Nu mă mai interesează să vorbesc sau să primesc instrucţiuni de la Londra sau de la Berlin. Singurul lucru de care sunt preocupat acum este să scap cu viaţă din Germania de Est. O să fac tot posibilul să mă aflu lângă un radio, reglat pe frecvenţa Rundfunk, staţia de radio germano-americană RIAS din Berlin, la 18:30, în fiecare seară. De îndată ce Londra îşi adună minţile şi stabileşte cum să mă scoată de aici...

Am făcut o pauză, aveam nevoie de timp de gândire, dar după câteva clipe găsisem continuarea.

— Să le zică celor de la postul de radio să pună melodia ***Going Home***[1] a celor de la Dire Straits, imediat după ştirile de la 18:30. Mă voi afla exact în acest loc, două zile mai târziu, la 01:30.

La momentul acela, ca şi acum, după treizeci de ani, Dire Straits avea fani numeroşi şi înfocaţi şi, cu toate că muzica lor necesită un gust format în timp, ***Going Home*** era o melodie deja clasică. Dar fiind instrumentală, era rareori difuzată, iar dacă o puneau imediat după ştirile de la 18:30, nu o puteam rata.

Ofiţerul a încuviinţat din cap şi a zâmbit.

1 **„Drumul spre casă”, în limba engleză, în original. (*n. trad.)***

Bine, voi transmite mesajul, dar...Nu terminasem şi de aceea l-am întrerupt în mijlocul frazei.

—Nu există niciun „dar”; şi mai este ceva care să-i încurajeze să grăbească lucrurile. Spune-le celor de la Londra că am obţinut informaţii vitale, o listă a tuturor contactelor Baader-Meinhof şi RAF din Vest.

în realitate, fiind foarte rar singur în casă, nu avusesem încă şansa să cercetez în detaliu carnetul lui Metzger. Nu eram foarte sigur ce conţinea, dar, din ce văzusem deja, în cel mai rău caz era o listă de terorişti sub acoperire. în lumea spionajului, agenţii sub acoperire neoficiali sunt spioni care preiau roluri sub acoperire în organizaţii ce nu au legături oficiale cu guvernul în slujba căruia se află ei. în cel mai bun caz, era vorba despre ceva mult mai dăunător, ceea ce îl făcea mai valoros pentru proprietarul său şi mai periculos pentru cel care reuşise să pună mâna pe el, în cazul acesta eu.

Am apucat mâna ofiţerului şi am strâns-o.

—Ai putea să le precizezi că, dacă sunt prins sau ucis, lista dispare odată cu mine.

Fără vreun alt cuvânt în plus, m-am întors şi mi-am croit drum înapoi prin pădure.

Sâmbătă, 4 noiembrie 1989

Leipzig

STĂTEAM ÎNTINS ÎN PAT, cu lumina stinsă şi complet îmbrăcat. Era abia trecut de ora 19:00 şi în seara aceasta, aşa cum făceam cu sfinţenie în fiecare seară, în ultimele trei săptămâni, la 18:25, am tras draperiile în prima cameră, m-am aşezat lângă radio şi l-am pornit pe

Rundfunk. După ce am ascultat buletinul de ştiri de la 18:30, am aşteptat prima melodie, dar cum până acum nu auzisem acordurile de la ***Going Home***, iar paranoia mea atinsese cote inimaginabile, eram convins că fusesem abandonat. Ceea ce nu ştiam era şi de ce.

Deşi Huber era încă cu nervii întinşi, părea mult mai degajată în prezenţa mea, hotărâtă să petrecem timp împreună, dar după tot ce se întâmplase la fermă şi în Zinnwald, eu mă închideam în mine, petrecând tot mai mult timp de unul singur.

Pe 7 octombrie, în aceeaşi zi în care îl omorâsem pe Metzger, Bonsack dispăruse. Huber era convinsă că fusese arestat, aşa că două zile mai târziu, pe 9 octombrie, ca măsură de precauţie, preluasem controlul, insistând asupra dizolvării a ceea ce mai rămăsese pentru moment din mica celulă Leipzig şi a relocării ei, dar în niciun caz într-o altă aşa-zisă casă conspirativă pe care Bewegung o deţinea în Leipzig. Dacă Huber avea dreptate şi Bonsack fusese, într-adevăr, arestat, atunci casele conspirative deveneau adevărate capcane.

Ţipetele lui Huber venind din camera de la parter m-au readus în prezent. Am luat Sig-ul de pe noptieră şi am coborât scările fără să scot vreun zgomot. Cu braţele întinse şi ţinând arma cu ambele mâini, am ajuns la ultima treaptă, am tras piedica şi am armat pistolul. Cu degetul mare de la piciorul drept, am împins uşurel uşa camerei din faţă. Dar în loc să descopăr camera plină de poliţişti est-germani şi agenţi Stasi, am găsit-o pe Huber

sărind în sus şi-n jos şi fluturând braţele nebuneşte deasupra capului.

Am oftat uşurat şi am lăsat arma în jos.

— Ce se întâmplă?

Huber zâmbea, dar pe obraji i se rostogoleau şiroaie de lacrimi.

— Am reuşit, Andel!

A alergat spre mine, şi-a aruncat braţele în jurul gâtului meu, a făcut o săritură şi şi-a împletit picioarele în jurul taliei mele. Instinctiv, mâinile mele au prins-o de spate şi, cum eu îi sprijineam greutatea, s-a lăsat pe spate şi s-a uitat lung la mine.

Avea din nou în ochi privirea aceea, focul acela de gheaţă.

—în urma numărului mare de participanţi la mitingurile din Leipzig şi în încercarea de a ne împăca pe noi, est-germanii, Erich Honecker a decis să autorizeze un miting în Alexanderplatz, în Berlin. Se aşteaptă să participe peste o jumătate de milion de oameni. Va fi cel mai mare miting de protest pe care l-a văzut vreodată ţara noastră. Este începutul sfârşitului pentru regimul comunist. în curând vom fi liberi!

Apoi m-a sărutat pe buze, dar nu a fost un sărut sărbătoresc; era altceva, gura îi era deschisă, iar limba ei o căuta pe a mea.

în cele din urmă, am reuşit să mă desprind de ea şi, cu mâinile pe spatele ei, m-am uitat fix în ochii săi ca două albăstrele. Deşi ghicisem deja răspunsul la întrebare, aveam nevoie de timp pentru a detensiona situaţia, aşa că am întrebat totuşi:

— Ce a fost asta?

S-a lăsat pe spate, cu braţele întinse, degetele împreunate după ceafa mea şi picioarele înfăşurate strâns în jurul taliei mele, strângând din când în când din coapse.

— M-ai întrebat odată de ce am bătut la uşa ta în primele ore ale dimineţii. Ei bine, sărutul acesta şi lenjeria nouă şi drăguţă pe care o purtam în noaptea aceea ar trebui să-ţi ofere răspunsul.

Ochii i s-au mărit, iar pupilele s-au dilatat.

— M-am îndrăgostit de tine în dimineaţa în care te-am luat de la Dresda şi, cu toate că nu eşti persona cea mai comodă din lume, mă simt în siguranţă lângă tine şi te iubesc mai mult pe zi ce trece.

Huber nu ştia nimic despre situaţia mea personală. Habar nu avea că eram însurat şi că aveam un copil mic şi, cu toate că eram foarte flatat şi, pentru că aici spunem adevărul, extrem de tentat să profit de situaţie, mi-am desprins mâinile de pe ea şi, lăsând-o să cadă pe podea, am schimbat subiectul.

— Ai vreo veste despre Peter?

Zâmbetul lui Huber a pierit.

— Nu. Nici măcar Klaudia, femeia de serviciu care a lucrat în sediul Stasi din Dresda, nu poate afla nimic.

— Dar despre Fischer şi Mayer?

— Nimic. Parcă au dispărut de pe faţa pământului.

Dacă Huber avea dreptate, eram complet singuri. Nu puteam aştepta ajutor din partea nimănui.

M-am ridicat şi am privit-o în ochi. Vedeam cât era de obosită, iar ceea ce urma să-i spun nu avea darul de a îmbunătăţi situaţia.

— Trebuie să ne mutăm din nou.

Am auzit-o oftând.

— De ce şi unde de data asta?

— Dresda.

A făcut ochii mari şi părea surprinsă.

— Spre est? Chiar mai departe de graniţă?

— Da. în ţara de unde vin eu avem o vorbă: „Când eşti vânat, cea mai sigură ascunzătoare este printre duşmani.”

Nu îi împărtăşeam tot ce ştiam. Odată cu deteriorarea situaţiei din Germania de Est, membrii RAF vor fi şi mai hotărâţi să recupereze carneţelul negru al lui Metzger şi nu se vor opri până ce nu-l vor găsi. De îndată ce îşi dădeau seama în posesia cui se afla, erau gata să întoarcă Leipzigul pe dos pentru a-l găsi şi pentru a-l omorî pe deţinătorul acestuia.

Vineri, 10 noiembrie 1989

Dresda

MĂ GÂNDEAM CĂ MUTAREA de la Leipzig la Dresda era o decizie majoră pentru mine. Pe lângă faptul că încercam să evit capturarea noastră de către RAF, renunţasem la orice speranţă că voi auzi vreodată cântecul ***Going Home*** difuzat la postul de radio Rundfunk, iar mutarea la Dresda însemna că acest lucru nu se va petrece niciodată. Dresda se afla în sectorul cunoscut sub denumirea de „zona neagră”, pe care populaţia est-germană îl numea în

glumă „***Tal Der Ahnungslosen***[9] („Valea lui Habarnam”). Era unul dintre cele două colţuri ale Germaniei de Est, atât de departe de Berlin şi de graniţa cu Germania de Vest, încât era imposibil să recepţionezi programele de radio difuzate de ARD, serviciul public de radiodifuziune din Germania de Vest.

La 07:30 în dimineaţa aceea, am turnat apă fierbinte într-o cană şi am privit cum îşi schimbă culoarea încet-încet. Nu era cafea, deşi era maronie şi fierbinte, iar altă variantă nu aveam.

în ziua precedentă, la ora 19:00, purtătorul de cuvânt al Partidului Comunist din Berlinul de Est, Günter Schabowski, a anunţat că din acel moment est-germanii vor avea voie să treacă graniţa spre Germania de Vest. Spre seară, guvernul RDG-ului a încercat să amâne această decizie, cerându-le cetăţenilor să se prezinte a doua zi la biroul de migraţie, dar era prea târziu. Mii de est-germani se îndreptau deja spre Zid. Dar în loc să fie întâmpinaţi cu barierele deschise, mulţimea a fost primită de grăniceri bine înarmaţi şi oarecum confuzi, nefiind la curent cu schimbarea de politică a statului. Până în acel moment respectaseră ordinul de a împuşca pe oricine încerca să treacă dincolo de Zid.

în timp ce ofiţerii ***Grenztruppen*** sunau frenetici la sediul lor, mulţimea de est-germani, care se mărea cu fiecare minut ce trecea, continua să solicite deschiderea porţilor. Cererea lor a fost în cele din urmă îndeplinită la ora 22:45. în încercarea de a evita buluceala, oficialii au început să-i lase pe oameni să treacă treptat, dar într-o

oră pierduseră deja orice control şi barierele s-au ridicat, permiţând est-germanilor accesul nerestricţionat în Vest.

Zidul – sau, aşa cum îi spuneau germanii, ***Die Mauer*** – fusese construit peste noapte, între 12 şi 13 august 1961, iar pe 9 noiembrie 1989, douăzeci şi opt de ani mai târziu, acesta a căzut.

Huber şi cu mine am petrecut noaptea lipiţi de televizor, într-un bar micuţ din partea sudică a Dresdei, privind cum mii de est-germani traversau punctele de acces, atât pe cele oficiale, preexistente, cât şi nou-apărutele găuri din Zid. în cealaltă parte, erau întâmpinaţi de mulţimi de vest-germani, cu flori şi şampanie, iar sărbătoarea începută a durat astfel zile întregi.

Pe când entuziasmul tuturor creştea, Huber şi-a strecurat braţul pe sub al meu şi s-a cuibărit lângă mine. Corpul îi tremura şi lacrimile îi curgeau incontrolabil pe obraji. Eram în Germania de Est de aproape trei luni, dar abia în seara aceea am înţeles cu adevărat cât de mult însemnau pentru poporul

est-german evenimentele ce se derulau în acel moment pe ecranul televizorului.

Vestea bună era că nu mai trebuia să mă bazez pe Scott să mă scoată din ţară. Teoretic, cum Zidul Berlinului căzuse, nu mai eram un prizonier, un agent străin prins în spatele Cortinei de Fier. Puteam pleca odată cu miile de est-germani care se vor îndrepta spre Vest în zilele ce urmau – dar ştiam că nu va fi atât de simplu.

Este adevărat că Zidul Berlinului dispăruse peste noapte, dar sistemul de apărare care marca ruta frontierei intergermane, kilometrii nesfârşiţi de sârmă ghimpată, câmpurile minate şi capcanele nu dispăruse; drept urmare, punctele de ieşire din Germania de Est erau oarecum limitate. Aş fi fost un prost să cred că RAF nu se gândise la acelaşi lucru, ceea ce însemna că oricare punct de trecere a frontierei putea deveni o capcană mortală. Adăugaţi la asta faptul că, odată cu căderea Zidului şi temându-se de represaliile din partea populaţiei est-germane, mulţi membri ai forţelor de ordine din ţară îşi părăsiseră deja posturile. Procedând astfel, înlăturaseră orice formă semnificativă de lege şi ordine, situaţie pe care fără îndoială RAF o va exploata pentru a încerca să recupereze ce le aparţinea de drept – carnetul negru al lui Metzger.

Pe când duceam cana la gură, în bucătărie a intrat Huber. Purta blugi, ghete şi un palton de iarnă. Am privit către geanta sport pe care o ţinea în mâna dreaptă. Expresia de pe faţa ei trăda veşti deloc bune. Am tras aer puternic în piept.

— Ce s-a mai întâmplat?

Vocea ei era şoptită.

—Trebuie să plecăm – acum. O patrulă rusească este pe punctul de a bloca ambele capete ale străzii.

Zidul căzuse, dar se părea că ruşii erau la fel de capabili de mârşăvii ca întotdeauna.

M-am repezit la ferestra camerei din faţă şi am dat perdeaua într-o parte câţiva centimetri. La celălalt capăt al străzii era un baraj, iar dincolo de el, un şir de maşini ce aşteptau să treacă. Inima mi-a stat în loc. L-am recunoscut pe ofiţerul care avea comanda, deşi direcţiona operaţiunile din spate – nu era nimeni altul decât maiorul Vladimir Puţin.

Individul ăsta este coşmarul meu.

Nu ştiam ce se petrece, ce aveau de gând ruşii, dar după ce locuisem în Germania de Est timp de trei luni, indiferent dacă Zidul căzuse sau nu, înţelegeam foarte bine că apariţia lor bruscă nu era niciodată un lucru bun. Teama îmi creştea, ca şi nivelul de adrenalină care îmi curgea prin vene.

M-am întors către Huber, care rămăsese în dreptul uşii ce dădea în bucătărie. în spatele ei, vedeam fereastra dinspre stradă. Dacă eram destul de rapizi, puteam să ieşim pe fereastră şi să ne îndepărtăm pe stradă, înainte ca ruşii să se organizeze şi să izoleze toată zona. Am putea scăpa.

Am făcut un semn din cap către geantă.

— Ne ajunge ce ai luat acolo?

Cred că, fără să ştie nici ea de ce, Huber s-a uitat în jos la geanta din mâna dreaptă, iar apoi la mine.

— Va trebui să ne ajungă.

—Aşteaptă aici. Nu pierde din ochi patrula. Dacă înaintează în direcţia noastră, strigă-mă.

— Unde te duci?

— în dormitor, trebuie să iau ceva, apoi plecăm de aici.

Huber a întrebat cu voce ridicată în timp ce dispăream pe
coridorul scurt, către cel mai depărtat dintre cele două dormitoare.

— încotro mergem?

Nu i-am răspuns. Ca să spun drept, habar nu aveam încotro să o luăm.

Un apartament la parter este întotdeaua riscant, pentru că autorităţilor le e uşor să pătrundă în el, dar nu este la fel de primejdios ca atunci când te blochezi la etajele superioare ale unei clădiri, unde singura cale de evadare este o casă a scării plină de inamici.

Escaladând fereastra bucătăriei, am dispărut în labirintul străzilor din jur şi ne-am îndreptat spre centrul oraşului Dresda. Ajunşi acolo, am rămas în zonele cu mult trafic pedestru. Mai precis, în locurile unde ne puteam pierde în mulţime. Când magazinele au început să se închidă, dar înainte ca lumea să se împrăştie, ne-am croit drum spre Bautzner Strafie, în partea de nord a râului Elba.

Sâmbătă, 11 noiembrie 1989
Dresda

ERA TRECUT DE MIEZUL NOPŢII când, neavând unde să mergem, am spart intrarea unei clădiri abandonate, în timp ce Huber stătea la pândă.

între 13 şi 15 februarie 1945, 1.300 de bombardiere grele aparţinând Forţelor Aeriene Aliate (Marea Britanie şi America) lansaseră patru atacuri aeriene masive asupra Dresdei, aruncând aproape 4.000 de tone de explozibil şi de dispozitive incendiare, creând o furtună de foc ce a distrus o zonă de peste 1.600 de acri din centrul oraşului. Acesta era motivul pentru care clădirea în care ne adăposteam acum avea mai puţin de cincizeci de ani vechime, fiind construită după cel de-al Doilea Război Mondial. Era în condiţie bună, fiind bine izolată şi ferită de pericole.

în timp ce stăteam de pază şi încercam să găsesc o cale de a ieşi în siguranţă din Dresda şi de a traversa frontiera germană, Huber dormea agitată pe una dintre puţinele piese de mobilier rămase în interiorul clădirii părăsite.

Ştiam că era numai o chestiune de timp până ce ni se va înfunda, iar evadarea la limită din dimineaţa aceea îmi confirma bănuielile. Ce mă nedumerea era de ce ruşii se aflau acolo? De ce nu poliţia est-germană sau jandarmii? Apartamentul nu era situat într-o intersecţie principală, ceea ce însemna că ruşii aveau un scop bine definit, o ţintă precisă. Apoi mai era şi Puţin. De ce şeful filialei locale a KGB-ului conducea o patrulă pedestră obişnuită?

La momentul acela, mutarea la Dresda ne păruse o mişcare inteligentă. Oraşul era mai departe de frontiera

intergermană şi deci membrii RAF nu s-ar fi gândit să ne caute aici.

Acum, indiferent care era motivul prezenţei ruşilor aici, părea că laţul se strânge cu rapiditate în jurul gâtului nostru şi că, indiferent de riscuri, era timpul să plecăm din Dresda şi să trecem frontiera intergermană.

Dar dacă voiam să ajungem în Occident întregi, trebuia mai întâi să fac rost de un mijloc de transport de încredere. Drumurile fiind deja blocate de refugiaţii care se îndreptau spre Vest, aveam nevoie de un uşor avantaj – iar eu ştiam cu exactitate unde să-l găsesc.

Am prins-o pe Huber de laba piciorului stâng şi am scuturat-o delicat. Abia după un minut a reuşit să se trezească din somnul ei agitat şi a deschis ochii.

— Trebuie să ies.

I-am dat Makarovul pe care mi-l încredinţase pe când ne aflam în Zinnwald.

—încărcătorul este plin şi are un glonţ în cartuş. Nu adormi la loc. Aşteaptă aici treizeci de minute, apoi mergi la benzinăria de pe Bautzner Strafie. Vin să te iau de acolo cât pot de repede.

închizând uşa laterală în urma mea, mi-am croit drum pe alee, către şoseaua principală.

După arestarea lui Bonsack, începeam să iau serios în calcul posibilitatea că Huber ar putea lucra pentru Stasi. Este adevărat că nu era singura persoană pe care o suspectam, dar după câte cunoşteam eu, ea era singura care ştia că ne aflăm în Dresda şi începeam să mă întreb dacă nu cumva aceasta era cea mai logică explicaţie pentru motivul şi felul în care evitasem capturarea

noastră atâta vreme. Iar sărutul ei pasional şi declaraţia de dragoste din urmă cu câteva zile îmi sporiseră confuzia.

Mai devreme în seara aceea, privind-o cum doarme, mă gândisem să o abandonez. Să dispar în noapte şi să fac călătoria singur, dar dacă ea era turnătorul, trebuia să o ţin aproape de mine, cel puţin până ajungeam în siguranţă în Vest.

Am ridicat capul şi am privit către capătul aleii, unde am văzut strălucirea galbenă a luminilor ce flancau Bautzner Strafle.

Traversând curtea din faţă a benzinăriei unde urma să mă întâlnesc mai târziu cu Huber, am scos Sig-ul cu amortizor de la spatele pantalonilor, l-am băgat sub curea şi l-am acoperit cu jacheta. Discreţia şi subtilitatea nu-şi mai aveau rost. Ştiam că, dacă sunt provocat acum, situaţia va escala rapid şi inevitabil se va ajunge la violenţă. Am traversat drumul şi m-am apropiat de sediul Stasi.

Era o clădire care arăta extraordinar. înaltă de patru etaje, construită din ceva ce părea să fie un beton solid şi zugrăvită într-un gri-mat, aceasta se afla pe partea nordică a Bautzner Strafie, şoseaua principală ce separa râul Elba de nordul Dresdei şi de Pădurea Dresdner Heide. Până în urmă cu câţiva ani, înainte de căderea Zidului, complexul fusese foarte bine păzit, dar acum, de teama represaliilor, majoritatea paznicilor îşi părăsiseră postul, lăsându-l aproape neprotejat; numai câte o lumină strălucea ici-colo.

Am privit în jurul meu. Parcarea era plină. Printre vehicule erau nişte Wartburguri est-germane, Moskviciuri şi Volga ruseşti. Am început să încerc portierele maşinilor parcate cel mai aproape de ieşire. A treia maşină pe care am verificat-o, o Volgă, nu era încuiată, dar când m-am aşezat în scaunul şoferului şi am privit în jos, aşa cum era de aşteptat, am văzut că lipsea cheia din contact. Am zâmbit în sinea mea. Absenţa cheii nu punea probleme unui ***cockney.***

Zece minute mai târziu, am oprit maşina la capătul vestic al curţii din faţa benzinăriei, iar Huber s-a strecurat pe scaunul din dreapta mea.

—De unde ai luat-o?

Am simţit că mă inundă un val de umor negru cazon.

—Frumoasă, nu-i aşa? Parcarea Stasi este plină de maşini ca asta, iar unele nici nu sunt încuiate. Nici asta nu a fost aşa.

Huber nu şi-a putut ascunde groaza faţă de ceea ce făcusem.

— Ai furat o maşină de la Stasi?

—Linişteşte-te, nu vor avea nevoie de ea prea curând. Mi s-a părut nepoliticos să nu o iau şi oricum luminile albastre ascunse în spatele grilajului frontal ne oferă avantajul de care avem nevoie.

înaintând spre vest, pe Bautzner Strafie, am privit în oglinda retrovizoare.

Ce să fie oare?

După cincizeci de metri, în ultimul moment şi fără să semnalizez, am cotit scurt pe o stradă laterală.

Huber s-a îndreptat în scaun şi a întors capul spre mine.

—încotro mergem acum?

Nu i-am răspuns. Eram ocupat cu şofatul: o serie de patru viraje la dreapta, ceea ce presupunea să nu opresc deloc vehiculul pentru a face aceste manevre printre maşinile care veneau din partea opusă, ci să merg mai departe, astfel încât riscul de a fi nevoit să opresc şi ulterior să fiu prins într-o ambuscadă de maşina ce ne urmărea să fie aproape nul.

Când am făcut ultimul viraj la dreapta, revenind pe Bautzner Straße şi continuând înaintarea spre vest, am privit din nou în oglinda retrovizoare.

—Suntem urmăriţi.

Huber s-a răsucit în scaun şi a privit prin geamul din spate; îi era greu să-şi ascundă furia.

— Ştiam că aşa se va întâmpla. A fost o idee proastă să furi maşina de la Stasi.

Deşi era evident că eram urmăriţi, cel din spatele nostru nu făcea niciun efort să ne oprească sau să ne depăşească. La marginea oraşului, am intrat pe Autostrada 4, o încercare nereuşită de ***autobahn***, care mergea spre vest de la Dresda, via Karl-Marx-Stadt, până la trecerea de frontieră de la Herleshausen.

Am aruncat o privire către aparatul de emisie ce atârna sub bordul autoturismului.

—Ştii să-l foloseşti?

Huber s-a uitat în aceeaşi direcţie.

— Nu chiar.

—încearcă, totuşi. Nu este foarte dificil. Frecvenţele sunt prestabilite. Nu trebuie decât să schimbi de pe un canal pe altul până găseşti ceva ce recunoşti. Dacă reuşim să captăm traficul radiotelefonic dintre maşina aia şi centrul său de comandă, am putea afla ce au de gând.

Cu privirea aţintită asupra drumului, am ascultat zgomotul canalelor pe care Huber le tot schimba.

—Stai! întoarce-te la cel de dinainte.

Nu era cel pe care speram să-l prindem, ci un raport de trafic de la sediul poliţiei din Karl-Marx-Stadt. ***„Die Straße im Osten von Nossen wird mit dem Flüchtlingsverkehr blockiert!"*** Am întors capul către Huber.

—Dacă informaţia este adevărată, iar drumul la nord de Nossen este blocat de refugiaţi, trebuie să găsim o rută alternativă. Vezi dacă găseşti o hartă rutieră.

După ce a căutat pe bancheta din spate a maşinii, Huber s-a aşezat la loc pe scaunul ei.

— Am găsit o hartă. Pare destul de veche, dar mă îndoiesc că s-au schimbat multe.

Am zâmbit. Avea dreptate, nu se schimbaseră prea multe în Germania de Est de la al Doilea Război Mondial încoace.

— Bine! Acum încearcă să găseşti o cale de a ocoli blocajul şi de a reveni pe drumul spre vest.

Huber nu a spus nimic timp de o secundă sau două; o pusesem pe gânduri, dar apoi i-a scăpat întrebarea:

— Unde mergem?

Am zâmbit. Nu discutasem planul cu ea, în principal din cauza a ceea ce se întâmplase în ultimele câteva luni. îmi era din ce în ce mai greu să mai cred în ea şi, ca urmare, nu-i spuneam decât strictul necesar, iar până în acel moment nu fusese necesar să ştie nimic.

— Kassel Ost. Un ***Raststätte***[1]. La nord, pe Autostrada 7. Dacă ne-am fi aflat în oricare alt loc din Europa, variantele
de trecere a graniţei ar fi fost nenumărate. Dar aici, în Germania de Est, cum Zidul nu căzuse decât de câteva zile, ştiam că numeroasele capcane pentru vehicule, câmpurile minate şi gardurile din sârmă ghimpată care alcătuiau frontiera intergermană erau încă la locul lor.

Cu un ochi la drum, am privit cum degetul lui Huber şerpuia în susul şi în josul hărţii.

Deodată s-a oprit, a trasat drumul încă o dată, apoi a spus:

— OK! La următoarea intersecţie coteşte-o pe drumul spre nord, înapoi spre Leipzig. Acolo putem să o luăm pe A14 şi pe drumurile laterale ce duc la un vechi punct militar de trecere, între oraşale Miihlhausen şi Nordhausen.

Deşi fuseseră întotdeauna bine ascunse şi bine păzite, armata est-germană lăsase, fără să o recunoască vreodată oficial, câteva puncte de trecere neminate şi lipsite de obstacole imobile, pentru situaţia în care mult aşteptatul lor asalt spre Vest ar fi devenit o realitate. Dar oare cum de ştia Huber despre punctul de frontieră

1 **„Un loc de popas”, în germană, în original, *(n. trad.)***

militar? Dată fiind situaţia în care ne aflam, singura mea opţiune era să-i urmez indicaţiile şi să sper că nu voi cădea într-o capcană.

Am verificat din nou oglinda retrovizoare. Ultima dată când mă uitasem prin ea, grilajul din faţa radiatorului şi farurile automobilului Wartburg care ne urmărea ocupau toată oglinda, dar acum era destul spaţiu în jurul lor, iar în maşina din spate se puteau vedea doi bărbaţi. Pentru un motiv sau altul, indiferent cine erau ei, încetiniseră şi rămăseseră destul de mult în urmă.

După treizeci de secunde m-am uitat din nou, iar acum între noi erau cincizeci de metri de asfalt. Rămăseseră şi mai în urmă.

Ce mama dracului se întâmplă?

Ne aflam la şaizeci de kilometri sud-est de Leipzig când m-am uitat din nou în oglindă, iar acum urmăritorii noştri erau şi mai departe. Distanţa dintre noi se mărise la aproape o sută de metri. Temându-mă de o capcană, am stins toate luminile maşinii şi am apăsat acceleraţia. După o sută de metri, ochii obişnuindu-mi-se cu întunericul, am cotit la dreapta şi am părăsit şoseaua principală. La capătul ieşirii de pe şosea am părăsit drumul asfaltat şi am intrat într-un tunel cu o singură bandă pe sens, care ducea sub A14. După patruzeci de secunde, hurducăiam prin pădure, înaintând pe un drum accidentat.

Huber a întins mâna ca să se ţină de bordul maşinii.

— încotro mergem?

Părea obosită şi nemulţumită.

— Nu avem timp pentru a face ocoluri.

Nu o ascultam, iar când drumul a cotit-o scurt către A14, am văzut luminile din spate ale maşinii Wartburg care se îndrepta spre vest. Şoferul redusese viteza în mod vizibil şi, cu toate că distanţa dintre noi creşte încă, nu va dura mult până ce îşi va da seama de greşeală şi va face cale întoarsă.

înconjurat de copaci şi de întunericul adânc, am făcut tot posibilul să menţin maşina pe drumul forestier îngust. Cu toate acestea, când am ieşit dintr-o curbă scurtă în formă de S, am văzut un număr mare de obiecte închise la culoare răspândite pe mijlocul drumului, la mai puţin de douăzeci de metri în faţă. Erau buşteni. Un morman de buşteni stivuiţi erau acum la marginea drumului fiind prăbuşiţi şi blocându-ne drumul.

Am apăsat imediat pe frână. Destul de tare cât să opresc maşina, dar având grijă să nu fie atât de brusc încât să blochez roţile şi să provoc o derapare. După o fracţiune de secundă, roşul aprins al stopurilor a umplut oglinda retrovizoare.

Rahat!

Până în urmă cu câteva secunde, reuşisem să controlez maşina folosindu-mă de combinaţia dintre greutatea ei şi cutia de viteze, dar în faţa sutelor de tone de buşteni, apăsasem automat frânele, iar scânteierea roşie strălucitoare a stopurilor luminase pădurea, anunţând lumea întreagă unde mă aflam. Am aruncat o privire înapoi, pe drumul forestier. Dacă ne loveam de obstacole fără să avem puse centurile de siguranţă, impactul ne-ar fi ucis pe amândoi. Singura mea opţiune era să încerc să le evit. Am tras de volan spre dreapta şi,

încordându-mi mâna stângă în volan, am aruncat braţul drept peste pieptul lui Huber, ţintuind-o în scaun.

După câteva momente, maşina s-a oprit, eşuând într-un şanţ de scurgere care mergea paralel cu marginea drumului.

Răsucindu-mă în scaunul meu, am lovit cu piciorul portiera din dreptul şoferului, am coborât şi am evaluat pagubele, în afară de radiator, din care ţâşnea un jet puternic de aburi, şi un far spart, celelalte pagube păreau superficiale. Dar cum maşina stătea cu botul în jos, într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade, iar roţile din spate erau în aer, nu aveam cum să o scoatem din şanţ şi să o repunem pe drum.

Am smuls geanta lui Huber dintre picioarele ei, am ridicat harta de pe podeaua maşnii şi am ajutat-o să iasă.

în timp ce urcam pe malul şanţului, spre drum, am remarcat că şchiopăta, sprijindu-se pe piciorul stâng, dar nu i-am dat timp să se gândească la rană. Ştiam din experienţă că atunci când este vorba despre răniţi e mai bine să îi ţii în mişcare, să facă ceva şi nu să le dai timp să-şi lingă rănile.

— Trebuie să înaintăm, Kirsten. Să ne depărtăm cât putem de mult de cei din maşina aceea. Luminile stopurilor s-au văzut până în Berlin, ce să mai vorbim de A14.

06:07.

Era încă întuneric când drumul pe care înaintam a dat deodată într-un mic luminiş cu vreo zece-douăsprezece case.

înaintând pe poteca de pământ, care părea a servi drept stradă principală a acestei comunităţi izolate, am simţit că Huber îşi înfige degetele în braţul meu.

— Andel.

M-am întors şi am privit în direcţia în care se uita ea. Cineva stătea în umbra dintre două case şi, când a făcut un pas în lumina lunii, am văzut o uniformă de poliţist. Maşina urmăritoare şi cei care se aflau în ea nu ar fi putut ajunge aici înaintea noastră, ceea ce însemna că acesta trebuia să fie un sticlete local.

Am făcut un pas înainte, iar el a ridicat pistolul pe care îl ţinea în mâna dreaptă. Am continuat să înaintez încet, iar cu mâna stângă am tras-o pe Huber în spatele meu, apărând-o cu trupul meu.

— ***Guten Morgen, Offizier. Konnten Sie helfen? Wir verloren unseren Weg, und unser auto ist beschädigt worden.***[1]

Dar poliţistul nu voia să audă nimic şi a replicat în germană, cu o voce dură şi agresivă.

— Nu! Nu vă pot ajuta! Ridicaţi mâinile deasupra capului sau vă împuşc.

Trebuia să găsesc o cale de a ieşi repede din situaţia aceea. Dacă îl lăsam să ne aresteze, totul se termina, dar nici nu puteam risca să scot Sig-ul. Eram rapid, dar nici chiar atât de rapid. în clipa în care aş fi dus mâna dreaptă la curea, ne-ar fi împuşcat pe loc atât pe mine, cât şi pe Huber, bănuiam eu.

1 **„Bună ziua, domnule ofiţer! Ne puteţi ajuta? Ne-am rătăcit şi maşina noastră a fost avariată.” în germană, în original. (*n. red.)***

M-am întors uşurel spre ea şi, cu spatele la ofiţer, am băgat mâna sub jacheta ei deschisă. Am scos cu grijă Makarovul de sub cureaua lui Huber şi în acelaşi timp i-am tras piedica, apoi am început să mă întorc din nou spre el. Speram că, văzând arma, să pot forţa o înfruntare cu armele scoase. Bănuiam că, la fel ca majoritatea poliţiştilor est-germani, era obişnuit să i se urmeze ordinele fără crâcnire, iar dacă eu nu o făceam, aş fi putut să-l surprind atât de tare, încât să aibă un moment de ezitare. Apoi, cât timp el îşi planifica următoarea mişcare, eu şi Huber puteam să dispărem în întuneric.

— Dar prietena mea este rănită... am zis eu, dându-i un brânci serios lui Huber, pentru a o îndepărta de mine şi totodată din calea pericolului, speram eu.

Şi în timp ce ea cădea la pământ, iar eu îmi finalizam întoarcerea, am văzut că poliţistul dispăruse. în mod evident, aşteptându-se la vreo scamatorie din partea noastră, făcuse un pas în spate, în întuneric, încercând să mă lase fără o ţintă directă şi să se protejeze. După o clipă, liniştea aproape totală din luminiş a fost tulburată de o bubuitură puternică, iar întunericul în care ne aflam s-a luminat datorită a ceva portocaliu-strălucitor. Ofiţerul trăsese cu arma.

Instinctual, m-am ghemuit pentru a micşora ţinta celui care trăgea, am îndreptat pistolul spre ultimul lucru pe care îl văzusem, fulgerul luminos portocaliu al armei din mâna poliţistului, şi am apăsat trăgaciul Makarovului. De două ori.

Rămas în poziţie ghemuită şi ţinând arma cu ambele mâini, cu braţele întinse la nivelul umerilor, şi

aşteptându-mă la un foc de ripostă, am înaintat în grabă, dar când am ajuns în locul unde văzusem explozia de la ţeava pistolului, nu am găsit nimic. Nici poliţist rănit, nici cadavru. Bărbatul se făcuse nevăzut.

Inima a început să-mi bată mai tare când am ciulit urechile, încercând să aud un zgomot care să-mi dea de înţeles unde este sau încotro se îndreaptă, dar nu am auzit nimic. Nici cel mai mic sunet.

Cu ochii continuam să cercetez întunericul când vocea lui Huber a rupt tăcerea.

— Andel...

Cu arma ridicată şi ochii fixaţi în punctul unde îl văzusem ultima oară pe poliţist, m-am retras cu grijă spre ea.

Era prăbuşită în noroi. Nu-mi dădusem seama că o împinsesem atât de tare. Apoi am văzut că se ţinea cu mâna dreaptă de umărul stâng care lucea în lumina lunii.

Este ud. Sângerează.

în ciuda eforturilor mele de a o apăra, singurul glonţ tras de poliţist îşi atinsese ţinta şi se oprise în umărul stâng al lui Huber. Şi, ca şi cum situaţia nu era destul de proastă, acum aveam o nouă problemă. Când am îngenuncheat lângă ea, am văzut licăririle galbene ale becurilor ce se aprindeau în casele din jur. Sunetul împuşcăturilor îi trezise pe toţi cei din micul sat în care ne aflam.

— Poţi să te ridici, Kirsten? Trebuie să plecăm de aici... chiar acum.

Apucând-o de subsuoara dreaptă, am ridicat-o în picioare, dar când m-am răsucit în direcţia pădurii, am văzut că se strânsese un grup de oameni, care ne blocau drumul.

Am ameninţat cu Makarovul persoana care se afla cel mai aproape de mine, un bătrân, dar el a ignorat arma şi a continuat să se apropie, urmat îndeaproape de o femeie care, probabil, era soţia lui.

Fără să se gândească la propria siguranţă şi fără să ştie ce urma să fac, bătrâna m-a împins uşurel la o parte şi a pus un braţ după mijlocul lui Huber.

— Du-te acum! Avem noi grijă de ea. Nu o să i se întâmple nimic rău.

Având în vedere importanţa obiectului din buzunarul meu, felul în care dispăruse poliţistul, fără îndoială plecat să aducă întăriri, cât şi pasagerii maşinii care ne urmărise şi care se afla încă prin apropiere, căutându-ne, ştiam că nu aveam altă variantă decât să ascult sfatul bătrânei. I-am dat femeii geanta lui Huber şi apoi m-am uitat la ea.

— Mă întorc cât pot de repede, Kirsten.

Indiferent dacă mă credea sau nu, ştia că nu aveam ce altceva să facem. în ciuda durerii pe care cu siguranţă o îndura, a reuşit să zâmbească, dar nu a spus nimic.

Am aşteptat până ce Huber a fost pusă la adăpost într-o casă ce presupuneam că aparţinea celor doi bătrâni, am memorat poziţionarea acesteia în sat şi apoi, asigurându-mă că toată lumea mă vede pornind spre nord, m-am reîntors la adăpostul întunericului. De îndată ce am ieşit din raza lor vizuală, m-am lăsat la pământ, aşteptând să

văd dacă mă urmăreşte cineva. Mulţumit că nu venea nimeni pe urmele mele, m-am folosit de harta pe care o luasem din maşină şi de busola mea Silva pentru a identifica locul unde mă aflam, apoi am luat-o spre sud-vest, spre Autostrada 4, pe unde urma să mă îndrept spre vest, spre punctul de trecere a graniţei de la Hersleshausen, pe frontiera intergermană.

Am început să avansez.

După două ore, când soarele urca pe cerul iernii, am văzut în depărtare, cocoţată deasupra copacilor, pe o stâncă, o construcţie veche ce-mi amintea de copilărie – Castelul Colditz.

Iniţial, a fost construit ca fortăreaţă medievală. Apoi, în aprilie 1945, trupele americane au intrat în oraşul Colditz şi, după o luptă care a durat două zile, au cucerit castelul în ziua de 16 aprilie.

în mai 1945 a început ocupaţia sovietică a Colditz-ului. Conform înţelegerii de la Yalta, ceea ce rămăsese din oraş şi din vestitul său castel a devenit teritoriu est-german. îmi amintesc că am citit undeva că, la puţină vreme după preluarea controlului, sovieticii au transformat Castelul Colditz în închisoare pentru hoţii şi anticomuniştii din zonă, înainte de a deveni un spital de psihiatrie, unde erau închişi duşmani ai statului, legaţi de paturi şi spălaţi pe creier.

în 1972, ca mulţi alţii, am văzut şi eu serialul de televiziune realizat de BBC despre lagărele pentru prizonierii de război care încercaseră în mod repetat să evadeze (numit Oflag IV-C de către nazişti), menire pe care a avut-o şi această construcţie în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Deşi nu era acelaşi castel ca cel

pe care îl văzusem la televizor (mai toată seria TV a fost filmată la Castelul Stirling, în Scoţia), întâmplarea face că îmi alesesem Castelul Colditz ca subiect pentru proiectul de la istorie la examenele de la finalul liceului şi, pentru că văzusem şi folosisem multe dintre fotografiile existente la momentul acela, nu-l puteam confunda. Dar cum acolo se suferise atât de mult de-a lungul timpului, sentimentele care mă încercau acum, când îl vedeam în faţa mea, erau un amestec de entuziasm şi de groază.

Sâmbătă, 11 noiembrie 1989
Colditz

ASCUNS PRINTRE COPACI, CU pulsul regulat, dar duduindu-mi în urechi, am privit şi am inspectat răbdător perimetrul. Zona părea destul de liniştită, dar la fel se întâmplase şi de dimineaţă, când eu şi Huber ne aflaserăm la marginea acelui sat. Greşisem de data aceea şi Huber plătise scump pentru asta. M-am uitat la ceas.

10:08. Mai aştept câteva minute.

în timp ce minutele treceau, era clar că, în afară de câţiva localnici în vârstă, cei care nu fugiseră în Vest cu prima ocazie, zona era mai mult sau mai puţin părăsită.

Planul meu, în momentul acesta, deoarece se făcuse deja lumină, era să fac ceea ce face în mod normal un soldat fugar din Forţele Speciale – ceea ce fusesem antrenat să fac într-o situaţie de evadare şi fugă –, să evit zonele locuite şi să stau ascuns până la lăsarea întunericului. Dar când am început să urc dealul, am privit în sus. Castelul se afla într-o stare proastă şi din interior se auzeau voci. Dacă aş fi fost puţin prevăzător,

aş fi făcut cale-ntoarsă şi aş fi căutat un alt loc unde să mă ascund până la lăsarea serii, dar ceva mă trăgea înspre castel ca un magnet. Dintr-un motiv inexplicabil, poate pentru că era o amintire plăcută dintr-o copilărie tulburată, simţeam că este un loc sigur şi, chiar dacă nu urma să rămân înăuntru decât un scurt interval, trebuia să intru, indiferent de ceea ce mă aştepta dincolo de zidurile sale înalte.

Am zâmbit când am trecut dincolo de porţile clădirii. Dacă tipii de la Hereford m-ar vedea acum, s-ar tăvăli pe jos de râs. Era locul perfect unde să te ascunzi. Cine ar mai fi remarcat un nebun în plus într-un asemenea loc?

Spre deosebire de zona în care se afla, castelul în sine s-a dovedit a nu fi deloc părăsit. Am înţeles de îndată că autorităţile est-germane continuaseră să-l folosească pe post de spital de psihiatrie, dar acum, ţara fiind în haos, personalul medical îşi părăsise pacienţii, lăsându-i să cutreiere liberi şi nesupravegheaţi prin castel şi în grădinile sale. Drept urmare, locul devenise unul foarte periculos.

Am evitat orice contact vizual cu pacienţii şi am traversat în grabă curtea. înăuntru, am trecut de un hol mic de la intrare, placat cu gresie, şi am început să urc o scară îngustă, în formă de spirală. Nu ştiu dacă era pur si simplu locul acela sau pericolul asociat acum cu el, dar gândurile mi s-au întors la profesorul de istorie de la liceul din Dulwich. ***Scările în spirală din castelele vechi merg întotdeauna în direcţia acelor de ceasornic, ceea ce face foarte dificilă orice luptă în susul scărilor.***

După câte se pare, acest lucru se datorează faptului că mai toţi oamenii sunt dreptaci, iar când urci o scară în direcţia acelor de ceas, mâna dreaptă este aproape de zidul interior curbat, iar treptele sunt înguste – ceea ce face dificilă încercarea de a lovi sau a înjunghia în sus, către dreapta. Dimpotrivă, un soldat care îşi apără poziţia, aflat în partea superioară a scărilor, avea mai mult loc, putând să maneveze arma în jos şi spre stânga – mişcarea firească a loviturii de sabie. Dar indiferent dacă această afirmaţie este adevărată sau nu, acum nu mai conta. Nu ai nevoie de mult spaţiu ca să tragi cu o armă.

Exista o singură încăpere la parterul a ceea ce era în definitiv un turn şi, cu toate că scările continuau, am rezistat tentaţiei de a urca şi mai sus. Cu cât ajungeam mai sus, cu atât era mai greu să fug la nevoie.

Chiar înainte de a trece pragul încăperii, mirosul de urină stătută mi-a invadat nările, iar nasul şi gâtul au început să mă usture din cauza amoniacului. Am privit în jur. Camera era destul de mare, având aproximativ patru metri şi jumătate pe şase. Era prost întreţinută, tencuiala era veche şi se desprindea de pe pereţi.

Am traversat camera şi m-am aşezat pe podeaua de lemn, cu spatele la perete. în dreapta mea erau singurele două obiecte de mobilier din toată încăperea: două schelete de pat făcute din tuburi de oţel, în stil militar, cu saltele murdare, care bănuiam că sunt sursa mirosului urât. M-am uitat lung la cele trei seturi de chingi din piele care se întindeau peste fiecare dintre cele două paturi. ***Nu este deloc greu să ghiceşti la ce folosesc.***

în faţa locului unde stăteam eu era ceva ce semăna cu un bufet de bucătărie. Era construit în interiorul zidului şi probabil fusese adăugat mult mai târziu. Uşa lui, aflată la acelaşi nivel cu zidăria, era parţial deschisă.

în colţul din stânga, pe acelaşi perete cu bufetul, se afla intrarea principală, cea pe unde pătrunsesem şi eu – minus uşa. Singura ieşire în afară de aceasta era o fereastră înaltă, dreptunghiulară, zidită în peretele din dreapta mea, dar dincolo de ea nu exista decât o pantă abruptă de vreo şase metri, pe suprafaţa din pământ bătătorit, tare ca piatra, din curtea interioară. Nu ar fi fost o variantă viabilă dacă voiam să fug, în caz că mă trezeam încolţit.

Privirea mi s-a îndreptat către tavan, aflat la trei metri de podea. Departe de centru, către stânga şi mai aproape de uşă decât mă aflam eu, atârna un sigur corp de iluminat, din care însă lipsea becul.

Privirea mi-a fost atrasă de o bucată de cărămidă expusă între bufet şi intrare; o zonă de dimensiunea unei farfurii întinse, înconjurată de tencuială, care îşi pierduse albul. Pe una dintre cărămizile originale fuseseră scobite nişte litere ce m-au făcut să mă duc cu gândul departe. Erau recente, scobite de unul dintre pacienţii închişi acolo, sau fuseseră lăsate de un prizonier aliat din al Doilea Război Mondial şi cineva tencuise cândva peste ele?

Din poziţia în care mă găseam, având o bună perspectivă asupra uşii şi a singurei ferestre a camerei, tot ce puteam face era să aştept căderea nopţii înainte de a-mi continua drumul.

Când privirea mi s-a întors la chingile de pe paturi, am văzut ceva mişcând în spatele uşii pe jumătate deschise a bufetului din partea opusă a camerei. înăuntru era cineva care mă urmărea. încet, am băgat mâna în interiorul jachetei după Makarovului pe care îl luasem de la Huber mai devreme.

Cu degetele încolăcite în jurul mânerului pistolului, încă ascuns sub jachetă, m-am ridicat şi m-am apropiat cu grijă de bufet. Am apucat mânerul întors al uşii, am tras piedica Makarovului şi am mai făcut un pas spre uşiţa pe jumătate deschisă.

Ghemuită pe podea în fundul dulapului, tremurând de frică sau poate de frig, având în vedere temperatura de afară, era o creatură care m-a impresionat. Era imposibil să-i ghiceşti vârsta, dar m-am gândit că este probabil o persoană mai tânără decât mine, având poate vreo douăzeci de ani. Capul îi fusese ras, iar acolo unde ar fi fost linia naturală a părului apărea mândră o cicatrice ameninţătoare, care se întindea pe toată lăţimea frunţii. Murdar şi îmbrăcat numai într-o cămaşă de noapte învechită şi demodată, tânărul avea picioarele goale şi acoperite cu bube. Vederea lui mi-a amintit de fotografiile făcute la eliberarea lagărelor de concentrare Bergen-Belsen şi Auschwitz de către Aliaţi.

M-am lăsat pe vine, i-am întins o mână şi am aşteptat. După un interval care mi-a părut destul de lung, mi-a apucat mâna şi, cu o strângere fermă, dar ţinându-mă la depărtare, şi cu spatele încă lipit de perete, s-a strecurat pe lângă mine şi a dispărut pe scări în jos.

Rămas din nou singur, m-am întors lângă perete şi m-am uitat la ceas.

11:18. Nu se va întuneca decât peste încă şase ore.

Aşa că, neavând altceva de făcut decât să aştept, am scos din buzunar carneţelul negru al lui Metzger. Ştiam că va dura până ce voi pricepe ce conţinea, dar acum aveam destul timp la dispoziţie.

Când l-am deschis, am remarcat sângele uscat de pe mâinile mele. Era sângele lui Huber şi m-am întrebat oare ce s-a întâmplat cu ea. Apoi am fost readus în prezent de o siluetă care stătea în prag. Tânărul din dulap se întorsese.

Am strecurat carneţelul înapoi în buzunarul jachetei, am zâmbit şi i-am făcut semn să se apropie. Urmărindu-i picioarele goale care traversau cu băgare de seamă podeaua din lemn, am observat un borcan mare, de sticlă, pe care îl ţinea sub braţul drept.

S-a ghemuit în faţa mea. Cu toată căldura soarelui de iarnă, temperatura de afară era aproape de zero, dar el părea să nu aibă nimic altceva pe sub cămaşa de noapte foarte murdară. Apoi a pus borcanul între noi pe podea ca pe un trofeu preţios.

Conţinutul acestuia îmi era bine cunoscut. Erau legume murate. Un amestec de roşii, varză şi ceapă, iar dacă eram silit să le mănânc, puteam jura că aş fi defecat pe mine o săptămână întreagă.

Băiatul a întins un braţ, oferindu-mi un bulgăre de pâine mucegăită.

Când l-am luat, am văzut tatuajul de pe antebraţul său drept: un ciocan şi un compas, înconjurate de o ghirlandă

făcută din secară. Sub această imagine era acronimul NVA – Naţionale Volksarmee – „Armata Poporului Est-German”. Cândva, creatura ce şedea pe vine în faţa mea fusese un soldat. Privirea mi s-a îndreptat brusc către cicatricea de pe fruntea sa, care mi-a amintit de ***Zersetzung,*** infamul program Stasi de distrugere psihologică şi dezagregare sistematică a disidenţilor, a celor care se opuneau regimului comunist. Deşi era est-german şi ca atare un duşman, conştiinţa faptului că era un soldat rănit a anulat cumva animozitatea dintre noi şi ne-am împrietenit.

L-am privit cum rupe o bucată de pâine veche, o înmoaie în borcan şi pescuieşte câteva legume. După aceea a împins cu grijă borcanul spre mine, a dus pâinea la buze şi m-a îndemnat să fac la fel.

Sperând să demonstrez că îi sunt prieten, şi nu duşman, am făcut cum voia el, deşi cu mare reticenţă şi, cu toate că nu schimbaserăm niciun cuvânt, acţiunea aceasta părea să-l liniştească, iar după câteva minute a luat loc lângă mine, cu spatele la perete.

Cu nările pline de mirosul scârbos care venea dinspre el şi de la cine ştie ce altceva şi cu noul meu prieten uitându-se peste umărul meu, am deschis carnetul lui Metzger şi am început să-i descifrez conţinutul.Carnetul era indexat alfabetic, literele fiind tăiate în marginea din dreapta, fiind tipul de carnet pe care îl poţi cumpăra de la oricare stand de ziare din Marea Britanie. Fiecare pagină fusese împărţită în trei coloane. Prima conţinea nume, dar bănuiam că cele mai multe nu erau reale, ci doar nume de cod inventate de Metzger pentru a proteja adevărata identitate a oamenilor.

în coloana centrală, în dreptul unora dintre nume, se afla o însemnare ce părea o frecvenţă radio. în a treia coloană erau numere de telefon, şi dacă Metzger putea masca un nume, ar fi fost aproape imposibil să schimbe şi numerele de telefon fără vreun algoritm complicat.

în timp ce avansam cu descifratul informaţiilor, mi-am dat seama că Adler, omul pe care fusesem nevoit să-l omor în grajdul fermei, îmi spusese adevărul. Metzger avea legături în toată Europa, şi nu numai. Am trecut cu degetul peste coloana din dreapta, căutând numere cunoscute.

Erau în total şase numere cu prefixul 0044, dar în afară de unul care începea cu 0044-(0)128, un număr din Irlanda de Nord, celelalte cinci erau toate din centrul Londrei. Am găsit numere despre care urma să descopăr mai târziu că erau din Paris, Bonn, Roma, Geneva şi Moscova. Am căutat şi numere din afara Europei. Erau

numai două: unul din Statele Unite, iar pe celălalt nu-l cunoşteam.

Trecuse puţin de ora 16:00 când am considerat că afară era destul de întuneric ca să pot părăsi castelul şi să-mi încep drumul de două sute de kilometri de-a lungul ţării către inutila acum, dar la fel de periculoasa frontieră intergermană. Ştiam că nelegiuiţii din ***Grenztruppen*** dispăruseră de mult, în noaptea căderii Zidului, dar sârma ghimpată, minele şi capcanele se aflau în acelaşi loc şi reprezentau în continuare pericole reale la adresa celui care ar fi încercat să-şi croiască drum printre ele.

Trecând dincolo de porţile castelului, eram conştient de faptul că drumul care se aşternea în faţa mea nu va fi uşor şi aceasta nu va fi ultima oară când îl voi face. După ce îmi voi încheia socotelile cu Scott, mă voi întoarce în ceea ce va rămâne din Germania de Est pentru a o găsi pe Huber. Dacă va mai fi în viaţă.

Dar acum nu-mi puteam permite luxul de a-mi face griji în privinţa ei sau a altei persoane în afară de mine. Dacă voiam să mă întorc întreg în Vest, trebuia să mă concentrez pe treaba pe care o aveam de dus la capăt. Erau persoane care voiau cu disperare să recupereze ceea ce luasem din barul de lângă Zinnwald – şi doreau să mă omoare.

Primul lucru pe care trebuia să-l fac era să găsesc un mijloc de transport.

După numai o oră, ocoleam un sătuc aflat la zece kilometri de Colditz. Aşezarea mi se părea prea tăcută, dat fiind ceea ce se petrecea în restul Germaniei şi în

toată Europa, unde oamenii încă sărbătoreau căderea Zidului Berlinului.

M-am îndreptat spre strada principală venind dinspre o alee îngustă, m-am oprit chiar înainte de a pătrunde pe ea şi am aşteptat în întuneric, privind fix către micul bar de vizavi. Strada ce traversa satul era cufundată în linişte. în cele cinci minute cât stătusem acolo cred că nu a trecut decât un singur vehicul.

Pe cealaltă parte a străzii, în dreapta barului, era parcat un Moskvici vechi. O maşină de fabricaţie sovietică, care semăna cu un hibrid, obţinută din încrucişarea unui Ford CortinaMark 1 cu un Fiat 128, deşi execuţia nu era nici pe departe la fel de bună – dar cei săraci nu pot fi şi foarte pretenţioşi.

Am rămas locului şi am mai privit o vreme. în mine se dădea o luptă. Ştiam că trebuie să nu fac zgomot, să nu-i alertez pe cei din bar – dar în acelaşi timp aveam nevoie de o maşină şi nu puteam aştepta la nesfârşit. Mi-am scos jacheta. Intenţionam să acopăr cu ea geamul din dreptul şoferului, să îl sparg cu butucul pistolului şi apoi Dumnezeu cu mila! Ţinând cu stânga jacheta pe capotă, chiar deasupra portierei, am balansat pistolul, dar deodată m-am oprit. ***Ce ar fi dacă...?*** Am apucat mânerul portierei şi am tras de el cu grijă – maşina era descuiată.

Peste trei minute, după ce pornisem deja maşina fără cheie şi fără să-mi iasă în cale vreo persoană, mă îndreptam spre ieşirea din sat şi spre A14, ***autobahn***-ul care urma să mă ducă spre vest, către ceea ce speram să fie un punct de control est-german aglomerat, dar nepăzit.

Duminică, 12 noiembrie 1989

Kassel Ost *Raststätte*, Germania de Vest

ERA ORA 08:15 când am parcat Moskviciul pe care îl furasem din satul aflat la câţiva kilometri sud-vest de Colditz vizavi de parcarea unei benzinării, la treizeci de kilometri sud de Kassel, pe Autostrada 7, principalul

autobahn care mergea spre sud, de la Dortmund la Frankfurt. Am petrecut următoarele douăzeci de minute în baia de la locul de popas, încercând să retuşez efectele traiului sub cerul liber din ultimele trei zile.

Mi-am şters mâinile de apă, am aruncat şerveţelul de hârtie în coşul din sârmă împletită de lângă chiuvete şi m-am privit în oglinda dreptunghiulară fixată deasupra lor. Fusese o noapte lungă, în care mai întâi am mers pe jos, apoi am condus spre graniţa care încă mai funcţiona. Deşi nu văzusem pe nimeni pe urmele mele, nu puteam scăpa de sentimentul că sunt urmărit.

Blocând uşa cabinei, am coborât capacul toaletei şi mi-am dat jos jacheta de piele. Am scos din buzunarul pantalonilor briceagul şi, pornind de sub braţul stâng, am început să desfac cusătura care ţinea în loc dublura jachetei. După câteva minute am tras cu atenţie de ea, iar o bucată s-a desprins. în spatele dublurii originale din material textil se afla o dublură din polietilenă, iar între ele, ca în chifla unui sandvici, un strat de bancnote vest-germane: 2.000 de mărci în total, aproape 750 de lire sterline. Mai era şi un act de identitate est-german, pe care l-am lăsat acolo unde l-am găsit. Cum poliţia est-germană şi omologii ei spioni, cei din Stasi, dispăreau rapid, actul de identitate devenise inutil, iar dacă era găsit asupra mea în timp ce eram controlat de un poliţist vest-german, probabil că mi-ar fi creat mai multe probleme. Mă simţeam mândru de Kafka şi, timp de câteva clipe, m-am întrebat ce făcea în acel moment – decisese să rămână în Cehoslovacia sau, la fel ca

majoritatea celor din fostul Bloc Estic, îşi aştepta cu răbdare rândul să se ducă în Vest?

Am băgat 300 de mărci în buzunarul pantalonilor şi, împăturind cu grijă celelalte bancnote, le-am strecurat în buzunarul cu fermoar din interiorul jachetei. Am băgat încă o dată mâna sub căptuşeală. Ştiam că mai este ceva, ascuns sub încheietura mânecii stângi. Ştiam că se află acolo pentru că acolo îl pusesem chiar eu. Era vorba despre „asigurarea" mea – paşaportul britanic pe care Scott mi-l dăduse în Parcul Victoria. Cel pe care mi-l îndesasem în partea din faţă a pantalonilor pe când mă aflam în apartamentul lui Kafka, în noaptea aceea din luna august. Era timpul să-mi găsesc o cameră la un motel.

Am trecut dincolo de uşa din sticlă şi am pătruns în holul recepţiei aproape gol. Podeaua era acoperită cu o mochetă rezistentă, de un albastru-închis, iar ici-colo erau câţiva copăcei plantaţi în ghivece. Toţi păreau naturali, dar de fapt erau din plastic. în faţa mea vedeam un lift şi două uşi. Pe una scria ***Bureau*** („birou", „oficiu"), iar pe cealaltă, ***Zimmers*** („camere").

în timp ce mă apropiam de recepţie, m-am trezit repetând: ***Nu contează cum arăţi; banii tăi sunt la fel de buni ca ai celorlalţi.***

în cele din urmă, nu ar fi trebuit să-mi fac griji. Recepţionera a zâmbit doar când mi-a cerut paşaportul şi mi-a dat în schimb cheia camerei.

—Poftim, Herr Butala! Camera douăzeci şi şapte. Este la etajul al doilea.

— Mulţumesc!

Dar în loc să mă duc direct în cameră, m-am îndreptat mai întâi spre magazinul Spar de lângă benzinărie, apoi la cafeneaua adiacentă parcării pentru camioane. M-am simţit bine acolo, invizibil printre salopetele murdare şi pline de unsoare ale celorlalţi şoferi şi, fără să fi scăpat de gustul de murături din gură, mi-am comandat micul dejun. Savurând din cana cu cafea adevărată, am început să-mi alcătuiesc un plan.

Mai întâi trebuia să-l contactez pe Scott şi să aflu de ce efectiv mă abandonase în spatele Cortinei de Fier. Cât despre carneţelul negru al lui Metzger, deocamdată habar nu aveam ce să fac cu el. îl luasem cu intenţia de a i-l da lui Scott şi celor de la SIS, dar acum, având în vedere ce se întâmplase, mă gândeam că ar fi mai bine să-l păstrez ca poliţă de asigurare împotriva certelor viitoare repercusiuni care vor apărea în urma perioadei petrecute în Germania de Est.

Apoi mai era şi Huber. încă nu ştiam de care parte se afla, dar nu eram pregătit să o las să moară, dacă o puteam ajuta cumva. De îndată ce aflam care era problema lui Scott, urma să mă întorc în ceea ce rămăsese din Germania de Est şi să încerc să o găsesc.

Era aproape 09:30, duminică dimineaţă, în Marea Britanie. Scott îmi dăduse numărul său de telefon de acasă în timpul întâlnirii noastre din Parcul Victoria, dar cu instrucţiuni stricte să nu fie folosit decât în situaţii de urgenţă şi să nu încerc niciodată să-l sun la Casa Century, sediul MI6.

Deşi nu îi dădusem mare atenţie la momentul respectiv, acum, după ce fusesem abandonat în spatele Cortinei de Fier, mi-am amintit conversaţia purtată cu Thompson la ieşirea din Covent Garden.

Şi în ceea ce îi priveşte pe cei de la MI6, eu nu exist?

Exact!

Poate de vină era oboseala, sau poate paranoia îşi făcea simţită din nou prezenţa, dar cu cât mă gândeam mai intens la asta, cu atât eram mai sigur că Scott se folosise de mine. Drept urmare, mă întrebam dacă nu cumva se petrecea altceva, un lucru mult mai sinistru?

La celălalt capăt, telefonul a sunat o dată înainte să răspundă cineva.

— Scott!

— Eu sunt!

în următoarele câteva secunde nu s-a mai auzit nimic altceva: tăcere totală. Apoi:

— Tom?

— Da!

Am simţit surpriză în vocea lui Scott, ca şi cum eram ultima persoană la care se aştepta să îl sune.

— Unde eşti?

Eram frânt de oboseală, dar am simţit cum tot corpul mi se încordează la auzul întrebării puse de Scott pe o linie telefonică nesecurizată. Apoi mi-am amintit că eram înapoi în Occident. Stăteam într-o cabină telefonică publică de pe una dintre cele mai aglomerate autostrăzi

ale Europei şi era imposibil ca cineva să ne monitorizeze conversaţia.

—La ***Raststätte*** – Kassel Ost. La nord, pe Autostrada 7, la câţiva kilometri de Kassel.

— Te-ai întors în Vest?

Din nou, părea mai mult decât surprins.

Nu mi-am putut reprima o replică sarcastică.

— Da, dar nu mulţumită ţie.

Scott a ignorat remarca.

— Ce număr are camera ta? Şi sub ce nume te-ai cazat?

Se pare că somnul prost din ultimele trei luni nu îmi afectase încă instinctul de supravieţuire.

— De ce?

Scott a ezitat. în mod evident, nu se aşteptase să-i cer explicaţii.

— Păi... ca să te pot suna... de îndată ce găsesc o cale de a te readuce în Marea Britanie.

Am aruncat o privire către cartela de acces din plastic pe care o ţineam în mâna stângă.

— Andel Butala, camera douăzeci şi şapte.

Tonul lui Scott se schimbase; acum părea grăbit.

—OK! Nu pleca nicăieri! Aşteaptă să te contactez eu, de îndată ce rezolv treburile aici.

— Am înţeles... Dar grăbeşte-te, nu pot aştepta o veşnicie.

Acum, din nou în Occident şi înarmat cu un act de identitate britanic, dar şi având destui bani în buzunar, aş fi putut să sar într-un tren şi să o iau spre nord, reîntorcându-mă la unitatea mea. Ba chiar aş fi putut să

mă urc în primul avion spre Londra, pentru a-i cere socoteală lui Scott, pentru a afla de ce mă părăsise, dar ca întotdeauna când este vorba despre spioni, nimic nu e atât de simplu cum pare la prima vedere. Credeam că singura persoană care avea toate răspunsurile pe care le căutam era Scott şi, dacă aveam dreptate şi juca un joc, acum, că îi dădusem adresa mea curentă, speram că nu va rezista tentaţiei şi va apărea aici în persoană. Am calculat că îi va lua şase-şapte ore să ajungă la mine.

Apoi mai era şi Huber. Habar nu aveam unde se afla, dacă era în siguranţă sau dacă mai trăia, dar trebuia neapărat să aflu.

întors în camera mea, m-am bărbierit şi am stat sub duşul fierbinte aproape cincisprezece minute, în încercarea de a-mi revigora trupul obosit. Am intrat din nou în cameră, am ridicat de pe noptieră Sig-ul semiarmat şi i-am înşurubat pe ţeavă amortizorul. Cu un prosop în jurul taliei şi Sig-ul ascuns bine sub coapsa dreaptă, m-am cufundat într-un somn tensionat, stând în vârful patului.

După o oră, când abia trecuse de 13:30, m-a trezit o pală de aer rece venind dinspre fereastra deschisă în dreapta mea. Temându-mă că a intrat cineva în cameră, am dus automat mâna la Sig şi am tras piedica până la jumătate, dar eram singur. Am pus pe mine un tricou polo şi blugii pe care îi cumpărasem în acea dimineaţă de la magazinul Spar de lângă garaj. Apoi, ascunzând Sig-ul – cu amortizorul încă ataşat, împreună cu Makarovul, destul de departe sub saltea, încât să nu fie descoperit,

nici măcar de cameristă când va face patul –, m-am îndreptat spre uşă.

Pe coridor, am luat-o la dreapta şi, înaintând încet, am memorat camerele în care urma să se facă curat. Am trecut de lift şi am luat-o spre scări. Nu pentru că aveam nevoie de mişcare, ci pentru că deschiderea uşilor liftului în holul unui hotel îi face întotdeauna pe oameni să întoarcă capul. Atrage atenţia asupra sosirii tale. Dacă voiam să reuşesc în ceea ce aveam de gând să fac, trebuia să rămân aproape invizibil.

La recepţie, am luat o copie gratuită a ziarului ***Die Zeitung,*** cotidianul naţional vest-german, şi mi-am găsit un loc confortabil într-un colţ, de unde puteam vedea bine cine intră şi cine pleacă.

Era trecut de 14:00 când dincolo de biroul recepţiei au început să apară feţe noi. Încredinţat că schimbul de tură era încheiat, m-am apropiat de recepţioneră.

— ***Guten Tag!***[1]

Recepţioneră a ridicat capul.

— Domnule?

— Aveţi o cameră disponibilă?

A cercetat registrul aflat pe biroul din faţa ei.

— Da, domnule! Doar pentru o noapte?

întrebarea ei m-a făcut să râd. De ce ar vrea cineva să petreacă mai mult de o noapte într-o cameră de motel, pe una dintre cele mai aglomerate autostrăzi din Europa? Doar nu este o staţiune unde să-ţi petreci vacanţa.

1 **„Bună ziua!”, în germană, în original. (*n. red.)***

— Da. Nu cumva este liberă camera treizeci? Ştiţi, am condus toată noaptea şi am mai stat în camera aceea. Patul este confortabil.

Am privit-o cum trecea din nou cu degetul peste marginea din stânga.

— Este, domnule! Puteţi să-mi daţi paşaportul, vă rog?

I-am înmânat paşaportul britanic, iar ea mi-a comparat
chipul cu cel din fotografie.

— Camera este pregătită. Să aveţi o şedere plăcută, Mr. Marshall.

— Mulţumesc!

Am dat să mă întorc, dar mi-am amintit de carnetul lui Metzger.

— Scuzaţi-mă, domnişoară! Aveţi o carte cu prefixe telefonice internaţionale?

Recepţionera s-a învârtit cu scaunul şi a întins o mână spre biroul din spatele ei.

— Da, domnule! Ce ţară căutaţi?

Am băgat mâna în buzunar şi am scos carnetul.

— îmi pare rău, nu am decât numărul. Credeţi că aţi putea afla din ce ţară este?

Din fericire, chiar în acel moment în spatele meu s-au oprit o femeie şi un bărbat.

Recepţionera s-a uitat pe lângă mine şi mi-a întins cartea.

— Vă supăraţi, domnule? Acesta este cel mai aglomerat moment al zilei pentru noi.

M-am întors la fotoliul meu din colţul holului şi, ţinând cartea de telefon în braţe, am început să o răsfoiesc. Aparent, codul 0098 era prefixul Iranului, iar următoarele două cifre, 21, indicau că numărul era de undeva din capitala sa, Teheran. Mai aveam de găsit unul, dar de data aceasta ştiam că 001 era perfixul internaţional al Statelor Unite, iar după o scurtă căutare, am descoperit că 001-757 era din McLean, Virginia.

Am pus înapoi pe birou cartea de telefoane şi m-am îndreptat spre scări. Eram cel puţin nedumerit. McLean era considerat un loc liniştit de către cei de la Washington, dar în acelaşi timp avea acelaşi prefix ca Langley, sediul CIA. Acum puteam să presupun că cel puţin unul dintre numerele de la Londra, cel de la Teheran, şi unele dintre celelalte numere aparţin unor agenţii secrete.

Descuind uşa camerei şi intrând în ea, am început să înţeleg cu ce aveam de-a face. Când am închis uşa în urma mea, gândurile mi-au zburat înapoi, la noaptea în care Huber şi cu mine fuseserăm urmăriţi la ieşirea din Dresda, noaptea în care ea a fost împuşcată. Amândoi am presupus că cei din maşina care ne urmărea erau membri Stasi, dar dacă ne înşelam? Dacă erau oamenii RAF-ului? Dar asta nu explica de ce în dimineaţa aceea, în Dresda, apăruse patrula rusească şi, în loc să fie condusă de unul dintre ofiţerii sau subofiţerii lor, era comandată de maiorul Puţin, şeful KGB-ului din Saxonia.

Desigur, îmi trecuse deja prin cap că Puţin ar fi putut face parte din conspiraţia împotriva lui Gorbaciov. în definitiv, era şeful KGB-ului din Saxonia şi, ca atare,

plasat în poziţia ideală pentru a impune respectarea ordinelor Uniunii Sovietice, dacă Metzger şi oamenii săi ar fi reuşit să-l asasineze pe preşedintele rus. Dar la momentul acela nu ştiam de ce apărea atât de des în calea mea.

M-am întins în pat. Mi-am dat seama că, dacă – şi era un „dacă” imens – carneţelul lui Metzger dovedea colaborarea dintre RAF, un grup terorist sponsorizat de comunişti, serviciile secrete britanice şi CIA-ul american şi totul va deveni public, atunci multe capete vor cădea...

M-am dus la baie, am dat drumul la duş, am udat prosoapele şi le-am lăsat împrăştiate pe podeaua băii, aşa cum ar face un îngălat. Am deranjat puţin patul, ca să pară că dormisem în el, şi am recuperat cele două pistoale de sub saltea. Apoi am transferat tot ce aveam cu mine, adică nu prea multe lucruri, în camera 30, aflată două uşi mai departe, pe cealaltă parte a coridorului.Luni, 13 noiembrie 1989

ERA ORA **00:17** şi tocmai oprisem televizorul când am auzit paşi pe hol şi nişte voci stinse. De la capătul patului am recuperat Sig-ul cu amortizorul ataşat, m-am dus la uşă şi m-am uitat prin vizor.

în faţa camerei 27 stăteau doi bărbaţi. I-am văzut verificând ambele capete ale holului înainte de a scoate armele şi de a folosi un obiect ce părea o cheie specială pentru a deschide cu grijă uşa camerei. După câteva minute au reapărut, au încuiat uşa şi s-au îndreptat către scara de incendiu de la capătul opus al coridorului.

M-am uitat la ceas.

00:24. Mai stau douăzeci de minute, apoi arunc o privire.

Planul meu părea că funcţionează. în ceea ce îi privea pe angajaţii hotelului, ocupanţii camerelor 27 şi 30, Herr Butala şi Mr. Marshall, erau două persoane diferite, de naţionalităţi diferite, pe care nu îi lega nimic. Era clar că vizitatorii mei îl căutau pe Andel Butala, dar nu ştiam cine sunt, cine îi trimisese şi de unde aveau cheia.

Am deschis uşa camerei 27 şi am aruncat o privire înăuntru. îi văzusem pe cei doi intrând, aşa că presupuneam că răscoliseră totul, dar fuseseră foarte atenţi şi nu mişcaseră nimic din loc.

Ceea ce înseamnă că probabil vor reveni.

întors în camera 30, am aşezat un mic fotoliu lângă perete, sub fereastră, faţă în faţă cu uşa. Apoi m-am instalat în el, intenţionând să petrec acolo noaptea, cu mâna dreaptă pe Sig-ul complet armat şi aşezat în poală.

Deşi nu auzisem nimic, subconştientul meu trebuie să fi simţit un zgomot, pentru că m-am trezit tresărind. M-am uitat la ceas. Era ora 06:24. Dormeam de aproape două ore. Am început să mă panichez, întrebându-mă dacă nu cumva ratasem ceva.

M-am ridicat de pe scaun, m-am apropiat în linişte de uşă şi m-am uitat pe vizor. în lumina difuză de pe coridor, în faţa camerei 27, am văzut o siluetă. Era Scott.

Am strecurat Sig-ul sub coapsa dreaptă şi am deschis cu grijă uşa, dar când am dat drumul clanţei, zăvorul s-a oprit probabil la marginea carcasei broaştei. Eram deja pe coridor şi mă îndreptam spre Scott când s-a eliberat cu un declic zgomotos.

Scott s-a întors. A zâmbit, a dat drumul clanţei de la uşa camerei 27, a băgat mâna dreaptă în buzunar şi a început să se îndrepte spre mine.

— Acolo erai! Nu ziceai că stai în camera 27?

Mi-am păstrat o înfăţişare calmă, aproape relaxată. Dar când Scott s-a apropiat, am ridicat braţul drept la nivelul umărului şi am îndreptat Sig-ul cu amortizor către fruntea lui. Comanda mea a fost directă şi lipsită de orice ambiguitate:

— Scoate arma din buzunar numai cu arătătorul şi degetul mare.

Scott a făcut cum i se ordonase, a ridicat arma să o văd. Era un Glock 17, de producţie austriacă, un pistol de 9 mm.

— Acum, cu arătătorul şi degetul mare de la mâna stângă, apucă-l de ţeavă şi ţine-l la depărtare. Şi, ca să fie totul clar, dacă încerci ceva, la cât de nervos sunt, te împuşc.

în timp ce Scott ţinea arma în faţă, i-am făcut semn să mă urmeze şi am început să merg cu spatele către camera 30. Dar în loc să intru, i-am dat un brânci uşii ca să o deschid până la perete şi m-am dat doi metri înapoi înainte de a mă opri.

— înăuntru!

Scott nu s-a opus, iar eu, cu Sig-ul încă îndreptat către capul lui, l-am urmat în cameră.

— Eşti destul de departe acolo. Acum, aruncă arma pe pat şi aşază-te în fotoliu.

Scott s-a conformat.

— împreunează-ţi degetele, pune mâinile pe cap şi încrucişează-ţi gleznele.

Cu privirea şi arma aţintite asupra lui Scott, am închis uşa cu piciorul.

Scott s-a uitat lung la pistolul îndreptat către fruntea lui şi a zâmbit.

— Văd că ai primit micul meu dar. Amortizor nu ţi-am trimis, aşa că presupun că îl ai de la căpitanul Townsend – ofiţerul BRIXMIS pe care l-am constrâns să fie omul tău de contact câtă vreme eşti în Est.

Nu aveam poftă de taclale şi de politeţuri. Aveam întrebări care cereau răspunsuri.

— De ce te afli aici?

Nu i-am dat timp lui Scott să răspundă înainte de a-i furniza un posibil răspuns:

— Ca să verifici dacă bătăuşii ăia doi ai tăi nu au ratat nimic azi-noapte?

Scott a părut surprins.

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti; nu am trimis pe nimeni.

Am coborât un pic arma, dar am lăsat-o complet armată.

Scosesem siguranţa, iar degetul arătător îl ţineam sprijinit de trăgaci.

— Atunci de ce eşti înarmat?

Scott a ridicat din sprâncene.

— Aş putea să-ţi pun aceeaşi întrebare.

Am întins din nou braţul, aducând arma mai aproape de el.

—Sunt înarmat pentru că tocmai am petrecut trei luni jucându-mă leapşa cu Stasi şi KGB-ul şi, dacă nu tu le-ai trimis pe cele două matahale de azi-noapte, bănuiesc că jocul nu s-a terminat. Aşa că te întreb din nou ce cauţi aici.

— Aşa cum ţi-am spus la telefon, ca să mă asigur că ajungi cu bine înapoi în Marea Britanie şi, ca să fie totul clar – în vocea lui Scott se simţea acum un iz de aroganţă –, nu-mi place să fiu tratat de sus.

I-am aruncat o privire feroce. Scott avea dreptate. Ameninţarea unui supraveghetor SIS cu arma era o depăşire a unor limite, dar având în vedere tot ce făcusem deja, nu-mi mai păsa.

— Nu întinde coarda! La cum mă simt acum, nu-ţi vor mai găsi nici cadavrul. Şi nici nu mi-ai răspuns la a doua întrebare – de ce eşti înarmat?

Scott nu a răspuns.

— Maşina pe care am închiriat-o este afară, în parcare. Putem să ne urcăm într-un avion la RAF Gütersloh în după-amiaza asta. Ajungem la Londra înainte de ora cinei.

Trebuia să încetinesc lucrurile. Aşa că, băgând Sig-ul la spatele pantalonilor, am mers până la pat, am ridicat arma lui
Scott, i-am scos încărcătorul şi am băgat-o în buzunar. Apoi am încercat să scot glonţul din camera cartuşului, dar când m-am uitat, am observat că era goală.

Un amator.

Am simţit cum arma tremură în mâna mea când i-am dat drumul, aruncând-o pe pat.

— îţi primeşti încărcătorul mai târziu, când mă lămuresc de partea cui eşti.

Scott m-a privit aspru şi a strigat:

— Nu cred că vorbeşti serios!

I-am ignorat răbufnirea şi am continuat.

—Cei de la Londra trebuie să mai aştepte. Kirsten Huber, tânăra membră a Bewegung, a fost rănită în timp ce încercam să fugim din Dresda. Până acum, atât RAF-ul, cât şi ce a mai rămas din Stasi au aflat că era cu mine. Dacă vrei să merg la Londra, va trebui să mă ajuţi să o scot de acolo.

— Şi dacă refuz?

Am suflat din greu pe nas.

—Nicio problemă, poţi să aştepţi aici sau să te cari la Londra, dar dacă te pui în calea mea, îţi promit că te voi omorî.

Scott nu a spus nimic; a rămas cu ochii aţintiţi asupra mea, ceea ce m-a făcut să dezvolt ceea ce tocmai spusesem.

—Şi să fim cinstiţi, dată fiind starea lucrurilor din acest moment, cine o să mai pună întrebări despre un alt spion mort într-o cameră de motel din Germania? La dracu, din câte ştim, s-ar putea ca tocmai tu să fii infiltratul; poate chiar tu l-ai vândut pe Littman şi pe ceilalţi celor de la Stasi.

Apoi, pentru a da mai multă greutate vorbelor mele, am adăugat:

—Şi în plus, după cum bănuiesc eu, nimeni de la Londra nu ştie că sunt aici.

Era 10:42 când Scott şi-a ridicat rucsacul din portbagajul Opelului Vectra albastru-închis şi a închis capacul acestuia.

Am zâmbit în sinea mea şi am urcat în Moskvici.

Roşu-aprins. Al dracului de discret, ce pot spune!

Fiind mai robust şi mai sigur decât Moskviciul pe care îl furasem în urmă cu câteva nopţi, Scott voia să folosim Opelul pentru călătoria noastră înapoi în Est. Mi-a luat numai cinci minute să-l fac să se răzgândească, spunându-i că va ieşi în evidenţă ca un steag roşu printre Trabanturile, Wartburgurile est-germane şi Moskviciurile ruseşti. Ne va transforma într-o ţintă uşoară, iar asta nu ne va ajuta să ajungem prea departe, mai ales cu rahatul ăla căruia est-germanii îi zic benzină.

în timp ce el traversa parcarea spre mine, am legat cablurile de aprindere ale Moskviciului de coloana sa de direcţie. Motorul a pornit din prima; m-am uitat la indicatorul de benzină.

Mai mult de jumătate plin. Dacă pun acum zece litri, odată ce se amestecă cu rahatul ăla est-german care este deja în rezervor, nu poate face prea mult rău. în plus, nu avem nevoie de ea decât ca să o aducem pe Huber cu noi înapoi.

13:27 – înapoi în Germania de Est.

Uşurinţa cu care Scott mi-a permis să preiau iniţiativa şi a fost de acord să mă însoţească în căutarea lui Huber mă luase oarecum prin surprindere. Mă aşteptam să facă scandal, să încerce să se folosească de gradul său superior. Dar dacă era cinstit, faptul că mă abandonase mai devreme îl făcea poate să încerce să-şi repare greşeala; poate o făcea chiar dintr-un sentiment de vinovăţie.

Călătoria înapoi spre est, în timp ce majoritatea celorlalte maşini se îndreptau în direcţie opusă, a fost lipsită de probleme. Dar ca să fiu sigur că găsesc calea spre acel sătuc, am refăcut drumul pe care îl parcursem împreună cu Huber. Când am părăsit drumul asfaltat şi am intrat prin tunelul îngust şi apoi pe poteca forestieră, Scott s-a întors cu faţa spre mine şi m-a întrebat.

— Apropo, de unde ai maşina asta?

Am rămas cu ochii aţintiţi asupra drumului care şerpuia prin pădure. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să repet episodul întâlnirii cu buştenii răsturnaţi în mijlocul drumului.

— Am furat-o din faţa unei mici ***Gästehaus***, la vreo treizeci de kilometri de aici.

Tonul vocii lui Scott s-a schimbat, acum părea un profesor care îşi ceartă elevul neascultător.

— Şi ce se va întâmpla dacă suntem prinşi în maşina asta?

Nu m-am putut abţine şi am izbucnit în râs.

— Germania de Est este în haos. Nu mai are un guvern funcţional, iar un mare număr de cetăţeni, inclusiv cei din forţele de ordine, se îndreaptă acum spre Vest, cu toată viteza rablelor în care se deplasează. De cealaltă parte a frontierei intergermane ce dispare cu rapiditate, Germania de Vest se pregăteşte pentru cel mai mare flux de refugiaţi pe care l-a cunoscut Europa de la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial încoace. Cine mama dracului o să dea doi bani pe furtul unui Moskvici vechi de zece ani?

înainte ca Scott să poată răspunde, am oprit maşina şi am privit în jurul meu, încercând să-mi dau seama unde

ne aflăm. Eram în faţa căsuţei construite grosolan în interiorul căreia Huber fusese dusă cu trei zile în urmă. Ţinând seama de câte se întâmplau în alte locuri din Germania de Est, în micul cătun părea că nu se schimbase nimic. Fără un drum asfaltat, iluminat stradal, trotuare şi cu instalaţii sanitare care, după câte bănuiam eu, culminau într-un şanţ mare, undeva în spatele caselor, aici făceai un pas înapoi în timp, în secolul al XV-lea. Dacă mă gândesc mai bine, singurul lucru care lipsea erau rugurile pe care se ardeau vrăjitoarele.

Mi-am îndreptat atenţia către casă. în pragul uşii stătea bătrânul care o ajutase pe Huber. Mi-a zâmbit şi mi-a făcut semn să intru. Inima a început să-mi bată mai tare. Mai putea fi aici? în timp ce mă apropiam de casă, l-am simţit pe Scott la câţiva paşi în urma mea.

Era o casă mică şi, când i-am trecut pragul, mi-am amintit de şirurile de case identice din Belfast. Cele a căror intrare dădea direct într-o micuţă cameră de zi, care la rândul ei conducea într-o bucătărie chiar mai mică, acestea fiind singurele două camere de la parter; toaleta se afla într-o anexă mică, în curtea din spate. Dar aceste construcţii grosolane nu erau nici pe departe atât de spaţioase ca surorile lor din Irlanda de Nord.

în timp ce noi trei stăteam în jurul unei mese micuţe, din lemn, soţia lui a apărut din bucătărie, cu un ibric plin cu lichidul care prin părţile acelea părea a fi cafea.

Am aşteptat-o să se aşeze înainte de a spune ceva. Am vorbit în germană – mă îndoiam că cei doi vorbeau engleza.

—***Unde este prietena mea?***

Bătrânul avea pe chip o expresie gravă, iar eu mă temeam de ce era mai rău. A răspuns în germană.

— După ce ai plecat, mai târziu în aceeaşi zi, în sat au venit doi bărbaţi. Te căutau pe tine şi pe prietena ta, dar noi am reuşit să o ascundem.

M-am gândit imediat la poliţistul pe care îl întâlniserăm, cel care o împuşcase pe Huber, şi la cei doi vizitatori de la motel, din noaptea precedentă.

Bătrânul a continuat.

— în noaptea aceea, după ce s-a făcut întuneric, am mers cu bicicleta unui vecin într-un sat vecin şi am vorbit cu doctorul de acolo, care a fost de acord să o trateze.

—Ştii unde este acum?

în ochii bătrânului citeam speranţă.

— Doctorul a luat-o cu maşina lui. A promis să-i îngrijească rana şi, când se va simţi destul de bine, să o ducă înapoi la oamenii ei.

Dar de îndată ce cuvintele i-au părăsit buzele, am văzut cum speranţa îi dispărea din ochi.

—De atunci însă, nu am primit veşti de la niciunul dintre ei. înainte de a pleca, ea mi-a spus că, dacă te întorci, să-ţi spun că se duce la casa conspirativă din sud.

Bătrânul a privit la ceaşca de pe masă.

—Dar nu mi-a zis unde se află.

Am pus o mână pe umărul lui şi l-am strâns.

—Este în regulă. Ştiu exact unde s-a dus.

Când am ajuns la uşă, m-am oprit şi m-am întors către bătrân.

—Ce s-a întâmplat cu poliţistul? S-a mai întors în sat după ce am plecat?

Bătrânul a zâmbit, a ridicat din sprâncene şi a dat uşor din cap.

—***Nein!***[1]

Scott se uita fix pe geamul maşinii când m-a întrebat:

—încotro mergem?

—Zinnwald. Locuinţa conspirativă din cartierul minerilor. Am căzut de acord că, dacă vom fi despărţiţi, să revenim acolo mai întâi.

Ştiam însă că, dacă Metzger cunoştea casa, o cunoşteau şi alţi membri RAF. Poate că ei erau oamenii despre care vorbise bătrânul.

Luni, 13 noiembrie 1989

Zinnwald

CÂND AM DEPĂŞIT indicatorul mare care anunţa intrarea în Zinnwald, m-am uitat la ceas.

16:10.

I-am predat lui Scott încărcătorul plin al armei sale, cea pe care i-o confiscasem la motel, dar în loc să-l bage la loc în mânerul Glock-ului, l-a strecurat în buzunarul paltonului şi, trăgând înapoi de cursor, a introdus un glonţ în cameră.

Am păstrat privirea aţintită asupra drumului.

— Aşadar, dacă aveai un încărcător de rezervă şi tot timpul ai fost înarmat, de ce nu m-ai atacat cu prima ocazie?

Scott a întors capul spre geam.

— Nu eram sigur că te pot doborî.

1 **„Nu!”, în germană, în original. (*n. red.)***

— La capătul străzii principale, am cotit la stânga pe drumul secundar ce ducea în cartierul minerilor. Trecând prin faţa blocului unde locuise Metzger, am văzut asfaltul cu mici gropi şi pârjolit, acolo unde grenada explodase sub maşina lui. Ferestrele cele mai apropiate de explozie erau încă acoperite cu scânduri. Mă întrebam de ce la momentul acela pe canalul naţional de ştiri nu fusese prezentată explozia, dar chiar atunci, după ce urcasem o pantă a drumului şi intrasem pe un drum drept, Scott m-a apucat de braţul drept.Trage pe dreapta! REPEDE!

Am oprit maşina lângă bordură, fiind acum ascunşi în spatele unui microbuz Barkas, cu aspect foarte vechi, şi am început să aflu sursa panicii lui Scott. La şaptezeci de metri în faţă, pe partea opusă a drumului, se afla un bărbat pirpiriu care cobora dintr-un Wartburg negru.

în vocea lui Scott am remarcat o notă de surprindere.

— Este Franz Schneider.

Nu îl cunoşteam.

— Cine?

— Franz Schneider, agentul care l-a înlocuit pe Littman.

Scott nu-mi spusese niciodată numele lui. în timpul scurtei
noastre întâlniri informative din Parcul Victoria, nu-i spusese decât „înlocuitorul lui Littman'. De aceea, a spune că eram surprins acum era un eufemism!

—Agentul pe care îl credeai dispărut – mort? Omul care ţi-a trimis informaţia despre Operaţiunea Konev?

— Da.

Am simţit cum starea de panică creşte acum în mine. Nu ştiu de ce. Era unul dintre momentele acelea în care simţi că ţi-a scăpat un lucru evident.

Am fost readus în prezent de imaginea unui chip familiar ce cobora din maşină, de pe scaunul pasagerului.

Scott se uita fix prin parbriz.

— Ştii cine este omul acela? a întrebat el.

— Da. Numele lui este Peter Bonsack. Este şeful Bewegung din Zinnwald, iar maşina lor este parcată în faţa aceluiaşi bloc în care se află locuinţa conspirativă.

Am rămas pe loc, uitându-mă la cei doi. Dacă Schneider era cel care îi trimisese lui Scott informaţiile despre Operaţiunea Konev, atunci unde fusese în ultimele patru luni şi, mai ales, ce făcea aici acum, împreună cu Bonsack, cel despre care toată lumea credea că fusese arestat în Leipzig, pe 7 octombrie?

îndreptându-se către spatele maşinii, Bonsack a aruncat o privire grăbită în jur înainte de a deschide portiera. O secundă mai târziu, am inspirat brusc când am văzut-o pe Huber coborând din maşină. Cu capul în jos, cu braţul stâng într-o eşarfa şi cu Schneider mergând în spatele ei, l-a urmat pe Bonsack în interiorul blocului de apartamente.

Am simţit că Scott mă privea fix.

— înţeleg din expresia ta plină de durere că blonda minionă este Huber – fata dispărută?

După câteva secunde a continuat:

— Aşadar... Dacă Schneider a fost tot timpul ăsta bine mersi, de ce nu m-a mai contactat?

Am rămas cu privirea aţintită asupra a ceea ce se întâmpla, dar simţeam cum devin din nou ironic.

—Cu siguranţă marea întrebare este ce dracului face aici împreună cu Bonsack. Parcă mi-ai zis în Parcul Victoria că nu ştii pe nimeni înăuntrul organizaţeiei Bewegung, nu-i aşa?

Scott a inspirat scurt pe nas.

—Habar n-aveam că Schneider este în legătură cu ei. Dar acum trebuie să mergem pe presupunerea că Schneider este agent dublu. Şi dat fiind că se află aici, împreună cu omul tău, Bonsack, cred că putem bănui că amândoi lucrează pentru partea adversă.

Cu privirea fixată asupra intrării în blocul de apartamente, am spus:

— Să mori tu, Sherlock?

Nu ştiam ce altceva să-i spun. Eram furios ca naiba, ştiind că tot timpul fusesem înşelat. Dar ce mă deranja cel mai mult era bănuiala că Huber luase parte la toată această şaradă.

Scott a rupt tăcerea.

—Aşadar, ce facem acum? Nu putem pătrunde înăuntru, cerându-le să o elibereze. în plus, dacă fata lucrează cu ei, aşa cum mi pare, nu are nevoie să fie salvată, ceea ce înseamnă că amândoi vom fi depăşiţi numeric şi probabil omorâţi.

La început nu am spus nimic. Am rămas nemişcat, încercând să fac o legătură între ceea ce văzusem şi ce spusese Scott, gândindu-mă în acelaşi timp la pasul următor. După vreun minut, am zis:

— Ca să avem o şansă să o salvăm pe Huber, trebuie să-i prindem pe Bonsack şi pe omul tău, Schneider, într-un spaţiu deschis, nu aici. într-un loc izolat. într-un loc unde noi am avea un avantaj în faţa lor.

începea să se întunece, dar când m-am uitat în jur, am văzut că pe stradă încă mai erau copii care se jucau. Ultimul lucru pe care îl doream era să provoc un schimb de focuri într-o zonă locuită. Aici, pe stradă.

Fără femei, fără copii.

M-am întors spre Scott.

— Singurul avantaj pe care îl avem asupra lui Bonsack şi a omului tău este că niciunul dintre ei nu ştie că noi ne aflăm aici.

Am băgat mâna în buzunarul interior al jachetei, am scos carnetul lui Metzger, am rupt prima pagină, cea care conţinea – bănuiam eu – contactele locale est-germane ale acestuia, de cea mai mică importanţă: agenţii care nu vor mai ieşi niciodată la suprafaţă. Am început să scriu pe ea.

— Aceea este lista agenţilor acoperiţi?

— Da. Bănuiesc că asta vrea Bonsack, iar dacă nu tu i-ai trimis pe cei doi care au venit azi-noapte la motel după mine înseamnă că ei sunt oamenii lui şi căutau lista aceasta.

Deşi asta nu explică cum de ştiau în ce cameră sunt.

— Dar să nu-ţi vină idei. Aveai dreptate.

— în legătură cu ce?

Am început să împăturesc foaia.

—Nu m-ai putea doborî. Numai să încerci să-mi iei carnetul înainte să ţi-l dau eu şi, cum am mai spus deja, îţi promit că
0 să te omor.

Cum Bonsack, Schneider şi Huber se aflau în bloc, am ieşit din maşină şi l-am strigat pe un băiat care lovea o minge pe jumătate umflată de peretele unuia dintre blocuri. Se zice că limbajul şi vocabularul folosite de copii sunt mai simple din cauza vârstei, dar, spre deosebire de adulţi, uneori ei nu au capacitatea de a completa spaţiile goale, cuvintele pe care le-ai putea omite. Speram doar că germana mea era destul de bună pentru a-l convinge pe băiat să mă ajute. Am tras aer în piept şi l-am întrebat:

—Vrei să câştigi douăzeci de mărci?

Băiatul a dat din cap cu entuziasm.

—Ştii să numeri?

S-a uitat la mine de parcă aş fi fost un idiot.

—***Naturlich, bis zu hundert.***[1]

—Bravo!

I-am înmânat hârtia împăturită şi am arătat către blocul de apartamente.

— Vreau să te duci la apartamentul 4 de la parter şi să-i dai asta celui care deschide uşa.

Apoi, luând din buzunar o bancnotă est-germană de douăzeci de mărci, i-am arătat-o băiatului şi apoi – spre groaza lui – am rupt-o în două şi i-am dat o jumătate.

1 **„— Desigur, până la o sută!” în germană, în original. (*n. red.)***

— După ce ai dat biletul, ne întâlnim la capătul străzii să-ţi primeşti cealaltă jumătate a recompensei. înţelegi?

Flăcăul încă se holba la jumătatea de bancnotă pe care i-o dădusem. S-a gândit o clipă sau două, dar apoi a dat din cap şi, când eu m-am urcat înapoi în maşină, el s-a îndreptat în goană către intrarea în blocul de apartamente.

De cum a dispărut înăuntru, am băgat maşina în viteză şi am condus până la capătul străzii, unde am parcat după colţ.

Scott se uita din nou la mine.

— Ce faci? Ce scria pe bilet şi de ce ai scris pe o pagină din lista cu agenţi acoperiţi?

Am zâmbit forţat, ca un puşti care tocmai l-a caftit pe bătăuşul şcolii.

— I-am spus lui Bonsack că ceea ce caută se află în posesia mea. Am folosit prima pagină din carnet ca să ştie că nu blufez.

Tonul vocii lui Scott s-a înmuiat.

— De ce i-ai dat băiatului numai o jumătate din bancnota de douăzeci de mărci?

M-am gândit la vremurile când eram copil, în cartierul londonez East End.

— Nu ştii prea multe despre copii, nu-i aşa? Dacă îi dădeam toţi banii înainte de a duce biletul, erau şanse mari să nu se mai deranjeze; s-ar fi dus la primul magazin să-i cheltuie. Dar dacă i-am dat numai o jumătate de bancnotă, va trebui să ducă misiunea la îndeplinire, ca să primească şi cealaltă jumătate. Jumătate de bancnotă nu

îi va fi de niciun folos, iar peste câteva zile bănuiesc că nici măcar o bancnotă întreagă nu va mai valora mare lucru.

— Şi de ce ai parcat în capătul opus al străzii, unde nu putem fi văzuţi?

începeam să mă întreb cum supravieţuise Scott atât de multă vreme şi i-am răspuns fără să-mi dezlipesc privirea de blocul unde se afla locuinţa conspirativă.

—Ca nu cumva Bonsack şi Schneider să-l urmărească pe puşti şi să ajungă la noi.

După un minut, aşa cum anticipasem, puştiul a ieşit din bloc alergând şi râzând, ca şi cum se juca de-a sunatul la uşi străine, aşa cum făceam noi în copilărie. Un joc în care suni la uşile vecinilor şi apoi o iei la goană înainte ca ele să se deschidă. Odată ce lucrurile s-au liniştit şi vecinul a dispărut în spatele uşii închise, repeţi acţiunea. Este o sursă continuă de amuzament. Tânărul s-a îndreptat direct către locul unde se aştepta să mă găsească şi să-şi primească a doua jumătate a recompensei.

După câteva secunde a apărut în fugă Schneider, fără să încerce măcar să ascundă arma pe care o ţinea în mâna dreaptă în timp ce îl căuta din priviri pe băiat.

Am strigat-o pe o fetiţă care stătea pe bordură şi legăna o păpuşă, iar când s-a apropiat de maşină, am întrebat-o:

— Vrei să ne jucăm un joc nou?

Am făcut o pauză.

La dracu| parcă aş fi un pervers.

Am continuat:

—La celălalt capăt al străzii este un băiat îmbrăcat cu un pulover roşu.

I-am arătat jumătatea ruptă a bancnotei de douăzeci de mărci est-germane.

—El are cealaltă jumătate din bancnota asta. Dacă îl găseşti, puteţi să împărţiţi banii.

Am chicotit când fata s-a îndreptat către celălalt capăt al străzii în cea mai mare goană, trăgând după ea păpuşa.

— Ce-i aşa de amuzant?

—Puştiul va fi foarte supărat când va afla că trebuie să-şi împartă câştigul cu ea.

Cu motorul încă pornit, am băgat maşina în viteză şi am revenit pe drumul principal.

— Unde mergem acum?

în vocea lui Scott simţeam o notă de frustrare.

— Spre nord-vest. La Colditz.

Abia trecuse de ora 19:00 când am părăsit Austostrada 4 şi am intrat într-o benzinărie, la jumătatea distanţei dintre Dresda şi Klipphausen, iar când am oprit maşina, m-am întors către Scott şi i-am spus:

— Rămâi aici; nu durează mult.

Unde te duci?în vocea lui simţeam îngrijorare. Părea un copil ce nu voia să fie lăsat singur, iar atunci mi-am dat seama că Scott era de fapt comandantul misiunii, supraveghetorul meu şi, ca atare, el ar fi trebuit să ia deciziile, dar, de când îl dezarmasem la motel, se arătase mulţumit să mă urmeze, în timp ce eu preluasem iniţiativa. La început, deşi nu-mi venea uşor, am pus supunerea lui pe seama faptului că eu eram soldatul şi că

informaţiile şi obiectivul misiunii se schimbaseră. Dar experienţa mea din Irlanda cu cei din domeniul lui Scott, şi anume agenţii MI5, îmi spunea că purtarea lui de acum era neobişnuită. Spionii sunt de regulă genul de persoane care le ştiu pe toate, care insistă să acţioneze în stilul lor, indiferent dacă ştiu ce fac sau nu, indiferent dacă au sau nu experienţa necesară.

I-am răspuns în timp ce deschideam portiera maşinii.

—La magazinul de lângă benzinărie. Presupun că vrei să mănânci ceva în seara asta, nu?

Când am intrat în magazin şi am închis uşa în spatele meu, m-am oprit şi m-am uitat prin geam, către Scott. Era încă în maşină, dar părea atât de agitat, încât capul îi semăna cu un giroscop ce se întorcea când într-o parte, când în cealaltă. în Zinnwald luasem o decizie în grabă, dar acum, singur pentru prima dată de când părăsiserăm oraşul, aveam timp să mă gândesc. M-am întors cu spatele la uşă.

Sper că ştii ce faci, pentru că odată puse roţile în mişcare, nu mai este cale de întoarcere.

Cinci minute mai târziu, după ce plătisem mâncarea şi cumpărasem o variantă est-germană a unei brichete Zippo, eram înapoi în maşină şi stăteam alături de Scott.

La intersecţia cu A14, curiozitatea lui Scott a învins.

—De ce ai ales Colditz ca loc de întâlnire cu Bonsack şi Schneider? Nu este un oraş acolo? Nu vor fi mulţi oameni, mulţi martori împrejur, sau pe asta te bazezi şi tu?

Nu mi-am luat ochii de la drum.

—Nu este decât un orăşel, un sat după standarde vestice, iar acum, că Zidul a căzut, e aproape părăsit. Se pare că până de curând castelul a fost folosit pe post de azil – asta până când îngrijitorii lui, ca mai toţi est-germanii, şi-au părăsit pacienţii, lăsându-i să cutreiere liberi şi nesupravegheaţi în incinta castelului. Aşa că, pentru a-ţi răspunde la întrebare: da, vor fi oameni prin preajmă, dar să sperăm că nu va exista niciun martor credibil.

Luni, 13 noiembrie 1989

Colditz

M-AM UITAT la ceas.

20:27.

Parcasem maşina în pădure, la un kilometru distanţă de castel, iar acum, în timp ce ne apropiam de el, priveam în sus către zidurile lui surpate. Acestea luceau albe în lumina lunii; fără surse de lumină sau alte semne de viaţă, îmi amintea de o scenă dintr-un film horror alb-negru de prin anii '40. Ştiam însă că ororile care pândeau în spatele acelor ziduri erau cât se poate de reale.

Ritmul respiraţiei lui Scott s-a armonizat cu sunetul paşilor săi ce treceau de porţile castelului şi intrau în curtea interioară, în urma mea.

Am surprins o imagine pasageră a unei siluete îmbrăcate în aceeaşi cămaşă de noapte pe care tânărul ascuns în dulap o purta în timpul primei mele vizite – şi care părea un fel de halat pentru pacienţi –, traversând în fugă spaţiul deschis către stânga mea şi dispărând în

clădire. Am şoptit, continuând să cercetez zona, în căutare de alte persoane:

— încearcă să eviţi contactul vizual cu alte persoane. Nu avem nevoie de alţi prieteni, care să ne stea în drum mâine-dimineaţă.

Fără să aştept răspunsul lui Scott, am continuat traversarea curţii şi am pătruns în aripa de vest a castelului. Când am început să urc pe scara din piatră în spirală, prin întuneric, am simţit cum ceva se freacă de piciorul meu. Scott scurtase distanţa dintre noi.

După câteva secunde a întrebat şoptit:

— De unde ştii încotro ne îndreptăm?

Nu i-am răspuns. Urma să afle singur în scurtă vreme. Din nou căuta informaţii, nu le solicita, ceea ce era complet străin unuia din profesia lui şi cu o asemenea poziţie.

Când am intrat în camera de la primul etaj, luminată de razele lunii, nasul şi gâtul au început să mă usture din nou din pricina mirosului puternic de amoniac şi de urină veche pe care îl simţisem la prima mea vizită.

După o secundă am auzit că lui Scott îi venea să vomite.

— Isuse! a exclamat el apoi în şoaptă.

I-am întins punga cu mâncare pe care o cumpărasem la magazinul de lângă benzinărie.

— Du-te şi aşază-te acolo – cu spatele la perete. Nu face zgomote şi nici mişcări bruşte!

în vreme ce Scott se îndrepta către cealaltă parte a camerei, m-am apropiat în linişte de uşa dulapului fixat în perete. M-am lăsat pe vine şi, balansându-mă pe degetele de la picioare, am şoptit:

— ***Sind Sie dort, mein Freund?***[1]

Apoi din nou.

— Eşti acolo, prietene?

Uşa dulapului s-a deschis încet şi, când ochii mi s-au obişnuit cu semiîntunericul, a început să prindă contur chipul tânărului cu care mă împrietenisem în urmă cu trei zile. Silueta malnutrită şi cheală a înaintat uşor în lumina lunii, iar Scott a icnit la vederea pateticei creaturi care locuia în dulap.

La auzul sunetului scos de Scott, tânărul a tresărit. I-am aruncat o privire acestuia şi am întins mâna. Tânărul a zâmbit încurcat şi, după câteva încurajări, în cele din urmă mi-a prins mâna.

Am privit în jos şi, la lumina lunii, am văzut pata întunecată de pe piele care era tatuajul de pe antebraţul lui drept: ciocanul şi compasul, înconjurate de o cunună de spice de secară; sub ele, acronimul NVA – singurul indiciu că acest adevărat schelet uman fusese cândva un soldat.

După câteva secunde, ţintuindu-l acum cu privirea pe Scott, m-a lăsat să-l conduc către cealaltă parte a camerei, unde acesta stătea.

Ordinele date lui Scott au fost scurte, simple şi precise.

— Nu te ridica! Nu vrem să-l speriem. întinde-i mâna!

Scott a ezitat şi a replicat în şoaptă:

—Ce? Eşti nebun? Este foarte murdar!

1 **„— Eşti acolo, prietene?” în germană, în original, *(n. red.)***

Am apucat mâna lui Scott, am pus-o într-a tânărului şi, ţinându-le pe amândouă împreunate, le-am scuturat uşor. Pentru unii ar putea părea un exerciţiu inutil, dar strângerea de mână este un mod de viaţă pentru majoritatea germanilor, ceva ce fac în fiecare zi, la fel de firesc ca un salut, iar eu speram ca gestul acesta să declanşeze o amintire îndepărtată în mintea tânărului. Să îi aducă aminte că nu toţi cei pe care îi întâlnea voiau să-i facă rău. Să-l ajut să ne accepte drept prieteni.

Prezentările odată încheiate, l-am aşezat pe tânăr cu spatele la perete, lângă un Scott care părea foarte neliniştit. Deschizând punga pe care o aveam cu mine, am scos două chifle, un pachet de şuncă presată, o sticlă de apă şi i le-am oferit.

Tânărul a holbat ochii la vederea mâncării, pe care imediat mi-a smuls-o din mână, apoi s-a retras fără scoată niciun sunet, cu spatele la noi, la peretele opus. Stând singur, cu spatele lipit de zid şi aproape de siguranţa pe care o conferea interiorul dulapului, a început să rupă din mâncare ca un animal flămând.

Scott nu a zis nimic o vreme. A rămas pe loc, privind fix la scena care se desfăşura în faţa lui, pe chip citindu-i-se neîncrederea şi încercând să şteargă urmele de murdărie pe care tânărul i le lăsase pe mâini. Abia după un minut şi-a ridicat privirea şi a spus:

— Ce crezi că faci? Parcă ai spus că nu vrei să ne facem prieteni noi.

Era genul de replică pe care mă aşteptam să o primesc din partea lui, ceea ce făcea comportamentul lui, aproape supus până în acest moment, unul şi mai derutant pentru mine.

Trecuse mai puţin de o săptămână de la prima mea vizită aici, dar era evident că în acest scurt interval starea tânărului se agravase mult. încă mă uitam la el când i-am răspuns lui Scott:

— El nu este un prieten nou. Ultima dată când am fost aici mi-a adus mâncare şi mi-a ţinut companie cât timp am aşteptat să se întunece. I-am spus lui Bonsack că, dacă vrea carnetul lui Metzger, lista cu agenţii sub acoperire, să vină şi să se întâlnească cu mine aici mâine-dimineaţă, la 11:00, şi să o aducă cu el şi pe Huber. Nu cred că va risca să ajungă aici pe întuneric. Bănuiala mea este că va aştepta să se lumineze, ca să poată vedea cu ce are de-a face. Dar dacă greşesc şi apare mai devreme, atunci prietenul nostru de aici este câinele de pază perfect.

Am aruncat o privire în cameră. Nimic nu se schimbase de la ultima mea vizită aici şi, sincer să fiu, aş fi fost extrem de suspicios dacă aş fi găsit ceva diferit.

Marţi, 14 noiembrie 1989

La ora 05:00 în dimineaţa aceea, când mi-a venit rândul să stau de veghe, afară era încă întuneric beznă. în timp ce Scott trăgea una dintre saltelele murdare pe podea şi se întindea să doarmă peste arcurile metalice ale patului, eu m-am aşezat cât de confortabil se putea pe pervazul ferestrei. Probabil ar fi fost mai comod pe podea, dar fereastra îmi permitea să am o privelişte perfectă asupra curţii castelului şi a intrării sale, iar de aici puteam pune la cale un plan.

Dată fiind pregătirea mea, vă aşteptaţi probabil la tipul acela de planificare meticuloasă pe care mai toţi oamenii o asociază cu operaţiunile Forţelor Speciale. Dar şi în circumstanţe normale, când misiunile sunt planificate la nivel de divizie, brigadă, regiment sau chiar escadron, se face o planificare detaliată, mai ales atunci când este vorba despre echipa de Operaţiuni Speciale – escadronul însărcinat cu îndeplinirea misiunilor antiteroriste şi antiasediu ale Regimentului, ca cea de la Ambasada Iraniană sau cea din Mogadishu. Atunci sunt planificate până la ultimul detaliu şi în mod repetat mişcările fiecărui om, în pregătirea unei acţiuni care va fi, în cele din urmă, scurtă şi de o precizie clinică.

Dar dacă coborâm sub acest nivel, la cel al trupelor (16 oameni) sau chiar mai jos, la nivel de patrulă (4 oameni), lucrurile nu stau aşa. Totul este mult mai puţin strict şi organizat, mai ales când nu sunt implicate şi agenţii străine. Ne antrenăm împreună, trăim şi lucrăm împreună şi tot împreună găsim soluţii.

Da, obiectivul care a fost stabilit de „Centrul de comandă" este mereu în minţile noastre şi rămâne tot timpul forţa motorie a misiunii, dar de îndată ce atingem pământul cu ghetele, acţiunile noastre iau forma tandemului acţiune – reacţiune. Drept urmare, parametrii misiunii – miezul operaţiunii – devin în mod inevitabil mult mai fluizi. învăţăm repede să ne adaptăm la tot ce se petrece în jur: mediul, vremea şi schimbările de strategie ce vin din partea inamicului. în unele cazuri, poate fi vorba chiar şi despre atitudinea populaţiei locale.

Dacă mai coborâm o treaptă, la nivelul unui singur om, lipsit de întăriri, echipament sau resursele de care are nevoie, abilitatea de a improviza este crucială. Obiectivul principal care în cazul meu era eliberarea lui Huber, dar şi cel secundar, a obţine informaţiile de care aveam nevoie de la Bonsack, rămâneau aceleaşi. însă, deşi aveam în minte un plan vag, acesta funcţiona numai cu rol de ghidaj, de hartă pentru ceea ce va deveni, în mod inevitabil, o situaţie în continuă schimbare.

în grajdul de la ferma din Schwarzbachtal, planul meu iniţial fusese foarte simplu: să mă interpun între Adler, partenerul lui şi maşina lor, să defectez autoturismul şi să dispar. Dar când partenerul lui Adler a ieşit pe neaşteptate din hambar, am renunţat pe loc la planul acela şi m-am lăsat condus de antrenamentul, cunoştinţele şi agresivitatea mea. Situaţia din Colditz era diferită numai pentru că aici îmi erau mai bine cunoscuţi terenul şi actorii implicaţi. Dar nici de data asta nu ştiam câţi se vor dovedi de folos: vor fi prieteni sau piedici în calea mea. Nu eram sigur cine este duşmanul.

Spre deosebire de situaţia din Schwarzbachtal, ştiam deja că nu este de ajuns să-mi stabilesc liniile mari ale unei singure strategii, pe care să o adaptez pe măsură ce lucrurile evoluează. Planul pe care îl făceam trebuia să acopere toate eventualităţile, toate stratagemele pe care Bonsack le-ar putea arunca în joc. Trebuia să presupun că cineva ca el – cineva care supravieţuise atât de mult timp – este un adversar inteligent şi periculos şi, cu cât anticipam şi luam în calcul mai multe scenarii, cu atât el avea mai puţine şanse de a le contracara, ceea ce îmi creştea şansele de supravieţuire.

Alegerea Colditz-ului ca loc de întâlnire cu Bonsack nu fusese un act aleatoriu sau o decizie luată în pripă. întrucât castelul fusese abandonat, excepţie făcând pacienţii de aici, iar localnicii părăseau repede zona din jur, locul era ideal pentru ceea ce aveam de gând să întreprind. Localizarea sa retrasă mai însemna că nu riscam să fim deranjaţi de vreun localnic curios şi, dată fiind starea pacienţilor, sigur nimeni nu ar fi dorit să se aventureze până aici pentru a vedea ce se petrece. Drept urmare, singurii martori la ceea ce se va întâmpla aici mai târziu vor fi sărmanii pacienţi smintiţi.

Cu toate că nu eram convins că Bonsack o va aduce pe Huber aici, aşa cum îi cerusem, eram destul de sigur că totuşi nu-şi va face apariţia aici de unul singur. Probabil că îl va avea cu el pe Schneider, dar mă întrebam dacă va mai aduce şi pe altcineva, poate pe Fischer sau pe Mayer, cele două gărzi ale sale.

Esenţial pentru planul meu era ca el să nu ştie că Scott se află aici cu mine. Trebuia să creadă că sunt singur şi că are un avantaj vital de doi la unul.

Mă uitam spre curtea interioară, când luna a aruncat o umbră pasageră pe zidul exterior.

Este cineva în curte.

După câteva secunde, am auzit nişte paşi pe trepte. Alunecând fără zgomot de pe pervaz, am tras piedica Makarovului primit de la Huber şi am plecat din dreptul ferestrei. Era bărbatul cel tânăr. Din motive numai de el ştiute, plecase pe furiş în timp ce Scott stătea de veghe.

S-a întors, s-a uitat la mine şi a trecut pragul încăperii. Apoi, fără niciun cuvânt, a dispărut în bufetul unde se ascundea.

Privind uşa care se închidea fără niciun zgomot în urma lui, deodată m-am simţit vinovat. Tânărul avea trupul unui bărbat adult, dar acum, din pricina ororilor suferite aici, nu părea decât un copil.

Un copil pe care azi voi fi nevoit să-l folosesc ca armă.

în timpul primei mele vizite la castel, bunătatea şi prietenia pe care le împărtăşiserăm fuseseră adevărate. Dar mâncarea şi băutura pe care i le dădusem noaptea trecută făceau parte din schema mea – construirea unui plan B, o soluţie mult mai riscantă decât planul A, care mi se închega cu rapiditate în minte.

în condiţii normale, şi o spun din experienţă, de obicei inamicul nu are decât una sau două opţiuni şi, drept urmare, strategia pe care o pui la punct ţine seama de acestea. Dacă face un anumit lucru, pui în practică planul A. Dacă face altceva, vei răspunde cu planul B. Aşadar, dacă în joc apare un element neprevăzut – ca de pildă o forţă inamică mult mai mare decât cea la care te aşteptai sau subita apariţie a iubirii –, iar lumea ta se dă peste cap, un plan B poate face diferenţa dintre reuşită şi eşec, dintre viaţă şi moarte. Aşa cum eu alesesem Colditz ca teren pentru o posibilă înfruntare, căci dacă planul B devenea acum absolut necesar, tânărul din dulap intra în jocul meu.

Dar pentru că nu-i spusesem lui Huber nimic despre carnet, singurul mod în care Bonsack ar fi putut şti despre existenţa lui era dacă el şi Metzger erau mult mai apropiaţi decât părea la prima vedere. însă cum de ştia că se află în mâinele mele?

în acelaşi timp, suspiciunile mele în ceea ce-l priveşte pe Scott începeau să se înmulţească. De ce apăruse în faţa camerei mele de la motel cu pistolul în mână? îmi lăsa impresia că nu avea experienţă în munca pe teren, dar în adâncul sufletului aveam senzaţia că ăsta nu era decât un alt element al şaradei sale, că ascundea ceva şi că poate avea un alt scop, mai sinistru. Nu-l plăcusem niciodată – nu că exista vreo legătură între a plăcea pe cineva şi a primi ordine de la el –, dar începea să mă obsedeze bănuiala că nu juca cu toate cărţile la vedere. Apoi mai era şi Huber. Deşi aveam încă suspiciuni în privinţa loialităţii sale, chiar şi după declaraţia ei de dragoste din dimineaţa aceea, în Leipzig, trebuia să recunosc că lucrurile se îmbunătăţiseră mult între noi. Până în momentul în care ne separaserăm, după ce ea fusese împuşcată, nu mă gândisem la Huber decât ca la un atu, un mijloc de a-mi atinge scopul. Dar de atunci, cu cât petreceam mai mult timp fără ea, cu atât îmi era mai clar că sentimentele mele pentru aceasta evoluaseră, iar acum ea însemna mult mai mult pentru mine decât la început

.Pentru unii poate părea straniu că nu am profitat de situaţie. Ce rău aş fi făcut? Nimeni nu ar fi aflat şi nu ar fi suferit. Dar într-o lume atât de egoistă şi de complicată ca cea în care trăiam, o lume în care loialitatea nu mai avea nicio valoare, iar viaţa se dovedise foarte ieftină, de dragul sănătăţii mele mintale, trebuia să mă agăţ de ceva bun. De ceva corect. Iar pentru mine, acel „ceva” era să-i fiu credincios soţiei mele. A mă folosi de Huber ca de o jucărie pentru a scăpa de stres ar fi însemnat să pierd din

vedere ce este bine şi ce este rău. Dacă se întâmpla aşa ceva, ştiam că sunt pierdut. Nu aş mai fi fost decât asemenea unei carapace goale, care în cele din urmă ar fi fost înghiţită de întunericul înconjurător.

Eram hotărât ca Huber să nu devină una dintre victimele jocurilor murdare care aveau loc aici. Eram dispus să risc totul pentru a mă asigura că avusese şansa de a se dovedi loială şi, dacă aşa era, să plece de la Colditz liberă. Dar nici lucrul acesta nu era simplu, pentru că, în ciuda faptului că ajunsesem să înţeleg cât de mult ţineam la ea, paranoia mea ajunsese iar la cote ridicate. Oare Huber era doar o fată nevinovată şi lipsită de noroc, care credea în democraţie şi care nu făcuse nimic altceva decât să participe la instalarea ei? Sau lucra pentru Metzger, sau pentru Stasi – şi fusese de la bun început împotriva mea?

Mintea mea s-a îndreptat brusc către o altă posibilitate. Dar dacă, la fel ca Littman şi Schneider, Huber făcea parte din organizaţia lui Scott? Dacă lucra la Dynamo Zinnwald la solicitarea lui? Apoi mai fusese şi apariţia ei neaşteptată în dimineaţa aceea, la gara din Dresda; ştiuse că voi fi acolo? Scott nu se opusese prea mult când am insistat să ne întoarcem în Est pentru a o găsi. De ce să vrea să-şi rişte pielea pentru o necunoscută? Pe de altă parte, dacă Huber lucrase pentru el tot timpul, fiindcă locuia şi lucra în Zinnwald, ar fi putut să fie ea cea trimisă să afle ce s-a întâmplat cu Littman. Ştiam că, dacă vreau să închid acest capitol din viaţa mea, trebuia să aflu adevărul chiar de la Huber.

Dar, indiferent care se va dovedi a fi realitatea şi fără să ştiu cum se vor desfăşura în continuare evenimentele,

de un lucru eram sigur – astăzi nu toată lumea va pleca în viaţă de la Colditz. Singura mea speranţă era că, dacă suspiciunile mele legate de trădarea lui Huber se confirmă, să fie o altă persoană sau poate nenorocul care să-i decidă soarta, nu eu ***– fără femei, fără copii.***

Marţi, 14 noiembrie 1989

08:04.

Când m-am uitat în cealaltă parte a camerei, unde Scott dormea, primele raze ale soarelui matinal începeau să se strecoare pe geam şi să se vădă pe pervaz şi pe scândurile din duşumea. Era timpul să-l trezesc. Am băgat Makarovul la curea, am traversat camera, l-am apucat de piciorul stâng şi l-am scuturat uşor.

De cum a deschis ochii, a sărit în capul oaselor ca un copil speriat şi şi-a aruncat picioarele peste marginea patului, părând gata să o rupă la fugă. Apoi, când şi-a dat seama că nu era decât un vis urât, a oftat. Alta era realitatea.

Şi-a trecut degetele prin păr şi s-a uitat în jur, oprindu-se la vederea bufetului.

— Se pare că ai greşit. Pe când dormeai, „căţeluşul” tău a devorat toată mâncarea pe care i-ai dat-o, apoi s-a ridicat şi a şters-o.

în vocea lui era evidentă nuanţa de „ţi-am zis eu”.

Nu i-am răspuns. Scott greşea în ambele privinţe. Mai întâi, eu nu dormisem. Nu aveam încredere în el şi de aceea doar moţăisem, conştient de fiecare mişcare pe care o făcea şi de tot ce se întâmpla în jurul meu. în al doilea rând, deşi tânărul părăsise încăperea în timp ce Scott era de veghe, îl văzusem întorcându-se şi intrând în

dulapul lui înainte de ora 07:00. Dar informaţia asta o voi ţine pentru mine. Scott nu avea nevoie să afle mai mult decât strictul necesar.

Lăsându-l pe Scott stând pe arcurile patului, m-am întors la fereastră. Planul A era pus la punct, deşi se afla deocamdată numai în capul meu. Era simplu: două variaţii ale aceluiaşi scenariu pe care simţeam nevoia să le elaborez detaliat cu Scott. în esenţă, voiam să-l omor pe Schneider când ieşea din maşină şi se îndrepta către Bonsack. Atunci, în locul lui Schneider, ar intra în această încăpere Scott, iar cel care s-ar găsi în inferioritate numerică ar fi Bonsack, nu eu. Dar deocamdată, în timp ce îl aşteptam pe Scott să se adune, trebuia să pun la punct planul B, pe care nu aveam de gând să-l împărtăşesc şi lui Scott.

Am scos de la centura jeanşilor Makarovul pe care îl luasem de la Huber când eram în sat. Apoi, cu privirea îndreptată spre curtea castelului, am împins piedica încărcătorului aflată la baza mânerului pistolului, cu o mişcare spre înapoi a degetului mare; am simţit încărcătorul căzându-mi în palmă. Am băgat pistolul la loc, sub curea.

Apoi, împingând în jos primul glonţ, l-am făcut să iasă din încărcător. Am făcut la fel cu următoarele şase gloanţe, dar când degetul mare a ajuns la al optulea şi ultimul glonţ (încărcătorul acestui model de Makarov nu are decât opt gloanţe), am ezitat. Eram destul de sigur că, dacă Bonsack se afla aici pentru carnet, nu va risca să deschidă focul înainte de a obţine ceea ce dorea.

Plănuisem să golesc Makarovul astfel încât, dacă voi fi silit să-l arunc la pământ, să nu fie folosit împotriva mea. Apoi pesimistul din mine a ieşit la iveală şi şi-a spus cuvântul.

Dar dacă intră în cameră şi deschide focul?

Am dat drumul celor şapte gloanţe în buzunar şi, după ce am împins la loc încărcătorul în baza mânerului, am tras înapoi cursorul. Retrăgându-l uşor, l-am lăsat să alunece înainte, băgând astfel ultimul glonţ în cameră.

O şansă, oricât de firavă, este mai bună decât nimic.

Vestitul general chinez Sun Tzu a spus odată: „Orice artă a războiului se bazează pe înşelăciune.” Dacă voiam ca planul B să aibă o şansă de reuşită, trebuia să-l păcălesc pe Bonsack, să-l fac să creadă că era pe cale să câştige, să presupună că, având-l pe Schneider care pândeşte jos, gata să intervină la nevoie, nu acţionează sub niciun fel de presiune. Iar pentru a obţine carnetul lui Metzger va fi nevoie să mă câştige de partea lui, răspunzându-mi la întrebări, înainte de a mă omorî, în cele din urmă.

Dar dacă Bonsack deschidea focul în clipa în care intra în cameră, provocând o situaţie fără cale de întoarcere, atunci, date fiind pregătirea mea şi nenumăratele ore petrecute la Killing House, unde sunt acceptate doar loviturile în cap, singurul glonţ rămas în Makarov îl va omorî sau cel puţin îl va răni destul de rău, încât să-mi ofere timpul necesar pentru a scoate Sig-ul.

Cu toate că trebuia să iau în calcul de la bun început un schimb de focuri, mă îndoiam serios că Bonsack ar încerca să mă omoare înainte de a şti unde se află carnetul lui Bonsack, căci putea fi ascuns oriunde în incinta castelului. Ucigându-mă, risca să nu-l mai găsească niciodată. Prin urmare, şansele erau în favoarea unei înfruntări armate; una în care, la un moment dat, îmi va cere să arunc pistolul. Când se va întâmpla asta şi dacă nu aveam altă şansă – prin asta vrând să spun că nu voi putea să-l împuşc direct, în cap, fără să-i pun în primejdie viaţa lui Huber punctul esenţial al planului B era ca tânărul ascuns în bufet să intre în joc.

Stând cu spatele la zid, în faţa bufetului, dacă se ajungea la o înfruntare cu pistoalele, iar eu eram forţat să arunc Makarovul pe podea, voi încerca să-l fac să ajungă undeva în spatele lui Bonsack, în afara razei sale vizuale – şi în apropierea bufetului.

Planul meu şi speranţa mea erau ca, la vederea Makarovului – o armă cunoscută membrilor NVA – la o distanţă mică de el, tânărul să se simtă încurajat să încerce să-l ridice de jos, să iasă din ascunzătoare şi, procedând astfel, să facă un zgomot care să-l distragă pe Bonsack şi să-l silească să se întoarcă, pentru a vedea ce se întâmplă în spatele lui. Acea neatenţie de moment îmi va da mie – credeam eu – şansa de care aveam nevoie pentru a recâştiga controlul asupra situaţiei şi, cu un singur glonţ în Makarov, va limita daunele colaterale în eventualitatea puţin probabilă în care tânărul va deschide focul.

Unii dintre cei care citesc cartea de faţă ar putea să creadă că, deşi ştiam că bărbatul din bufet fusese soldat şi cu toate că mai ştiam că fusese maltratat şi abuzat de sistem, planul acesta era totuşi un pariu riscant, fiind foarte puţin probabil ca el să facă exact ce speram eu, în parte deoarece nu aveam cum să fiu sigur că pricepea o iotă din ce se petrecea.

Alţii ar putea crede că este neverosimil ca un soldat experimentat ca mine să-şi pună în pericol viaţa şi integritatea corporală în condiţiile în care un asemenea plan avea şanse minime să reuşească. Dar adevărul este că, atunci când te confrunţi cu un criminal nemilos care este înarmat – şi nu mă îndoiam câtuşi de puţin că mă va omorî de îndată ce va obţine ceea ce îşi doreşte –, trebuie să rişti. Iar când şansele tale se apropie de zero, alegi opţiunea cea mai puţin probabilă, care are şansele cele mai mici de reuşită, ea fiind însă cea mai bună dintre toate variantele pe care le mai ai.

Dar în realitate oare ce speram? Este adevărat că urma să-l înarmez pe tânăr cu un pistol încărcat, obiect care fără îndoială că îi era cunoscut, dar nu mă aşteptam să şi participe la înfruntare de partea mea. Nu. Aşa cum am spus, speram numai că, dacă acesta se va întinde după armă sau va face orice fel de mişcare ca urmare a observării ei, zgomotul produs de o prezenţă străină în încăpere îi va atrage atenţia lui Bonsack, ducând astfel la un moment de neatenţie din partea lui. Atunci supravieţuirea mea va depinde de antrenamentul primit ca membru al Forţelor Speciale.

Ştiam că în fracţiunea de secundă în care va trebui să reacţionez, având reflexe mai rapide decât ale oricui, chiar şi decât ale unui terorist criminal – cineva care nu a beneficiat de acel antrenament unic şi de neîntrecut –, voi putea să iau acea decizie extremă şi să o duc la îndeplinire fără milă şi fără a avea nici cea mai mică ezitare.

Da, acest plan B, strategia mea de rezervă în caz de urgenţă, era, într-adevăr, riscantă în privinţa multor aspecte. Şi chiar dacă totul mergea aşa cum plănuisem eu, tot aş fi putut să cauzez moartea tânărului sau a lui Huber...

în timp ce meditam la lucrul acesta, am hotărât că nu avea niciun rost să-i explic planul meu bărbatului care locuia în bufet. în afară de faptul că ceea ce aveam de gând să fac probabil l-ar speria de moarte, nimic nu-mi garanta că va înţelege situaţia şi nu va deveni mai degrabă o piedică decât un avantaj, aşa cum îl consideram eu în scenariul pus la punct. Ca întotdeauna în asemenea situaţii, când ai de-a face cu un factor necunoscut – în acest caz, reacţiile unui tânăr debil mintal –, rezultatul final nu poate fi garantat.

De-a lungul secolelor, numeroase bătălii au fost câştigate şi pierdute deoarece una dintre părţi a pus la punct o strategie sau o contra-strategie complet neaşteptată, s-a rupt de tradiţie şi a contrazis ceea ce la momentul acela era o strategie militară general acceptată. Dar această chestiune făcea parte din pregătirea membrilor Regimentului, fiind unul dintre cele mai importante puncte forte ale noastre: abilitatea de a

improviza, de a schimba tactica în funcţie de context şi de moment – deoarece cea mai improbabilă opţiune este şi cea pe care adversarul tău are cele mai mici şanse să o anticipeze.

Ceea ce câştigam prin planul B era ceva ce Bonsack nu şi-ar fi imaginat niciodată: o simplă distragere a atenţiei în spatele lui, la care va fi forţat să reacţioneze. Fisura evidentă din planul meu era că tânărul putea să decidă să rămână ascuns şi tăcut în dulap, dar dacă nu mai aveam alte opţiuni, merita încercat şi asta, pentru că, oricât mi-am stors creierii, alt posibil plan B nu am găsit. Desigur, în câteva ore, Bonsack ar putea să apară însoţit de o întreagă gaşcă sau să refuze să urce la etaj. Dacă se întâmpla aşa, trebuia să-mi adaptez imediat strategia şi să găsesc altceva ca să pot scăpa cu viaţă.

Mi-am strecurat arma în buzunarul drept al jachetei. După câteva secunde, am simţit cum Scott se apropie de mine şi, în timp ce se uita peste umărul meu, spre curtea acoperită de un strat proaspăt de gheaţă, l-am întrebat:

— Cât de bine te pricepi să tragi cu un pistol Glock? Ai ucis vreodată pe cineva?

L-am auzit înghiţind în sec.

— Nu.

M-am întors şi i-am aruncat o privire care s-ar putea traduce cam aşa: „Chiar spui adevărul?”

—Dar la testele de trageri obţin mereu rezultate bune.

M-am întors din nou cu faţa spre fereastră.

— I-am spus lui Bonsack să fie aici la ora 11:00. Nu va aştepta până atunci.

Am simţit că Scott s-a întors spre mine şi că mă privea.

—De unde ştii?

—Pentru că nici eu nu aş aştepta. Trebuie să ne pregătim.

îmi doream ca altcineva să fi fost în acele momente lângă
mine. Scott era un necunoscut pentru mine. Habar nu aveam cum ar fi putut să reacţioneze când situaţia devenea serioasă. Dacă se dovedea că nu face faţă, ei bine... trebuia să-l suplinesc.

Mulţumit că Scott ştia cel puţin pe care parte a pistolului ies gloanţele, am scos din buzunarul jachetei amortizorul pe care mi-l dăduse ofiţerul BRIXMIS.

—Glock-ul tău are ţeavă filetată?

Vocea lui Scott devenise brusc jovială.

—Desigur.

I-am întins amortizorul.

— Atunci vei avea nevoie de asta.

Am privit în tăcere cum l-a înşurubat cu încredere pe ţeavă şi apoi a armat pistolul. Reacţiona calm şi bine, dar nu era prima dată când vedeam asta. Mai văzusem bărbaţi care manevrau arma fără nicio greşeală şi se descurcau aproape perfect la testele de trageri, dar nu erau în stare să ţină arma dreaptă când gloanţele începeau să zboare din cealaltă parte, adică spre ei. însă doar timpul ne va demonstra care este realitatea.

—Bine. Iată care este planul, i-am spus eu.

Marţi, 14 noiembrie 1989

10:07.

M-am uitat lung la Scott o clipă sau două înainte de a-i vorbi.

— OK, iată despre ce este vorba. Planul A. Dacă Bonsack îmi urmează instrucţiunile şi o aduce pe Huber cu el, primul lucru pe care trebuie să-l facem este să încercăm să-i separăm pe el şi Huber de Schneider.

Scott şi-a lăsat capul într-o parte.

—De ce nu-i atacăm în curte? Când trec de porţi?

Am clătinat din cap.

— Pentru că am nevoie de Bonsack viu. Am întrebări la care trebuie să-mi răspundă. în plus, dacă Bonsack nu o aduce cu el pe Huber, ca să am vreo şansă să o găsesc când se termină totul, trebuie să-mi spună el unde se află.

De asemenea, am nevoie de el viu dacă vreau să descopăr ce s-a întâmplat cu adevărat în ultimele trei luni.

Dat fiind că prin omorârea lui Metzger contribuisem la dejucarea planului de asasinare a lui Gorbaciov şi la căderea Zidului Berlinului, dacă eşuam în îndeplinirea vreunuia dintre aceste obiective, bănuiam că aveam să privesc în urmă cu regret toată viaţa. îmi petrecusem fiecare zi aşteptându-mi răsplata: un glonţ sau o bombă de la ultimii membri ticăloşi ai RAF-ului sau o vizită a puterilor întunecate şi răzbunătoare care pândesc la umbra Moscovei.

Presupunând că Scott avea ceva cunoştinţe de tactică de infanterie, am mişcat din cap în direcţia ferestrei şi i-am confirmat ceea ce ştiam deja.

—Este prea mult spaţiu acolo, jos. Nu ştim cum vor fi aşezaţi în maşină. Asta înseamnă că cel puţin unul dintre ei va putea folosi autoturismul ca adăpost.

Tonul vocii lui Scott se schimbase; dintr-odată părea entuziasmat.

— Nu şi dacă îi atacăm din ambele părţi.

M-am uitat la el fără să-mi vină să cred. Comentariul lui trăda o completă lipsă de experienţă şi de antrenament de luptă. Am clătinat din nou din cap.

— Nu. Dincolo de faptul că provocând o ambuscadă din ambele părţi, riscăm să ne împuşcăm unul pe altul şi să o omorâm şi pe Huber, dacă lansăm atacul din aceeaşi parte, am putea fi angrenaţi într-o luptă armată care să ne poarte prin zone ale castelului pe care nu le cunoaştem deloc. Iar un schimb de focuri prelungit i-ar putea determina pe localnicii din sat să alerteze autorităţile. Dacă acestea vin să investigheze ce se întâmplă aici, nu vom avea altă variantă decât să fugim. Aşa nu voi mai afla niciodată ceea ce vreau să aflu de la Bonsack... Iar tu, eu şi Huber nu vom mai putea ieşi din Germania de Est.

Scott a lăsat privirea în podea.

Prin urmare, ce vom face

—?La baza scărilor sunt două uşi care duc spre alte aripi ale clădirii. Trebuie să te ascunzi în spatele uneia dintre ele. Dacă Bonsack o aduce cu el pe Huber, voi încerca să-l separ de Schneider. Dată fiind vizita pe care mi-au făcut-o cele două matahale la motel, trebuie să presupunem că Bonsack vine aici pentru a recupera carnetul lui Metzger – dacă nu, de ce ar fi fost de acord

cu întâlnirea? Zidul a căzut, aşa că nu mai are nevoie de ajutorul meu. Ceea ce înseamnă că probabil va încerca să-mi facă pe plac – să negocieze. Cel puţin la început. Până când obţine exact ceea ce vrea. Voi insista să-l lase pe Schneider în maşină, în vreme ce el şi Huber să vină sus. Dacă am dreptate şi îmi face pe plac, îi va spune lui Schneider să stea pe loc. Dar orice s-ar întâmpla, fie că respectă ordinele mele, fie că nu, va trebui ca tu să ai grijă de Schneider.

L-am văzut pe Scott cum a înghiţit în sec.

— Ce? Să-l omor?

Am mijit ochii.

— Dacă, odată separaţi, Schneider încearcă să-i urmeze pe Bonsack şi pe Huber aici, sus..., da.

Scott încă se holba la mine.

— Şi apoi?

— După ce te asiguri că Schneider este mort, urcă pe scări. Dacă îl prindem pe Bonsack între noi doi, ca într-un sandvici, nu ne va pune multe probleme. Dar la nevoie lasă-mă pe mine să trag cu arma aici. Nu îi vreau morţi nici pe el, nici pe Huber.

Scott a rămas tăcut mai mult de un minut, în mod evident analizând planul meu, înainte de a vorbi din nou.

— Şi dacă Bonsack nu o aduce pe Huber? Sau dacă o aduce, dar Schneider refuză să rămână în maşină?

M-am întors către fereastră.

— Asta schimbă cu totul jocul. Chiar dacă o aduce pe Huber, aşa cum spui, există posibilitatea ca oricât de mult aş insista, Bonsack şi Schneider să urce aici împreună. Dacă se întâmplă aşa, lasă-i să treacă de tine şi să urce

scările spre mine. După ce nu-i mai vezi, vino pe urmele lor. De îndată ce îl poţi ochi pe Schneider, împuşcă-l. în spate, dacă este nevoie. De Bonsack am eu grijă.

Scott s-a întors cu spatele la fereastră şi s-a sprijinit de pervaz. După tot ce îi spusesem şi ce aşteptam de la el să facă, nu arăta niciun semn de teamă. De fapt, părea aproape relaxat.

Ceva nu este în regulă aici.

După câteva minute, am văzut Wartburgul negru al lui Bonsack trecând dincolo de porţile castelului. M-am uitat la ceas.

10:16. Devreme, aşa cum am bănuit.

Cu un ochi la autoturism, m-am uitat înapoi, spre poartă, dar nu a mai apărut nimic altceva.

Şi ***numai un singur vehicul. Aşadar, fără întăriri, slavă Domnului!***

M-am întors către Scott.

— Trebuie să te pui în mişcare. Ne-au sosit oaspeţii. Dacă lucrurile se mişcă aşa cum cred eu, nu vei avea decât o singură şansă. De dragul nostru, al tuturor, nu da greş.

Scott nu a spus nimic, a scos Glock-ul cu amortizor de la curea şi s-a îndreptat în grabă spre uşă.

Când portiera maşinii s-a deschis, din dreapta şoferului a coborât Bonsack. Eu am scos Sig-ul de la curea şi m-am mutat în partea stângă a ferestrei.

Pistolul acesta era de multă vreme arma mea preferată. Avea o acţiune omogenă şi era mai precis decât

modelul Makarov. Mă obişnuisem cu el. Simţeam că mă ajută în acţiunile mele şi îmi îmbunătăţeşte prestaţia, aşa cum se întâmplă în cazul tenismenilor cu racheta de tenis cu care aleg să joace. Dar folosirea unei arme elegante, de producţie occidentală, într-o ţară comunistă ar atrage imediat atenţia asupra ta, aşa că uneori era mai înţelept să folosesc Makarovul.

Mă îndoiam că Bonsack ar trage în mine, cel puţin nu înainte de a obţine ceea ce voia, dar nu avea rost să-i pun în faţa ochilor o ţintă facilă.

S-a uitat cu atenţie în jur, s-a apropiat de portiera din spate, în dreapta, a deschis-o şi a întins mâna înăuntru. Când Huber a coborât din maşină, am simţit că îmi creşte pulsul. în acel moment am recunoscut faţă de mine însumi că, indiferent dacă voi pune în practică planul A sau planul B, toată strategia era îndreptată spre salvarea vieţii lui Huber. Văzând-o în curtea castelului, mi-am dat seama că sunt mai ataşat de această femeie decât puteam recunoaşte. Dacă nu ar fi fost ea, aş fi tras spre Bonsack şi l-aş fi rănit de îndată ce ar fi intrat în încăpere – ceea ce eram mai mult decât capabil să fac –, lăsându-l pe Schneider în seama lui Scott, în timp ce eu obţineam răspunsurile dorite de la Bonsack. Nu aş fi avut nevoie să apelez la riscantul plan B.

Dar ce mă deranja cel mai mult e că nici acum nu ştiam dacă femeia aceasta era cu adevărat prizoniera lui Bonsack – sau complicea lui. Nu peste multă vreme aveam să aflu asta, eram sigur.

Ascunzându-mă dincolo de zidăria veche a castelului, l-am strigat pe Bonsack care era în curte.

— Urcă la etajul întâi. Adu-o şi pe Huber cu tine. Dar spune-i prietenului tău să rămână în maşină.

Deşi Scott îmi spusese numele lui Schneider, nu îl puteam folosi, pentru că l-ar fi făcut pe Bonsack să se întrebe de unde îl ştiam.

Spre uşurarea mea, Schneider a făcut cum am cerut şi a rămas în spatele volanului. în timp ce îl urmăream pe Bonsack care o conducea pe Huber spre aripa vestică a castelului, am băgat Sig-ul la curea, la spate şi, acoperindu-l cu jacheta, am scos Makarovul din buzunar.

După câteva secunde, i-am pierdut din ochi pe Huber şi pe Bonsack. în clipa următoare, am auzit uşa exterioară izbindu-se de zidul holului de la parter. Erau în clădire, urcau scara de piatră. Am plecat de la fereastră şi mi-am ocupat locul în cealaltă parte a camerei. După ce petrecusem aproape patru luni pe lângă Bonsack, participând la diverse întâlniri, ştiam că ceea ce îi plăcea să facă era să vorbească mult. Dacă îl făceam să se relaxeze, chiar şi un pic, speram să-mi spună tot ce voiam să aflu.

încăperea avea aproximativ şase metri lungime şi patru lăţime; m-am poziţionat la centrul peretelui, pe partea opusă uşii, vizavi de dulapul tânărului şi noului meu prieten.

Având în vedere ce urma să se petreacă aici în următoarele minute, cred că este important să vă fac cunoscută mai bine camera. Pentru a fi mai uşor de

explicat, voi folosi sistemul orar militar. Ideea din spatele acestui proces este relativ simplă. Mai întâi, imaginaţi-vă că eu sunt centrul unui cadran de ceas. în al doilea rând, dată fiind poziţia mea din acest moment, în apropiere de centrul camerei, cu spatele la un perete, vom lucra numai cu numerele din jumătatea superioară a cadranului – de la ora 09:00, trecând pe la ora 12:00 şi până la ora 15:00.

în dreptul orei 15:00 – adică în dreapta mea – erau două piese de mobilier: două paturi militare cu saltele murdare, sursa mirosului puternic de amoniac care umplea camera şi care încă îmi ardea nările şi gâtul. M-am uitat din nou la cele trei seturi de curele din piele care se întindeau peste fiecare pat şi mi-am imaginat rănile pe care trebuie să i le fi provocat tânărului ascuns în bufet.

Cele două paturi aveau mai puţin de doi metri lungime şi un metru lăţime, iar capul lor era împins la perete, ceea ce îmi lăsa zona din faţa mea, care ar putea deveni zona de acţiune a armei, liberă de orice obstacol. Astfel că nu mai rămânea niciun loc de adăpost nici pentru mine, nici pentru altcineva.

între orele 12:00 şi 13:00, puţin spre dreapta, era aşezat bufetul tânărului. Avea o înălţime de un metru şi jumătate şi o lăţime de un metru, semănând cu un dulap special de prosoape, de tipul celor care există în Marea Britanie. Nu avea rafturi, dar şinele de lemn care susţinuseră rafturile erau încă fixate pe pereţii laterali, şi era destul de adânc încât înăuntru să se poată ascunde cineva. Fusese construit în interiorul peretelui, fiind

probabil o adăugire ulterioară, iar uşa lui simplă, din lemn, era la acelaşi nivel cu zidăria atunci când era închisă.

în colţul stâng, în dreptul orei 11:00 şi pe acelaşi zid cu bufetul, era intrarea principală: înaltă de aproape doi metri şi jumătate şi lată de un metru douăzeci, dar lipsindu-i ceea ce bănuiesc că fusese odată o uşă grea, de lemn. O singură altă ieşire se afla pe peretele din stânga mea, între orele 9:00 şi 10:00: o fereastră înaltă, dreptunghiulară. în spatele ei nu era decât o cădere de şase metri până la pământul bătătorit, tare ca piatra, care acoperea curtea interioară şi, ca atare, o asemenea cale de evadare nu era deloc o opţiune viabilă.

Din punctul unde mă aflam, vedeam bine uşa, bufetul tânărului bărbat şi singura fereastră a camerei. Tot ce puteam face acum era să aştept sosirea lui Bonsack şi a lui Huber.

în timp ce îi aşteptam, nu am auzit nicio mişcare şi am început să mă întreb dacă Bonsack şi Huber erau la parter. Am aruncat o ultimă privire în jurul meu. Ştiind ce putea să se întâmple aici în scurtă vreme, încăperea îmi părea mult mai mică decât aşa cum o percepusem la prima mea vizită, în dimineaţa aceea, în semiîntuneric.

Pe de altă parte, spre deosebire de Bonsack, eu petrecusem ore nesfârşite repetând scenarii de luptă, cu gloanţe reale, în interiorul edificiului numit Killing House, iar într-o încăpere de aceste dimensiuni, chiar şi înarmat cu un singur glonţ, eram destul de sigur că abilităţile mele mă vor scoate la liman. Asta dacă nu era vorba despre un fost membru al Diensteinheit IX, o unitate

specială antitero sub acoperire a organizaţiei est-germane Volkspolizei, varianta cea mai apropiată de Regiment pe care o instituise statul comunist. Dar mă îndoiam. în primul rând, lui Bonsack îi lipsea aerul acela încrezător care vine din conştiinţa faptului că eşti un soldat al Forţelor Speciale bine antrenat şi experimentat. Chiar dacă era unul dintre agenţii forte bine pregătiţi – spre deosebire de „agenţii secreţi" de tipul James Bond, atât de iubiţi la Hollywood –, ştiam că marea lor majoritate nu sunt în stare să tragă cu arma într-o situaţie de luptă reală, fiind prea ocupaţi cu turnătoria ca să mai aibă timp să petreacă ore întregi în poligonul de tragere, pentru a putea ajunge la un nivel comparabil cu al meu.

M-am gândit că Bonsack trăgea de timp, temându-se probabil de o ambuscadă pe scări. între timp, în vreme ce aşteptam, am trecut în revistă scândurile podelei – nelustruite, dar netezite de anii de folosire continuă.

Ceea ce îmi va uşura încercarea de a plasa arma acolo unde vreau.

Apoi mi-am ridicat ochii spre tavan, care se afla la trei metri deasupra podelei. Departe de centrul său, către stânga şi mai aproape de uşă decât mă aflam eu, atârna un sigur corp de iluminat, căruia însă îi lipsea becul. Atâta tot. Mi-am întors privirea către uşă, pregătindu-mă pentru ce urma să se întâmple.

Au trecut două minute până ce Huber a apărut în tocul uşii, cu părul ciufulit atârnându-i peste faţă. Bonsack stătea chiar în spatele ei. în mâna dreaptă, sprijinită pe umărul ei drept şi împungând-o în gât, se

vedea gura ţevii unui Makarov armat, în timp ce degetele mâinii stângi ale lui Bonsack erau bine înfipte în umărul ei stâng, unde fusese rănită.

Când cei doi au depăşit întunericul de dincolo de prag şi au intrat în cameră, am ridicat şi eu arma.

— Nu vă apropiaţi mai mult.

Dacă eram silit să recurg la planul B, trebuia să-l opresc pe Bonsack înainte de a traversa camera şi a ajunge în faţa bufetului, ba chiar înainte să se aşeze în faţa uşii şi astfel să o blocheze. Totuşi, trebuia să avanseze destul de mult înăuntrul camerei, astfel încât să nu se poată retrage dincolo de intrare.

Bonsack se afla la un metru optzeci de uşă, un metru de peretele opus şi la peste trei metri de mine când s-a oprit.

Se schimbase vizibil. Individul care fusese odată blând şi prietenos şi care ar fi făcut orice pentru a menţine liniştea, afişa acum o aroganţă supărătoare. Părea că se simte în siguranţă stând în spatele lui Huber, dar asta nu l-a oprit să o tragă mai aproape de el când mi-a văzut arma.

— Mă bucur să te revăd, Butala, sau care ţi-o fi adevăratul nume. Nu face vreo prostie! Unde este carnetul lui Metzger?

Am zâmbit forţat. Impresionanta stăpânire a limbii engleze de care dădea dovadă Bonsack făcea totul mult mai simplu.

—Relaxează-te! Ai încredere în mine! Este în apropiere, dar evident, nu în această cameră. Trebuie să mă asigur că nu mă vei omorî, după care vei pleca cu el. Dacă vrei carnetul, va trebui să ajungem la o înţelegere.

Bonsack a dat drumul umărului lui Huber şi, apucând-o cu mâna de părul ei blond şi lung, i-a tras capul pe spate, ca să-i văd chipul.

Ambii ochi îi erau umflaţi; dreptul aproape închis. Buzele îi erau învineţite, iar urma de sânge uscat care îi cobora pe bărbie şi pe gât îmi spunea că acesta îi cursese din gură. Deşi era evident că încasase o bătaie soră cu moartea, cel puţin era în viaţă. Am răsuflat uşurat.

Carevasăzică, este ostatica lui.

Bonsack mi-a zâmbit.

—îmi pare rău că oamenii mei nu te-au mai găsit aseară la motel, a zis el, bucurându-se în mod evident. Dar după cum vezi, lui Frăulein Huber i-a luat mai mult decât ne aşteptam să-şi amintească unde ai putea să te afli.

—Şi dacă m-aş fi răzgândit? Dacă m-aş fi dus altundeva?

— Atunci te-am fi pierdut, nu am fi ştiut nici unde te-ai dus, nici cum să te găsim.

Dacă aş fi fost singur, aş fi ciulit o ureche la ceea ce se întâmpla jos, în curte, încercând să aud sunetul unei portiere care se deschide sau se închide, dar aceasta nu mai era problema mea dacă Scott îşi îndeplinea rolul stabilit. Ba mai mult, având în vedere că Schneider se dăduse la fund şi îl indusese în eroare pe Scott, îmi

închipuiam că Scott nu va avea scrupule când va sosi momentul să-l scoată din joc.

Principala mea grijă acum era Huber. Arăta rău, iar eu eram disperat să ştiu că îi este bine – să-i ofer ajutor, mângâiere –, dar nu puteam să-l las pe Bonsack să vadă cât de mult însemna ea pentru mine. Dacă ar fi avut chiar şi cea mai mică suspiciune, ar fi folosit-o împotriva mea; ar fi exploatat la maximum faptul că îi era ostatică. Aparenta mea nepăsare faţă de starea acesteia i-ar putea salva viaţa. Speram ca ea să înţeleagă asta.

A dat drumul smocului de păr al lui Huber, iar când ea şi-a lăsat capul în jos, l-am văzut cum şi-a înfipt din nou degetele în rana din umărul ei.

De durere, lui Huber i s-a îndoit picioarele, dar Bonsack o ţinea ferm. Avea nevoie de ea pe post de scut, aşa că nu a lăsat-o să cadă la podea. în schimb, a înşurubat ţeava Makarovului în gâtul ei, chiar sub urechea dreaptă.

— Aruncă arma aici, altfel o omor...

A făcut o pauză, iar chipul i s-a schimbat. Singurul cuvânt care l-ar fi putut descrie era diavolesc.

— De fapt, ar fi mai bine să o fac. Să îi pun capăt acum. Aşa, noi doi ne putem continua afacerile fără alte griji. De la bărbat la bărbat, cum se zice.

Cuvintele lui Bonsack îmi confirmau ceea ce ştiam deja. Că odată ce punea mâna pe ceea ce dorea, intenţiona să ne ucidă pe amândoi. Cu arma deja ridicată, îndreptată direct spre el, am cochetat cu ideea de a-l împuşca, dar, în timp ce degetul meu aluneca spre trăgaci, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, a făcut un pas în

stânga, poziţionând-o pe Huber mai bine între noi şi împingând arma mai adânc în gâtul ei.

Faptul că până la acel punct Bonsack nu îndreptase nicio clipă arma spre mine îmi arăta că, aşa cum bănuisem, îi lipsea încrederea în abilităţile lui de a mânui pistolul. Evident, spera că nu voi deschide eu focul, riscând astfel să o rănesc pe Huber.

Avea dreptate să spere lucrul acesta, pentru că, şi dacă trăgeam cu cea mai mare acurateţe, exista riscul ca degetul pe care îl ţinea pe trăgaci să se încordeze, ca reacţie la împuşcătura mea, iar Huber ar putea fi moartă într-o clipă.

M-am oprit cu degetul în repaus deasupra trăgaciului şi am clătinat din cap

—.Nu cred că ar fi o idee bună. Fără Huber drept scut şi cu prietenul tău jos, în maşină, mă îndoiesc că vei ieşi câştigător în schimbul de focuri care ar urma după ce rămânem, cum spui tu..., aşa „ca de la bărbat la bărbat”.

L-am văzut cum rânjeşte cu dispreţ.

—Prin urmare, unde este carnetul lui Metzger?

M-am uitat fix la el o clipă sau două şi apoi am zis:

—îţi dau carnetul în schimbul unor răspunsuri. în definitiv, cum voi sunteţi doi, iar eu unul singur, ce ai de pierdut?

Bonsack s-a gândit.

—OK! Dar zi repede! Sunt un om ocupat! Ce vrei să ştii?

—Când ţi-ai dat seama că am carnetul lui Metzger?

Expresia lui Bonsack s-a schimbat repede. Pentru a treia
oară de când îl cunoşteam, şi-a pierdut atitudinea încrezătoare.

—în dimineaţa în care l-ai omorât. Trebuia să îi iau cu maşina pe Metzger şi pe familia lui la 10:00 în dimineaţa aceea, înainte ca oamenii lui să execute atentatul asupra lui Gorbaciov. Urma să mergem spre sud, să traversăm graniţa în Cehoslovacia şi să stăm ascunşi. Să aşteptăm să se calmeze lucrurile şi totul să revină la normal. Dar apoi am aflat despre atacul cu bombă care a avut loc la Zinnwald.

A făcut o pauză înainte de a continua şi am văzut cum privirea îi fuge în sus, către dreapta mea. Revedea în minte evenimentele acelei zile.

—Aşa că i-am spus lui Huber că trebuia să mă duc undeva, am părăsit casa şi m-am îndreptat spre Zinnwald. Când am ajuns în cartierul minerilor, locul era încă împânzit de poliţişti. Un vecin mi-a confirmat ceea ce suspectam deja, că Metzger fusese omorât într-o explozie. Cum nu ştiam încă cine a comis atacul, m-am îndreptat imediat spre barul vărului lui, pentru a recupera carnetul. Dar când am ajuns acolo, vărul lui Metzger mi-a spus că obiectul dispăruse, că cineva pătrunsese în bar în dimineaţa aceea şi în timpul jafului o atacase pe soţia lui. Când mi-a relatat că nu o găsise moartă, ci numai ameţită şi nu grav rănită, am ştiut imediat că tu eşti atacatorul.

M-am holbat la el.

—De ce eu? Ar fi putut fi oricine. Alţi oameni din RAF, Stasi, oricine în definitiv.

Bonsack a mârâit.

— Nu. Dacă cineva din RAF l-ar fi omorât pe Metzger, ar fi ucis-o şi pe nevasta lui, poate chiar şi pe fiul lor. Apoi mai erau vărul său şi nevasta acestuia.

Am simţit cum ridic din sprâncene involuntar.

—De ce? Ce s-a întâmplat cu tot acel idealism studenţesc?

— Lucrurile au evoluat. Noi, cei din cea de-a treia generaţie, avem mult mai multe de pierdut acum. Este adevărat că trăim aici, în Germania de Est, cu un anumit grad de protecţie din partea statului, dar chiar şi Germania de Est are reguli, legi şi limite în privinţa lucrurilor pe care le putem face fără a fi pedepsiţi. Uneori oamenii trebuie îndepărtaţi ca să nu ajungă să te trădeze.

—Şi dacă ar fi fost vorba despre Stasi?

— Ei l-ar fi arestat imediat, împreună cu toţi ceilalţi oameni din RAF pe care puteau pune mâna – să se răfuiască cu ei după bunul lor plac. Pe de altă parte, având în vedere simţul tău de dreptate nechibzuit şi refuzul de a-i implica pe nevinovaţi..., cum spui tu, „fără femei, fără copii", nu putea fi altcineva.

Planul meu părea să meargă. îl făcusem pe Bonsack să vorbească.

— Păcat că nu ai putut sta deoparte. Dacă ai fi făcut-o, mitingurile de luni seara nu ar fi ajuns la o asemenea amploare atât de repede. Iar în lipsa unei alte căi de a-şi exprima frustrarea, oamenii ar fi fost împinşi la o serie de revolte necoordonate, care ar fi escalat în violenţe, oferindu-le astfel autorităţilor scuza de care aveau nevoie pentru a deschide focul. Oamenii lui Metzger l-ar fi omorât pe Gorbaciov şi, indiferent dacă reuşeau sau nu, ruşii ar fi avut scuza care le trebuia pentru a prelua din nou controlul asupra Germaniei de Est, Zidul Berlinului nu ar mai fi căzut, iar noi nu ne-am mai fi aflat aici. înainte de a te amesteca tu în toate astea, de a spune că ai un aparat de emisie şi că eşti dispus să ajuţi oricum poţi, mitingurile de luni seara de la Leipzig erau de o mică amploare, în unele seri nevenind mai mult de zece-douăzeci de persoane. Nu am avut niciodată intenţia de a ajuta la transformarea acestor mitinguri în cele care au avut atâta succes mai târziu. De fapt, acesta era ultimul lucru pe care îl voiam.

L-am întrerupt.

—Dar de ce nu ai rămas ascuns ca să-ţi duci liniştit viaţa mai departe? Pe tine nu te-ar fi acuzat nimeni de nimic. Pentru est-germani, tu eşti unul dintre băieţii buni.

Tonul lui Bonsack trăda un oarecare regret, ca acela al unei rude ce aduce o veste proastă despre moartea cuiva din familie.

— în clipa în care am auzit avertismentul voalat adresat de Gorbaciov lui Honecker, că „viaţa îi pedepseşte pe cei care ajung prea târziu", însemnând că el şi guvernul lui nu se mai pot baza pe Uniunea Sovietică pentru a-i menţine la putere, am ştiut că totul s-a sfârşit. Că este numai o chestiune de timp până ce guvernul est-german va cădea, Stasi va dispărea, iar noi, cei care am mai rămas din RAF, vom fi daţi pe mâna autorităţilor vestice. Iar dacă se va întâmpla aşa ceva, singura cale de a evita să ne petrecem restul vieţii după gratii ar fi să avem ceva cu care să negociem.

Am ridicat din sprâncene.

-Şi?

—După ce am plecat din Zinnwald, m-am îndreptat spre sud, spre Cehoslovacia. Aveam nevoie de timp pentru a hotărî următorul pas pe care trebuia să-l fac. Când m-am întors la Leipzig, tu şi Huber plecaseră̆ţi. Celor rămaşi din reţeaua RAF, mă refer la cei care nu intraseră în pământ, le-a luat aproape o lună să afle unde locuiaţi în Dresda. Dar când am ajuns pe strada unde stăteaţi, am fost opriţi de o patrulă rusească. Ofiţerul KGB ne-a spus că strada era închisă, că îl căutau pe un fugar şi că trebuie să găsim o rută alternativă.

Am zâmbit în sinea mea. Ştiam deja răspunsul la întrebarea pe care urma să o pun, dar nu puteam rezista tentaţiei de a-l enerva pe Bonsack.

—Şi, ce s-a întâmplat? De ce nu v-a lăsat rusul să treceţi? Credeam că voi – RAF-ul şi KGB-ul – sunteţi cei mai buni prieteni.

Bonsack mai că a scuipat răspunsul.

— Noi suntem... eram... susţinuţi de Stasi, nu de KGB, deşi Metzger avea legături puternice în ambele organizaţii. De fapt, dacă ar fi fost cu noi în dimineaţa aia, poate că lucrurile ar fi avut un alt sfârşit... Eu, la fel ca toţi est-germanii, îi urăsc pe ruşi. Ştiam că vei încerca să duci carnetul şefilor tăi din Vest, dar, neputând să trecem de patrula rusească, am fost nevoiţi să ne retragem şi să mai aşteptăm înainte de a face următoarea mişcare. Mare noroc am avut că am parcat la benzinăria de pe Bautzner Straße tocmai când tu ai oprit pentru a o prelua pe Huber.

Adesea mă întrebasem de ce Bonsack se aflase în locul acela în seara respectivă. Abia după câteva luni, când euforia legată de căderea Zidului începuse să se risipească, au început să se lămurească adevăratele lucruri din acele câteva zile pierdute.De îndată ce Zidul a căzut, atât ruşii, cât şi cei din Stasi au făcut tot ce le-a stat în putere să ascundă ceea ce se petrecea în Germania de Est de ani întregi. Au încercat să facă dispărute sau să distrugă toate documentele care conţineau numele celor ce lucrau ca informatori pentru Stasi sau KGB. Poate acesta era motivul pentru care Bonsack parcase vizavi de sediul Stasi de pe Bautzner Strafie. Poate încerca să găsească o cale de a ascunde sau de a distruge dosarele deţinute de Stasi în care apărea şi el, dar, aşa cum se întâmpla şi în cazul lui Puţin, nu erau decât nişte supoziţii.

Am zâmbit.

— Şi presupun că nu voiai decât să-mi ceri politicos să-ţi dau înapoi carnetul?

Bonsack a rânjit.

— Nu chiar. Am hotărât să vă urmărim până la periferia oraşului şi, odată intraţi pe ***autobahn***, să vă forţăm să ieşiţi în afara carosabilului. Dar totul s-a schimbat când tâmpitul ăla de jos, Schneider, a uitat să verifice cât combustibil mai avem înainte de a pleca la drum. Aşa că am rămas fără benzină şi am fost nevoiţi să abandonăm urmărirea voastră.

Retrospectiva sau accesul ulterior la nişte informaţii suplimentare reprezintă un lucru minunat. Dacă aş fi ştiut că Bonsack rămăsese fără combustibil în seara aceea, nu

ar fi fost nevoie să părăsim ***autobahn-***ul şi să sfârşim cu maşina în şanţ. Ne-am fi continuat drumul spre Vest.

I-am zâmbit lui Bonsack.

— Desigur, toate acestea nu mai contează acum. Cum ai găsit-o pe Huber?

Bonsack a avut nevoie de o clipă sau chiar de două înainte să-mi răspundă, dar când a făcut-o, am auzit din nou acel ton de regret în vocea lui.

— Doctorul care i-a tratat rana de glonţ a fost membru Bewegung. Un om bun.

Afost?

Nu aveam nevoie de mai multe amănunte; restul puteam să-l deduc singur.

Braţul drept, cel care ţinea arma, începea să obosească şi, în încercarea de a uşura tensiunea, l-am ridicat doi centimetri. Imediat l-am văzut pe Bonsack tresărind.

— Nu îl recunosc pe prietenul tău de jos. Cine este şi ce rol are în toată această poveste?

Răspunsul lui Bonsack friza indiferenţa.

— Schneider? Este – era – adjunctul lui Metzger.

Cum îmi spusese Metzger în biserica din Zinnwald... „Sunt Klaus Metzger – adjunctul lui...” Ceea ce înseamnă că tu eşti şeful ăl mare.

Am zâmbit înainte de a-i împărtăşi următoarea informaţie:

— Ştii că este agent dublu, nu? Lucrează pentru serviciile secrete britanice.

Bonsack a rânjit sarcastic.

— Nu. ***Este*** agent dublu, dar lucrează pentru noi – pentru RAF şi indirect pentru Stasi.

Dezvăluirile lui Bonsack nu erau deloc ştiri de ultimă oră. La mijlocul anilor '80, agenţiile secrete din Occident ajunseseră deja la concluzia că RAF era, efectiv vorbind, câinele de luptă al Germaniei de Est, o bestie nemiloasă şi nesupusă care era ţinută bine din scurt până ce apărea o ocazie preţioasă în Occident.

De fapt era o simplă problemă de deducţie. în timpul îndelungatei lor campanii de plasare de bombe, răpiri, jafuri şi crime, cu toate că erau vânaţi de mai toate forţele de poliţie din Europa, reuşeau de fiecare dată să dispară fără urmă. Singura explicaţie logică era că li se permitea să reintre în Est şi, cum nimic nu se petrecea în Germania Democratică fără binecuvântarea celor de la Stasi, serviciilor secrete occidentale nu le-a trebuit mult să înţeleagă că poliţia secretă est-germană era protectorul şi comandantul lor, permiţându-le să traverseze frontiera intergermană pentru a provoca prăpăd oriunde le convenea.

— Dar dacă lucrează pentru RAF, de ce a transmis intermediarului său britanic informaţii despre Operaţiunea Konev, planul de asasinare a lui Gorbaciov?

Lui Bonsack i-a pierit rânjetul.

— Ah, asta a fost ideea lui Metzger. Ştia că, dacă Schneider îi furnizează britanicului informaţia despre o operaţiune sovietică, atunci, cu toată tensiunea ce există în prezent între Est şi Vest, dacă dispare în mod misterios imediat după ce dă informaţia, Londra va fi nevoită să trimită pe cineva să investigheze cazul. Omul care ar fi

trimis va trebui să dea rapoarte. Pe Metzger îl obseda ideea de a pune mâna pe aparatul tău de emisie. Dar, desigur, asta o ştii deja.

Oricât de improbabil sunase povestea prima dată când o auzisem, în grajdul de la Schwarzbachtal, acum, că Bonsack îmi explicase totul, aproape că înţelegeam dorinţa lui Metzger de a obţine un radio militar occidental, mai ales că era vorba despre un aparat de tipul lui Clansman 319. Având în vedere ce planuri avea în privinţa lui Gorbaciov, la care se adaugă aproape inevitabilele consecinţe ale unui asemenea eveniment, un astfel de radio i-ar fi fost de nepreţuit dacă dorea să menţină comunicarea cu relaţiile sale din Vest.

în plus, dacă printre contactele personale ale lui Metzger – contactele enumerate în carnetul lui negru – se numărau, aşa cum intuiam, membri ai comunităţii de servicii secrete occidentale, atunci, întrucât nu avea nicio modalitate de a-i contacta cât timp se afla în Est, toate informaţiile pe care le furnizase în trecut trebuie să fi fost transmise în timp ce el şi RAF luau parte la operaţiuni teroriste în Occident.

Bănuiala mea era că, în trecut, ştiind că Germania de Est era pe cale să facă un pas înapoi, Metzger încercase să-şi ofere şansa de a avea o viaţă mai confortabilă în Vest. Era bine ştiut faptul că unele agenţii secrete ar fi încheiat orice înţelegere, cinstită sau nu, pentru a obţine informaţiile de care avea nevoie.

De fapt, aceşti oameni ar fi trebuit să-i neutralizeze pe cei de teapa lui Metzger şi pe membrii RAF, nu să facă schimb de informaţii cu ei. De îndată ce ruşii preluau

controlul asupra Germaniei de Est şi închideau graniţele, aparatul 319 i-ar fi dat posibilitatea lui Metzger să-şi continue nestingherit dezgustătorul „comerţ” şi să negocieze direct cu aceste agenţii, totul fără ştirea actualilor lui şefi de la Moscova, care fără îndoială l-ar fi oprit dacă ar fi ştiut cu ce se ocupa pe la spatele lor. Cei din KGB şi Stasi erau paranoici când venea vorba despre trădare şi menţinerea unui control absolut.

De fapt, acesta fiind şi motivul pentru care explicaţia lui Bonsack mi se părea complet rezonabilă, confruntat cu acelaşi scenariu, probabil că aş fi făcut ceva similar. Nu aş fi avut nici cea mai mică încredere în Stasi sau, în cazul lui Metzger, în KGB, şi nu m-aş fi îndoit că, dacă pe ei îi avantaja, m-ar fi aruncat cu uşurinţă în braţele duşmanilor sau cel puţin m-ar fi făcut „dispărut” într-o groapă adâncă şi întunecoasă. Evident, Metzger ajunsese la aceeaşi concluzie şi, ca orice terorist cu un puternic instinct de supravieţuire, încercase să facă ceva în legătură cu asta. Furnizând informaţii serviciilor secrete britanice despre o închipuită „Operaţiune Konev”, reuşise să facă în aşa fel încât radioul de frecvenţă înaltă pe care îl dorea cu disperare să fie adus în Germania de Est. Dar mai reuşise să mă aducă şi pe mine aici: o greşeală fatală, după cum se dovedise.

Cu toate că acea parte a planului lui Metzger care se referea la a pune mâna pe radioul meu era destul de limpede, restul încă nu-mi era clar.

— Dar de ce să dezvăluie planul de asasinare a lui Gorbaciov?

în vocea lui Bonsack se simţea o urmă de frustrare când mi-a răspuns.

— Metzger credea că, dacă inventează o operaţiune rusească şi îi dă numele uşor de reţinut „Konev”, ar spori şi mai mult interesul serviciilor secrete britanice. Mareşalul Konev este un erou naţional în Rusia Sovietică. Militarii îl privesc ca pe un fel de Superman. Dar Operaţiunea Konev nu avea nimic de-a face cu asasinarea lui Gorbaciov sau cu Garda veche de la Kremlin şi cu planul KGB-ului de a înlătura guvernul lui Honecker şi de a recâştiga controlul asupra Germaniei de Est. De fapt, le era atât de frică să nu fie prinşi, încât nici nu cred că au dat un nume planului lor. Singurul motiv pentru care Metzger a inventat Operaţiunea Konev a fost acela de a-i determina pe cei din serviciile secrete britanice să trimită un agent în Est. Ştia că oricine ar fi trimis aici ar avea nevoie de un aparat de radio de frecvenţă înaltă puternic pentru a putea raporta despre misiunea sa la Londra. Ar fi fost prea periculos să transmită mesaje peste graniţă în orice alt mod, fiind prea expus la a fi interceptat. Greşeala lui Metzger a fost că nu a luat în calcul că vei da întregii poveşti o întorsătură personală şi că apoi o vei lega de asasinarea lui Gorbaciov. I-am spus că îi subestimează pe britanici, că îşi asumă prea multe riscuri…

— Aşadar, Operaţiunea Konev nu era planul de asasinare a lui Gorbaciov? am întrebat eu, încercând să pricep ceea ce tocmai îmi spusese Bonsack.

Mai avea puţin şi lătra când mi-a răspuns.

— Nu. Aşa cum am spus, a fost ceva inventat de Metzger şi de Schneider. Numai tu ai pus în legătură cele două lucruri, tu ai transformat planul în realitate.

M-am gândit să-l presez pe Bonsack să-mi dea mai multe informaţii – ca de pildă de ce folosise Metzger data de 7 octombrie, adevărata zi a atentatului, în locul unei alte date, fictive, care să nu aibă nicio legătură? Dar apoi am renunţat. Metzger avea nevoie să dea o dată care să-i impună lui Scott să trimită pe cineva atunci când a făcut-o – pentru a se asigura că radioul se află deja în mâinile sale când Gorbaciov va fi asasinat, iar lumea o va lua razna – şi, să fim cinstiţi, ziua de 7 octombrie, care avea să arunce Europa şi restul lumii în haos, trebuie să fi fost în prim-planul preocupărilor sale. La asta se adaugă faptul că ziua respectivă era la o distanţă de numai două luni în momentul în care Scott a fost informat, iar presiunea creată era mare.

Gândindu-mă retrospectiv, trebuie să recunosc că cei din Vechea Gardă de la Kremlin sau KGB-ul, cei care plănuiseră asasinarea lui Gorbaciov, nu ar fi dat unui astfel de plan un nume operaţional – care să-l lege de Moscova. în definitiv, scopul lor era să se disocieze de un asemenea eveniment dacă cumva ceva ar fi mers rău sau ar fi fost descoperit. Dar, în cele din urmă, s-ar părea că Metzger încercase să fie mai deştept decât era cazul şi, dorind să-i păcălească pe propriii lui şefi din Stasi şi KGB, dar şi din serviciile secrete britanice, condusese nu doar la descoperirea şi oprirea de către mine a complotului orchestrat de Vechea Gardă de la Moscova, ci şi la

propria moarte. Presupun că asta a avut o logică internă monstruoasă, dar şi o consecinţă neaşteptată.

—Dar cum a fost cu tine şi Metzger? Vă situaţi pe poziţii opuse în Bewegung. Metzger era în favoarea unei lupte armate, pe când tu căutai o soluţie paşnică, non-violentă. Punctul tău de vedere câştiga teren.

Bonsack a râs zgomotos.

— Făcea parte din şaradă. Napoleon a spus odată: „Dezbină şi stăpâneşte.” Eu şi Metzger ne doream acelaşi lucru. Folosindu-ne de cetăţeni est-germani obişnuiţi, eu trebuia să fac din Bewegung o ameninţare reală la adresa guvernului din Germania de Est. Apoi, când oamenii lui Metzger îl omorau pe Gorbaciov pe teritoriu est-german, Honecker i-ar fi învinovăţit pe cei din Bewegung. După ce îl acuzau pe Honecker, dar şi pe partidul lui că au pierdut controlul, ruşii ar fi preluat puterea asupra a ceea ce, practic vorbind, era un stat sovietic în pragul revoluţiei.

Tu şi Metzger îi jucaţi pe degete pe toţi.

M-am gândit la noaptea de 2 octombrie şi la mitingul din Leipzig.

— De aceea erai atât de dezamăgit când au venit mii de oameni şi, în ciuda numeroaselor provocări din partea autorităţilor est-germane, demonstraţia s-a desfăşurat paşnic. Atunci ţi-ai dat seama că partea de plan care îţi revenea ţie eşuase.

Bonsack s-a înfuriat.

— Trebuia să te amesteci tu şi să-i ajuţi pe cei din Bewegung să-şi atingă scopul… paşnic.

— Am schimbat din nou subiectul, deşi de data aceasta ştiam deja răspunsurile la întrebările pe care urma să i le pun.Presupun că tu le-ai spus oamenilor lui Metzger unde să o găsească pe Huber, dar şi pe mine în Leipzig, în noaptea aceea?

Bonsack a încuviinţat cu o mişcare a capului.

Am simţit cum pe buze mi se formează un zâmbet dispreţuitor.

— Dar dacă Zidul a căzut deja, ce speri să câştigi dacă obţii carnetul lui Metzger? în afară de faptul că nu poţi risca ca acesta să ajungă în mâinile celor de la Moscova sau ale celor din Occident.

Expresia de pe chipul lui Bonsack s-a schimbat. Părea entuziast.

—Aşa cum ţi-am spus mai devreme, de vreme ce Zidul a căzut, iar binefăcătorii noştri din Stasi au dispărut aproape complet, având în vedere ce le-am făcut noi în Vest în ultimii zece ani – amplasarea de bombe, jafuri bancare, răpiri şi crime –, toate agenţiile de aplicare a legii din Europa vor trece graniţa în curând, urmărind cam ceea ce a mai rămas din Baader-Meinhof şi RAF. Carnetul lui Metzger şi datele pe care le conţine – numele şi informaţiile despre persoanele pentru care sau cu care lucra – îmi vor da o putere de negociere enormă. Bănuiesc că unii dintre cei menţionaţi acolo sunt cei mai puternici indivizi din agenţiile respective. Ultimul lucru pe care l-ar vrea ar fi ca lumea lor să fie distrusă, ba chiar să fie transformaţi în infractori. Iar dacă numele acestea nu sunt destul de puternice să mă ajute să scap de

închisoare, cel puţin mă vor ţine în viaţă în spatele gratiilor. Aşadar, ***unde*** este carnetul acela?

Simţeam acum că Bonsack voia să termine întrevederea noastră. Dar eu aveam nevoie de mai mult timp. îmi trebuia timp ca Schneider să părăsească maşina. Mă îngrijora din ce în ce mai mult că nu o făcuse până acum. Anticipasem că Bonsack îi va spune să urce după o vreme, dându-i astfel lui Scott şansa să-l omoare şi apoi să urce la etaj. Dar dacă lucrurile nu decurgeau aşa, trebuia ca Bonsack să ia arma de la gâtul lui Huber, ca să se facă astfel un pic de spaţiu între ei. Asta dacă voiam să am vreo şansă să trag înspre el.

— Nu am terminat, am zis eu. Mai am nişte întrebări.

Un rânjet subţire a apărut pe buzele lui Bonsack în timp ce răsucea ţeava armei sale deasupra urechii drepte a lui Huber.

—Aş putea foarte uşor să o împuşc. Poate că dacă o vezi murind vei fi mai cooperant?

Era evident că Huber făcuse tot posibilul să mă protejeze şi de aceea fusese pedepsită. Nu puteam să-i permit lui Bonsack s-o omoare. Ştiam foarte bine că, odată ce obţinea ce îşi dorea, Bonsack ne va împuşca pe amândoi şi va dispărea, iar cu haosul ce domnea acum în Germania de Est, probabil că nu va plăti niciodată pentru faptele sale. Singura şansă ca finalul să fie unul fericit pentru mine şi Huber şi să scăpăm teferi amândoi era să-mi urmez planul iniţial până la final.

Am clătinat încet din cap.

—Nu vei face asta. în adâncul sufletului tău, ştii că, dacă o ucizi pe Huber, vei fi mort înainte ca trupul ei să atingă pământul. Chiar dacă ratez primul glonţ, ceea ce este extrem de puţin probabil de la această distanţă, nu vei mai vedea niciodată carnetul. Chiar dacă tu câştigi, nu contează la câtă tortură mă veţi supune tu şi prietenul tău de jos. Cu antrenamentul meu, va dura zile întregi până ce vă voi dezvălui unde este ascuns carnetul şi nu cred că aveţi câteva zile la dispoziţie pentru asta. Sau aveţi?

Expresia lui Bonsack s-a schimbat, atitudinea lui părând acum una practică. L-am văzut înşurubând din nou gura ţevii în gâtul lui Huber.

— Poate că nu. Dar înainte de a-ţi mai răspunde la întrebări şi dacă nu vrei să o vezi cum moare, trebuie să arunci arma înspre mine.

Lui Bonsack îi luase mai mult decât mă aşteptam pentru a ajunge să-mi ceară să arunc arma. Dar acum, că în cele din urmă se întâmplase şi asta, dacă voiam să am o şansă de-a o salva pe Huber, se părea că nu am altă variantă decât să trec la planul B.

Acesta era momentul pe care sperasem să-l evit. Aflasem ceea ce voiam de la Bonsack şi nu mai aveam nevoie, dar nici nu-mi mai doream să-l ţin în viaţă. însă, chiar dacă eram încrezător că l-aş putea omorî sau neutraliza acum cu singurul glonţ rămas în Makarov, ştiam prea bine că riscam ca Huber să fie ucisă sau grav rănită dacă Bonsack reuşea să apese pe trăgaci în clipa în care l-aş fi împuşcat. Privind-o cum stătea acolo

curajoasă, dar şi îngrozită, nu puteam risca să se întâmple aşa ceva. în urmă cu câteva zile, încasase o bătaie soră cu moartea vrând să mă protejeze, acum era rândul meu să-mi risc pielea pentru a o apăra.

Deşi la început am vrut ca Schneider să rămână jos pentru ca eu şi Bonsack să avem această discuţie, acum aveam nevoie ca el să moară. Astfel, Scott ar putea să vină de urgenţă aici, în cameră, ca să-l punem pe Bonsack în inferioritate numerică.

însă ceea ce urma să se întâmple acum depindea de Bonsack. Nu ştiam ce îi trece prin minte în timp ce plănuia cum să mă scoată din joc şi să obţină totuşi ceea ce voia, fără însă a o ucide pe Huber – pentru că astfel îşi pierdea scutul.

Ceea ce eram pe cale să fac este posibil să vi se pară un gest nesăbuit – sau cel puţin iraţional dar în atare situaţii, în care atârnă în balanţă sănătatea sau viaţa unui prieten apropiat sau a cuiva iubit, deciziile pe care le luăm sunt arareori raţionale. Sunt urmarea unei situaţii ce se deteriorează rapid; sunt luate sub impulsul momentului, pentru a salva o viaţă. Nesăbuite, da, pot fi aşa, ba chiar proaste, dar sunt cele mai bune decizii la care ne putem gândi în acel moment de confuzie.

Cu toate acestea, eram încrezător că Bonsack nu ar risca să mă omoare înainte de a obţine ce îşi dorea: carnetul negru. Tot ce îmi spusese până în acel moment confirma că era esenţial pentru supravieţuirea sa în viitor, mai ales acum când Zidul căzuse, frontiera intergermană dispărea şi Germania de Est se prăbuşea.

Dovedise deja atunci când îşi infipsese degetele în umărul rănit al lui Huber că nu îi păsa că o răneşte şi că era în stare să o ţină aşa în picioare. încolăcindu-şi antebraţul în jurul bărbiei ei şi aducând-o aproape de pieptul lui, putea trage cu arma prin încheietura cotului şi, cu toate că ar fi incredibil de dureros pentru ea, tot ar fi în stare să o ţină în picioare în faţa lui.

Eu însă aveam nevoie ca Bonsack să se simtă atât de sigur pe sine încât să-l cheme pe Schneider – ceea ce eu aş fi făcut de mult în locul lui. De îndată ce s-ar întâmpla acest lucru, Scott l-ar omorî pe Schneider când acesta ar intra în clădire. Apoi, descoperind că este depăşit numeric şi prins între Scott şi mine, presupun că Bonsack ar fi devenit mai docil. Ar şti că, odată cu apariţia lui Scott, ucigând-o sau rănind-o pe Huber, şi-ar semna singur condamnarea la moarte. Nu credeam că ar risca să tragă spre mine, pentru a mă răni sau a mă scoate din joc. Uitaţi de schimburile de foc dramatice, de tipul celor dintre cowboy. Numai în filme se întâmplă să tragi într-un pistol aflat în mâna altcuiva. Da, membrii Regimentului sunt pregătiţi să tragă bine pentru a răni în anumite situaţii de luptă, aşa cum făcusem şi eu în timpul episodului din grajd. Dar în realitate, dată fiind viteza gloanţelor moderne, nu există nicio garanţie că rana nu va deveni asemenea unui burghiu. Unul care îşi atinge ţinta – să zicem braţul sau piciorul –, osul, şi imediat deviază, înaintând de-a lungul acestuia cu o viteză incredibilă, până ce fie atinge ceva destul de mare care îl şi opreşte, fie este deviat în altă direcţie, secţionând în

înaintarea sa poate o arteră sau un organ vital; oricare dintre aceste variante va duce la moartea ţintei.

Ştiam că îl pot împuşca în cap, omorându-l sau incapacitându-l cu un singur glonţ, dar chiar şi membrii Armatei Verzi bine pregătiţi – la fel ca 99% dintre teroriști – sunt antrenaţi să împuşte în centrul masei vizibile, în stomac sau piept, în speranţa că vor lovi sigur ceva. Sub impulsul momentului, majoritatea soldaţilor ratează primul glonţ chiar şi de la o distanţă de trei metri. Ca urmare, eram convins că Bonsack nu va risca să tragă spre mine înainte de a obţine ce dorea. Dacă trăgea şi mă omora însemna că a venit până la Colditz degeaba. De fapt, deşi Bonsack credea că el domină scena stând acolo, cu arma în mână, în realitate nu avea decât un singur atu semnificativ, iar acel atu – faptul că putea să ne împuşte pe mine şi/sau pe Huber – era singurul lucru pe care însă nu îl putea face înainte de a pune mâna pe carnet.

Celălalt lucru care mă avantaja era faptul că Bonsack, liderul teroriştilor, fără îndoială că se considera o baracudă ucigaşă care se mişcă printre ţintele sale şi oamenii obişnuiţi. Ce nu înţelegea el era că acum devenise captiv într-un heleşteu cu un rechin alb; un ucigaş mult mai nemilos şi mai puternic. Trebuia să trag de timp până la sosirea lui Scott, dar pentru a face asta, era nevoie să trec la planul B. Aşadar, încrezător şi calm, am hotărât că a venit timpul să-mi asum un risc. Dacă funcţiona, era o mutare de geniu. Dacă nu, atunci eu şi Huber, şi probabil Scott împreună cu noi, vom fi morţi. Speram doar că nu interpretasem greşit semnele. Eram pe cale să pun în joc cea mai mare miză.

Am lăsat arma în jos şi, ascunzând-o vederii lui Bonsack după coapsa dreaptă, am trecut degetul mare peste piedica de siguranţă de pe capacul cursorului. Am verificat să fie complet ridicat – în poziţie de siguranţă. Apoi am strecurat degetul în golul de sub cătare, între capacul cursorului şi percutor. Era tras până la capăt. Pistolul era armat. îngenunchind, l-am aşezat pe podea.

Cu atenţie. Dacă îl împing prea tare, chiar şi cu piedica pusă, s-ar putea declanşa când se loveşte de perete. Dacă îl împing prea încet, s-ar putea opri în faţa lui Bonsack.

Mi-am ţinut respiraţia şi am văzut cum privirea lui Bonsack urmăreşte Makarovul ce a traversat scândurile inegale ale podelei. Nu ar fi trebuit să-mi fac griji. Estimasem bine distanţa şi am respirat uşurat când arma s-a oprit lângă perete, în poziţie aproape perfectă, în spatele lui Bonsack, către stânga, dar prea departe de el pentru ca acesta să încerce să-l ia fără a-i da drumul lui Huber şi a-şi pierde astfel scutul uman, dar şi fără a-şi lua ochii de la mine. Oricare dintre aceste mişcări mi-ar fi oferit avantajul pe care îl aşteptam şi ocazia de a-l doborî. Dar bănuiam că Bonsack avea prea multă experienţă pentru a face o asemenea greşeală elementară. Cel puţin nu acum era momentul. îi trebuia un motiv bun pentru asta.

în schimb, a făcut ceea ce era logic. A continuat să ţină arma la gâtul lui Huber şi s-a întors pentru a se uita peste umărul stâng şi a verifica poziţia exactă a Makarovului. Când a făcut asta, m-am furişat un pic spre stânga. Ca un portar care înfruntă un atacant, încercam

să îngustez unghiul. M-am mutat destul de mult spre stânga mea şi spre dreapta lui Bonsack, încât el şi Huber să se afle pe linia dintre mine şi pistolul Makarov.

Eram sigur că Bonsack nu va insista să mă percheziţioneze în căutarea unei alte arme. Dacă ar face-o, ar fi nevoit să o elibereze pe Huber pentru a traversa camera pe o distanţă de cel puţin trei metri sau să mă cheme lângă el. Dar amândouă scenariile erau extrem de improbabile. Bonsack ştia că, dacă mă apropiam de el într-atât încât să mă poată percheziţiona, raportul de forţe s-ar putea inversa.

Când Bonsack s-a întors din nou spre mine, şi-a dat seama că se schimbase ceva, dar în loc să analizeze ce, şi-a ajustat poziţia şi a tras-o pe Huber un pas mai la dreapta, plasând-o din nou între noi doi. Acum, fiindcă arma se afla în spatele lui, nu o mai putea vedea decât dacă se întorcea cu spatele la mine.

M-am uitat la ceas.

10:38.

Bonsack şi omul lui pătrunseseră în incinta castelului de douăzeci de minute. L-am văzut pe Bonsack cum începe să slăbească strânsoarea din jurul umărului stâng al lui Huber.

Am privit dincolo de el, spre bufet. Uşa era încă închisă şi nu se auzea niciun sunet de dincolo de ea. Poate că tânărul adormise, deşi mă îndoiam de asta.

în schimb, se părea că îl citisem greşit pe Bonsack. Eram sigur că, de îndată ce voi fi dezarmat, îl va chema pe Schneider şi va profita de situaţia de doi la unu, însă

pentru un motiv sau altul, nu o făcuse încă. Trebuia să-l fac să vorbească.

— Şi Huber?

Bonsack îşi pierdea răbdarea.

— Ce este cu ea? s-a răţoit el la mine.

— Lucrează pentru tine – RAF, KGB sau Stasi? Bonsack părea confuz.

— După câte ştiu eu, nu lucrează pentru nimeni.

Era tot ce voiam să aflu. Bonsack nu avea de ce să mă mintă. De fapt, dacă Huber ar fi lucrat pentru est-germani, pentru sovietici sau pentru RAF, i-ar fi făcut mare plăcere să-mi spună asta şi să-mi tot amintească. L-am privit în ochi.

— Şi acum ce se întâmplă?

Marţi, 14 noiembrie 1989

10:42.

Simţindu-se în mod evident mult mai încrezător şi având arma aţintită asupra mea, în loc să o îngroape în gâtul lui Huber, Bonsack şi-a întors puţin capul spre fereastră şi a strigat:

— FRANZ, URCĂ AICI!

Am zâmbit în sinea mea. Nu mai conta că tânărul nu se implicase încă. Mă întorsesem la planul A. în două-trei minute, dacă Scott îşi îndeplinea rolul stabilit, Schneider va fi mort de cum va intra în clădire. Apoi Scott urma să urce pe scară şi astfel să întoarcă sorţii în favoarea mea. Totul începea să se lege.

Am auzit portiera maşinii închizându-se, zgomot de paşi care traversau curtea, uşa de afară lovindu-se de

zidul holului de intrare şi două sunete slabe, dar inconfundabile, făcute de gloanţele trase prin amortizor. O secundă mai târziu s-a auzit o bufnitură înfundată şi am presupus că era corpul lui Schneider ce se prăbuşea pe podea. După câteva secunde a urmat o a treia împuşcătură venită dinspre Glock-ul cu amortizor al lui Scott.

Ochii mei erau încă aţintiţi asupra lui Bonsack. Era evident că auzise aceleaşi şapte sunete ca şi mine. Scopul unui amortizor nu era să suprime orice zgomot al împuşcăturii, ci numai să-l înăbuşe şi să-l mascheze, inducându-l în eroare pe ascultător. Aşadar, colegul meu îşi făcuse treaba.

Am răsuflat uşurat, ştiind că Scott va sosi în curând şi, pe măsură ce încrederea mea creştea, vedeam cum în ochii lui Bonsack sporeşte teama. S-a îngălbenit la faţă, iar ochii i s-au strâns, încercând să priceapă ceea ce tocmai auzise. Gura ţevii s-a îndreptat din nou spre gâtul lui Huber. începea să se panicheze.

—Cine este jos?

Cum nu se existaseră replici la primele două gloanţe trase de Scott, dar apoi se auzise o a treia împuşcătură amortizată, eram încrezător că Scott îşi dusese la îndeplinire sarcina fără să fie rănit.

—Schneider este mort. Acum eşti singur.

Bonsack încerca cu disperare să priceapă implicaţiile a ceea ce se întâmplase şi devenea tot mai agitat. Temerea mea acum era că va începe să-şi folosească arma înainte de sosirea lui Scott în încăpere, din pricina fricii şi a panicii din ce în ce mai mari.

Am aruncat o privire spre ceas.

10:48.

Apoi am privit către intrarea în cameră. Scott ar trebui să ajungă aici din minut în minut. Dar când mi-am întors privirea către Bonsack, am văzut uşa bufetului din spatele lui mişcându-se încetişor. Ştiam că tânărul revenise în cameră, dar nu eram sigur că la momentul oportun va fi capabil să joace rolul pe care i-l atribuisem. De fapt, la acel moment îmi pierdusem orice speranţă că va mai participa la planul meu.

Dar se pare că sunetul vocii ridicate a lui Bonsack care l-a strigat pe Schneider trezise ceva în acest tânăr. După câteva secunde, i-am văzut mâna scheletică care ieşea din bufet şi cum, ca într-o scenă de film de groază prost făcut, degetele încep să traverseze încetişor scândurile podelei, spre pistolul Makarov. Am simţit cum pulsul îmi creşte când tânărul a ridicat cu grijă arma abandonată lângă perete. Dar în loc să facă vreun zgomot şi să-i atragă atenţia lui Bonsack, aşa cum sperasem, am privit nevenindu-mi a crede cum mâna şi arma au dispărut în tăcere înapoi în bufet.

Futu-i!

înţelesesem eu greşit? Oare bunătatea pe care i-o arătasem tânărului în timpul vizitei mele anterioare şi noaptea trecută nu construiseră nici cea mai mică legătură între noi? în starea lui de confuzie, luase arma ca pe un premiu copilăresc? Dar mi-am spus că reticenţa tânărului de a se amesteca nu mai conta acum. Cu Schneider mort, Scott va urca scările, va intra în cameră

şi îi va distrage atenţia lui Bonsack, aşa cum mizam eu. M-am uitat din nou la ceas.

10:51.

Schneider era mort de aproape patru minute. Cu toată prudenţa din lume pe care o putea avea, lui Scott nu i-ar fi trebuit decât cel mult două minute pentru a urca scările; aşadar unde era acesta acum? Oare suspiciunile mele fuseseră întemeiate, iar Scott îşi făcea propriul joc?

Dacă nu apărea în curând, singura opţiune care îmi rămânea era să întind mâna după Sig şi să mă rog că voi fi mai rapid decât Bonsack. Gândul că acum eram singur, faţă în faţă cu un terorist inveterat, care ţinea arma îndreptată spre mine şi care rămăsese fără soluţii, mă îngrijora. Eram nevoit să improvizez.

Planul de rezervă – planul B – se dovedise greşit şi, oricum, nu fusese decât o încercare. Dar în urmă cu douăzeci de minute, când maşina trăsese în curte, nu aveam nicio idee de partea cui era Huber, cum va reacţiona tânărul din dulap sau dacă Scott avea o agendă personală. Acum se părea că, în afară de Huber, care era cu adevărat nevinovată, mi se adeveriseră cele mai pesimiste temeri. Nu aveam pe cine să contez. Era timpul să mă bazez pe pregătirea mea militară.

Dar chiar în timp ce îmi repetam în minte acţiunea următoare – cum să strecor mâna înăuntrul jachetei, la spate, şi să trag Sig-ul, să mă răsucesc spre stânga şi să încerc să creez un spaţiu între Bonsack şi Huber –, am văzut că uşa bufetului se deschide. M-am oprit şi mi-am ţinut respiraţia.

Tânărul stătea acum în picioare, pe jumătate ascuns în întuneric. Makarovul, care acum se afla în mâna lui osoasă, era îndreptat spre Bonsack şi Huber.

Tot ce trebuie să faci este să scoţi un sunet – împinge uşa ca să se deschidă un pic mai mult – orice.

Am văzut cum Bonsack mijeşte ochii. Auzise ceva, dar era nesigur ce era acel zgomot şi de unde venea.

S-a întors cu grijă spre stânga. Făcând asta, a început să creeze un spaţiu între el şi Huber. Arma lui Bonsack era încă îndreptată spre mine, dar ochii şi atenţia lui se mutaseră altundeva; undeva în spatele lui.

După o clipă, l-a văzut pe tânăr şi arma pe care acesta o ţinea în mână.

Tânărul crease diversiunea de care aveam nevoie.

Chiar în timp ce reacţionam, aplecat, cu genunchii îndoiţi, cu mâna dreaptă căutând la spate şi scoţând Sig-ul semiarmat din locul unde era ascuns, l-am văzut pe tânăr armând pistolul.

Când mi-am unit mâinile, cu arma la nivelul umărului şi gata să trag, am auzit o singură împuşcătură.

Nu-mi venea să cred. Vederea Makarovului aruncat la podea cu siguranţă că trezise ceva în mintea tânărului. Chiar şi în starea sa de confuzie, îşi amintise de pregătirea lui militară şi apăsase pe trăgaci. Panicat, privirea mi-a zburat în cealaltă parte a camerei, spre Huber.

Era aplecată de la mijloc, pe jumătate ghemuită, cu braţul drept ridicat cât de sus putea, cu mâna acoperindu-şi faţa, în vreme ce braţul drept era îndoit peste cap.

Apoi l-am văzut pe Bonsack clătinându-se şi am răsuflat uşurat.

De la numai doi metri şi jumătate, glonţul pistolului folosit de tânăr o ratase în mod miraculos pe Huber înainte de a se înfige adânc în umărul stâng al lui Bonsack, făcându-l astfel imposibil de a mai fi folosit.

Bonsack a slăbit strânsoarea, mâna i-a alunecat pe de umărul lui Huber şi a rămas atârnând pe lângă corp, dar acesta nu era nici pe departe scos din joc.

Cu atenţia îndreptată în altă parte, Bonsack nu văzuse arma pe care o ţineam acum în mână şi, crezându-mă neînarmat, s-a rotit către dreapta, a dat drumul umărului lui Huber şi şi-a strecurat cu grijă mâna dreaptă, în care ţinea Makarovul, prin deschizătura îngustă dintre pieptul lui şi spatele fetei. Ieşind prin partea opusă, l-a ridicat la nivelul umărului şi l-a îndreptat către tânărul care se retrăgea în grabă în bufetul său.

Am strigat la el.

— BONSACK!

Surprins, a întors capul spre mine.

Trebuia să-l împiedic să tragă. Ţintind către partea de corp cea mai mare, am apăsat pe trăgaciul Sig-ului. Privind peste vizorul armei, ca în reluare, am văzut cum se duce înapoi cursorul armei, cum tubul roşu al cartuşului sare în dreapta mea şi am simţit cum îmi tremură mâna când cursorul s-a dus înapoi, alimentând un nou glonţ.

Glonţul l-a lovit pe Bonsack în partea laterală a pieptului, chiar sub braţul drept întins. Forţa impactului l-a dezechilibrat şi, cu ochii încă aţintiţi asupra mea, a

început să se clatine spre stânga, către zidul de lângă bufet.

în timp ce el se străduia să-şi recapete echilibrul, eu, acţionând din instinct, am apăsat pe trăgaci a doua oară şi Sig-ul a trosnit din nou.

Glonţul a trecut prin ochiul drept al lui Bonsack. Cum nu a întâlnit decât un ţesut moale, după o milisecundă a străpuns partea din spate a craniului şi a ieşit cu o explozie, împrăştiind sânge şi materie cenuşie pe peretele din spatele lui.

Totul se sfârşise.

Cu Sig-ul aţintit încă asupra lui Bonsack, am înaintat încet spre Huber.

Era îngrozită. Teama o făcuse să uite de durerea din umărul rănit pe care îl mişcase, iar acum îşi ridicase ambele mâini la ceafă. Cu antebraţele îşi acoperise urechile în încercarea de a nu mai auzi zgomotele. Când am ajuns lângă ea, genunchii i s-au îndoit şi, înainte de a o prinde în braţe, a căzut la picioarele mele. Aflată acum în genunchi, cu mâinile încă la ceafa, corpul i-a căzut în faţă şi a început să plângă în hohote.

Am privit înăuntrul bufetului. Tânărul zăcea pe podea, în poziţie fetală; braţele îi înconjurau proiectiv faţa şi capul, iar Makarovul, acum descărcat, zăcea lângă el, pe podea. Fusese un actor neştiutor într-un joc mortal, dar îşi interpretase rolul la perfecţie. Trecând pe lângă corpul lui Bonsack în timp ce mă îndreptam spre bufet, am luat de jos pistolul acestuia şi l-am strecurat în buzunarul jachetei.

Aşezat pe vine, mi-am ridicat jacheta la spate, am împins Sig-ul la loc, sub curea, şi am luat Makarovul de pe bufet. Cum ultimul glonţ din încărcător fusese tras, cursorul nu revenise în poziţia lui.

Tânărul murmura acum, legănându-se uşurel înainte şi înapoi. Am decis să-l las unde se afla. Nu avea rost să-l conving să iasă din bufet. înăuntru se simţea în siguranţă.

Când m-am ridicat şi m-am apropiat de Huber, în dreptul uşii a apărut Scott. Dar în loc să intre imediat în încăpere, a rămas nemişcat în prag, cu ochii aţintiţi asupra cadavrului lui Bonsack.

Adrenalina încă îmi curgea prin vene când m-am răstit la el.

—Unde mama dracului ai fost?

Scott nu a spus nimic, privirea i-a fugit către Huber, apoi spre tânărul din bufet şi, în cele din urmă, către mine. Căderile dintr-o extremă în alta, tipice celui care a omorât pentru prima dată pe cineva – bucuria că a supravieţuit înfruntării, amestecată cu regretul că a luat o viaţă –, lipseau în cazul lui. în ochi nu avea privirea aceea bântuită, sticloasă. Aceasta era clară, iar purtarea lui nu arăta nici cea mai mică urmă de părere de rău. Trebuie să fi fost la numai un metru de Schneider şi să-l fi privit drept în ochi când a apăsat trăgaciul Glock-ului. Uitându-mă acum la el, aş fi zis că pentru acesta azi este o zi obişnuită la birou.

M-am apropiat de fereastră şi, trecând pe lângă Scott, i-am dat Makarovul pe care tocmai îl luasem de la tânăr.

— Uite, bagă-l în buzunar. Acum trebuie să ai grijă de Kirstin şi de prietenul nostru de acolo până revin eu.

Am simţit cum se întoarce spre mine.

—Unde te duci?

Uitându-mă pe fereastră, către un mic grup de pacienţi ai castelului – atraşi evident de zgomotul împuşcăturilor – care începuse să se formeze în curte, i-am răspuns:

— Trebuie să fac curat. Nu putem să lăsăm cadavrele lui Bonsack şi Schneider unde se află acum şi să plecăm pur şi simplu.

Am traversat din nou camera, am apucat braţul drept al lui Bonsack şi i-am săltat corpul în picioare. Apoi, cu o singură mişcare, asemenea unui halterofil olimpic, m-am lăsat pe vine, am lăsat trupul lui Bonsack să-mi cadă peste umărul drept şi m-am ridicat în picioare. M-am oprit când am ajuns la capătul scărilor, pentru a mă uita la cadavrul lui Schneider.

Zăcea pe spate. Ochii căprui îi erau deschişi, dar lipsiţi de viaţă. în partea stângă a pieptului, deasupra, la o distanţă de mai puţin de opt centimetri, erau două răni făcute de glonţ. O a treia se vedea în mijlocul frunţii.

Am dat din cap.

Frumos. Parcă ar fi o execuţie profesionistă.

M-a şocat reacţia mea – gândurile mele aproape frivole despre mortul care zăcea în faţa mea nu-mi stăteau în fire. Acel moment de aroganţă nu m-a mai părăsit începând din ziua aceea. Dacă voi face vreodată o listă cu lucrurile pe care le regret cel mai mult, acele cuvinte care mi-au trecut prin minte în acele momente se vor afla cu siguranţă în partea superioară.

Am păşit peste cadavrul lui Schneider şi m-am îndreptat înspre curte, ieşind în lumina rece a soarelui de iarnă.

Ca şi cum ar fi ştiut încotro mă îndrept, cei zece-doisprezece pacienţi s-au dat într-o parte, croindu-mi o cărare până la portbagajul maşinii lui Bonsack, însă fără să scoată vreun sunet.

Am dat un bobârnac închizătorii de la portbagajul Wartburgului şi am rostogolit cadavrul lui Bonsack de pe umăr în spaţiul liber. După ce am trântit capacul portbagajului, m-am întors spre clădire.

După câteva minute am repetat drumul, doar că de data asta cadavrul pe care îl căram era cel al lui Schneider. Cum portbagajul maşinii era deja plin, i-am dat drumul pe scaunul din faţă al pasagerului.

Marţi, 14 noiembrie 1989

11:03.

Am oprit autovehiculul într-un mic luminiş, la un kilometru de castel. Departe de sat, dar aproape de locul unde lăsasem Moskviciul.

Am desfăcut paltonul lui Schneider, am rupt o bucată de pânză din cămaşa lui şi apoi, îndreptându-mă spre partea din spate a maşinii, am scos capacul rezervorului. Când am îndesat bucata de cârpă în rezervor, nările mi s-au umplut de vapori de benzină. Am trecut cu degetul peste rotiţa brichetei Zippo pe care o cumpărasem din magazinul în care ne opriserăm în drum spre Zinnwald şi am atins flacăra de cârpă. Când a luat foc, iar flăcările au început să crească, am ştiut că este timpul să plec.

Am auzit cum rezervorul Wartburgului a scos un şuierat puternic când mă aflam deja la o sută de metri distanţă şi deschideam portiera Moskviciului. Rezervorul era pe cale să explodeze.

Când am intrat cu maşina pe drumul ce ducea la castel, am privit în oglinda retrovizoare şi am văzut mingea de foc care, până în urmă cu câteva minute, fusese mândria industriei de automobile est-germane.

Am parcat maşina cu partea din faţă îndreptată spre porţile castelului, în stânga curţii, am întins o mână sub scaunul şoferului, am luat carnetul lui Metzger şi l-am băgat în buzunarul jachetei. în ceea ce mă priveşte, misiunea luase sfârşit. Tot ce mai aveam de făcut era să o duc pe Huber la familia ei, dacă acolo voia să meargă, şi să mă îndrept spre Vest.

Dar tot nu ştiam ce să fac cu tânărul din dulap sau cu ceilalţi nefericiţi abandonaţi în castel. Doar nu puteam să mă opresc la vreun comisariat de poliţie sau la vreun birou guvernamental şi să raportez cele găsite. Nu fără să explic ce treabă aveam acolo. Apoi mai erau cele două corpuri incendiate, ale lui Bonsack şi Schneider, în Wartburgul ars şi el. Nu va dura mult până când cineva o să le descopere.

Am traversat holul de la intrare, care era pătat de sânge, şi am început să urc scările spre etajul întâi. Liniştea era asurzitoare. Mă aşteptam să aud ceva. Bâiguiala tânărului sau plânsul lui Huber, dar nu era nimic. Niciun sunet.

Am scos Sig-ul de la spate şi am urcat scările rămase două câte două. Cu ambele mâini pe pistol, l-am ridicat la

înălţimea umerilor şi, înaintând cu spatele la peretele de vizavi de fereastră, am intrat în cameră. Huber era încă în genunchi, dar căzuse cu faţa la podea. în jurul capului băltea sângele.

în stânga ei, întins pe spate, jumătate înăuntrul dulapului său preţios şi jumătate în afara lui, era trupul tânărului, cu o singură rană de glonţ în tâmpla dreaptă. Lipsa sângelui îmi spunea că fusese o mână de profesionist. Murise instantaneu, nu suferise. Dar Scott nu se vedea nicăieri.

în acel moment şi pentru prima dată în viaţa mea, am simţit cum tot sângele din picioare mi se scurge. Timp de o fracţiune de secundă, m-am temut că îmi vor ceda. Dar când adrenalina a început să-mi curgă prin vene şi gândurile mi s-au limpezit, m-a cuprins un sentiment ce nu poate fi descris decât ca unul malefic, de pură răutate. Nu mai simţisem niciodată aşa ceva. Nu semăna cu senzaţia pe care o aveam înaintea unei lupte sau în timpul ei. Aceasta era meseria mea, un mod de viaţă, nimic personal. Pe când ceea ce simţeam acum era tenebros. De-a dreptul tenebros. De-a lungul anilor, m-am gândit adesea la acest lucru. La sentimentul pe care l-am avut în ziua aceea, care într-o clipită m-a lăsat secătuit pe dinăuntru – o carapace goală, pusă pe răzbunare. M-a transformat într-un om capabil să ucidă de plăcere.

— Aruncă arma la podea şi întoarce-te... fără să te grăbeşti.

Vocea lui Scott era calmă. Nici urmă de teamă sau de panică. Parcă ar fi comandat o bere într-un bar din Knightsbridge.

Am pus piedica şi, după ce am dat drumul Sig-ului pe podea, m-am întors încet.

Scott stătea în dreptul uşii. Mi-a luat câteva secunde ca să-mi dau seama că, după ce i-a ucis pe Huber şi pe tânăr, urcase în linişte pe scările care duceau la etajul al doilea, unde aşteptase întoarcerea mea.

Dar în locul Glock-ului cu amortizor pe care se pare că îl folosise pentru a-i ucide pe cei doi şi pe care îl ţinea în mâna stângă care îi atârna pe lângă corp, m-am trezit în faţă cu ţeava Makarovului pe care i-l dădusem înainte de a părăsi încăperea.

Scott a vorbit primul. Parcă îmi citea gândurile. Fără a aştepta să fie întrebat, a dat răspunsul la întrebarea care se impunea:

—Pentru că trebuia să o fac. Fuseseră utili până acum, dar nu mai aveau niciun rol în acest joc.

M-am uitat la cadavrul lui Huber, apoi din nou la Scott. Sângele clocotea în mine. Pe dinăuntru urlam, dar ştiam că nu aş câştiga nimic dacă mi-aş pierde cumpătul, cu posibila excepţie de a putea primi un glonţ în cap. Am inspirat adânc.

—Despre ce joc este vorba?

Scott nu a spus nimic la început, dar apoi, ca şi cum s-ar fi răzgândit, a zis:

—Jocul meu. Bănuiam de mult timp că avem o cârtiţă la Casa Century. Nu o puteam dovedi, dar când ofiţerul BRIXMIS mi-a spus ce ai obţinut, mi-am dat seama că, dacă reuşesc să pun mâna pe ea – pe lista cu agenţi secreţi –, ei bine, orice va fi posibil.

Am arătat din cap înspre Huber.

— Asta tot nu explică de ce a trebuit să moară.

— Dacă ai dreptate, iar carnetul acela conţine informaţiile de care mi-ai vorbit, acelea pe care i-ai spus ofiţerului BRIXMIS să le transmită la Londra în noaptea în care te aflai în Pădurea Dresdner Heide, când ai aflat că nu urma să fii extras din Est, atunci faptul că a ajuns în posesia mea trebuie să rămână un secret. în felul acesta, de îndată ce voi descifra numele, ceea ce va fi mult mai uşor având ataşate numerele lor de telefon, voi şti cine conduce agenţii de partea cealaltă. Ba şi mai important, voi şti dacă sunt membri ai serviciilor secrete britanice, americane sau vest-germane şi voi putea identifica cine este cârtiţa. Odată ce aflu aceste lucruri şi mi-am asigurat viitorul, cei din conducerea de la Londra vor lua măsuri astfel încât aceşti oameni să continue să transmită informaţii omologilor lor din Est. Dar atunci va fi vorba despre informaţii furnizate de noi.

Scott părea acum un motan care găsise castronul cu smântână, ba mai mult, furase şi cheile de la cămara cu provizii.

— Şi după cum ştii, a continuat el, un secret rămâne un secret numai până ce află un altul. De cum este făcut public, nu mai este secret şi nu mai are nicio valoare pentru cel care îl deţine.

Am clătinat din cap.

— Şi nu puteai risca ca cineva să deschidă gura, mai bine zis Huber, şi într-un moment sau altul din viitor să dezvăluie faptul că există un astfel de carnet?

Scott a zâmbit, dar nu era un zâmbet de fericire.

— Isteţ băiat!

Nu ştiam ce intenţiona Scott în privinţa mea, dar având în vedere ce îmi spusese şi ce se întâmplase cu Huber şi cu tânărul, bănuiam că nu va fi ceva tocmai plăcut.

— Aşadar, ce se întâmplă acum...? Cu mine?

Pe chipul lui Scott am putut vedea o privire plină de regret.

— Păi, cu tot ce ştii acum şi cu tot ce am făcut eu, nu pot să te las să te întorci la Regiment şi să risc să-i spui fie ofiţerului tău comandant, fie altcuiva de la Londra despre tot ce s-a petrecut aici. Planul iniţial era să te introduc aici şi, după un scurt interogatoriu între patru ochi, să te las să te întorci la regimentul tău. Dar când Townsend, ofiţerul BRIXMIS, mi-a spus despre lista cu agenţi sub acoperire, mi-am dat seama că nu va fi atât de simplu. Aşa că am decis să te las unde erai cât timp mă hotărâm ce trebuie să fac. Rămas singur, în spatele Cortinei de Fier, nu aveai cum să ieşi de aici. Nu aveai unde să pleci.

Răspunsul meu a fost mai mult un mârâit.

— Dar apoi Zidul a căzut şi nu mă mai bazam doar pe tine pentru a părăsi Germania de Est, nu?

A strâns din buze.

— Exact. Plănuisem să te găsesc, să iau carnetul de la tine şi să-ţi abandonez cadavrul în camera de motel. Dar tu ai dat totul peste cap şi ai venit cu ideea asta ridicolă de a o salva pe Huber. Dintr-odată mi s-a părut că ar fi mai bine să te omor aici, pe teritoriu est-german, şi

astfel să scap de orice urmă legată de existenţa carnetului.

Scott a aruncat o privire în jos, către trupul lui Huber şi cel al tânărului.

— Şi, cum ziceai mai devreme..., acum nu mai există martori credibili care să susţină contrariul.

Nu terminasem tot ce aveam de spus.

— Şi cum ai de gând să explici moartea sau dispariţia mea celor din conducere, din Germania şi de la Londra?

Scott nu s-a putut abţine şi a izbucnit în râs.

— Nimeni nu ştie că lucrezi pentru mine sau că te afli aici, în Germania de Est.

— Nici Thompson şi comandantul meu?

Scott a clătinat din cap.

— Nimeni. Thompson nici măcar nu are habar despre existenţa acestei misiuni. Colonelul tău crede că lucrezi ca observator militar pe lângă Asociaţia de Sanie, care în prezent se află în Austria.

Scott a ridicat Glock-ul cu amortizor, l-a băgat în buzunarul din stânga al paltonului său, şi-a întors încheietura mâinii şi s-a uitat la ceas.

— Mi-a plăcut că am stat de vorbă, dar acum trebuie să plec.

Nu ştiam de ce se hotărâse să folosească Makarovul, dar având în vedere ceea ce îmi spusese despre aparenta mea non-existenţă – despre faptul că niciun „oficial” nu ştia că mă aflam aici, în Germania de Est –, pot presupune că, dacă mă omora folosind muniţie sovietică, trasă dintr-un pistol Makarov, şi, odată mort, îmi punea în mână

Glock-ul, când sau dacă ar fi fost descoperite cadavrele noastre aici, eu voi fi învinuit de uciderea lui Huber şi a tânărului, iar Scott va fi liber.

L-am văzut cum a ridicat Makarovul la nivelul umărului. Cocoşul era tras – în poziţie armată – şi deodată mi-am dat seama că nu ştiu sigur dacă apăsasem pe trăgaci după ce eliberasem cursorul şi înainte să i-l dau lui. Dacă o făcusem însemna că Scott reîncărcase arma şi chiar el o armase – ceea ce ar fi făcut orice soldat cât de cât bun. Am auzit un declic slab atunci când a scos siguranţa şi a început să mă cuprindă panica.

Este încărcată sau goală?

— D... dar carnetul? am întrebat eu, trăgând de timp în vreme ce încercam să găsesc o soluţie de a-l împiedica să apese pe trăgaci.

Scott a ridicat din umeri.

— Nicio grijă, îl găsesc eu în cele din urmă. Este fie asupra ta, fie ascuns undeva în maşină.

Cât am putut de calm, am dat să bag mâna în buzunarul din dreapta al jachetei.

Scott a ridicat ţeava Makarovului încă doi centimetri. Acum era îndreptată spre capul meu. A întins braţul.

— Nu.

I-am zâmbit, dar aveam un blocaj interior, continuând să încerc să scot Makarovul lui Bonsack din buzunar.

—Hai, i-am spus, cât am putut de calm. Apasă pe trăgaci. Arma este goală.

Expresia de pe chipul lui Scott mi-a spus tot ce aveam nevoie să ştiu. Ochii i s-au micşorat întrebători. Nu era sigur, nu verificase. Dacă ar fi ştiut că arma este

încărcată – dacă ar fi verificat –, probabil că ar fi izbucnit în râs şi ar fi apăsat pe trăgaci. Dar nu o făcuse.

M-am întrebat adesea cum se face că un asasin antrenat şi experimentat ca Scott – deoarece, dat fiind sângele rece cu care îi omorâse pe Schneider, Huber şi pe tânăr, asta era el – nu şi-a dat seama că în armă nu sunt gloanţe. Dar, spre deosebire de mine, acesta nu purta un Makarov în buzunar de luni întregi. Cântărind 730 de grame doar gol, Makarovul este ceva mai greu decât un Glock 17. Scott trăsese deja cinci gloanţe, iar la asta se adăuga greutatea suplimentară a amortizorului – acestea trebuie să fi fost elementele care l-au păcălit. Eu mi-aş fi dat seama că e gol de cum l-aş fi ridicat şi, aşa cum am făcut când Huber mi-a dat arma prima dată în Zinnwald, aş fi verificat imediat dacă este încărcat sau nu. Asta fac soldaţii bine antrenaţi.

Jur că mi-a stat inima în loc când am ridicat pistolul şi l-am văzut pe Scott zâmbind strâmb când a apăsat trăgaciul. Nu s-a auzit decât un declic sec.

Aş vrea să spun că, atunci când i-am dat lui Scott Makarovul neîncărcat, acţionam conform planului – dar nu este deloc adevărat. A fost un noroc chior. Niciun soldat din Forţele Speciale nu şi-ar băga arma principală în buzunar, este prea mare riscul de a ţi se încurca în materialul textil al hainei dacă ai nevoie să o scoţi în grabă. De aceea am păstrat Sig-ul la spatele curelei. Am luat din instinct pur Makarovul încărcat al lui Bonsack de lângă cadavrul său. Deşi ştiam că este mort, pregătirea mea îmi dicta să verific arma şi să o îndepărtez de el.

Fără să mă gândesc şi nevrând să o las pe podea – dintr-un elementar instinct militar –, am băgat-o în buzunar. Când am ridicat al doilea Makarov, cel gol, folosit de tânărul bărbat, având Sig-ul la spate şi un buzunar deja atârnând greu din cauza pistolului lui Bonsack, i l-am înmânat lui Scott ca să aibă grijă de el, fără să mă gândesc prea mult la consecinţe. Aşa a ajuns acesta să îndrepte spre mine un pistol neîncărcat.

Mai întâi nu am schimbat niciun cuvânt, ci am rămas privindu-ne fix unul pe celălalt, peste vizorul armelor. Eram atât de furios, încât mi-a trecut prin cap să îl omor pe Scott atunci şi acolo.

Dându-şi seama că arma era neîncărcată, Scott a dus mâna la buzunar după pistolul Glock.

Am ridicat Makarovul doi centimetri mai sus, către pieptul lui, chiar sub gât. Mâna i-a căzut într-o parte.

— Acesta este Makarovul pe care i l-am dat tânărului. Nu ştiam dacă va face ce voiam eu sau ce va face când se va termina totul. Aşa că am pus un singur glonţ în cameră. încărcătorul este gol. Orice soldat cât de cât priceput ar fi verificat dacă arma este încărcată înainte de a ameninţa pe cineva cu ea. Dar ca să fie totul clar şi să evităm orice neînţelegere, aceasta este încărcată. Dacă ai fi reuşit să bagi mâna în buzunar, Glock-ul tău nu ar mai fi văzut lumina zilei. Te-aş fi omorât fără ezitare. Şi, crede-mă, dat fiind ce ştiu acum şi ce ai făcut aici, nu ar fi vorba despre o moarte rapidă şi lipsită de dureri.

Ca să fiu cinstit, asta este exact ceea ce voiam să facă Scott: să-mi ofere un pretext ca să-l pot omorî. Dar, după

cum era de aşteptat, în faţa unei şanse de a câştiga de 50%, a revenit la purtarea de dinainte şi a dat înapoi.

— Aruncă Makarovul pe podea!

Chiar dacă arma era goală, într-o mână pricepută putea avea efect mortal. Mă uitam în ochii lui când am auzit-o bufnind pe scândurile podelei.

— Acum, folosindu-te numai de degetul mare şi de arătătorul mâinii stângi, fa acelaşi lucru cu Glock-ul!

Am făcut un pas înainte şi am întins braţul drept, dând greutate ameninţării.

— încet!

Am pornit înainte ca Glock-ul să ajungă pe podea. Am văzut cum Scott holbează ochii când m-am repezit înainte, scurtând distanţa dintre noi. După o fracţiune de secundă, un croşeu de stânga perfect a făcut cunoştinţă cu bărbia lui şi în cameră s-a auzit un pârâit puternic.

Scott a căzut la podea în urma Makarovului şi a Glock-ului.

După sunetul scos, bănuiam că avea maxilarul fracturat, dar eu încă nu terminasem cu el. Dar când mi-am mutat greutatea pe piciorul stâng şi m-am pregătit să îi trag lui Scott un picior în cap cu dreptul, mi-am dat seama că leşinase şi că nu ai nimic de câştigat dacă loveşti un om care deja nu mai simte durerea.

Am îndreptat Makarovul lui Bonsack către fruntea lui Scott, dar după ce am atins trăgaciul, m-am oprit. Faptul că era inconştient îi salvase viaţa; îmi răpise pretextul de a-l ucide.

După zece minute, trecând cu maşina dincolo de porţile castelului, am privit în oglinda retrovizoare a

Moskviciului. Scott îşi recăpătase cunoştinţa şi, sprijinit de tocul uşii, stătea acum la intrarea în aripa de vest a castelului holbându-se.

Ştia că avea noroc să mai fie în viaţă. Nu avea de gând să mă cheme înapoi, riscând să mă facă să îmi duc la îndeplinire misiunea.

Ieşind din castel, apoi traversând oraşul Colditz şi ajungând la drumul care ducea mai întâi spre sud, pe Autostrada 4, apoi spre vest, spre Herleshausen şi spre ceea ce rămăsese din graniţa intergermană, am început să mă întreb ce rost avusese totul? Patru luni trăisem pe marginea prăpastiei – efectiv alergasem ca un nebun ca să-mi salvez viaţa. Dar de ce? Ce s-ar fi întâmplat dacă, odată ajuns în Vest, în siguranţă, la Motelul Kassel Ost, aş fi lăsat totul aşa cum era? Oare Huber ar mai fi fost acum în viaţă? Sentimentul de vinovăţie care începea să mă cuprindă – simţind că aroganţa mea, siguranţa că voi des-câlci toate problemele, că voi salva lumea, dar şi pe Huber contribuiseră la moartea ei – a fost ceva ce nici azi, după treizeci de ani, nu am reuşit să uit.

RUMUL ÎNAPOI, de-a lungul a ceea ce mai rămăsese din

Drumul spre casă

Germania de Est, a fost una dintre cele mai dramatice călătorii pe care le-am întreprins vreodată. Nu pentru că era presărată cu pericole şi nici pentru că viaţa mea era în permanenţă în primejdie, ci din cauza a tot ce se întâmplase până atunci.

Misiunea mea se încheiase, deşi după tot ce-mi spusese Scott în Colditz, mă îndoiam că va afla vreodată cineva despre ea. Ceea ce se petrecuse şi care ar fi fost ramificaţiile evenimentelor dacă lucrurile nu s-ar fi terminat aşa – dacă oamenii lui Metzger ar fi reuşit să-l asasineze pe Gorbaciov – îmi depăşeau puterea de înţelegere. Dar numărarea morţilor în urma acestei misiuni, care începuse pe timp de pace ca una „de recunoaştere", era greu de închipuit pentru mine. Şapte oameni erau morţi, patru fiind ucişi de mine, în circumstanţe pe care chiar şi astăzi îmi este greu să le justific, chiar dacă la momentul acela am considerat că acţiunile mele au fost inevitabile, comise pentru a mă apăra sau într-o situaţie în care era în joc propria-mi viaţă. Dar asta nu face ca regretele să fie mai uşor de suportat, nici după treizeci de ani de la acele evenimente.

Traversând Autostrada 4 spre Vest, am remarcat o apă pe care am identificat-o ca fiind râul Werra. Am luat-o pe următoarea ieşire de pe autostradă şi am oprit într-un mic ***parkplatz.*** Stând lângă maşină, am scos Sig-ul din buzunar. Dacă tot ce îmi spusese Scott în Colditz era adevărat, trebuia să scap de armă înainte de a reintra în Germania de Vest, dar nu puteam să o arunc în apă – dacă era descoperită şi apoi se făcea legătura cu cei trei oameni pe care îi omorâsem cu ajutorul lui? Paranoia revenise în toată splendoarea ei, aşa că m-am apucat să dezasamblez arma. Mai întâi am înlăturat încărcătorul şi am golit gloanţele în buzunarul meu. Trăgând înapoi de cursor, l-am blocat şi i-am înlăturat dispozitivul de blocare. Când am început să-l desfac, am privit la rama

metalică de lângă garda trăgaciului. Numărul de înregistrare fusese eliminat cu o pilă.

Scott nu voia să rişte nimic.

Cu arma făcută bucăţi pe capota maşinii, am ridicat ţeava şi am strecurat-o în buzunar, apoi am adunat resturile pistolului şi am pornit către râu. Mergând pe malul acestuia, am aruncat în apă piesele separate ale armei demontate şi gloanţele rămase. Le-am răspândit pe o distanţă de două sute de metri şi mai bine, dar am păstrat ţeava. Ea putea face legătura între mine şi cadavre, aşa că urma să o arunc în altă parte. Makarovul nu prezenta o problemă la fel de mare. Nu se putea face o legătură între el şi mine, şi de aceea l-am păstrat până ce am traversat ce mai rămăsese din graniţa intergermană. Abia apoi am scăpat de el. După zece minute, eram înapoi în maşină, îndreptându-mă spre Vest, pe Autostrada 4, către punctul de trecere a frontierei de la Herleshausen.

Apropiindu-mă de ceea ce rămăsese din graniţa intergermană, am început să înţeleg ceea ce făcuse Scott şi felul în care se folosise de mine.Aparent, ultimele trei luni nu fuseseră nimic altceva decât o şaradă complexă, bine plănuită şi ulterior regizată de Scott. Mi-am amintit de prima noastră întâlnire din Covent Garden, cea la care participasem împreună cu Thompson, de felul în care Scott intervenise, divulgându-mi numele lui înainte ca Thompson să apuce să mi-l prezinte, iar din acea clipă Thompson nu îi mai spusese pe nume niciodată. în plus, având în vedere că paranoia mea o luase razna, nu ştiam şi nu aveam cum să aflu vreodată dacă „Scott" era numele lui adevărat sau nu şi dacă, într-adevăr, exista o cârtiţă în interiorul SIS – sau poate chiar Scott era cârtiţa? Aş minţi dacă aş spune că acest gând nu mi-a trecut niciodată prin minte.

Nu aveam de unde să ştiu nici ce mă aştepta la reîntoarcere în unitatea mea din nordul Germaniei. Dacă Scott nu minţise în Colditz, iar comandantul meu credea că lucrez în Austria ca observator militar pe lângă echipa de sanie a Marii Britanii, atunci întoarcerea mea, deşi mai devreme decât se aştepta, nu ar fi ridicat nicio problemă. Cu toate acestea, nu puteam fi sigur că Scott nu minţise cu neruşinare şi în această privinţă; eu fusesem dat dispărut de aproape patru luni, iar acum poate că urma să fiu arestat fără întârziere şi să apar în faţa curţii marţiale. După tot ce aflasem în Colditz, îl credeam pe Scott în stare de orice.

Ajuns la punctul de trecere a graniţei de la Herleshausen, mi-am aşteptat rândul în şirul de maşini pline cu familii, prieteni şi tot ce puteau duce cu ei, toţi îndreptându-se spre ceea ce credeau că va fi un viitor mai bun în Vest, în vreme ce restul lumii libere încă sărbătorea căderea Zidului, un eveniment pe care îl considerau unul dintre cele mai mari triumfuri ale omului simplu împotriva opresiunii.

Dar când am luat-o pe ieşirea de pe Autostrada 4, am intrat pe Autostrada 7 şi m-am îndreptat spre nord, trecând pe lângă popasul de la Kassel Ost, am întâlnit primele victime ale ceea ce va fi în scurtă vreme cunoscut sub denumirea de „reunificarea germană”.

Banda de urgenţă era plină cu carcasele Trabanturilor, Wartburgurilor şi Barkasurilor abandonate sau distruse, Barkasul fiind versiunea est-germană a microbuzului Volkswagen. Erau autovehicule preţuite de familiile est-germane, ale căror motoare explodaseră. La scurtă vreme fuseseră abandonate, asta după ce fuseseră alimentate cu ceea ce motoarele lor primitive în doi timpi considerau a fi combustibil pentru rachete şi care se distribuia la pompele din benzinăriile vest-germane.

Mai erau şi cele conduse de indivizi care habar nu aveau ce poate face un Mercedez-Benz de două tone şi jumătate, mergând cu o viteză de 200 km/h. Din păcate, sirenele ambulanţelor au asigurat „coloana sonoră” a călătoriei mele din ziua aceea, înspre nord.

Moskviciul meu şi-a dat duhul în Dortmund şi, sincer să fiu, am fost surprins că m-a dus atât de departe. L-am părăsit în parcarea unui supermarket Ratios, în primele

ore ale dimineţii de miercuri şi, în timp ce mă îndreptam către Hauptbahnhof, gara principală din Dortmund, şi către un tren care să mă ducă mai departe spre nord, m-am pregătit pentru o nouă confruntare.

Informarea post-op (post-operaţională)

DEŞI ERAM PREGĂTIT pentru orice urma să mi se întâmple la întoarcerea în unitatea mea din nordul Germaniei, nu ar fi trebuit să-mi fac griji. Dar privirea surprinsă a colonelului atunci când am intrat în sediul regimentului, în acea dimineaţă de joi, a fost nepreţuită. După o clipă de tăcere, în care presupun că încerca să priceapă de unde venisem, m-a întrebat:

—Ce faci aici, domnule Shore?

Am zâmbit. Apelativul nu fusese folosit ca o formă de umilire. în anumite regimente, mai ales în cele mai vechi şi mai tradiţionale, se cere ca ofiţerii mandataţi să folosească termenul „domnule” când se adresează unui ofiţer subaltern cu grad mare.

întrebarea lui era justificabilă. Mă întorsesem la unitate neanunţat.

— Aici lucrez, şefu!

în acea perioadă, cuvântul „regrupare” a dispărut din vocabularul activ al Armatei Britanice de pe Rin. Se referea la situaţia în care un regiment sau o brigadă primeşte pe neaşteptate ordinul de a părăsi garnizoana, adesea în mijlocul nopţii, pentru a ocupa poziţii din care să contracareze armatele reunite ale Pactului de la Varşovia – care acum nu mai prezentau un pericol. în

afară de asta, viaţa a revenit la normal în ceea ce mă priveşte.

Până la Crăciun nu primisem niciun semn de la Scott şi asta nu mă surprindea deloc. După tot ce făcuse, probabil că îşi petrecea fiecare moment din zi şi, sper eu, şi unele momente din noapte, întrebându-se dacă sau când voi lua legătura cu Casa Century. Dacă o făceam, sfârşitul carierei sale ar fi fost cea mai mică dintre posibilele lui probleme.

Este un lucru general acceptat că toate organizaţiile secrete din lume par să opereze deasupra şi în mare parte chiar în afara legii. După tot ce îmi spusese Scott în Colditz, în acea ultimă dimineaţă, împreună cu faptul că omorâse doi civili nevinovaţi, dintre care unul (tânărul din dulap) nu reprezenta nicio ameninţare la adresa lui sau a vreunei alte fiinţe de pe pământ, acum bănuiam că de la începutul începutului întreaga misiune fusese ideea lui Scott. Am înţeles că acţionasem oarecum în afara sistemului şi fără cunoştinţa superiorilor săi de la Casa Century. Desigur, asta însemna că tot ce făcusem pentru „Regină şi ţară" fusese neaprobat şi neoficial.

Dar asta nu m-a împiedicat să-mi petrec următorii doi ani, ultimii mei ani în armată, aşteptând apelul care m-ar fi convocat în biroul comandantului pentru a fi pus faţă în faţă cu Scott sau cu altcineva de la Casa Century. Dacă Scott le-ar fi spus deja despre carnetul lui Metzger, chiar în acest moment aş fi într-un avion, aş decola de la RAF Gütersloh şi aş dispărea timp de câţiva ani.

Da, paranoia era încă prezentă în viaţa mea, aşa cum de fapt este şi acum.

Nu l-am mai văzut niciodată pe Scott şi nici în ziua de azi nu ştiu dacă acela era adevăratul lui nume.

M-am întors în Marea Britanie în februarie 1992, iar după două luni, pe 24 aprilie, am ieşit din armată şi am început o viaţă dezordonată în Hereford. Ştiam că, după douăzeci şi doi de ani de serviciu militar, trecerea la viaţa civilă nu urma să fie una uşoară. Se spune că două dintre cele mai tensionate şi dificile evenimente din viaţă sunt mutarea într-o casă nouă şi pierderea locului de muncă. Ei bine, dintr-o semnătură cu stiloul au dispărut atât slujba pe care o iubeam, cât şi mediul în care trăisem timp de douăzeci şi doi de ani. Un loc de muncă era greu de găsit (nu sunt multe oportunităţi în viaţa civilă pentru cineva care se pricepe să împartă moarte) şi, ca urmare, situaţia financiară a familiei mele s-a deteriorat tot mai mult, iar stresul la care eram supus părea mai mult decât puteam suporta.

Străduindu-mă să găsesc o soluţie privind plata datoriilor noastre care erau din ce în ce mai mari, m-a ajuns din urmă trecutul. Zilele îmi deveniseră un amestec de vinovăţie, furie, părere de rău şi sentiment al eşecului personal. Nopţile îmi erau lipsite de somn şi chinuite, căci retrăiam întâmplările din trecut şi mă apropiam cu rapiditate de punctul în care aş fi făcut orice ca să fiu singur.

Era într-o dimineaţă a anului 1997 când am dat peste Thompson în centrul oraşului Hereford. Nu-l mai văzusem de când părăsisem Regimentul, în 1987. Era general de brigadă în rezervă. M-a salutat ca pe un vechi prieten, nu ca pe un simplu subaltern, folosind numele meu mic, aşa

cum făcuse întotdeauna. Date fiind cele petrecute până atunci şi ce se întâmpla în viaţa mea la acel moment, căldura strângerii de mână din dimineaţa aceea a fost probabil cea mai consolatoare senzaţie pe care o trăisem de ceva vreme încoace. Cum Thompson era o persoană deschisă, lucrul acesta nu m-a surprins.

Am stabilit să ne vedem săptămâna următoare, la o cafea la Ascari, o cafenea italienească situată la capătul Străzii West din Hereford, în momentul acela fiind locul frecventat de foştii şi actualii membri ai Regimentului.

Mai aveam carnetul negru al lui Metzger, iar în dimineaţa aceea, ştiind că mă voi întâlni cu Thompson şi fără să mă gândesc prea mult, îl scosesem din ascunzătoarea sa şi mi-l strecurasem în buzunarul secret al jachetei Barbour. Mă bătea gândul să i-l dau lui. Cu cercul său de contacte, ar fi putut să-l facă să ajungă la cine trebuia, dar, cum în discuţie nu au apărut nici numele lui Scott, nici vreuna dintre misiunile mele în Zinnwald, nu am oferit nici eu informaţii suplimentare, spunându-mi că, dacă ar fi vrut să afle ceva, ar fi întrebat. Ei bine, uneori este mai bine să laşi asemenea întâmplări acolo unde s-au petrecut, în trecut.

Thompson a murit pe neaşteptate în anul următor, pe 19 august 1998, în Hereford. Avea numai cincizeci şi cinci de ani.

O lună mai târziu, la aproape nouă ani de la ziua în care furasem carnetul din barul acela din Zinnwald – nouă ani petrecuţi în aşteptarea unei bătăi în uşă din partea autorităţilor, care însă nu au venit niciodată să mă

viziteze –, am ajuns la concluzia că era prea târziu. în niciun caz nu-l mai puteam preda fără să trebuiască să explic cum îl obţinusem şi apoi să suport ceea ce eram sigur că ar fi fost o imensă reacţie violentă.

Acesta a fost principalul motiv pentru care am păstrat secretul despre existenţa carnetului, nu l-am raportat pe Scott pentru ceea ce făcuse şi nu am dezvăluit ce se întâmplase în acele ultime luni ale anului 1989. Ar fi trebuit să îmi justific acţiunile, cele pe care am fost silit să le comit dincolo de graniţa intergermană. Ar fi fost cuvântul meu împotriva cuvântului lui Scott.

Aş vrea să spun că bănuiam că cei de la conducere m-ar fi crezut pe mine mai degrabă decât pe Scott. Dar nu aveam de gând să-mi periclitez slujba, poate chiar libertatea, din cauza unei bănuieli. Aşadar, presupunând că ceea ce îmi spusese Adler în grajdurile din Schwarzbachtal era adevărat – că nici măcar el nu ştia despre carnetul lui Metzger –, ajunsesem la concluzia că de existenţa lui nu aveam cunoştinţă decât eu şi Scott. Pentru că era de la sine înţeles că, dacă Scott ar fi jucat cinstit, le-ar fi spus şefilor săi despre existenţa carnetului, iar ei ar fi venit direct la mine şi mi-ar fi cerut să-l predau. Numele din carnet ar fi fost de mare interes pentru agenţia lui Scott. în schimb, el nu se simţise în stare să spună nimic.

Ce era de făcut? Decizia trebuia bine cântărită. Thompson era deja mort. Nu-mi fusese prieten apropiat – el fusese comandantul meu, o prăpastie socială rareori depăşită –, dar reprezentase mereu confirmarea de care

avea nevoie povestea mea: unul dintre singurii doi oameni din toată lumea care puteau dovedi câteva dintre lucrurile ce se petrecuseră în urmă cu mai bine de un deceniu. Ar fi putut confirma că a fost de faţă atunci când am primit instructajul de la Scott şi că asta se petrecea în cadrul unei întâlniri pe care el însuşi o aranjase. Desigur, cealaltă persoană care ştia cu adevărat ce se petrecuse atunci era Scott – un om despre care ştiam foarte bine că m-ar fi omorât, şi nicidecum ajutat. Drept urmare, simţeam că sunt singur şi mă îndrept spre un loc foarte întunecat. Trebuia să iau distanţă. Să fug undeva unde să pot gândi în linişte. Unde să nu-mi distragă nimic atenţia. Să nu bată nimeni la uşă. Să nu sune nimeni la telefon.

Nu voi uita niciodată privirea de pe chipul soţiei mele când mi-am ridicat Bergenul în spinare şi i-am spus că am nevoie de timp de gândire şi că mă voi întoarce după ce mă lămuresc. Şi, slavă Domnului, m-a lăsat să plec fără să ştie unde sau de ce o fac.

Era după-amiaza târziu în ziua următoare şi stăteam cu o cană de ceai în faţă, într-o zonă izolată din Brecon Beacons[1]; un popas obligatoriu în procesul de Selecţie, aflat pe coama muntoasă care merge spre sud, de la Pen y Fan, pe lângă Corn Du; unul dintre locurile mele preferate, care dă spre ţinutul păduros de lângă Upper Neuadd Reservoir.

Capacitatea mea de a-mi aminti detalii ale întâmplărilor din trecut, mai ales când este vorba despre privelişti, sunete, mirosuri şi cuvinte rostite, uneori după mulţi ani, fusese în trecut un blestem, dar acum,

1 **Zonă montană în partea de sud a Ţării Galilor, (n. *red.)***

înconjurat numai de şuieratul vântului, am hotărât să mă întorc spre întâmplările petrecute cu aproape un deceniu în urmă.

Menirea serviciilor de securitate este aceea de a aduna informaţii secrete cruciale pentru siguranţa Marii Britanii şi a cetăţenilor ei, ca de pildă să afle dimensiunea şi gradul de pregătire a forţelor armate ale ţării-ţintă – tipul de misiune pe care o efectuam atunci când am pătruns în baza militară de la periferia oraşului Sarajevo. Dar misiunea aceea fusese asumată la cererea lui Thompson; era o chestiune ce privea Regimentul şi care, după câte ştiam la acel moment, nu avea nimic de-a face cu Scott. Dar după întâlnirea noastră din Covent Garden, am început fireşte să bănuiesc că s-ar putea să fi fost implicat.

Munca unui agent care adună informaţii – indiferent dacă este un soldat care acţionează în spatele liniilor inamice înaintea unei invazii, un agent secret care lucrează sub acoperire într-o ţară străină sau un agent local, un civil străin ce acţionează în beneficiul agenţiei împotriva propriului guvern – este, în termeni moderaţi, extrem de periculoasă. Cel care îşi asumă o asemenea muncă nu trebuie să-şi facă iluzii – indiferent ce agenţie se află în spatele lui.

Fie că este SIS, Hereford, altă organizaţie secretă a Ministerului Apărării sau una locală, acţiunile agentului pot fi întotdeauna contestate. Iar dacă misiunea eşuează, dacă operatorul este prins, agenţia va nega că ar avea ştiinţă de ea, ba chiar va face tot posibilul să-şi şteargă urmele. Numai prin conservarea meticuloasă a secretelor

asemenea agenţii pot să-şi continue activitatea importantă pe care o desfăşoară.

Acestea fiind zise însă, cu totul altfel stau lucrurile în spatele scenei, la sediul agenţiei. Orice misiune are nevoie de aprobarea şi autorizarea directorului general şi a celor aflaţi la comandă, deoarece, în caz de eşec, va fi nevoie de o investigaţie oficială şi, dacă se descoperă că cineva este vinovat, atunci parcursul profesional al acestuia are toate şansele să fie drastic scurtat.

în condiţii normale, când Herefordul se implica, era chemat ofiţerul comandant la sediul SIS din Londra – în zilele acelea la Casa Century, pe Westminster Bridge Road – unde era instruit. La întoarcere în Regiment, era selectată echipa şi era întocmit un plan operaţional. însă detaliile misiunii – cine lua parte la ea, obiectivul şi intervalul de desfăşurare – nu erau divulgate şi nici nu erau discutate cu persoanele care nu erau implicate în mod direct. Nu la fel se petrecuseră lucrurile în acea dimineaţă îndepărtată, în Covent Garden, la Londra.

Cu ocazia aceea, instructajul se făcuse într-un loc public, mai precis într-o cafenea în aer liber. Dacă în ceea ce îl priveşte pe Thompson era de aşteptat ca el, ofiţerul comandant, să se afle acolo, faptul că şi eu eram de faţă ar fi trebuit să-mi spună că ceea ce urma să fac era oarecum neregulamentar şi că poate nu va fi vorba despre o misiune tipică a Regimentului sau a agenţiei secrete. Numai că cel care aranjase totul era chiar Thompson, un om în care aveam încredere. Cum şi el era prezent la întâlnire, nu mi-am bătut capul cu caracterul atipic al misiunii.

Tot rememoram acea primă întâlnire cu Scott. îmi aminteam din nou cum intervenise şi se prezentase înainte de a o face Thompson. Mai mult chiar, dacă Scott era numele lui real, Thompson ar fi trebuit să-l ştie deja, dar privirea plină de surprindere de pe chipul lui îmi spunea că de fapt nu-l cunoştea, îmi amintesc, de asemenea, ce l-am întrebat pe Thompson în timp ce ne îndepărtam de Covent Garden, mergând prin faţa Operei Regale:

— ***De câtă vreme îl cunoşti pe Scott, şefu?***

— ***îl ştiu din copilărie***..., îmi răspunsese el.

Aşadar, surprinderea lui Thompson la auzul acelui nume ar fi trebuit să fie un avertisment clar pentru mine că lucrurile nu erau ceea ce păreau.

Vă întrebaţi probabil ce mi se părea atât de ciudat? Presupuneţi poate că era normal ca Scott să nu-şi folosească adevăratul nume? Asta se întâmplă numai într-o operă de ficţiune, într-o carte sau un film; în realitate ar fi fost foarte puţin probabil să folosească un nume fals în relaţia cu mine, care eram agentul său din această misiune, pentru că risca să se creeze confuzie dacă aveam nevoie să-l contactez.

— Apoi mai era şi afirmaţia lui Scott despre secretul misiunii:în afară de noi trei care ne aflăm aici în această dimineaţă, nu vei vorbi cu nimeni din Regiment despre misiunea ta specială în Iugoslavia şi nici despre această întâlnire. E clar?

O asemenea solicitare nu este necesară atunci când ai de-a face cu un individ care are pregătirea mea. Era firesc să fie aşa. Era de la sine înţeles că ştiam că nimic din ceea ce mi se spunea în asemenea ocazii nu va fi discutat la Regiment. Prin urmare, de ce a simţit nevoia Scott să întărească această idee? Luat separat, acest lucru nu avea darul de a-mi crea îngrijorare, dar suprapus peste celelalte abateri, înţelegeam că şi acesta fusese un posibil semn de avertizare.

Apoi mai era faptul că nici după doisprezece ani nu reuşisem să pricep menirea acelei prime şi ciudate non-misiuni în Sarajevo, Iugoslavia. Privind în urmă, mă întrebam dacă nu cumva în spatele scenei fusese ceva pus la cale de Scott, ca un fel de test.

Şi mai era un element relevant: nu doar întâlnirea din Covent Garden avusese loc într-un spaţiu public, ci şi cele două întâlniri ulterioare pe care le-am avut cu Scott, în Newington Butts şi Parcul Victoria. Aceste locuri se aflau la distanţe apreciabile de Casa Century, micşorându-se astfel riscul de a fi văzut împreună cu mine şi cu Thompson de către cineva cunoscut, care s-ar fi putut întreba dacă punea ceva la cale.

Thompson justificase întâlnirea din Covent Garden spunându-mi:

— ***Scott este un pic paranoic în acest moment. El bănuieşte de multă vreme că există o cârtiţă în organizaţie.***

Şi, cu toate că în acel moment nu-i dădusem prea mare atenţie, acum îmi aminteam concluzia pe care o formulasem atunci, pe când ne îndreptam spre staţia de metrou Covent Garden:

—***Şi, în ceea ce îi priveşte pe cei de la MI6, pentru ei eu nu exist?***

Răspunsul lui Thompson la întrebarea mea fusese foarte scurt.

— ***Exact***

Prima misiune pe care am îndeplinit-o pentru Scott, cea în care am fost însărcinat să aflu ce se întâmplase cu Littman, agentul său est-german dispărut fără urmă, nu durase decât o săptămână şi era una simplă, de recunoaştere pe timp de pace: pătrunzi pe teren, cercetezi cu atenţie tot ce este în jur şi ieşi fără să fii văzut de cineva. O operaţiune simplă, pe care nu aveam niciun motiv să o pun sub semnul îndoielii. Apoi, în timpul celei de-a doua misiuni pentru Scott, faptul că nu am avut contact direct cu el aproape trei luni însemna că nu puteam să văd alte semnale de avertizare privitoare la intenţiile şi motivele lui. Drept urmare, abia când am ajuns la Kassel Ost Raststätte, de pe Autostrada 7, înainte de sosirea lui Scott, au început să apară alte semne de avertizare şi am început să le leg de anomaliile de la începutul misiunii.

Mai întâi era numărul de contact în caz de urgenţă, cel pe care mi s-a spus să-l folosesc dacă întregul proiect se duce pe apa sâmbetei.

— ***Numărul meu de telefon de acasă. Nu-l folosi decât dacă eşti nevoit să o faci şi nu mă suna niciodată la Casa Century,*** îmi spusese Scott.

Privind în urmă acum, îmi dau seama că în momentul acela ar fi trebuit să sune alarma pentru mine. Desigur, în condiţii normale, dacă aş fi lucrat în continuare pentru Hereford, nu aş fi avut nevoie de numărul de acasă al lui Scott. Dacă întâmpinam o problemă, dacă aveam nevoie de informaţii suplimentare sau să fiu extras de undeva, l-aş fi contactat pe Thompson şi, la nevoie, el l-ar fi căutat pe Scott. Dar părăsisem Hereford în urmă cu doi ani, în 1987, iar Thompson nu mai era ofiţerul meu comandant.

La nouăsprezece ore după ce l-am sunat pe numărul lui de acasă, Scott a apărut în faţa camerei mele de la motel şi, spre surprinderea mea, nu doar că era înarmat, dar ţinea deja arma în mână, ascunsă în buzunar, aparent gata să o folosească dacă era necesar. Nu ştiu care este protocolul acum, dar pe atunci nu era deloc un lucru neobişnuit ca ofiţerii din forţele de securitate să fie înarmaţi în timpul serviciului activ într-un mediu ostil – aşa cum se întâmpla cu ofiţerii MI5 care operau în Ulster. Dar aici era Germania de Vest – o ţară membră NATO – şi, cum Scott nu ştia despre intenţia mea de a reveni în Est pentru a o căuta pe Huber, ar fi trebuit să fie un simplu exerciţiu administrativ: nu era vorba decât să mă însoţească pe mine şi carnetul lui Metzger înapoi în Marea Britanie. Acestea fiind zise, oare de ce era înarmat?

Apoi, mai târziu, în Colditz, când l-am întrebat pe Scott dacă omorâse vreodată pe cineva, răspunsul lui a fost „Nu/”. O afirmaţie pe care am luat-o de bună.

Abia când m-am uitat la corpul inert al lui Schneider, care zăcea pe spate, cu ochii deschişi, dar lipsiţi de viaţă, cu două găuri de glonţ în piept şi o a treia în frunte, mi-am zis: ***Frumos. Parcă ar fi o execuţie profesionistă.***

Este adevărat că toţi agenţii de teren sunt instruiţi în folosirea armelor, dar pe atunci realitatea era că foarte puţini se văzuseră nevoiţi să folosească arma într-o situaţie reală sau să omoare pe cineva. După tot ceea ce văzusem, îmi era clar că lucrurile sunt diferite în cazul lui Scott. în mod evident, acesta avea multă experienţă şi mai omorâse şi alte persoane – drept urmare, am ştiut că mă minţise.

Asta m-a trimis la discuţia pe care am avut-o mai târziu în Colditz, cea în timpul căreia, după ce am scăpat de cele două cadavre şi m-am întors la castel, m-am trezit cu ţeava unui Makarov în faţă, întrebându-mă dacă pistolul era încărcat sau nu.

Privind ceaţa care acoperea valea de la Torpantau către Cribyn şi Pen y Fan, lumea mea a început să se cufunde în beznă atunci când mi-am amintit de Huber, căzută în genunchi, cu faţa lipită de scândurile podelei şi cu sângele adunându-se baltă în jurul capului. Pe măsură ce gândurile mi s-au limpezit, am simţit că pulsul îmi creşte şi mi-am amintit de vorbele seci ale lui Scott.

— ***Pentru că trebuia să o fac. Fuseseră utili până acum, dar nu mai aveau niciun rol în acest joc.***

— ***Despre care joc este vorba?***

— ***Jocul meu.***

— ***Asta tot nu explică de ce a trebuit să moară.***

Răspunsul lui Scott friza frivolitatea.

— Un secret rămâne un secret numai până ce află un altul. De cum este făcut public, nu mai este secret şi nu mai are nicio valoare pentru cel care îl deţine.

Totul începea să capete sens. Scott presupunea, desigur, că Huber ştia despre carneţelul negru al lui Metzger şi ce conţinea acesta. Am spus:

— Şi nu puteai risca să deschidă gura cineva, mai bine spus Huber, şi să dezvăluie existenţa carnetului la un moment sau altul în viitor, nu?

— Isteţ băiat!

— Şi cum ai de gând să explici moartea sau dispariţia mea celor din conducere, din Germania şi de la Londra?

Scott nu s-a putut abţine şi a izbucnit în râs.

— Nimeni nu ştie că lucrezi pentru mine sau că te afli aici, în Germania de Est

— Dar Thompson şi comandantul meu?

Scott clătinase încetişor din cap.

— Nimeni. Thompson nici măcar nu are habar despre existenţa acestei misiuni. Colonelul tău crede că lucrezi ca observator militar pe lângă Asociaţia de Sanie, care în prezent se află în Austria.

Poate că aş fi înţeles de ce i-a ucis pe Huber şi pe băiatul cel tânăr dacă aceştia ar fi pus în pericol securitatea naţională, dar nu era cazul.

Unii dintre voi îşi vor spune, fără îndoială, că ***Scott*** făcea ceea ce face de obicei agenţia, care acţionează în afara legii şi nu răspunde în faţa nimănui.

Asta pentru că am crescut cu cărţi şi filme despre personaje ca James Bond, George Smiley[1] şi Jason Bourne şi acum ne aşteptăm ca asemenea agenţii să fie tot timpul duplicitare, nemiloase şi criminale. Dar din experienţă vă spun că duplicitatea şi intenţiile criminale arătate de Scott faţă de cineva care se afla de aceeaşi parte a baricadei – adică faţă de mine – erau o încălcare grosolană a tuturor codurilor şi standardelor după care se ghidează aceste organizaţii. Trebuie să recunosc că nu am mai întâlnit şi nici nu am mai auzit niciodată de un caz similar.

Realitatea este că, dacă nu voi da din nou nas în nas cu Scott din pură întâmplare – ceea ce ar fi o întâlnire care nu s-ar sfârşi bine –, probabil că nu voi afla niciodată care au fost motivele pentru care s-a purtat aşa. Pot doar să le ghicesc. Dar toate dovezile indică faptul că Scott nu slujea agenţia al cărui angajat era, ci îşi promova propriile interese. Azi am o atitudine mult mai cinică faţă de ceea ce sunt în stare să facă oamenii din toate straturile societăţii pentru a promova în carieră, a se proteja, a-şi exercita puterea sau a se îmbogăţi. Mi se pare că, de câte ori sunt în joc banii şi cariera, moralitatea şi bunul-simţ tind să fie abandonate şi, ca urmare, mai ales când este vorba despre mediul militar sau despre sfera spionajului, au de suferit şi mor mulţi oameni buni. Povestea carneţelului negru al lui Metzger stătea mărturie în acest sens. După toate probabilităţile, era plin de informaţii despre agenţii operativi dintr-o

1 **Personaj ficţional creat de autorul de cărţi de spionaj John le Carre.** ***(n. trad.)***

serie de agenţii străine, atât prietene, cât şi duşmane – bărbaţi şi femei fără îndoială în aparenţă respectabili –, care lucrau „pentru un bine superior”, dar care erau în acelaşi timp gata să colaboreze sau să trateze cu oameni din Baaden-Meinhof, una dintre cele mai de temut organizaţii teroriste din toate timpurile, numai pentru a obţine ceea ce voiau. Şi indiferent dacă Scott era, într-adevăr, o cârtiţă, lucru de care acum mă îndoiesc, sau pur şi simplu acţiona de unul singur, încercând să urce în ierarhia profesională, acesta era pregătit să facă orice era nevoie pentru a-şi atinge scopul.

Omorâse cu sânge rece trei oameni pentru a-i reduce la tăcere. Nu acesta era modul de operare specific celor de la Hereford, asta e sigur, şi nici felul în care ar fi trebuit să se comporte un ofiţer dintr-o agenţie de securitate naţională – în cariera mea eu nu am întâlnit ofiţeri care să se poarte aşa –, convingerea mea fermă fiind că cei de la conducerea Casei Century nu ar ordona şi nu ar aproba niciodată ceea ce făcuse el în dimineaţa aceea.

Cât despre încercarea de a mă omorî pe mine, un subofiţer cu grad superior care avea experienţă, se bucura de încrederea celorlalţi şi până în acel moment crezuse că lucra în numele agenţiei, ei bine, asta era o încălcare a oricărui cod de conduită despre care am auzit vreodată.

Toate acestea mă trimit cu gândul la ceva ce nu am reuşit nici până acum să depăşesc – destinul lui Huber. Nu era prima femeie moartă pe care o văzusem. Fuseseră multe altele de-a lungul anilor, mai ales în Africa, unde găsiserăm familii întregi (bărbaţi, femei şi copii) ucise –

mai exact măcelărite –, dar Kirsten era prima de care mă ataşasem profund la nivel personal. Circumstanţele morţii ei erau de-a dreptul barbare; murise pentru simplul motiv că Scott bănuia că această femeie ştie mai mult decât trebuie, fiind o ameninţare la adresa lui. Mă îndoiesc că Huber avea cunoştinţă de existenţa carneţelului negru al lui Metzger – cel puţin nu înainte de a auzi discuţia dintre mine şi Bonsack din dimineaţa aceea din Colditz. Chiar dacă ştia de el, aş fi surprins să aflu că avea vreo idee despre conţinutul lui şi despre problemele pe care acesta le putea crea.

Huber era o tânără frumoasă şi visa la un viitor pentru ţara ei, care să nu se mai afle sub controlul Kremlinului sau al celor de la Stasi; ba mai mult, îşi riscase libertatea şi viaţa ajutându-mă. Iar acum, când Zidul căzuse, iar visul ei era pe cale să se împlinească, avea pentru ce trăi. Dar în dimineaţa aceea, Scott o executase ca pe un câine, fără nicio ezitare, şi, având în vedere cum scăpase de Schneider, bănuiesc că nu avusese nici cea mai mică tresărire când o lichidase pe Huber.

Ca să fiu cinstit, deşi poate părea ceva dur, nu cred că imaginea ei în genunchi, cu faţa la podea şi cu balta de sânge adunându-se în jurul capului, a fost atunci (şi este şi în prezent) lucrul care nu-mi dădea pace, ci faptul că îl subestimasem complet pe Scott, interpretasem greşit semnele de avertisment şi fusesem orb la potenţialul lui de răufăcător. Drept urmare, ea a murit singură. Avusese încredere în mine, iar eu am dezamăgit-o.

V-am spus mai devreme că în calitate de soldaţi, dar mai ales ca membri ai Forţelor Speciale, trebuie să

credem că ceea ce facem este „pentru un bine superior”. Mai mult, trebuie să avem încredere că cei care ne conduc, sau ne controlează, cum era cazul lui Scott, operează în acelaşi fel şi respectă aceleaşi reguli. Altfel nu am putea face ceea ce facem. Se poate întâmpla să descoperi abia la câţiva ani de la părăsirea Frăţiei că unii dintre cei în mâinile cărora ţi-ai pus viaţa, cei ale căror ordine le-ai îndeplinit fără a pune prea multe întrebări, cei ca Scott, nu-şi urmăreau decât propriul interes.

Rareori ai o perspectivă completă în acest domeniu de activitate, iar ceea ce urmărea Scott va rămâne, fără îndoială, un mister. Astăzi este încă un mister. Tot ce pot spune cu siguranţă este că nu era deloc ceea ce părea şi categoric nu lucra pentru agenţie sau în interes naţional atunci când m-a trimis în Germania de Est.

Când am închis aceste amintiri în cutia mea mentală neagră, ştiam ce am de făcut şi, în timp ce întunericul se lăsa peste Beacons, am aprins flacăra albastră a sobei pe gaz Calor. Rupând paginile una câte una, am ars carneţelul negru al lui Metzger.

Dar, în timp ce urmăream cum flăcările cuprind ultima pagină, care s-a dezintegrat şi a căzut pe podea, mi-am dat seama că arderea carnetului nu va fi pragul pe care mă aşteptam să-l trec. Nu se terminase nimic şi probabil că nici nu se va termina vreodată – „nu în această viaţă”.

Priveliştea, sunetele şi mirosurile acelei dimineţi din Colditz erau încă proaspete în memoria mea. Mai mult, coşmarurile, durerea şi amintirile legate de dimineaţa aceea nu erau singura mea pedeapsă. Atunci şi chiar şi acum, după treizeci de ani...

totul s-a schimbat. Acum sunt un singuratic furios şi suspicios, care evită să-şi facă prieteni şi care face tot ce poate ca să-i alunge pe cei din jur. De ce? Pentru că: „Nu poţi fi trădat [din nou] dacă nimeni nu-ţi mai este apropiat

Epilog

ÎNTÂMPLĂRILE DIN LEIPZIG din toamna anului 1989 tind să fie umbrite de brusca prăbuşire a Zidului Berlinului, un eveniment filmat şi fotografiat de sute de jurnalişti, iar apoi difuzat în toată lumea. Leipzig se afla la mulţi kilometri depărtare de Berlin, fiind un oraş izolat, iar până azi nu s-au păstrat decât câteva înregistrări proaste a ceea ce au fost odată imensele demonstraţii de luni seara. în afara Germaniei, aceste întâmplări au fost uitate aproape în întregime.

9 noiembrie 1989 este considerată data căderii Zidului Berlinului, dar structura în sine nu a fost demolată peste noapte. A fost dărâmată treptat în decursul următoarelor săptămâni, mulţi oameni simpli contribuind la demolarea sa, cu ciocane şi dălţi, şi păstrând mici bucăţi de istorie pentru ei. Guvernul a intervenit în cele din urmă şi a supravegheat distrugerea finală a Zidului în 1990. Unele bucăţi de Zid au rămas încă în picioare în Berlin, iar fragmente mai mici se găsesc în muzee din toată lumea.

Printre multiplele probleme pe care Germania a fost nevoită să le depăşească înainte de a putea fi înfăptuită reunificarea, chiar şi după obţinerea aprobării din partea sovieticilor, s-au numărat şi îngrijorările legate de

securitate ale vecinilor şi aliaţilor săi – în principal ale Marii Britanii şi Franţei.

în plus, Polonia, care obţinuse o mare parte din fostul teritoriu german în 1945, la finalul celui de-al Doilea Război Mondial, şi expulzase milioane de germani din casele lor, avea încă nevoie de un acord cu caracter juridic obligatoriu, prin care Germania să recunoască noile graniţe. Dacă acest lucru putea fi obţinut, dacă ajutorul americanilor era garantat, iar temerile Marii Britanii şi ale Franţei legate de consecinţele formării unei noi Germanii reunite puteau fi depăşite, atunci reunificarea era posibilă.

La miezul nopţii de 3 octombrie 1990, la numai unsprezece luni de la căderea Zidului Berlinului, 16,5 milioane de est-germani s-au unit oficial cu 62 de milioane de vest-germani, iar Germania a redevenit din nou o singură ţară.

Pe de altă parte, mulţi dintre negociatorii est-germani prezenţi la acel eveniment au susţinut că discuţiile nu intraseră în destule amănunte. După câţiva ani, Matthias Platzeck, care la acel moment era ministru-preşedinte al Brandenburgului, a declarat că „Negocierile pentru unificare s-au purtat într-o ***stare de „Anschlus”*** [„unire”, termen folosit pentru a descrie anexarea Austriei de către Germania nazistă pe 12 martie 1938]. Multe au mers prost în timpul acelor negocieri. Am încercat să le explicăm partenerilor vest-germani că, atunci când o societate ia o formă nouă, cu un grup mic care se alipeşte de unul mult mai mare, este important să se încorporeze anumite elemente active sau simboluri ale grupului mai

mic de dragul armoniei. în felul acesta, membrii grupului mai mic nu vor simţi că sunt copleşiţi, că se trece ca tăvălugul peste ei. Dar Germania unită nu păstrează nimic din grupul mic [Germania de Est].

Ar fi fost atât de uşor să fie salvate numai câteva simboluri, câteva structuri – sunt unele aspecte ale organizării serviciilor medicale în Germania de Est care revin acum şi care sunt considerate idei bune la aproape treizeci de ani după ce au fost eliminate. La fel, unele aspecte ale programei şcolare est-germane, ca de pildă sistemul cu douăsprezece clase şi educaţia preşcolară de la o vârstă timpurie. Toate aceste lucruri au fost respinse la negocierile pentru unificare din motive ideologice. Regula a fost următoarea: Ce vine din Vest este bun, ce are origini în Est este rău."

în termeni generici, reunificarea celor două Germanii rămâne un mariaj oarecum şubred. Acest lucru îi poate surprinde pe cei din afara Germaniei, pentru care imaginea este aceea a unei prosperităţi şi armonii crescânde, dar după aproape trei decenii, sondajele de opinie efectuate în Germania indică o mare nemulţumire, în special în rândurile foştilor est-germani comunişti.

Cancelarul Angela Merkel, care s-a născut în Hamburg pe 17 iulie 1954 (fost cetăţean vest-german), a numit reunificarea Germaniei un succes şi mulţi alţi lideri politici din Germania, Europa, precum şi din alte părţi ale lumii o laudă. Dar, cu toate că libertatea de expresie şi de mişcare sunt acum drepturi ale tuturor germanilor, unirea a avut un preţ mare.

în anii imediat următori reunificării, milioane de foşti cetăţeni est-germani şi-au pierdut locurile de muncă şi

casele, fiind evacuaţi din locuinţele în care stătuseră aproape treizeci de ani, locuinţe deţinute cândva, dar abandonate de cei care fugiseră în Vest în timpul Războiului Rece şi care se întorseseră acum pentru a le revendica.

Drept urmare, multora încă le este greu să accepte viaţa într-o Germanie reunificată şi sunt nostalgici după viaţa petrecută în Germania de Est, ceea ce este de înţeles – uitând de cele rele şi amintindu-şi numai de lucrurile bune: locurile de muncă pe viaţă, pensiile şi locuinţele garantate. Acest lucru îi irită, bineînţeles, pe vest-germanii care au contribuit la plata sumei de 1,6 trilioane de euro necesari reconstrucţiei Estului, iar motivele dezamăgirii lor pot fi văzute oriunde. Populaţia din fostele teritorii estice a scăzut cu peste două milioane. Şomajul a atins cote ridicate, tinerii emigrează în valuri, iar ceea ce odată era una dintre marile naţiuni industriale ale Blocului Estic a rămas acum fără industrie.

în Est nu există încă oraşe-fantomă, dar în unele localităţi, în cele cu populaţie în scădere accelerată, s-au dărâmat sute de blocuri de la periferie, lăsând pădurea să crească în locul lor.

Prin urmare, nu trebuie să ne mire că, într-un sondaj recent, 67% dintre estici au spus că nu simt că fac parte dintr-o ţară unită şi numai 25% au recunoscut că simt că sunt „£m ***Volk"*** („un popor"). Mai surprinzător este faptul că un alt sondaj de opinie a arătat că unul din trei cetăţeni din Est ar fi preferat ca Zidul Berlinului şi graniţa intergermană să fie încă în picioare şi să separe cele „două" Germanii.

După reunificarea Germaniei din 1990, a fost confirmat faptul că RAF-ul primea, într-adevăr, ajutor financiar şi logistic de la Stasi, care le asigurase membrilor organizaţiei adăpost şi identităţi noi.

în august 1991, ca urmare directă a ceea ce s-a petrecut în Germania de Vest, a Revoluţiei de Catifea din Cehoslovacia şi a revoltelor civile din alte foste ţări ale Pactului de la Varşovia, la Moscova a avut loc o lovitură de stat, cunoscută ca „Puciul din august". Scopul său era preluarea controlului ţării din mâinile preşedintelui sovietic Mihail Gorbaciov. Printre liderii loviturii de stat se numărau cei de la conducerea KGB-ului şi conservatorii din interiorul Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, PCUS-ul – cei care se opuneau programului de reforme extinse ale lui Gorbaciov. Loviturii de stat i s-a opus, în special la Moscova, o campanie scurtă, dar eficientă, de rezistenţă civilă. A eşuat câteva zile mai târziu, readucându-l pe Gorbaciov la guvernare, dar evenimentul acesta a destabilizat puternic Uniunea Sovietică.

Deşi dizolvarea Uniunii Sovietice în decembrie 1991 a fost o lovitură serioasă dată tuturor grupărilor leniniste, la începutul anilor 1990 încă erau comise atacuri în numele RAF, printre ele numărându-se uciderea lui Ernst Zimmerman, director general al MTU Aero Engines, bombardarea bazei militare Rin – Main (lângă Frankfurt) a Forţelor Aeriene Americane şi împuşcarea lui Gerold von Braunmiihl, înalt funcţionar la Ministerul german de Externe. Unii dintre asasini nu au fost identificaţi

niciodată şi probabil încă acţionează, motiv pentru care şi eu după atâţia ani sunt încă într-o stare de vigilenţă.

în februarie 1992, cu o săptămână înainte de începerea Jocurilor Olimpide de Iarnă de la Albertville, în Franţa, s-a întâmplat ceva ce mi-a amintit de prima mea misiune în Germania de Est. Concurentul german la cursa de sanie, Holger Czudaj, a declarat agenţiei germane de ştiri DPA că lucrase pentru fosta poliţie secretă est-germană, Stasi. Acesta a spus: „îmi pare rău că am lucrat pentru Stasi, dar nu am avut de ales.” Czudaj era membru al echipajului german de patru persoane, care câştigase titlul european la sfârşitul săptămânii precedente.

Ziarul mai relata că Holger Czudaj lucrase pentru Stasi începând cu 1988 şi scrisese zece informări despre colegii săi de club (Dynamo Zinnwald), folosind numele Ralf Richter

.Sportul german a fost zguduit şi de alte declaraţii, o serie de jucători şi de oficiali ai fostelor cluburi est-germane Dinamo Dresda şi Hansa Rostock recunoscând că au lucrat pentru Stasi.

Acest lucru mi-a amintit nu numai cât de mult m-am apropiat pe atunci de Stasi, ci şi celelalte aspecte ale societăţii est-germane.

în 1998, misiunea mea în Germania de Est se încheiase de mai bine de zece ani, dar „bagajul" acumulat – tot ce se întâmplase în timpul acelor câteva luni dramatice şi balastul întrebărilor care nu-şi găsiseră răspuns – încă mă apăsa greu pe suflet. Nu înţelegeam de ce moartea lui Metzger nu fusese raportată în ziua în care se petrecuse. Urmele unei bombe nu ar fi putut trece neobservate. Apoi mai erau Bonsack şi Schneider. Oare brusca lor dispariţie nu fusese raportată? Sau poate cei care erau la curent cu activitatea lor au presupus că, temându-se de represaliile autorităţilor vestice, cei doi dăduseră bir cu fugiţii – dispăruseră – şi acum trăiau liniştiţi, ascunşi, ca mulţi alţi foşti terorişti cuprinşi de frică şi care odată fuseseră preferaţii fostului regim. Mă resemnasem însă gândindu-mă că nu voi găsi niciodată răspunsul la aceste întrebări.

în acelaşi an, deşi aflat încă la începuturile sale, internetul punea la dispoziţia oricui o cantitate de informaţii ce creştea într-un ritm ameţitor. Drept urmare, întrebările rămase fără răspuns începeau din nou să mă tulbure. Mă uimeşte uşurinţa cu care astăzi copiii folosesc computerul şi caută prin cantitatea enormă de informaţii pe care internetul o furnizează, cu aceeaşi naturaleţe cu care mănâncă un sandvici, dar la momentul acela înţelegerea noii tehnologii era o lecţie greu de asimilat pentru un fost soldat în vârstă de 46 de ani. Pe de altă parte, internetül

oferea anonimatul perfect. Da, ştiu că lucrurile stau cu totul altfel azi, că Big Brother (în mare parte agenţiile de spionaj) sunt capabile să monitorizeze fiecare apăsare de tastă, dar pe atunci puteam pune întrebări şi căuta prin mulţimea de răspunsuri posibile fără să ştie cineva. Cu toate acestea, nu am găsit niciodată răspunsurile pe care le căutam. Poate că presupunerile mele de atunci erau corecte? Poate că, odată cu căderea Zidului Berlinului şi cu schimbările rapide din guvernul şi constituţia Germaniei, cei care au reuşit să pună mâna pe putere au luat decizia de a nu scufunda barca în care se aflau şi de a ascunde aceste lucruri sub preş. Sau poate că explicaţia era una mai profundă.

Pe 20 aprilie 1998, agenţiei de ştiri Reuters i-a fost trimisă prin fax o scrisoare de opt pagini, dactilografiată în limba germană, semnată „RAF” şi inscripţionată cu steaua roşie de pe pistolul-mitralieră, prin care se declara dizolvarea grupului.

însă în 1999, după un jaf comis în Duisburg, Germania, legiştii au găsit urme lăsate de Staub şi Klette, doi membri de frunte ai RAF, ceea ce a determinat pornirea unei investigaţii oficiale, bănuindu-se că organizaţia fusese reactivată. Apoi, în ianuarie 2016, poliţia germană a identificat trei membri RAF care comiseseră un atac asupra unui vehicul blindat ce transporta un milion de euro, alimentând astfel suspiciunile conform cărora organizaţia era din nou activă. Numai că jafurile sunt considerate activităţi infracţionale, nu teroriste.

Organizaţia RAF a fost acuzată atât de comiterea a treizeci şi patru de omucideri, printre care multe ţinte secundare, ca şoferi şi bodyguarzi, cât şi de multe cazuri de

ultraj care au avut loc de-a lungul celor aproape treizeci de ani de activitate.

Pe 25 iulie 1998, la opt ani după scindarea Uniunii Sovietice, Boris Elţîn, preşedintele de atunci al Uniunii Sovietice, l-a numit pe Vladimir Puţin şef al FSB-ului – Serviciul Federal de Securitate (agenţia succesoare a KGB-ului) –, poziţie pe care Puţin o va deţine până în august 1999. Pe 9 august în acel an, Vladimir Puţin a fost desemnat unul dintre cei trei prim-adjuncţi ai prim-ministrului, poziţie care i-a permis în decursul aceleiaşi zile (întrucât fostul guvern, condus de Sergei Stepashin, fusese demis) să fie numit de către preşedintele Elţîn prim-ministru interimar al guvernului Federaţiei Ruse. Elţîn a declarat mai apoi că îl considera pe Puţin succesorul său. Dar principalii oponenţi ai lui Elţîn şi cei care se voiau urmaşii lui, maiorul moscovit Yuri Luzhkov şi fostul preşedinte al guvernului rus, Evgheni Primakov, făceau deja campanie electorală în încercarea de a-l înlocui pe preşedintele suferind şi au luptat din greu pentru a împiedica inocularea ideii că Puţin este potenţialul succesor al lui Elţîn.

Pe 31 decembrie 1999, Boris Elţîn a demisionat pe neaşteptate şi, potrivit constituţiei ruse, Vladimir Puţin a devenit preşedintele interimar al Federaţiei Ruse.

Primul decret prezidenţial semnat de Puţin în ziua aceea a fost o garanţie că nu se vor aduce acuzaţii de corupţie la adresa fostului preşedinte al Federaţiei Ruse (Boris Elţîn) şi a membrilor familei sale. Pe 7 mai 2000, Vladimir Puţin a fost învestit preşedinte.

Dacă mi-aţi fi spus atunci, în 1989, că maiorul KGB care se afla pe partea opusă a drumului va deveni, în numai zece ani, unul dintre cei mai puternici trei oameni de pe Planetă, o persoană hotărâtă să reînvie fosta Uniune Sovietică, cu

toate relele sale, un ins în stare să arunce întreaga lume într-un război care ar putea duce la sfârşitul omenirii, v-aş fi râs în faţă.

Mă întreb adesea ce s-ar fi întâmplat dacă Metzger, Bonsack şi vechea gardă de la Kremlin ar fi învins – ar fi împiedicat căderea Zidului Berlinului şi dezintegrarea Uniunii Sovierice – şi, ca urmare, cum ar fi arătat astăzi Europa şi lumea întreagă...?Apariţii recente:

Vin din Alep. Itinerariul unui refugiat sirian ♦ Joude Jassouma, Laurence de Cambronne

Psihologia iubirii romantice într-o epocă fără romantism ♦ Nathaniel Branden

înţelepciunea furiilor noastre. De la furia care distruge la furia care construieşte ♦ Marc Pistorio

Fii şeful pentru care oricine vrea să lucreze ♦ dr. William Gentry

Fericiţi la şcoală. Totul începe acasă. Ghid practic pentru părinţi ♦ Nathalie de Boisgrollier

Idei preconcepute (sau nu) despre sănătate ♦ prof. Jacques Belghiti, Annette Vezin

încotro se îndreaptă lumea? ♦ Pascal Lamy, Nicole Gnesotto, împreună cu Jean-Michel Baer

Două cămine, o copilărie. Un plan de parentingpentru cei despărţiţi
♦ dr. Robert E. Emery

Depresia. O moştenim sau nu? ♦ Sylvie Tenenbaum ***Copii de dictatori*** ♦ Jean-Christophe Brissard, Claude Quetel

Love is a Story. Tipologiile poveştilor romantice ♦ dr. Robert J. Sternberg

Geografia fericirii. în căutarea celor mai fericite locuri din lume ♦ Eric Weiner

Regândeşte. Surprinzătoarea noutate a vechilor idei ♦ Steven Poole

Regulile Berlinului. Europa şi calea germană ♦ Paul Lever

Instruiţi să ucidă. Cea mai dură şcoală de lunetişti din lume ♦ Brandon Webb, John David Mann

Criza adolescenţei. Mod de administrare ♦ Véronique Guérin

Tactici de seducţie. Agaţă, insistă, cucereşte, recucereşte, împărtăşeşte
♦ Thomas W. McKnight, Robert H. Phillips

Secretele viselor ...şi ce ascund ele ♦ Tobie Nathan

Scăpat din ghearele ISIS. Povestea adevărată a unui tată care şi-a salvat fiul ♦ Dimitri Bontinck

Totul despre Mein Kampf ♦ Claude Quétel

Generaţia digitală şi dependenţa de media ♦ Patti M. Valkenburg, Jessica Taylor Piotrowski

Proiectul meu de fericire ♦ Christine Michaud

Calea scurtă către schimbare. 30 de moduri de a-ţi transforma viaţa ♦ Jenny Mannion

Ghidul managerilor înţelepţi. 90 de idei importante pentru afaceri profitabile ♦ James McGrath

Ghid de supravieţuire pentru familia modernă ♦ Nigel Latta

Maturizare pentru începători. Secrete de viaţă încă nespuse ♦ Andy Boyle

Ştiinţa lui „DE CE" 2. Răspunsuri la întrebări despre Univers, Necunoscut şi noi înşine ♦ Jay Ingram

Călătorie în centrul inimii ♦ Alexandru Atanasiu

Viaţa ne este programată? între destin şi liberul-arbitru ♦ dr. David R. Hamilton

Arta de a opri timpul. Mindfulness pentru oameni ocupaţi ♦ Pedram Shojai

1000 de superlative şi curiozităţi de cultură generală ♦ Ion Toma ***Bazaconii... adevărate din ştiinţă şi tehnologie*** ♦ Andrew Masterson ***Cei mai răi oameni din istorie – AdolfHitler*** ♦ James Buckley JR ***Cei mai răi oameni din istorie – Jack Spintecătorul*** ♦ Michael Burgan ***Cei mai răi oameni din istorie – Bonnie şi Clyde*** ♦ James Buckley JR ***Islamul. Principii. Ritualuri. Evoluţie. Provocări*** ♦ Tariq Ramadan ***locul lui Trump. Schimbarea regulilor la Casa Albă*** ♦ Ronald Kessler ***Cavaleri în devenire. Ghidul băieţilor bine-crescuţi*** ♦ Heather Haupt ***Scapă de capcana vinovăţiei*** ♦ Gael Lindenfield ***Enciclopedia copilului mic în primii 3 ani. Probleme rezolvate*** ♦ Gina Ford

Arată-le ce poţi! Trăieşte momentul, găseşte un scop şi schimbă-ţi viaţa ♦ Neil Patel, Patrick Vlaskovits, Jonas Koffler

Doctor EU. Ştiinţa pură a autovindecării ♦ Jeremy Howick

Arta obiceiurilor bune. Sănătate, dragoste şi prosperitate ♦ Nathalie W. Herrman

Viitorul acum. Un plan pentru viaţa pe care ţi-o doreşti ♦ Michael Hyatt, Daniel Harkavy

Minciună şi manipulare ♦ Yves-Alexandre Thalmann

Ipocrizia Facebook, Google, Amazon. Subminarea culturii şi democraţiei ♦ Jonathan Taplin

Dosarele criminalilor în serie ♦ Paul Simpson

Creşterea copilului în era digitală. Ghid deparenting responsabil ♦ dr. Elizabeth Kilbey

Ştii de ce eşti singură? ♦ Laura Lane, Angela Spera

Educaţia responsabilă. O viziune asupra învăţământului românesc ♦ Andrei Marga

Aleargă ca să trăieşti. Bucuria şi statea de bine prin mişcare ♦ dr. Mark Cucuzzella

The Cyber Effect. Psihologia comportamentului uman în mediul online ♦ dr. Mary Aiken

Vampirii psihici. Cum îi recunoşti, cum scapi de ei ♦ Stéphane Clerget

Adevărul despre relaţii ♦ Stefan Blom

Societăţi secrete. Mit, adevăr; plăsmuire, impostură ♦ Dominique Labarrière

Lecţii de supravieţuire în condiţii extreme ♦ John Hudson

Cele mai crude femei din istorie ♦ Alain Leclercq

Poveşti vindecătoare: Darul povestirii & Grădinarul credincios ♦ dr. Clarissa Pinkola Estes

Descoperiri ştiinţifice accidentale. Rolul întâmplării şi al norocului în istoria ştiinţei ♦ Graeme Donald

Ştiinţa lui „DE CE" 3. Răspunsuri la întrebări despre mituri ştiinţifice, mistere şi minunăţii ♦ Jay Ingram

Acum ori niciodată! Tranziţia de la mijlocul vieţii ♦ Dr. Christophe Fauré

Maratonul de o sută de ani. Strategia secretă a Chinei de a înlocui SUA ca superputere globală ♦ Michael Pillsbury

Gata cu singurătatea. 100 de ponturi pentru a-ţi găsi perechea ♦ Bénédicte Ann

5 ***minute pe zi de cultură generală*** ♦ Delphine Gaston-Sloan

O zi din viaţa creierului. O perspectivă a neuroştiinţei ♦ Susan Greenfield

Cartea mică a ISTORIEI mari. Povestea vieţii, a Universului şi a tuturor lucrurilor ♦ Ian Crofton, Jeremy Black

Pe urmele lui Puţin. Sufletul unui imperiu în 11 fusuri orare ♦ Nina Hruşciova, Jeffrey Tayler[1]

„Traficul din nordul Nossenului este blocat de fluxul de refugiaţi”, în germană, în original, ***(n. trad.)***